

K I Y A

Thành Dung Lạc

Phong Uyên dịch
(Tiểu thuyết)

TRƯỜNG ĐẠI HỌC
CÔNG NGHIỆP

Thành Duy Lạc

K I Y A

Thành Duy Lạc

Phong Uyên dịch
(Tiểu thuyết)

Tác giả: Kiya

Phát hành: Bách Việt

NXB: Lao động

Số trang: 388

Giá bìa: 125.000 đ

Nguồn sách và pic: Tâm

Type: Thanh Tuyền

Mèo Mốc

Thuytram Nguyen

Beta: Linh Luong

Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí

Mục Lục

1 2 3 4 5 6

7 8 9 10 11 12 13

Kết Thúc

Chương 1

Nước mắt kẻ làm cha

Trương Tiểu Sơn đã chết, là do sợ tội nên mới tự sát.

Hắn nhảy từ tầng hai mươi xuống. Khi xe cấp cứu ập đến, đầu ngón tay của hắn còn co giật, mí mắt hơi mở, theo ti vi đưa tin thì tình trạng xác chết trông rất thê thảm. Tôi ở cửa hàng vừa xem bản tin vừa cạo lông cho Tây Tây. Thời tiết quá oi bức. Tuy “quý ngài chó” này không rụng lông nhưng tôi luôn cảm thấy việc phải dọn một đám lông rậm rạp sẽ rất phiền phức, cho nên mới dứt khoát cạo trụi lông của nó.

Có lẽ mẹ già ở nhà đứng ngồi không yên, lúc gọi điện cho tôi, giọng bà nghe cứ run run: “Báo ứng! Báo ứng! Thằng Trương Tiểu Sơn đó chính là thủ phạm hại chết Tiểu Quyên. Đây đúng là báo ứng!”.

Tôi luôn miệng ừ ừ phụ họa nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Người tốt chết sớm, kẻ xấu sống lâu, có báo ứng hay không rất khó để nói. Trương Tiểu Sơn chỉ là quân cờ bị lợi dụng cho tới phút chót, hắn ta bị “ăn” chỉ là chuyện sớm muộn. Một khuôn mặt thoáng hiện ra trong tâm trí, nhanh như điện xẹt, tôi nghĩ chuyện này đến tám, chín phần là do Tiết Duy Lạc ra tay.

Mười giờ tối, tôi đóng cửa tiệm về nhà, mẹ vẫn chưa chịu đi nghỉ. Cả buổi chiều, bà gấp hai chồng vàng mã, lại đi mua thêm hai phong bì đỏ khá lớn cùng tiền âm phủ, nấu mấy món Tiểu Quyên thích ăn, rồi nâng nặc ép tôi ngày mai nhất định đi thăm mộ chị cho bằng được.

“Mẹ, mẹ không thấy phiền sao?”

“Chê mẹ phiền, chê phiền sao còn đầu thai làm con nhà này?”, mẹ tôi dỗi.

“Nếu muốn thì mẹ đi một mình đi. Con còn phải mở cửa hàng sớm.” Tôi cố gắng tìm lý do nhưng ai ngờ mẹ không dễ bị lừa.

“Mở cửa hàng cái gì, không phải chỉ có mỗi con chó Tây Tây à, cho nó nhin ăn một bữa cũng không chết đâu.”

“Sao mẹ lại nói thế...”

Cho dù tôi có phản đối như thế nào đi chăng nữa thì sáng sớm hôm sau vẫn phải ngồi ô tô suốt bốn tiếng đồng hồ để đi thăm mộ Quyên Tử cùng với mẹ. Dọc đường đi, tôi bị say xe nặng, phải nhai không ít ô mai vô quýt^[1].

[1] Ô mai vô quýt là một loại mứt kẹo truyền thống của người Hán, làm từ vô quýt. Có tác dụng tiêu đờm chữa ho, lưu thông máu lên não, là một vị thuốc quý.

Phần mộ của Quyên Tử do mua vội nên chưa chọn được vị trí ưng ý, chỉ đành tùy tiện đặt một ô đất trống dưới chân núi Phượng Hoàng. Khi ấy, Tiết Duy Lạc không ưng vị trí này, nhưng anh chỉ là người ngoài, không tiện can thiệp vào chuyện gia đình tôi. Từ lúc tảo mộ tới nay mới hơn bốn tháng, nhưng cỏ trên mộ Quyên Tử đã mọc cao lên rất nhiều. Mấy bông cúc dại mọc ra từ khe nứt giữa tấm bia và bệ đá đang nở hoa rực rỡ. Loài hoa này cũng như cái mạng hèn của tôi vậy, chỗ nào cũng có thể cắm rễ.

Lúc mẹ hóa vàng, tôi chỉ ngồi bên cạnh nhìn. Văn bia trên mộ Quyên Tử là do cha tôi tự tay viết: “Mộ con gái yêu Cố Quyên Quyên”. Lúc trước, cha đã cầm bút lông khóc rất lâu mới viết được những chữ đó. Tôi thường nghĩ, không biết sau khi chết liệu mình có được một cái bia mộ như vậy không. Kiểu xưng hô “Con gái yêu” này vốn dĩ chưa bao giờ được áp dụng với tôi cả.

Mẹ tôi đứng trước mộ phần, hết khóc rồi lại cười nói cho Quyên Tử nghe tin Trương Tiểu Sơn đã chết.

“Quyên Quyên, con ở dưới đó có thiêng thì đừng quên bắt bọn nó theo - từng đứa từng đứa một, tự mình báo thù.” Mẹ tôi luôn tin Phật. Bà luôn nói Quyên Tử sớm muộn cũng bắt bọn chúng đi. Tôi lại chép miệng, thói đời này ai bắt ai vẫn còn khó nói lắm.

Khi chúng tôi sắp xong việc, vừa nghiêng đầu thì nhìn thấy Tiết Duy Lạc.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi đen ngắn tay, ôm một bó hoa bách hợp trong lòng, nét mặt nghiêm nghị. Tôi dùng mắt để ước lượng chiều cao, giờ anh phải cao hơn tôi hẳn một cái đầu.

“Dì à, thật trùng hợp, hai người cũng ở đây.”

Mẹ tôi thu dọn bát đĩa cùng thùng tro trên mộ phần để lấy một khoảng trống cho anh đặt hoa bách hợp: “Duy Lạc! Ôi, thằng bé này, cháu thật có lòng mà”.

“Thưa dì, hôm nay cháu rảnh rồi nên tới đây thăm Quyên Tử.”

“Được, được, được.” Mẹ tôi nói liên tiếp ba tiếng được, vành mắt lại ươn ướt. Với bà, Quyên Tử chính là vết thương lòng ám ảnh cả đời.

“Dì đừng quá đau lòng. Quyên Tử dưới tuổi vàng mà biết cũng sẽ không an nghỉ được đâu.” Tiết Duy Lạc vỗ vai mẹ tôi nói lời an ủi.

Anh dừng một chút rồi nói lảng sang chuyện khác: “Ôi chao, mấy năm không gặp, Phi Phi đã lớn thế này rồi”.

Thì ra trong lòng anh, tôi vẫn chỉ là một con nhóc. Không biết có nên buồn hay không vì sự thực vốn là như vậy. Tôi nhếch môi cười một cái coi như đáp lại lời nịnh nọt của anh.

Tinh thần mẹ tôi cũng phấn chấn hơn: “Đúng vậy. Thời gian chẳng chờ đợi ai. Cháu xem, chỉ chớp mắt một cái, Tiểu Phi cũng đã tốt nghiệp được hai năm rồi”.

“Ồ, giờ Phi Phi đang làm ở đâu ạ?”

“Ôi, con bé này là đứa không chịu ổn định. Nó tự mở một cửa hàng thú cưng, chẳng có chí tiến thủ gì cả.”

Đúng, tôi chính là người như vậy: Không chịu ổn định, không có chí tiến thủ.

Tiết Duy Lạc nói đỡ cho tôi: “Vậy cũng rất tốt. Con gái chỉ cần làm công việc mà mình yêu thích là được”. Tôi cúi đầu, im lặng không nói gì. Tôi biết hai tay mình nhuộm đầy máu tanh, nhưng Tiết Duy Lạc cũng chẳng sạch sẽ hơn tôi là mấy. Mọi chuyện đã quá rõ ràng, cũng chẳng cần phải ra vẻ ta đây cao thượng làm gì.

“Phải rồi, dì, hai người tới đây bằng cách nào, để cháu lái xe chở hai người về.”

Mẹ tôi từ chối vài câu nhưng Tiết Duy Lạc quá nhiệt tình, bà cũng đành đồng ý với anh. Với chuyện quá giang xe người ta như thế này tôi không phản đối, chỉ muốn về thành phố nhanh nhanh một chút để kịp cho Tây Tây ăn trưa.

Xe của Tiết Duy Lạc đỗ dưới chân núi, ba người chúng tôi đi tách rời thành hình tam giác, thi thoảng hai người kia còn chuyện trò vài câu, còn tôi đi sau cùng. Tôi lén nhìn anh. So với ba năm trước đây, Tiết Duy Lạc càng đẹp trai hơn. Lúc nói chuyện, đầu anh hướng sang phía mẹ tôi, hốc mắt anh khá sâu, lúc nhìn ai đó chăm chú trông có vẻ hết sức chân thành.

Tôi nghe chuyện câu được câu mất, chỉ biết anh có hỏi mẹ tôi: “Dì à, có một việc cháu vẫn không hiểu, tại sao Quyên Tử lại hút thuốc?”

“Haiz... Còn không phải là vì Phi Phi à. Không nói, không nói nữa, chuyện qua cả rồi.”

Người đã chết rồi nói những điều này còn ý nghĩa gì. Tôi hoảng hốt, giơ tay nhìn theo bản năng. Tôi luôn cảm thấy bị dính vật gì bẩn thỉu trên đó, cần phải lau thật sạch. Bác sĩ nói tôi bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế^[2]. Mỗi ngày rửa tay vài chục lần được gọi là rối loạn ám ảnh cưỡng chế sao? Có lẽ vậy.

[2] Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là chứng rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức. (Mọi chú thích trong sách đều là của người dịch).

Duy Lạc lái một chiếc LaCrosse tới đây - chiếc xe khá giản dị. Anh nhấn khóa tự động để mở cửa xe. Tôi thương lượng với anh: “Để tôi lái xe được

không, như vậy sẽ không bị say xe”.

“Em có bằng lái à?”

“Mười tám tuổi đã có rồi.”

“Đưa tôi xem trước.”

Tôi thầm mắng anh là đồ biến thái, rồi từ túi xách lấy ra một cuốn sổ nhỏ màu xanh thẫm ném cho anh xem.

“Duy Lạc, cháu để con bé lái xe đi, nó lái được.” Chỉ có mẹ là hiểu tôi. Nghe bà nói vậy, Tiết Duy Lạc không thể làm gì khác hơn ngoài việc giao chìa khóa cho tôi. Thật ra, anh không cần phải lo lắng về kỹ thuật lái xe của tôi. Tôi không những biết mà còn biết rất rõ là đằng khác, đến mức mặc kệ cho tôi năn nỉ thế nào đi nữa cha cũng không chịu mua xe cho tôi. Ông sợ tôi lên cơn, có ngày chết ở trên đường. Tiết Duy Lạc không tin tưởng tôi, điều này biểu hiện rõ trên mặt, trong ánh mắt và cả hành động của anh.

Anh tuyên bố thẳng: “Tôi sẽ ngồi ghế phụ”, sau đó thắt dây an toàn thật chặt.

Thậm chí anh còn dặn mẹ tôi: “Dì ngồi ở phía sau ghế lái, đúng rồi, còn cần thắt chặt dây an toàn nữa”.

Tôi thấy không cần phải cẩn thận quá mức như thế. Thực ra, kỹ thuật lái xe của tôi có thể so ngang với những người có mười mấy năm kinh nghiệm. Tôi lái xe ra khỏi bãi gửi, cua một vòng rẽ ra con đường phía tây cánh rừng. Tiết Duy Lạc khá hài lòng với biểu hiện của tôi, không tiếp tục nhìn chăm chăm tay chân tôi cùng con đường phía trước nữa. Tôi mở radio tần số 101.7 để nghe nhạc, nhưng anh lại bình tĩnh đổi sang đài giao thông.

Hôm nay không phải ngày nghỉ, đường không quá đông, tôi chạy đều đều ở tốc độ trên dưới 60km/h. Tôi không nghĩ mình sẽ lái xe nên không đem theo kính râm, bây giờ chỉ có thể kéo tấm che nắng xuống cho bớt chói mắt. Tiết Duy Lạc lấy kính râm của mình đeo cho tôi rồi nói: “Cẩn thận một chút”. Hành động vô tình ấy giống như một hòn đá nhỏ rơi xuống mặt hồ phẳng lặng trong lòng tôi làm gợn lên từng đợt sóng nhỏ. Tôi cảm thấy hai gò má nóng dần lên, phải vội cúi đầu che đi.

Chúng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của tôi cũng theo đó mà đến. Mới đi được bốn, năm đoạn đường mà tôi đã cảm thấy có khoảng chín chiếc Iveco màu xanh lam bám theo phía sau. Các công ty thường hay dùng loại xe này, đa phần các xe điện tín, điện lực, xe chở nước công cộng, xe cứu hộ giao thông sửa chữa phương tiện tức thời... cũng dùng dòng này.

Tôi nhin một lúc, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Chiếc Iveco phía sau đang theo dõi chúng ta”.

Mẹ vươn tay từ ghế sau đánh vào đầu tôi: “Lại lên cơn à, hay là xem nhiều ti vi quá”.

Tiết Duy Lạc nhìn về phía sau một chút rồi nói: “Từ núi Phượng Hoàng về thành phố chỉ có con đường này thôi”.

Tốt thôi, việc thần kinh của tôi quá nhạy cảm cũng không phải chuyện gì lạ. Tôi rẽ phải lên đường Tứ Trần, tăng tốc lên 130km/h. Chiếc Iveco phía sau cũng tăng tốc theo khiến tôi thấy khó hiểu. Chiếc xe tải tồi tàn đó có cần đi nhanh như vậy không, không sợ rung thân xe à? Mẹ tôi dựa lưng vào đệm mà ngủ gật, chắc phải thức dậy quá sớm nên bà thấy hơi mệt. Từ lúc đó tới giờ, Tiết Duy Lạc vẫn quan sát phía sau. Chắc anh cũng mắc bệnh đa nghi không nhẹ.

“Hay là tạt vào trạm xăng đi.” Tôi đề nghị.

“Được.” Anh nhanh chóng đáp lại.

Tôi nhìn cột mốc bên đường, khoảng 6km nữa sẽ có trạm xăng bèn giảm tốc độ, bật xi nhan. Chiếc Iveco cũng đi chậm lại, duy trì khoảng cách tầm bốn chiếc xe với xe chúng tôi. Sau khi cân nhắc, tôi liếc mắt nhìn Tiết Duy Lạc. Anh hiểu ý tôi ngay, chỉ nói một câu: “Không ngờ lại nhanh như vậy”.

“Không ngờ? Anh không ngờ hôm qua Trương Tiểu Sơn nhảy lầu hay không ngờ được rằng hôm nay lại có người theo dõi?” Tôi biết những lời này rất cay nghiệt. Anh liếc tôi bằng ánh mắt tàn nhẫn rồi sau đó quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi hoàn toàn không quan tâm việc Trương Tiểu Sơn tham ô công quỹ thế nào hay tại sao hãm hại sọt tội mà tự sát. Việc này đã có cảnh sát điều tra, tôi không thừa hơi lo chuyện bao đồng. Tuy mẹ tôi kiên trì cho rằng Trương Tiểu Sơn chết là do báo ứng, chắc chắn có liên quan tới Quyên Tử, nhưng về lý mà nói, Quyên Tử sớm đã thành người âm, Trương Tiểu Sơn sống hay chết đều là do vận số của chính hắn mà thôi.

Tôi lái xe xếp hàng chờ vào trạm xăng. Tiết Duy Lạc không nói một lời đã mở cửa xe bước vào cửa hàng bách hóa. Chiếc xe này xăng còn khá nhiều, nên tôi chỉ đổ thêm 20 đồng. Tôi tìm thấy thẻ xăng của anh để dưới kính trước nên mặt dày dùng nó để thanh toán luôn.

Khi trở lại, anh mang theo ba bình nước, lúc nhúu mày trông anh rất lạnh lùng. Nhớ năm ấy, anh cũng từng là nhân vật phong vân trong trường. Nghe đồn, khi đó Quyên Tử cũng phải bỏ ra nhiều công sức mới có thể cưa đổ được anh. Anh cũng không quay trở lại ghế phụ mà đi sang mở cửa xe phía tôi.

“Xuống xe.” Anh ném túi siêu thị cho tôi.

“Làm gì?”

“Tôi sẽ lái.”

“Dựa vào cái gì?”

“Cố Phi Phi, em điên rồi. Đây là xe của tôi. Tôi không đùa với em.”

“Giờ không phải là lúc anh để ý tới khả năng lái xe của tôi đâu, tôi không tin vào kỹ thuật lái xe của anh.”

Tôi cầm chìa khóa, khởi động xe: “Tiết Duy Lạc, anh có lên xe hay không? Không cũng chẳng sao. Sau khi về nhà tôi sẽ trả lại xe cho anh”.

Tiết Duy Lạc nổi giận, mở cửa xe ngồi vào. Tôi có thể nghe thấy tiếng cọt kẹt của đệm ghế bị anh áp mạnh. Vứt trả anh túi nước, tôi không nghĩ người đàn ông này lại hẹp hòi như thế. Có lẽ đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi cầm chìa khóa, lái xe của anh.

Rõ ràng là mẹ tôi hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Con nhóc điên này, làm cái gì vậy?”.

Tôi nói: “Mẹ nhớ thắt dây an toàn thật chặt, ôm đệm dựa trước người”.

Mẹ tôi cuống lên: “Mày đừng có lên cơn, mất hết thể diện. Đây là xe của Duy Lạc”.

Tôi cười nói: “Con đâu có lên cơn. Chỉ cần người khác không chọc vào chúng ta là được”.

Bầu không khí trong xe hết sức căng thẳng. Tiết Duy Lạc tức giận tới mức sắc mặt trắng nhợt, mẹ tôi vợ mọi thứ mềm mại bà có thể tìm được để chặn quanh người. May mắn trong xe có mở điều hòa, nếu không, giữa tiết trời tháng tám, đắp kín như vậy sẽ bị cảm mất, Sau khi qua trạm xăng, chiếc Iveco dường như cẩn thận hơn, đi cách xe tôi tầm năm sáu chiếc xe khác. Chỉ cần tôi tăng tốc thì nhất định nó sẽ không đuổi kịp. Tôi coi như không biết gì, lái xe còn tử tế hơn lúc trước. Không hiểu nó còn định giờ trò gì nữa, đua tốc độ với tôi chắc? Nực cười.

Vì khi này đã trở mặt với Duy Lạc nên giờ tôi cũng không cần phải nghe đài giao thông hay tin tức đường sá nữa. Tôi chuyển sang tần số 101.7 để nghe nhạc.

Thật quá nguy hiểm. Chậm chút nữa liền bỏ qua mất bài hát “Stand by me” của ca sĩ nhạc Blues - Ben E King^[3] mà tôi thích nhất.

[3]: Bài hát được thể hiện bởi Ben E. King và được viết bởi King, Jerry Leiber và Mike Stoller. Trong phim hoạt hình “Timon and Pumbaa”, Timon đã hát bài hát này và đây cũng là một phần của tập 13 trong loạt phim hoạt hình về hai nhân vật ngộ nghĩnh này.

Mỗi lần nghe bài hát này tôi đều cười, nhớ tới phim hoạt hình “Timon và Pumbaa” của Disney - cặp đôi chồn và lợn rừng hài hước trong “Vua Sư Tử”. Bọn họ dùng giọng ca vẹt đực của mình để hát:

Khi màn đêm buông xuống và mặt đất chìm vào bóng tối,

Và mặt trăng là ngọn đèn duy nhất soi sáng cho chúng ta.

Thì tôi cũng chẳng sợ đâu, tôi không sợ.

Chỉ cần em vẫn còn bên tôi, đứng bên cạnh tôi.

Có xe để lái, có nhạc để nghe, lại còn có chiếc Iveco kia để chơi đùa, tôi càng lúc càng hưng phấn, từ từ tăng tốc độ lên 180km/h. Hai hàng lông mày của Tiết Duy Lạc nhíu chặt lại, không ngừng nhắc tôi cẩn thận. Nếu không có mẹ tôi ở đây, chắc anh đã quăng tôi xuống xe rồi.

Anh kéo dài giọng, nói: “Cố Phỉ Phỉ, em đỗ xe vào lề đường”.

Sao phải dừng lại, tôi không thèm phản ứng.

Anh nói tiếp: “Dừng xe, có nghe thấy không?”.

Tôi vẫn không phản ứng.

Cuối cùng anh nói: “Quyên Tử là do em gián tiếp hại chết đấy”.

Bất thành linh tôi bẻ ngoặt tay lái tấp vào lề đường, phanh gấp. Ba người chúng tôi theo quán tính bị đẩy mạnh về phía trước. May mắn có dây an toàn mới không lao ra khỏi cửa kính. Sáu túi khí an toàn trong xe đều bung ra hết. Định thần lại tôi mới thở mạnh: “Túi khí hai bên không tệ, có điều thay mới khá tốn kém”.

Tiết Duy Lạc mặt trắng bệch, xương gò má bị va xước chảy máu. Tuy mẹ tôi đã chặn nhiều thứ quanh người nhưng xem ra chúng hoàn toàn không có tác dụng. Nhìn bà như đang muốn nôn hết cả ra.

Xe đi sau thay chúng tôi báo cảnh sát. Bảy phút sau, cảnh sát và xe cấp cứu cùng đến.

Trên xe cứu thương, Tiết Duy Lạc mới từ từ bình phục. Chuyện đầu tiên anh làm là xông tới cho tôi một cái tát. Anh nói: “Em nhớ kỹ, cái tát này là

đánh thay cho Quyên Tử”.

Tôi không thấy đau, chỉ thấy đầu rất nặng, nghiêng cổ có thể ngủ thiếp đi.

Tôi không hẳn là ngất đi mà là đầu óc không đủ tỉnh táo. Trong lúc hoảng loạn, tôi biết mình đã được đưa tới bệnh viện. Cảm giác với mọi thứ xung quanh đã hạ xuống thấp nhất. Có một bóng người thoáng qua trước mắt, lúc là Quyên Tử, khi lại là Tiết Duy Lạc, chớp mắt đã biến thành Trương Tiểu Sơn.

Kí ức của tôi với Trương Tiểu Sơn chỉ dừng lại ở vài lần gặp mặt vội vàng ba năm về trước. Khi ấy, Viện Kiểm sát lấy lí do “không đủ chứng cứ khởi tố” để quyết định vụ án của Quyên Tử không đủ điều kiện tố tụng. Sau mười bốn ngày tạm giam, cảnh sát đã thả cả bốn người. Đối mặt với kết quả tàn khốc ấy, cha mẹ tôi thực sự không chịu nổi, vào năm viện hơn hai tháng.

Cách song sắt phòng tạm giam, tôi biết được mặt bọn họ: Trương Tiểu Sơn, Đường Lâm, Ngô Dao cùng Lý Đông Kí. Khi ấy, Trương Tiểu Sơn cắt tóc ngắn ngắn, con người đen sì, ánh mắt khi nhìn tôi mang theo vẻ bối rối. Dù hẳn cố tỏ ra bình thường nhưng vẻ bối rối đó vẫn lưu trong lòng tôi.

Vậy nên khi tỉnh lại, bỗng nhìn thấy một khuôn mặt quá giống với Trương Tiểu Sơn, tôi hết sức kinh ngạc. Tôi giật giật ngón tay, đưa tới bên miệng cắn một cái lại nhấn tâm kéo tóc của mình để xác định bản thân có nằm mơ hay không. Ai u, thật là đau.

Ý thức cũng dần rõ ràng, sau mấy giây ngây người, tôi vẫn la lên: “A...”.

Người trung niên trước mặt rất bình tĩnh. Ông ta đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu cho tôi nhỏ giọng: “Cháu cũng đến gặp Tiểu Sơn à? Tôi dẫn cháu

đi”.

Lúc ông ta kéo tôi đi theo, tôi mới nhận ra nơi này đúng là bệnh viện. Chỗ tôi vừa nằm là ghế chờ ngoài phòng khám. Tay ông ta dùng lực giữ rất chắc làm tôi giãy giụa mấy lần đều không thoát được. Không hiểu tại sao tóc tôi lại để xõa, chân không đi giày làm mấy mảnh kim loại trên đường đâm vào bàn chân.

Ông ta cười ha hả, nói: “Đi, đi nhanh. Tôi dẫn cháu đi, tôi dẫn cháu đi”.

Ban đầu, đầu óc tôi còn có chút mơ màng, choáng váng. Chỗ bị Tiết Duy Lạc đánh trên mặt còn hơi tê tê. Tôi suy nghĩ câu nói của ông ta, bỗng hiểu được ông muốn dẫn tôi đi gặp Trương Tiểu Sơn - một kẻ đã chết. Tôi ép mình bình tĩnh lại, quan sát xung quanh. Phía trước là phòng siêu âm B, rất nhiều người đang cầm phiếu khám chờ gọi tên, còn có bảo vệ đứng duy trì trật tự.

Nhân lúc người đàn ông trung niên kia không chú ý, tôi nắm lấy cánh tay người bảo vệ cầu cứu: “Chú ơi, giúp cháu với. Cháu không quen biết người này”.

Người đàn ông đó không hề hoảng hốt, dùng sức gỡ tay tôi ra khỏi người bảo vệ, luôn miệng xin lỗi: “Xin lỗi anh, xin lỗi”.

Người bảo vệ nói mấy câu, sau đó hoàn toàn không để ý đến nữa.

Thậm chí, tôi còn nghi ngờ rằng liệu có phải mình đang nằm mơ hay không. Những chuyện đang xảy ra đều không hề bình thường. Có điều khi cúi đầu nhìn lại bản thân, tôi lập tức nhận ra được lý do. Trên người tôi đang mặc một bộ quần áo bệnh nhân rộng lưng thùng, trên ngực có một dòng chữ nhỏ màu đỏ: “Khoa tâm thần”.

Haiz...

Tôi lạnh nhạt vuốt tóc gọn gàng về sau đầu: “Ông chính là người lái chiếc Iveco màu xanh lam đi sau tôi?”.

Ông ta gật đầu: “Cô bé cũng thông minh đấy chứ”.

Tôi sắp xếp lại tư duy. Nói như vậy, người có bộ mặt rất giống Trương Tiểu Sơn này hẳn đã lén bắt cóc tôi từ chỗ của mẹ và Tiết Duy Lạc. Ông ta thay quần áo bệnh nhân khoa tâm thần cho tôi để dẫn tôi đi gặp Trương Tiểu Sơn - một người đã chết. Chuyện này nghe thật khó tin, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Theo biển chỉ dẫn, ông ta ép tôi đi đến nhà xác bệnh viện, tìm nhân viên quản lý. Thậm chí ông ta còn buộc tôi phải đổi dép mũ cùng khẩu trang, đồng thời nói rất rõ ràng, chúng tôi là gia quyến của Trương Tiểu Sơn, muốn tới nhìn mặt hẳn một chút. Mỗi khi nói, khóe miệng ông ta đều cong lên, thể hiện ý cười, giống như thợ săn đang chơi đùa với con mồi.

Tôi khịt mũi, cau mày. Tôi căm ghét nhà xác vì nơi này nồng mùi chua của formol và axit peracetic. Cứ đi thêm một bước, tôi lại càng nóng nảy thêm một phần. Phải làm sao, phải làm sao bây giờ, tôi không ngừng nghĩ cách.

Đến cánh cửa cuối cùng thì tâm trạng tôi đã chìm tới đáy vực. Thù hận như mực đen hòa trong nước. Theo thời gian, nó sẽ từ từ thẩm thấu, lan rộng ra. Tôi không thể phân biệt rõ, đến cùng là thù hận của Quyên Tử hay của Trương Tiểu Sơn đang bóp chặt lấy cổ họng, khiến tôi nghẹt thở.

Thi thể của Trương Tiểu Sơn đã được nhân viên đẩy ra từ hầm lạnh, đặt tại khu thăm nom cho gia đình.

Ông già quay ra nhìn thi thể rồi nói: “Tiểu Sơn, mau rời giường đi, nhìn xem ai tới thăm con này”.

Tôi nghĩ mình sắp điên mất.

Một chuỗi ánh sáng chớp động, khoảng sáu bảy người mặc thường phục từ bên ngoài bất ngờ ập vào, nhanh chóng tách chúng tôi ra. Bọn họ đê người đàn ông trung niên xuống đất, hai tay ngoặt ra sau, tra còng vào tay ông ta quát: “Tên gì? Người ở đâu? Khai mau”.

Ông ta không cam lòng, ngẩng đầu lên nói: “Trương Viễn Quang”.

Công an dùng bộ đàm báo cáo về tổng bộ: “Đã giải cứu con tin thành công, báo cáo hết”.

Tôi được người ta dìu ra, ánh sáng mặt trời bên ngoài hơi chói nên tôi đưa tay che mắt lại theo bản năng.

Mẹ lập tức nhào tới ôm tôi, vừa nói vừa khóc nức nở: “Con nhóc chết tiệt, xấu xa. Chỉ chớp mắt đã không thấy đâu”. Những chuyện vừa rồi thật khó tin, giống như nó chưa từng xảy ra với tôi mà là ở một thế giới song song xa xôi nào đó. Tôi không biết làm thế nào để biểu đạt tâm tình của mình lúc này, nên ăn mừng vì được cứu thoát hay làm điều gì khác.

Tôi quán chiếc chăn đơn, ngồi trên xe cảnh sát mà tim vẫn đập thình thịch. Tiết Duy Lạc cũng ở đây, rõ ràng là đi cùng với mẹ. Tôi chỉ nhìn chăm chăm tay nắm cửa xe, vào giờ phút này tôi không muốn nói chuyện. Anh xuống xe. Lúc trở lại còn mang cho tôi một cốc cà phê Starbucks nóng hổi. Tôi nhận lấy rồi giữ chặt nó trong lòng bàn tay, đến mức cà phê trào ra khỏi miệng cốc, chảy dọc theo thành cốc xuống đến lòng bàn tay tôi.

Anh lay bờ vai tôi: “Cố Phi Phi, em tỉnh táo lại đi”.

Tôi không buồn ngẩng đầu lên.

Anh gằn giọng: “Quyên Tử không có đưa em gái yếu đuối như vậy”. Sự tức giận trào lên trong lòng, tôi quẳng cốc cà phê ra ngoài cửa xe, xoay người nhào tới phía trước trả anh một cái tát, một tiếng đốp vang giòn: “Tiết Duy Lạc, anh nghe cho kĩ đây. Đừng có tự cho mình là anh rể của tôi, anh không có tư cách nói mấy lời này. Tôi hận Quyên Tử!”. Tôi dừn một chút rồi như nói cho chính mình nghe: “Tôi hận chị ta”.

Mẹ vội kéo tôi lại: “Được rồi, đừng ăn nói linh tinh nữa. Duy Lạc cũng chỉ muốn tốt cho con thôi mà”.

Sau đó, việc thẩm vấn của cảnh sát khá thuận lợi. Trương Viễn Quang khai nhận là cha của Trương Tiểu Sơn. Ông ta lái xe theo dõi chúng tôi, đồng thời rình cơ hội lên bắt cóc tôi từ phòng cấp cứu, nhân lúc tôi đang hôn mê. Những điều này hết sức rõ ràng, chứng cứ xác thực. Ông ta bị bắt vì tội “Giám giữ người bất hợp pháp”. Vụ án Trương Tiểu Sơn lợi dụng chức vụ tham ô công quỹ công ty năm triệu mà sợ tội tự sát cũng rất nhanh có manh mối. Báo chí địa phương bình luận, thanh niên ngày nay không chịu nổi những mê hoặc chốn phồn hoa, ăn chơi hưởng lạc. Hẳn đã dùng ba triệu cho việc tiêu xài cá nhân. Cái tên Trương Tiểu Sơn này cũng như những tin tức khác, dòng tít từ in đậm nổi bật dần phai nhạt, bị những tin tức mới thay thế.

Từ sau chuyện đó, tôi càng trốn ru rú trong cửa hàng thú cưng, thường mấy ngày thậm chí là mười mấy ngày mới về nhà một lần. Việc làm ăn của cửa hàng vẫn không được suôn sẻ, tiền cha mẹ cho không còn nhiều, tôi càng ngày càng túng quẫn. Có đôi khi nghĩ tới Tiết Duy Lạc, không biết có phải anh cũng hận tôi hay không.

Cả buổi chiều nay, tôi ngồi trong cửa hàng, ôm Tây Tây uống trà. Tôi thích trà Phổ Nhĩ chín^[4], không chát, không hại dạ dày, hương vị cũng không quá nồng. Hơn nữa tôi chơi ấm tử sa^[5] cũng được mấy năm. Dùng tử sa pha trà Phổ Nhĩ là việc cố định của tôi mỗi chiều. Tây Tây ghéech đầu lên đui tôi, nhắm mắt lại dường như muốn ngủ. Con chó này vốn vậy. Chỉ cần ở trong cửa hàng của tôi sẽ ngoan ngoãn nghịch đồ chơi, ngoài ra không làm gì khác. Có hôm tôi vừa đi phút trước, phút sau nó đã cắn tung đồ trong cửa hàng, loạn hết cả. Tôi tin chó cũng có tính cách riêng, chỉ là chúng ta không hề biết mà thôi.

[4]Trà Phổ Nhĩ là loại trà trải qua quá trình lên men sau chế biến, thường là trong quá trình lưu trữ, so với các loại trà thông thường chỉ có quá trình oxy hoá ngay trong quá trình sản xuất. Quá trình lên men sau chế biến giúp cải thiện hương vị của trà, vị chát dần ngọt hơn, vị gắt dần dịu hơn, trà được biến đổi dần qua thời gian lưu trữ, từ màu xanh, vàng thành đen. Trà Phổ Nhĩ có thể chia làm hai loại, một loại trải qua quá trình gia công phơi khô đơn giản thường được gọi là “Phổ Nhĩ sống”, loại khác trải qua quá trình ủ lên men kĩ mà ra gọi là “Phổ Nhĩ chín”.

[5]Ấm tử sa là một loại ấm pha trà làm bằng đất nung ở nhiệt độ cao, không tráng men. Gọi là tử sa vì nó thường có màu tím, xuất phát từ vùng Nghi Hưng (Giang Tô, Trung Quốc), dùng để pha trà sẽ có hương vị tốt nhất.

Điện thoại bất chợt vang lên, là cuộc gọi của Đại Mao, phá vỡ buổi chiều yên tĩnh.

“Cố Phi Phi, em trốn chỗ nào rồi? Sao không ra ngoài tụ tập?”

“Không có tiền.” Tôi trả lời nửa đùa nửa thật.

“Thôi đi, ai chả biết gia đình em”, cậu ta hừ hừ ở đâu kia điện thoại, “Không tán dóc với em nữa, tối đi tụ tập tại nhà ông Vương đầu phố. Được rồi, có người chi, em không cần phải lo lắng”.

Tốc độ cúp điện thoại của Đại Mao nhanh thật. Tôi còn chưa kịp hỏi tối nay có những ai đi.

Gần bảy giờ, tôi chuẩn bị một chút. Áo T-shirt họa tiết da báo cùng quần short cực ngắn, đánh một tầng phấn mỏng, thoa son môi, lông mi giả - đủ bộ hóa trang của dân chơi về đêm. Đám người chúng tôi tụ tập chắc chắn sẽ có uống rượu rồi nhảy nhót. Cũng được, tôi đi để hóng gió một chút, buông thả một lát cũng không tệ.

Nhà hàng của ông Vương tôi đã đến rất nhiều lần, ở đó chuyên phục vụ món cay Tứ Xuyên chính tông. Phục vụ đưa tôi vào phòng khách. Vừa bước vào, tôi liền phát hiện bầu không khí khác lạ.

Đại Mao chỉ ngồi ở bên. Chủ tọa lại là Đường Lâm. Càng đáng chết là tại sao Tiết Duy Lạc cũng ở chỗ này?

Tôi nhanh chóng rụt chân lại, chậm rãi xoay người. Thực sự tôi không thể nghĩ ra còn có phương thức gặp mặt nào tệ hơn thế này.

Đại Mao đập một cái lên bả vai tôi: “Thôi đi. Đã tới đây rồi còn giả bộ. Lại đây ngồi”.

Haizz... Nếu đã không tránh được thì không còn cách nào khác ngoài đối mặt. Tôi hạ quyết tâm, đường hoàng ngồi xuống.

Hôm nay Đường Lâm mặc một bộ âu phục với váy màu vàng nhạt được trang trí bằng cúc thủy tinh trong suốt, ẩn hiện bên trong là bra ren màu trắng ngà, nhìn vừa gợi cảm lại tri thức. Cằm của chị ta vốn rất nhọn, gần đây hình như còn giảm béo nên trông càng nhọn hơn. Trước mặt là cặp tài liệu màu xanh lam, chị ta đang cùng Tiết Duy Lạc thảo luận công việc.

Phục vụ đi tới hỏi đồ uống, tôi bật thốt lên: “Trà lúa mạch”.

Đường Lâm cười thành tiếng, nói chuyện với tôi theo kiểu quen thân lắm không bằng: “Phi Phi, nghe Đại Mao nói dạo này em nghèo túng lắm chị còn không tin. Khai thật xem đã bao lâu rồi em không ăn cơm ngoài, nhà hàng Tứ Xuyên làm sao có trà lúa mạch được, đây cũng đâu phải quán ăn Nhật”. Giọng chị ta vừa nhỏ vừa chói. Từng lời nói ra cứ như đâm vào người khác, khiến người đối diện cảm thấy rất khó chịu.

Nếu là tôi của ngày xưa, không hắt nước tương đầy mặt chị ta đã là quá tốt rồi. Nhưng hiện tại, khả năng kiềm chế của tôi đã cao hơn, ít khi nổi giận với người không quen.

“Đúng vậy. Tôi nghèo đến mức chỉ được ăn bánh bao dưa muối, làm sao còn nhớ được trà gì. Phục vụ, cho tôi một bình sơn trà cho đủ nghèo túng”, tôi đáp lại, trong giọng nói mang theo ý mỉa mai.

Đường Lâm liếc tôi một chút rồi đặt bộ móng tay pha lê lên vai Tiết Duy Lạc: “Hay là để Phi Phi tới công ty em làm đi. Em cũng đang thiếu một trợ lý”.

Tôi trốn còn hơn gặp ôn dịch: “Không dám làm phiền, tôi lười nhác quen rồi”.

Tôi không biết trong kế hoạch báo thù của Tiết Duy Lạc có Đường Lâm hay không. Suy cho cùng không biết được là vì trí nhớ của chị ta kém hay là do ngu ngốc, biết rõ núi có hổ mà vẫn cố lao đầu vào, dám to gan trắng trợn đến gần Duy Lạc. Cái chết của Trương Tiểu Sơn không hề ảnh hưởng tới chị ta hay sao? Thật là một người đàn bà kì lạ. Với sự thân cận của Đường Lâm, Tiết Duy Lạc cũng chẳng tỏ thái độ chán ghét. Anh vẫn chăm chú nhìn tài liệu rồi nhỏ giọng nói gì đó. Còn với tôi, anh còn chẳng thèm liếc lấy một cái.

Đại Mao gọi điện cho Đường Ba hỏi đi tới đâu, giục cậu ta rằng bụng chúng tôi sắp xẹp lép vì đói.

Cách xa điện thoại có thể nghe rõ giọng của Đường Ba: “Bố khi, đang chờ thang máy, đến ngay đây”. Quả nhiên cậu ta tới rất nhanh, chỉ sau ba phút đã xuất hiện trong tầm mắt tôi.

“Ui, Phi Phi. Mau đến cho anh ôm một chút. Lâu nay em chết dí ở chỗ nào vậy?”

Đường Ba là em trai ruột của Đường Lâm, từng là bạn học của tôi. Cậu ta nhìn thấy tôi thì ôm không ngừng. Trước đây, trong trường học cậu ta đã như vậy, luôn nói tôi là em gái. Ai dám động vào tôi, cậu ta liền bẻ ngón tay người ấy, hại tôi suốt thời đi học cũng không có bạn trai. Ngoại trừ mấy tên côn đồ bọn họ, những giống đực khác không ai dám tới gần tôi.

Đường Lâm ôm cánh tay Tiết Duy Lạc, nói: “Anh xem bọn chúng kìa, chẳng có đứa nào đứng đắn. Từ ngày đi học đã như vậy. Haiz”.

Đường Ba hôn một cái lên mặt tôi, quay về phía Đường Lâm nói: “Chị ghen tị với tình cảm của bọn em chứ gì”.

Tôi lau nước miếng trên mặt mắng: “Cút, ai tình cảm với anh”. Tại sao cậu ta lại như vậy, làm ra những hành động trẻ con khi có Tiết Duy Lạc ở đây.

Bữa cơm này thật khó chịu. Đường Lâm và Tiết Duy Lạc đúng là một đôi tình nhân, lúc gặp thức ăn còn liếc mắt đưa tình với nhau. Đại Mao gán ghép tôi và Đường Ba thành một đôi, thỉnh thoảng còn lôi ra trêu ghẹo.

Đại Mao nói: “Tôi thấy hai người đều rất tốt. Quyết định thế này đi, để tôi làm chứng hôn nhân cho hai người, ngày mai đi đăng kí”.

“Anh uống say ngớ ngẩn rồi hay là cay đau sốc hông?” Tôi nói với Đại Mao không hề hòa nhã chút nào.

“Phỉ Phỉ đừng tranh cãi với anh. Anh thấy em với Đường Ba rất có tướng vợ chồng.” Đại Mao hí hửng gõ đũa, hôm nay cậu ta cũng không uống nhiều, tại sao nói câu nào tôi nghe cũng ngứa tai. Vốn dĩ cậu ta không phải đang nói chuyện mà là nói láo.

Tôi lấy một chiếc gương từ trong túi đưa cho Đại Mao: “Ánh mắt ông anh làm sao vậy. Em với cậu ta mà có tướng vợ chồng sao? Ông anh không nhìn thấy mụn nhọt trên mặt cậu ta à?”.

Nhất thời Tiết Duy Lạc không nhịn được, khóe miệng hơi cong lên một lát. Chỉ là anh khôi phục thái độ bình thường gần như ngay lập tức, gắp một miếng ếch trâu xào cay cho Đường Lâm.

Đường Ba không nhịn được đành lên tiếng: “Phỉ Phỉ nói lời này làm anh rất thất vọng. Anh đâu có xấu, đó là khí chất đàn ông”. Dĩ nhiên việc cậu ta đem mụn nhọt nói thành khí chất tôi cũng chẳng buồn phản bác, chỉ cần không kéo tôi thành một đôi, cái gì tôi cũng có thể nhịn. Tiết Duy Lạc muốn làm gì Đường Lâm thì cũng là việc bọn họ tình nguyện. Tôi chỉ cầu mong yên lành ăn xong bữa cơm này rồi về nhà đi ngủ.

Đại Mao chuyển chủ đề: “Phỉ Phỉ cũng nghe nói chuyện về Trương Tiểu Sơn rồi chứ? Em thấy thế nào?”.

Nghe mấy lời này, tôi dừng lại một chút. Hôm nay Đại Mao rất không bình thường. Nếu như uống say ôm tôi nhảy nhót thì không đáng lo. Sợ

nhất là con người thô kệch này suy ngẫm từng từ, nói chuyện khách sáo với bạn.

Tôi nói: “Còn có thể thấy thế nào. Người này đúng là luẩn quẩn trong lòng. Nợ tiền thì có thể trả, tại sao phải đi tới đường cùng”.

Đường Lâm chọc Tiết Duy Lạc một cái: “Tôi kể cho mọi người một chuyện cười. Mọi người có biết chuyện khó tin nhất là gì không? Có người đồn nhà họ Tiết và nhà họ Cố đang hợp tác báo thù cho Quyên Tử”. Tôi chưa kịp cười ra tiếng thì Tiết Duy Lạc đã vịn bàn cười to, giống như nghe được chuyện vô cùng hài hước, cho tới lúc hai mắt đều híp tịt lại

Anh nâng chén rượu lên nhấp một ngụm: “Chuyện của Quyên Tử từ đời nào, ai còn nhớ lại việc từ tám mươi, một trăm năm trước chứ. Nói đi cũng phải nói lại, coi như muốn báo thù thì phải làm sao? Lấy đao bổ người à? Như vậy quá ngây thơ”.

Đường Lâm cũng hòa theo, uống rượu nói: “Khó tin mới buồn cười. Em không tin chuyện vợ vẫn đó”.

Cuối cùng tôi cũng tìm ra lý do cho tiệc Hồng Môn tối nay. Thì ra nhà họ Đường vẫn còn nghi ngờ. Chỉ có điều vở kịch này là do một tay Tiết Duy Lạc diễn, tôi chẳng cần làm gì, chỉ là diễn viên quần chúng. Tôi uống khá nhiều rượu, dựa vào bàn quan sát mỗi người. Còn không khiến tôi mơ màng mà chỉ càng làm tôi thêm phấn khích. Tuy nhiên phải để cho bọn họ cảm thấy tôi đã say. Ít nhất thì người say là vô hại.

Đường Lâm bàn giao với Đường Ba: “Phi Phi say rồi. Em đưa cô bé về nhà đi. Duy Lạc đưa chị về là được rồi”.

Tôi thấy vậy vỗ bàn: “Không, tôi không về. Tôi muốn tới cửa hàng. Tôi muốn tới cửa hàng! Tôi! Muốn! Tới! Cửa! Hàng!”.

Đường Ba nói: “Được rồi, được rồi, bà cô của tôi. Anh đưa em về cửa hàng”.

Tôi lắc đầu phản đối: “Tôi không nhờ anh. Tôi muốn bắt xe. Tôi muốn đi xe Volkswagen. Tài xế xe đó lái tốt nhất thế giới”.

Mấy người họ khuyên tôi thế nào cũng không được. Tôi vẫn loạng choạng xuống lầu, đứng giữa đường bắt xe. Một lúc lâu sau tôi mới bắt được một chiếc taxi Volkswagen. Tôi cười hì hì với bọn họ, đặc ý đóng cửa xe, ra sức vẫy tay qua cửa kính.

Sau khi đi được năm phút, tài xế hỏi: “Cô không sao chứ, nếu muốn nôn thì nói trước một tiếng”.

Tôi hăng giọng, nói bằng ngữ điệu bình thường: “Ai nôn được chứ tôi thì không, còn tỉnh táo lắm”.

Lái xe khen tôi: “Cô bé được đó. Còn giả vờ nói ngọng được”.

Tôi thở dài: “Haizz, đều do hoàn cảnh bắt buộc cả”.

Tiền taxi là hai mươi tư đồng. Tôi đưa tờ một trăm đồng cuối cùng cho tài xế, nhận lại một đồng tiền lẻ. Tôi cũng không biết phải tiêu chỗ tiền này thế nào, điện nước trong cửa hàng còn chưa đóng. Tây Tây thấy tôi về, ra sức vẫy đuôi. Loài chó luôn nhiệt tình làm người ta không thể không yêu chúng.

Tôi dự định uống ngụm trà, nghỉ một lát, vệ sinh cá nhân xong rồi đi ngủ. Không ngờ vừa mở ti vi đã có người tới đập cửa. Muộn thế này mới tìm tới khẳng định là vật nuôi bị bệnh cần cấp cứu khẩn. Tôi không suy nghĩ quá nhiều liền chạy ra mở cửa.

“Tại sao lại là anh?” Tôi nhú chặt lông mày.

“Sao không thể là tôi?” Tiết Duy Lạc tự đập giày ra.

“Quá nửa đêm rồi anh còn tới làm gì?” Tôi cũng không có ý định cho anh vào, nhưng Tây Tây đã chạy ra đón, vẫy đuôi với anh. Xưa nay nó đều không có ý thức đề phòng. Tôi vẫn nói với nó người tới là khách hàng, phải nhiệt tình với họ, có như vậy mới tốt. Nhưng nó quá nhiệt tình như thế tôi vẫn không đồng tình nổi.

“Giống em, nghỉ ngơi uống ngụm trà.” Tiết Duy Lạc lăn kèn lên chiếc salon duy nhất của tôi, đặt chân lên bàn trà.

“Một chén Phổ Nhĩ, đừng keo kiệt.”

Sau khi đóng cửa, tôi cầm chiếc chổi quét cả qua chân anh, cho tới khi chiếc quần tây biến sang màu xám đen anh cũng không buồn dịch chân. Không thô bạo như trước đây, giọng Tiết Duy Lạc mang theo sự mệt mỏi, yết hầu khẽ động, lặp lại câu nói lúc nãy: “Một chén Phổ Nhĩ, đừng keo kiệt”.

Không hiểu sao tôi lại mềm lòng, thở dài buông chổi xuống mở bình trà, trà Phổ Nhĩ chỉ còn chút ít, loại 250 đồng một cân. Mở tủ lạnh liếc xem thấy Thiết Quan Âm còn mấy gói trà mới loại 800 đồng tôi không chắc quyết định, hỏi Tiết Duy Lạc: “Phổ Nhĩ không còn trà ngon. Thiết Quan Âm thế nào?”.

“Kĩ thuật truyền thống hay công nghệ mới?”

Tôi đưa mắt nhìn chỗ trà trong tủ lạnh: “Thiết Quan Âm truyền thống, không chua miệng”.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

Tôi dùng nước sôi pha trà. Cũng không phải do tôi cố ý mà là dùng nước máy pha sẽ làm hỏng lá trà. Tôi chỉnh nhiệt độ của ấm điện tử lên chín mươi độ - nhiệt độ thích hợp nhất để pha Thiết Quan Âm.

Tiết Duy Lạc ngửa đầu, lười nhác nói: “Em rửa sạch nhanh nhanh giùm tôi, nhìn mà nhức lòng”.

“Tôi không nhức lòng là được, anh quản được à?” Tôi nhanh chóng dùng lời trách móc để che giấu sự lúng túng. Nói chung tôi chính là loại người cá biệt. Người xung quanh thấy cũng quen, tôi cũng không thèm nói rõ.

“Em là đồ ngang bướng. Người khác nói một, em phải cãi lại hai.” Anh thuận tay cầm trà súng^[6] hình mục đồng cười trâu bằng đất, chơi đùa một chút rồi lại trêu chọc tôi, “Em thật nhẫn tâm, đổ nước trà nóng lên người bé mục đồng”.

[6]Tượng làm bằng đất nung hoặc gỗ, người ta thường tưới nước trà đầu lên để “dưỡng”. Càng tưới trà tượng càng sáng đẹp.

Với sự pha trò của anh, tôi khịt mũi coi thường: “Anh trai có mắt hay không? Đây là trà súng, phải dùng trà để dưỡng, càng giội càng sáng”.

“Thế nào? Cuối cùng cũng chịu gọi một tiếng anh trai?” Tiết Duy Lạc nheo mắt lại, trông rất vô lại.

“Làm ơn, Phật trên đầu môi chót lưỡi.”

Nước đã sôi, đầu tiên tôi làm nóng ấm trà, sau đó tráng trà. Nước trà đầu không uống mà trực tiếp rót trên trà súng cùng chén trà. Pha lần hai, ngâm trong khoảng ba mươi giây, tôi rót cho Tiết Duy Lạc và chính mình mỗi người một chén nhỏ.

Anh nâng chén trà đặt ở chóp mũi ngửi một chút: “Rất thơm”.

“Hừ, thơm.”

Tôi nhấp một ngụm, vị ngọt tràn đầy miệng.

“Hương vị Thiết Quan Âm thật là mạnh, hút cả tâm hồn con người.” Tiết Duy Lạc nhấp một ngụm trà rồi đặt xuống.

Tôi gật đầu nói: “Phổ Nhĩ ôn hòa hơn. Vậy nên tôi thường uống Phổ Nhĩ, chỉ khi lên cơn thèm mới pha Thiết Quan Âm”.

“Em học cái này từ Quyên Tử?” Anh nhìn vào mắt tôi rồi hỏi.

Tôi khẽ cười, nếu nói Quyên Tử học tôi chơi ấm, anh có thất vọng không? Tiết Duy Lạc lấy ra bao thuốc, nắm trong tay. Tôi liếc thấy là Marlboro xanh lá.

“Tôi cảnh cáo anh, chỗ này cấm hút thuốc.”

“Em ăn mặc như dân chơi mà không hút thuốc lá?”

“Tôi không nói cho anh biết sao? Tôi hút thuốc nhưng ghét mùi thuốc, mỗi lần hút xong đều đi tẩy sạch. Để cai thuốc cho tôi Quyên Tử đốt More trước mặt tôi. Sau một thời gian tôi bỏ thuốc.”

“Thảo nào Quyên Tử hút còn em thì không.” Anh vừa nói vừa tự nhiên đốt một điếu. Tôi ôm Tây Tây tránh ra xa.

“Tiết Duy Lạc, anh biến thái, chạy đến nhà tôi hút Marlboro. Thuốc bạc hà diệt tinh. Anh hút đi, hút nữa vào cho chết đi.”

Anh đưa đầu ngón tay, tỉ mỉ gảy tàn thuốc: “Em với Đường Ba có quan hệ gì?”.

“VẬY anh với chị anh ta có quan hệ gì?”

“Em có lên giường với Đường Ba không?”

“VẬY anh có lên giường với Đường Lâm không?”

“Tôi lên giường với Đường Lâm tức là em cũng lên giường với Đường Ba?”

Anh nói câu này làm tôi ghen lời: “Rốt cuộc thì anh muốn gì? Nửa đêm chạy tới chỗ tôi hỏi linh tinh?”.

“Em thông minh như vậy, sao lại không hiểu tôi có ý gì?” Tiết Duy Lạc rít một hơi dài, tôi nhìn thấy tàn thuốc cháy đỏ.

“Tiết Duy Lạc, đối tượng trả thù của anh gồm cả Đường Ba sao?”

“Thế nào, em đau lòng?”

“Cậu ta là ai? Tôi không ăn no rừng mỡ mà đau lòng. Có điều cậu ta thật sự không liên quan tới cái chết của Quyên Tử.”

“Tức là em vẫn đau lòng.”

“Anh muốn nghĩ thế nào cũng được, nói với anh bằng thừa.”

Tôi giận dỗi ngồi trên bàn, Tây Tây nằm trong lòng tôi “hừ hừ” hai lần, ánh mắt nhìn Tiết Duy Lạc đầy cảnh giác.

“Cho em chút tiền, ngoan ngoãn ở trong phòng. Đường Ba có tới tìm cũng đừng đi.” Tiết Duy Lạc móc ví, lấy ra tầm một ngàn đồng tiền mặt, thêm một chiếc thẻ phụ. Xưa nay tôi chưa bao giờ ăn bám người giàu, không ngờ kẻ có tiền lại tự tìm đến tận cửa.

“Anh đây là có lòng tốt tới tặng tiền hay hạn chế tự do của tôi?” Tôi bật quạt xua đi mùi thuốc.

“Đừng mạnh miệng. Đừng bần khoản về chuyện tiền bạc. Coi như tôi cho em vay, được chứ?”

“Hừ, tôi lại cứ không muốn vay. Cùng lắm là đóng cửa về nhà.”

“Với tính tình này của em, về nhà để chú dì tức chết.” Không nghĩ tới anh nói một câu trúng điểm yếu, nhất thời tôi thua một bước. Nói cho cùng, mỗi ngày tôi đều ngồi trông cửa hàng cũng vì muốn được yên tĩnh. Nếu về nhà ăn chùa của mẹ, một hai ngày thì không sao. Ngày dài tháng rộng, tôi còn không bị bà lái nhải chết luôn.

“Hừ...” Trong giây lát tôi cũng không thể đưa ra được quyết định chắc chắn.

“Đừng nghĩ nữa, lại đây.” Anh đưa tay bắt lấy tay tôi.

“Làm cái gì?”, tôi trợn tròn mắt.

“Lại đây. Nhìn xem, một người phóng túng như em, tới gần tôi sao lại ngượng ngùng như vậy?”

Tôi ngờ vực nhìn bàn tay bị nắm. Anh mở lòng bàn tay tôi, xem đường chỉ tay, một lúc lâu sau mới nói: “Đường sinh mệnh của Quyên Tử rất ngắn sao? Tôi xem cũng không chắc, đoán mệnh cũng không chuẩn”.

Tôi như bị điện giật, rụt tay về, “Được rồi! Tiết Duy Lạc, anh rút đi cho tôi...”. Quyên Tử, tôi hận chị, tôi hận chị.

Tôi ra sức đẩy anh ra ngoài rồi đóng sập cửa lại. Như vậy dường như vẫn chưa hết giận, tôi ném bao Marlboro anh để trên bàn đi thật xa. Tôi có thể nghe tiếng cười gượng của anh ngoài cửa, sau đó tiếng ô tô đi càng ngày càng xa. Tây Tây chưa bao giờ thấy tôi tức giận như vậy, sợ hãi chạy về phía cửa sủa âm ỉ. May mắn nó quá nhỏ, tiếng sủa không lớn, chưa đủ để đánh thức hàng xóm. Tôi tủi thân ngồi xuống. Sau khi bình tĩnh lại, tôi nghi ngờ liệu có phải anh cố tình chọc tức tôi hay không. Tại sao mỗi lần nói chuyện, chúng tôi đều phải dùng cách đó để kết thúc.

Ngày hôm sau, tôi dùng tiền Tiết Duy Lạc để lại trả tiền điện nước. Sau khi cãi nhau, dùng tiền của anh cũng hợp tình hợp lý hơn nhiều. Đường Ba hẹn đi chơi, tôi đành lấy cốc say rượu đau dạ dày mà từ chối cho có lệ. Không phải vì những gì Tiết Duy Lạc nói mà vì tôi thực sự không còn tinh thần đi uống phó tiệc rượu nhà họ Đường. Thật không ngờ cậu ta còn rất cố chấp, trực tiếp lái xe tới cửa hàng của tôi.

“Phi Phi, đi ra đi. Anh đã tới đón em rồi.” Giọng nói của Đường Ba đã chọc Tây Tây, nó lên vụt ra cửa hiên.

Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể ra mở cửa.

“Đau dạ dày thế nào? Tới để anh trai ôm một cái.”

Dạ dày tôi vốn rất tốt, nghe cậu ta nói vậy lại muốn ói ra: “Đã biết là sẽ nói như vậy. Nói câu gì mới được không?”.

“Được. Em nói đôi anh có thể không đôi sao? Đúng rồi Phi Phi. Em thấy Tiết Duy Lạc thế nào? Đạo này anh ta thường qua lại với chị anh, tới mức gần như chuẩn bị bàn cưới. Nếu là em thì có chết anh cũng không tin em làm điều gì có lỗi với anh, nhưng với người này thì khó mà nói trước được.”

“Thôi đi. Tôi không biết anh ta.” Tôi xoay người lôi một lon coca từ trong tủ lạnh đưa cho Đường Ba, rồi đi lấy cốc thủy tinh. “Chuyện của chị anh cứ để cho chị ấy tự quyết định.”

“Phi Phi đừng vô tình như vậy. Chị anh cũng là chị em. Nếu không hỏi thăm em một chút, làm sao biết được tên họ Tiết đó đang làm những gì? Nếu như cảm thấy có gì không ổn, em cứ nói với anh một câu, anh tìm cách giết hẳn.”

Tôi cầm cốc thủy tinh, tay run một lúc. Sự việc của Trương Tiểu Sơn vẫn chưa đủ để tôi ý thức được tính chất nghiêm trọng của vấn đề. Đường Ba lại giống như chiếc gai đâm vào lòng bàn tay khiến tôi bỗng nhiên bất an.

Tôi vờ trấn định: “Mỗi ngày tôi đều nằm lỳ trong cửa hàng thú cưng, đi đâu để hỏi thăm tin tức?”.

“Phi Phi, em đừng tự trách. Sau khi chị em xảy ra chuyện, em như biến thành người khác, không đi chơi cũng chẳng chịu tìm việc làm. Hay là em vào công ty của chị anh đi, góp ý giúp chị ấy một chút?”

Có chán sống tôi cũng không thể vào công ty của Đường Lâm. Như vậy khác nào biết rõ hố lửa còn đâm đầu nhảy vào. Tôi không làm giao dịch lỗ

vốn như vậy.

“Không, không, không, không, không. Tôi sợ chị anh, không làm.”

“Chị anh có gì mà sợ. Chị ấy thấy em rất được mà.”

“Không, không, không, không, không, không đi.”

“Phi Phi, trước đây anh trai tốt với em như vậy, sao em có thể trở mặt chứ?”

“Đâu có.” Tôi cười với cậu ta, thầm nghĩ, nếu tôi trở mặt thì cậu ta cũng không ngồi đây.

“Phải rồi, tối nay bọn họ đính hôn. Em cũng tiện qua đó gặp bố mẹ anh đi.”

Những lời này Đường Ba nói nhẹ nhàng như không, nhưng lại làm tôi bất ngờ phun sạch ngụm coca vừa uống lên chiếc ghế sofa bọc da trắng như tuyết.

Chương 2

Hạnh phúc ở quá gần

Tôi và Đường Ba đều là những đứa trẻ sinh ngoài chính sách^[1], cho tới khi trưởng thành, hộ khẩu vẫn ở nông thôn. Theo quy định, sinh viên có thể chuyển khẩu tới hộ khẩu chung của trường Đại học. Tôi còn nhớ ngày ấy, hai đứa hùng hục tới trường đăng kí. Giáo viên phụ trách hành chính làm thủ tục cho chúng tôi khi ấy đeo cặp kính còn dày hơn đít chai, nặng nhọc gõ từng chữ. Đường Ba chờ lâu quá nên mất hết kiên nhẫn, bèn cầm lấy

chiếc thước kẻ đặt trên bàn giáo viên để tốc váy tôi lên. Cậu ta hẳn phải ngứa người muốn ăn đòn lắm rồi, mà khi ấy tôi còn trẻ, tính tình nóng nảy, bồng bột, xử sự hấp tấp nên cũng không thèm nghĩ ngợi gì, liền quẳng luôn chiếc điện thoại di động cậu ta đặt trên bàn vào bình nước pha trà của giáo viên. Phải công nhận là chiếc điện thoại đó quá trâu bò, lúc vớt ra vẫn còn “thoi thóp” được hẳn một tiếng sau mới chính thức “lìa đời”.

^[1] Chính phủ Trung Quốc có “chính sách kế hoạch hóa gia đình” từ năm 1979, hạn chế mỗi một cặp vợ chồng ở thành thị chỉ được sinh một con, những trường hợp ngoại lệ áp dụng đối với các cặp vợ chồng ở nông thôn có con gái đầu lòng. Những cặp vợ chồng vi phạm chính sách một con phải đóng một mức phạt cao gấp nhiều lần so với thu nhập bình quân thông thường của họ. Nếu gia đình không đóng khoản phí này, những đứa con ngoài chính sách không được đăng kí khai sinh, không có tên trong hộ khẩu, không được cấp chứng minh thư, không được tham gia vào hệ thống bảo hiểm cũng như không được hưởng hệ thống giáo dục, sức khỏe của Nhà nước. Do đó rất nhiều trẻ em ở thành thị là con thứ hai phải chuyển hộ khẩu về nông thôn.

Sau đó, tôi và Đường Ba thân thiết đúng kiểu không đánh không quen. Cậu ta tự động kết nạp tôi vào nhóm của mình, hết gọi tôi là em gái này lại kêu em gái nọ, đối xử với tôi rất tốt. Khi nhìn thấy Quyên Tử, cậu ta còn cố ý chạy tới chào hỏi, “Chị đi học ạ!”, “Chị đi ăn ạ!”, vẻ mặt vô cùng thành kính giống như đó là chị ruột của mình vậy.

Quyên Tử từng nói với tôi rất nhiều lần rằng: “Đường Ba là một người rất chân thành, em có dự định suy xét gì không?”.

Nhưng tiêu chuẩn của tôi lúc đó còn cao hơn trời, làm sao có thể cân nhắc tới một tên vô lại cả ngày chỉ biết đánh nhau đến vỡ đầu chảy máu như cậu ta. Hơn nữa, khi ấy, ngoài việc lái xe đi học mỗi tuần, đến kì nghỉ đông và hè tôi đều tham gia đội leo núi nghiệp dư chạy khắp nơi. Người dẫn đội là một anh trai rất tuyệt, nghe đồn đã giành được vị trí cao khi tham

dự giải đấu quốc tế. Tôi chỉ nhìn thấy mặt anh ta mấy lần từ xa rồi thăm để ý, nhưng mãi vẫn không biết tên.

Dĩ nhiên tôi cũng không thể ngờ được, sẽ có một ngày anh lấy thân phận là bạn trai Quyên Tử để xuất hiện trong cuộc sống của mình.

Rồi sau đó Quyên Tử xảy ra chuyện, việc này cũng có liên quan tới Đường Lâm nên quan hệ giữa tôi và nhóm của Đường Ba ngày càng nhạt hơn nhiều. Tôi không tham gia vào bất cứ một hoạt động nào của nhóm, từ việc ăn cơm, đi nhậu đến du lịch, khiêu vũ... mà trở thành một con rùa rụt đầu rụt cổ, vạ năm chỉ núp trong căn phòng nhỏ mười sáu mét vuông. Giờ cậu ta đột nhiên nói muốn ra mắt cha mẹ hai bên làm trái tim tôi đập loạn một lúc rồi thất lại. Tôi và Đường Ba thực sự không phải cùng một loại người, cũng chưa bao giờ nghĩ tới phát triển thành người yêu.

“Tôi với anh có yêu đương trai gái gì sao mà đòi gặp mặt cha mẹ hai bên thế?” Tôi vừa nói vừa nhanh chóng kéo phần nệm bọc sofa xuống. Loại vải nệm bọc này cần phải giặt tay, mất rất nhiều công sức. Tôi vội tìm chiếc chậu để đem nó đi ngâm.

“Có sao đâu. Thì cứ ra mắt cha mẹ trước rồi sau đó mới xác định quan hệ cũng không muộn mà.” Đường Ba dường như rất tự tin vào chuyện này.

“Không đi đâu. Anh đừng có đùa nữa.” Tôi đi ra dỗ ngọt.

“Mẹ em cũng tới, em không đi sao được?”

“Anh định gạt trẻ con à. Việc gì mẹ tôi phải đi chứ!” Nói mẹ ở nhà nấu cơm giặt quần áo tôi còn tin, chứ bảo bà tư tưởng tân tiến tới mức đi tham gia tiệc tối đính hôn của người khác thì đúng là chuyện lạ.

Đường Ba gân cổ cãi, “Không tin thì em gọi điện cho dì đi.”

Gọi thì gọi, cũng không phải là điện thoại đường dài quốc tế.

“A lô, mẹ ạ.” Tôi gọi điện về nhà.

“Tiểu Phi à, mẹ đang định tìm con. Hôm nay trang điểm một chút, theo mẹ đi uống rượu.”

Lòng tôi có chút hồi hộp, “Rượu gì vậy ạ? Mẹ lại có cuộc vui nào vậy?”.

“Dì Lưu của con nói Duy Lạc muốn kết hôn với con gái nhà họ Đường. Không, không phải, hình như là đính hôn. Nói chung đều là trò mới mẻ của tụi trẻ các anh các chị. Kết hôn thì kết hôn luôn đi, còn bày đặt đính hôn. Nhưng mà Duy Lạc không phải là đứa bé vong ân phụ nghĩa, mẹ muốn tới hỏi một chút xem rốt cuộc nó có ý gì?”

“Có gì đáng để tới đâu ạ. Chuyện của người khác chúng ta làm sao mà quản được chứ?”

Người nào lại thiếu đạo đức tới mức mời mẹ tôi tới? Họ muốn chơi xấu Tiết Duy Lạc hay muốn cho anh mát mặt? Nói không chừng mẹ tôi vừa tới sẽ cho anh một cái tát trước mặt mọi người, tiệc đính hôn của Tiết Duy Lạc có thành hay không tôi không quá quan tâm, nhưng khiến mẹ tôi giận dữ rồi lại bị bệnh thì tôi không cho phép.

“Mẹ phải nói thế nào thì chị mới nghe? Dù muốn hay không thì chị cũng phải đến. Nếu chị nhẫn tâm nhìn mẹ làm trò cười thì ở nhà, để mẹ đi!” Dứt lời bà đột ngột dập điện thoại. Tính tình của mẹ và tôi khá giống nhau, chỉ là giờ bà còn thêm được khoản thích lái nhái. Tôi bị mẹ dồn ép như thịt heo trên thớt gỗ, hoàn toàn không có đường thoát.

Đường Ba lại hớn hờ khi thấy vẻ mặt khó coi của tôi: “Sao rồi? Anh trai không lừa em đúng không nào? Đòi nào anh trai lại làm thế?”.

Tôi cầm tờ báo trên khay trà đập bộp vào ngực cậu ta, “Tôi cảnh cáo anh, mẹ tôi mà gặp chuyện gì thì cũng đừng trách tôi trở mặt”.

“Phi Phi tức giận rồi sao? Giận thật đấy à? Yên tâm đi, ai dám động đến một sợi tóc của mẹ, anh băm chết nó. Đảm bảo mẹ không gặp chuyện gì đâu, quan trọng là đến tham gia cho vui chút thôi.” Cậu ta tiến sát lại gần tôi, nói mấy lời cợt nhả vô nghĩa khiến đầu tôi nhức đến phát điên.

Cuộc sống chẳng bao giờ được như ta mong muốn. Chúng ta vẫn tâm niệm là phải nhẫn nhịn cho yên chuyện, an ổn là trên hết, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, không chỉ Tiết Duy Lạc mà ngay cả tôi cũng bị đẩy tới đầu sóng ngọn gió. Dường như có một bàn tay vô hình trong cõi U Minh đang lôi kéo, truy đuổi, đẩy tôi tới một cái hố đen mà tôi không muốn thấy. Tôi cố ý chống cự không muốn đi, nhưng có đến ngàn vạn sợi tơ trời quanh người tôi được đặt trong bàn tay này. Rõ ràng tôi biết nếu tối nay mình lựa chọn đến đó thì sẽ phải đối mặt với đau đớn nhưng không đi không được, đây là số mệnh.

Tôi nói: “Anh tránh ra chỗ khác đi. Tôi muốn thay quần áo”.

Quả nhiên Đường Ba đã chuẩn bị trước khi đến: “Quần áo của em anh đều mang tới, là chị gái anh chọn. Chị ấy sợ em lại mặc như tối hôm qua nên bảo anh đưa vài bộ mới đến”.

Loại chu đáo này của Đường Lâm cứ như đang mỉa mai tôi ấy. Chị ta có ý gì? Bối thí cho tôi vì không có quần áo tử tế hay là chế nhạo tôi ăn mặc quá lỗ lã? Nhưng mà dù sao đi nữa, hôm nay tôi cũng sẽ không ngốc đến nỗi mặc quần short ngắn ra ngoài đường như tối qua. Trong nhà tôi vẫn có mấy bộ quần áo “hợp quy củ”, nói chính xác hơn thì chúng không phải của

tôi mà là của Quyên Tử. Mẹ tôi nói chúng đều còn mới, ngay đến tem mác cũng chưa bóc, tôi lại là người nhà, không cần phải kiêng kỵ nên bà vẫn giữ lại tất cả cho tôi. Chỉ là lúc mẹ đưa như thế nào, đến bây giờ chúng còn nguyên như vậy. Tôi không thích loại trang phục thực nữ như thế, mặc áo sơ mi rộng cũng sống được qua ngày.

Tôi không để ý tới Đường Ba, trực tiếp lôi mấy bộ quần áo bị bỏ quên dưới đáy hòm từ lâu ra.

Đường Ba cầm lấy, hết nhìn trái rồi nhìn phải, ngó lên ngó xuống: “Phi Phi, thì ra em cũng có quần áo bình thường. Váy này còn che được đầu gối nữa đấy”.

“Ai cần anh lo.” Ách, quả thực tôi có một tủ những thứ đồ đồng nát linh tinh, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là tôi không thể sở hữu vài bộ váy thực nữ.

“Màu nào, lam hay vàng?” Sau một hồi lâu tôi vẫn chưa thể quyết định được.

“Lam đi. Em mặc màu này trông tôn da hơn.” Đường Ba chọn thay tôi.

Chiếc váy màu lam là đầm tay lỡ, cổ trái xoan không có hoa văn, dài tới đầu gối. Kiểu dáng không mới nhưng cũng không đến nỗi lỗi thời. Tôi phối hợp thêm một chiếc đai lưng da bản rộng màu lam nhạt, lại xỏ thêm đôi giày thủy tinh gót siêu cao có thể hù chết người nhìn. Mặc dù đôi giày này là “nguyên liệu” phối hợp phong cách “chơi đêm” của tôi nhưng dùng trong trường hợp này cũng không quá phản cảm. Tôi không mang dây chuyền mà để lộ xương quai xanh nơi cổ, đeo thêm một đôi hoa tai hình giọt lệ màu lam của Swarovski^[2] khiến tôi trông có khí chất hơn, lại không át đi vẻ xinh

đẹp. Tôi thỏa mãn khi ngắm mình trong gương rồi quay đầu lại hỏi Đường Ba: “Trông thế nào?”.

[2] Tên một công ty đồng thời cũng là một thương hiệu chế tác đá quý lâu đời đến từ nước Áo, rất nổi tiếng với các trang sức từ pha lê.

Cậu ta nhìn chăm chăm vào tôi một lúc rồi mới nói: “Nhìn em thế này thật giống chị gái em”.

“Anh nói linh tinh gì vậy? Tôi là người sao Hỏa, chị ấy là người sao Thủy, vốn không cùng một hành tinh.”

“Nhưng anh vẫn thấy rất giống.”

“Ừ thì giống.” Tôi nuốt nửa câu còn lại vào bụng: Như vậy lại càng tốt, đêm nay sẽ càng thêm náo nhiệt.

Nếu đêm nay đã muốn làm “gái ngoan”^[3] thì khuôn mặt cũng không được phép trang điểm quá đậm. Rất nhiều người đều hiểu lầm rằng trang điểm tự nhiên chính là không cần dùng mỹ phẩm hoặc chỉ bôi trát đơn giản, qua loa một chút là được. Trang điểm tự nhiên chú trọng việc che lỗ chân lông, mụn đầu đen, nếp nhăn, vết nám... Cho dù chỉ là mấy cây tóc gáy đáng thương không có chút quan hệ nào cũng có thể phá vỡ hiệu quả tổng thể của loại trang điểm này. Dĩ nhiên Đường Ba không hề hiểu những thứ này, nhiệm vụ của cậu ta chỉ là ngồi xem tôi bận rộn trước hộp trang điểm to bằng lòng bàn tay. “Phi Phi, hôm nay đừng trang điểm quá đậm nhé, được không?” Cậu ta mếu máo.

[3] Nguyên văn 既然今晚要立牌坊 - Tạm dịch “Nếu đêm nay muốn lập đền thờ” được tác giả lấy ý trong câu “Kĩ nữ lập đền thờ”. Trong xã hội phong kiến Trung Quốc, trình tiết của phụ nữ rất được coi trọng, thậm chí Hoàng Đế còn cho lập đền thờ trình tiết để nêu gương. “Đã làm kĩ nữ

không còn trình tiết nhưng vẫn giả bộ để được lập đền thờ” ý muốn ám chỉ người làm chuyện xấu xa nhưng vẫn muốn hình tượng tốt đẹp trong mắt người khác. Tác giả đã lấy nghĩa đen của câu này nhằm mỉa mai việc bản thân Phi Phi phải giả trang “gái ngoan” đi dự tiệc.

Qua gương, tôi có thể nhìn thấy vẻ mặt của cậu ta ở phía sau mình, trông vô cùng buồn cười.

Tôi dùng một chút kem che khuyết điểm lại, kẻ mí mắt tạo sự tương phản sáng tối để tăng điểm nhấn cho khuôn mặt, thoa một chút son bóng màu hồng để kết thúc công cuộc trang điểm. Tôi chọn chiếc túi xách nhỏ đắt nhất của mình, một chiếc Chanel trắng với dây xích màu vàng. Thứ đồ chơi này không chứa được nổi một quyển sách bỏ túi, là quà sinh nhật được tặng từ năm nào tôi cũng đã quên. Chỉ nhớ sau khi nhận được nó, tôi đã lẩm bẩm một lúc lâu, nếu có bằng này tiền thì đi mua thịt xiên nướng ăn cho đã còn hơn.

Đường Ba ôm tôi xoay quanh trước gương một lúc rồi nói: “Không tệ. Rất xứng với khuôn mặt này của anh”.

Tôi cầm lấy dây xích, dùng túi đập vào mông cậu ta: “Hả hê cái gì? Anh có đi hay không?”.

Đường Ba lái một chiếc BMW X5, là loại xe yêu thích trong mơ của tôi. Chỉ tiếc hận một điều là cậu ta không chịu cho tôi lái thử. Hồi còn đi học, nhờ tôi mà cậu ta đã có một trải nghiệm “ấn tượng” trong đời. Lần đó, tôi cùng nhóm cậu ta lái xe tốc độ, hậu quả là tôi cho xe lao thẳng vào bể phun nước giữa công viên, kết quả là một người một xe được “bốc” về nhà trong tình trạng ướt như chuột lột. Kể từ đó, Đường Ba không cho tôi chạm vào xe của cậu ta nữa. Chỉ có điều tôi nghĩ đó đã là chuyện của quá khứ xa xưa rồi. Bây giờ kỹ thuật lái của tôi đã tiến bộ hơn nhiều, sẽ không có vụ đâm xe vào rãnh như vậy nữa.

“Em gái, lát nữa giúp anh chọn quà nhé. Anh ưng hai bức tranh nhưng không biết nên tặng chị gái bức nào thì thích hợp hơn.”

“Thật khó tin, người như anh cũng có óc thưởng thức nghệ thuật cơ đấy?” Tôi cứ nghĩ rằng thằng nhóc quê một cục này chọn quà tặng không phải vàng khối thì cũng là kim cương, chứ đời nào lại chọn tranh. Hành động này đúng là gây sốc mà. Quen biết nhiều năm như vậy, Đường Ba vốn là loại thô lỗ, ăn xó mó niêu, đời nào lại học được mấy thú vui tao nhã như thế chứ.

“Ê, em thì biết cái gì? Đó là chị anh thích, anh thì làm sao đạt được cảnh giới này.” Đường Ba gãi đầu, quay sang phía tôi vui vẻ cười hì hì.

Rosa Gallery là một trong những phòng trưng bày có tiếng nhất thành phố. Bên cạnh một số tác phẩm của các họa sĩ nổi tiếng đương đại, nó còn bán một ít bản chép tay của các bức họa nổi tiếng thế giới. Dĩ nhiên những bức tranh này sẽ không cùng khổ với bản gốc, cũng được ghi rõ là hàng nhái. Nhưng cho dù như vậy còn có rất nhiều người có tiền, yêu thích phong cách Châu Âu cổ điển mua về trang trí trong nhà.

Đường Ba đỗ xe dưới tầng hầm của phòng trưng bày, sau đó hai chúng tôi đi vào thang máy.

Trước đó, cậu ta đã cẩn thận dặn dò nhân viên phòng tranh. Hai bức tranh được chọn cũng được lấy xuống, chuẩn bị sẵn sàng để vận chuyển.

Một bản chép tay bức tranh “Bó hoa bên công vòm đá” của họa sĩ Ambrose. Một bức khác là bản chép bức danh họa “Nữ thần Tự do dẫn dắt nhân dân” của Eugène^[4].

[4] Ferdinand Victor Eugène Delacroix (26/04/1798 - 13/08/1863) là một trong những gương mặt quan trọng của trường phái lãng mạn Pháp. Bức họa *Liberty Leading the People* (1830) - Nữ thần Tự do dẫn dắt nhân dân (tiếng Pháp: *La Liberté guidant le peuple*) có lẽ là tác phẩm nổi tiếng nhất của Eugène Delacroix, hiện đang được trưng bày tại bảo tàng Louvre, nước Pháp.

Tôi nói: “Tặng bức tranh hoa này đi. Bức đó khá được”.

Đường Ba lấy tay đặt bên hông tôi, nói: “Anh đã nói mà. Đúng là mắt thẩm mỹ của Phi Phi là tốt nhất. Thực ra anh cũng muốn tặng bức tranh đó”.

Tôi tránh né cặp móng giò heo của cậu ta, chuyển hướng đi xem những tác phẩm khác treo trên tường, và rồi bị hấp dẫn bởi một hàng chữ: “Những ai đã từng nếm trải mùi vị của đau thương xin hãy tới mà xem, còn có sự thống khổ nào có thể sánh được với nỗi đau của ta?”. (Ca thương Jeremiah, 1.12)^[5]

[5] Ca thương Jeremia: Trong kinh thánh tiếng Hy Lạp và La Tinh có năm bài ca thương - những bài ca than thở mang tên Jeremia mà theo các tư liệu cổ là do chính Jeremia - một tiên tri tiếng Do Thái trong kinh thánh. Ông được bổ nhiệm bởi Thiên Chúa để đối đầu với Judas và Jerusalem khi họ được thờ thần tượng và phá vỡ giao ước. Câu ca thương được tác giả nhắc tới là câu thơ thứ 12 trong bài đầu tiên, nguyên gốc tiếng Anh như sau: “Is it nothing to you, all you who pass by? Look around and see. Is any suffering like my suffering that was inflicted on me, that the LORD brought on me in the day of his fierce anger?”

Đây là lời đề từ ngắn cho “The Pieta of Villeneuve Les Avignon”^[6]. Trong tranh, Chúa Jesus đã chết. Người gầy trơ xương cùng vết máu chảy dài nơi ngực. Đức Mẹ đặt con trai mình trên đầu gối, nghiêng đầu nhìn con với ánh mắt ngập tràn đau thương. Trong bức tranh ta, Đức Mẹ cùng Chúa Jesus không còn là người mẹ đầy đặn xinh đẹp cùng hài đồng ngây thơ mà là sự trần trụi và cơ cực cùng nỗi thống khổ của người mẹ mất con.

[6] Bức tranh sơn dầu được coi là một trong những tác phẩm xuất sắc của nghệ thuật cuối thời Trung Cổ. Sau lần xuất hiện đầu tiên tại một cuộc triển lãm vào năm 1904, tác giả của bức tranh vẫn là một vấn đề được tranh cãi dù người ta vẫn cho rằng đây là tác phẩm của Enguerrand Quarton. Bức tranh hiện được trưng bày tại bảo tàng Musée du Louvre, Pháp.

Trong khoảng khắc, tôi cứ ngẩn người ra ngắm bức tranh ta cho tới khi có tiếng người nào đó gọi lại từ phía sau: “Này cô gái, cô có thể hơi nghiêng đầu về phía này được không?” Một thanh niên cầm bản phác họa đứng phía sau tôi, nói “Cô có thể đứng yên như vậy một lát được không? Chỉ một lát là được rồi”.

Tôi biết rõ những người như chàng thanh niên này. Họ thường là sinh viên vừa tốt nghiệp học viện mỹ thuật hoặc là những họa sĩ vỉa hè lang thang. Vẽ một bản phác họa chỉ mất tầm năm sáu phút, nếu người qua đường yêu thích muốn mua, họ có thể nhờ đó kiếm chút tiền tạm sống qua ngày. Tôi cân nhắc số tiền mặt Tiết Duy Lạc đưa còn sót lại, nếu người này vẽ không tệ cũng có thể bỏ chút tiền mua, coi như là làm thêm một việc thiện.

Người thanh niên nói: “Được rồi, cô xem này”.

Tôi chưa kịp nhận lấy thì Đường Ba đã cầm đi: “Đây là cái gì vậy Phi Phi? Lúc này anh vừa đi thanh toán tiền tranh”.

Bức phác họa sử dụng kết cấu tam giác, chọn những phần gây xúc động nhất của Đức Mẹ và Chúa Jesus trong “The Pieta of Villeneuve Les Avignon”. Tôi đứng nghiêng người bên ngoài bức tranh với khuôn mặt buồn man mác. Nỗi muộn phiền của tôi như hòa cùng sự khổ đau trong tranh càng nhuộm đậm thêm bầu bi thương, làm người ta không thể nhận ra được là sự thống khổ của Đức Mẹ khiến tôi xúc động hay chính nỗi đau của tôi đã ảnh hưởng tới Người. Khi vẽ Chúa Jesus, người thanh niên đó sử dụng những đường bút cứng cỏi, rõ ràng trong khi tôi đứng bên ngoài lại sử

dụng những nét vẽ mềm mại, hư ảo. Tôi nâng giá vẽ có chút thất thần, trong đầu không ngừng hiện lên thật nhiều chuyện với đầy rẫy những nghi vấn, về Quyên Tử, về Đường Lâm.

Đường Ba tán thưởng: “Cậu vẽ thật không tệ chút nào. Bao nhiêu tiền, tôi nhất định phải mua”.

“Người trong tranh là tôi, tại sao anh lại cướp. Tôi muốn mua nó.”

“Không được, anh muốn mua về treo lên.” Đường Ba vẫn đòi cướp mua bức vẽ với tôi. Cậu ta nhanh chóng thanh toán tiền lại muốn mua thêm một khung tranh. Bức phác họa này cũng không lớn, chúng tôi trực tiếp mang đi. Bức “Bó hoa bên cổng vòm đá” tặng cho Đường Lâm, phòng tranh sẽ trực tiếp chuyển tới tiệc đính hôn.

Đường Ba cầm bức phác họa, tấm tắc khen: “Quả thật là rất đẹp”.

Tôi phồng má nói: “Trả lại cho tôi”.

“Em gái à, càng ngày em càng vô lý nhé. Bức tranh này vốn là của anh mà.”

Suốt đường đi, hai người chúng tôi tranh cãi không vui. Không biết từ lúc nào, xe đã tới nơi cần đến.

Dì Lưu là vợ của phó tổng giám đốc một công ty vật liệu xây dựng nào đó, gia đình cũng có chút điều kiện, không cần lo chi phí cuộc sống. Ngày thường dì nhàn rỗi chẳng có việc gì, hết uốn tóc, đánh bài, buôn chuyện nói xấu, không việc nào không làm. Mẹ tôi vốn là tình cờ mà quen với dì Lưu, nghe ai đó kể là hai người họ ngẫu nhiên biết nhau từ một buổi họp mặt. Kể từ đó, mỗi khi rảnh rỗi dì sẽ chạy sang nhà tôi tìm mẹ già buôn chuyện. Từ

rất xa tôi đã nhìn thấy mẹ bước xuống từ một chiếc Kim Bôi^[7] màu vàng đất, trên thân xe còn viết dòng chữ “Vật liệu xây dựng Nhạc Nhạc”. Không cần phải hỏi cũng biết, đây là xe trong xưởng của chồng dì Lưu. Hôm nay mẹ tôi mặc đồ màu vàng nhạt, tóc cũng uốn qua, nhìn vô cùng phấn chấn.

[7] Kim Bôi (Jinbei) là hãng ô tô tải nhẹ của tập đoàn Hoa Thần, Trung Quốc, sản xuất theo công nghệ Nhật Bản.

Đường Ba vội vàng xuống xe, gọi mẹ tôi cùng dì Lưu: “Dì ơi, Phi Phi ở đây với cháu”.

Mẹ nhìn Đường Ba đang đứng phía sau tôi, nghi hoặc hỏi: “Cậu đây là?”.

“Dạ thưa dì, dì không nhớ con sao? Con là bạn học của Phi Phi. Hồi trước còn được ăn bánh chưng dì làm, là bánh nhân thịt heo đó ạ.”

“Hừ, ngày đó có nhiều người đến như vậy, mẹ tôi làm sao có thể nhớ được?”, tôi dùng Nhất Chỉ Thiên^[8] đẩy Đường Ba ra, kéo tay mẹ đi về phía trước.

[8] “Nhất Chỉ Thiên” là công pháp nội kinh của riêng của chùa Thiếu Lâm ở Phúc Kiến Trung Quốc.

“Em gái à, qua cầu rút ván là không được đâu.” Đường Ba đứng phía sau tôi gào thét, không cần phải miêu tả cũng biết nghe vô cùng ai oán.

Dì Lưu vén mái tóc xoắn dài, lộ ra đóa mẫu đơn lớn cài trên cổ áo. Dì khoác tay mẹ tôi bắt đầu nói mát: “Đó không phải là Đường Ba, em trai của Đường Lâm hay sao?”.

Sắc mặt mẹ tôi lập tức chuyển màu xám ngắt. Tôi chỉ hận không thể dùng cái bánh chưng nhân thịt heo để chặn miệng dì Lưu lại. Vậy mà bà dì ấy còn tiếp tục nói: “Ha ha, nhưng mà lũ trẻ bây giờ cũng chẳng quan tâm chuyện đó mà, đúng không? Hôm nay Phi Phi ăn mặc rất xinh đẹp. Chị cứ suốt ngày nói con bé lười thôi. Tôi thấy con bé đâu đến nổi, còn rất xinh xắn”.

Mẹ tôi nói: “Hừ, con nhóc này cố gắng ăn vận, còn có chút bóng dáng của Quyên Tử”.

Thật quá vô lý. Rõ ràng tôi và Quyên Tử là cùng một mẹ sinh ra, vậy mà trong lòng mẹ, tôi chỉ cần có một chút giống như Quyên Tử đã là ông trời có mắt. Tôi thật không hiểu là ai đã nhồi nhét cho mẹ ý nghĩ đó. Suy cho cùng, đây hẳn là do tôi tự gây nghiệt, chỉ có thể cảm thán một tiếng: Không thể chống lại xã hội.

Cha của Đường Ba là một người khá có tiếng tăm trong thành phố này. Trên danh nghĩa, ông là chánh văn phòng của tập đoàn kiến trúc, nhưng thực tế lại nhúng tay vào chuỗi khách sạn Swan. Buổi tiệc đính hôn hôm nay dĩ nhiên không thể làm lợi cho người ngoài nên được tổ chức tại khách sạn năm sao Swan Lake.

Tôi vừa ngẩng đầu đã thấy đôi trai tài gái sắc - Tiết Duy Lạc và Đường Lâm đứng ở cửa khách sạn tiếp khách.

Nhìn thấy Tiết Duy Lạc tôi có chút sững sờ. Hôm nay anh không mặc âu phục màu đen hay trắng mà là một bộ màu lam nhạt. Cũng có thể do mắt tôi không tốt nên cũng không dám chắc chắn, nhưng tôi vẫn cảm thấy bộ trang phục này rất giống mẫu mới được quảng cáo năm nay của D&Z, có thiết kế khá đặc biệt. Vóc người của Tiết Duy Lạc khá kiên nghị, còn có chút góc cạnh hơn so với những người đàn ông khác. Điểm đặc biệt của bộ âu phục này là nó lại có thể làm nổi bật những đường nét đó. Cổ áo sơ mi

bé cao, bờ vai được thiết kế gọn gàng, quần âu thanh thoát càng làm toát lên vẻ nam tính của anh. Tôi nghĩ bất cứ ai khi nhìn anh đều sẽ nghĩ ngay tới một người đàn ông giỏi giang và thành đạt.

Đường Lâm mặc một bộ sườn xám màu lam nhạt, tay khoác trên khuỷu tay của Tiết Duy Lạc. Quả thực là một cặp đôi trai tài gái sắc. Tôi quay đầu lại ra hiệu cho Đường Ba đổi hướng, tiến lên phía trước vài bước để che chắn cho mẹ tôi, tránh trường hợp nhìn thấy Tiết Duy Lạc, bà quá kích động mà ngã thì lại phiền toái.

Mẹ tôi chạy đi lên phía trước đón đầu. Vừa nhìn thấy Tiết Duy Lạc lại gần, hai chân bà càng chạy càng run. Cũng thật trùng hợp, vừa lúc đó MC mang một cuốn sổ vàng đi tới muốn thảo luận chuyện gì đó, Tiết Duy Lạc quay người đi theo MC vào trong. Mẹ tôi đón hụt. Bà vừa định đuổi theo thì lại bị một cô gái bên lễ tân ngăn lại.

“Cô là người thân bên nhà trai đúng không ạ? Mời cô tới kí tên ở đây ạ.”

Cô ấy mở một cuốn danh sách đăng kí dài màu hồng nhạt, chỉ vào một vị trí trống trên giấy để mẹ tôi kí tên. Lúc này mẹ tôi đang khó chịu nên bà nói chuyện có chút gay gắt: “Kí cái gì mà kí! Tôi đây không kí, không kí, không kí”.

Cô ấy tủi thân liếc nhìn bà. Có lẽ cô ấy cũng không hiểu tại sao một người đến chung vui với lễ đính hôn lại còn đáng sợ hơn cả mấy bà cô hàng cá cãi nhau ngoài chợ. Đường Ba trừng mắt, hung dữ hỏi cô bé: “Cái này viết mấy thứ vớ vẩn gì thế?”.

Theo đầu ngón tay của cậu ta, tôi nhìn xuống danh sách đăng kí, có một ai đó dùng lối chữ Khải^[9] đường hoàng viết những lời sau: “Khi chúng ta không thể mua được hạnh phúc, thì đừng bao giờ đứng quá gần tủ kính,

chuyên tâm ngắm nhìn hạnh phúc”. Người viết không kí tên, chỉ từ nét chữ thì cũng khó có thể phân biệt được đây là nam hay nữ.

[9] Chữ Khải hay Khải Thư là một thể chữ thư pháp thường dùng trong thư pháp Hán tự. Chữ lấy khung vuông. Đặc trưng của chữ Khải là chỉnh tề quy củ, do đó nó trở thành thể chữ tiêu chuẩn của chữ viết Hán tự hiện đại.

“Mấy thứ vớ vẩn này...” Đường Ba gõ lên bàn, không chịu buông tha.

Dì Lưu vỗ vai, lôi cậu ta đi vào trong: “Thằng bé này, đừng quá nóng nảy. Được rồi, đi vào đi”.

Tôi khẽ mím môi rồi cũng đi vào theo. Cô lễ tân cuống quýt hô lên: “Mọi người kí tên đã. Sao không ai kí vậy!”. Tôi cúi người kí tên, lại không nhìn được mà kí bù cho câu nói phía trước: William Shakespeare.

Tôi vẫn thường cho rằng, Shakespeare luôn khao khát được yêu nhưng cũng rất thận trọng trong tình cảm. Ông đã từng nói rằng: “Tình yêu như đóa hoa mọc nơi vách núi, cần có sự dũng cảm cho tất cả những ai muốn hái”, hay “Khi chúng ta không thể mua được hạnh phúc, thì đừng bao giờ đứng quá gần tủ kính, chuyên tâm ngắm nhìn hạnh phúc.” Tôi không thể hiểu nổi tại sao lại có người viết câu danh ngôn đó vào danh sách kí tên. Họ muốn ám chỉ hay cảnh cáo điều gì? Hoặc là đó có thể là sự khởi đầu của một trò đùa dai?

Phòng khách sạn tổ chức lễ đính hôn đạt đúng tiêu chuẩn năm sao: thời thượng, đơn giản và quy phạm. Đáng chú ý là chiếc đèn chùm pha lê vô cùng chói lóa trên đầu. Nó không chỉ được ghép bởi mấy trăm viên pha lê hình bán cầu, mà đặc biệt hơn, trong mỗi viên pha lê đó còn được đặt một ngọn nến đang cháy sáng. Ánh nến khúc xạ qua pha lê tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng và ấm áp, tô đậm thêm bầu không khí lãng mạn. Đường Ba thu xếp cho chúng tôi ngồi ở góc bàn bên tay trái, nơi này không quá nhiều người.

Cậu ta cầm bức tranh trong tay, rồi thuận tiện đi về phía một chiếc bàn, đặt nó lên và đi giải quyết công việc của mình. Tôi chỉ mới đi rửa tay một chút mẹ đã không kịp đợi. Không biết bà tìm được Tiết Duy Lạc từ góc nào, sống chết kéo anh về phía bàn chúng tôi, “Duy Lạc à. Cháu lại đây ngồi một chút. Dì có chút việc cần hỏi cháu”.

“Dì ạ.” Tiết Duy Lạc tự nhiên ngồi vào chỗ của mình. Ánh mắt anh lướt qua đỉnh đầu tôi, có vẻ không vui. Người phục vụ rót cho Tiết Duy Lạc một chén trà mới và có vẻ như anh hoàn toàn không có ý định uống nó.

So với mẹ tôi, dì Lưu còn nhanh mồm nhanh miệng hơn: “Duy Lạc à, mẹ của Quyên Tử đang muốn hỏi, tại sao cháu lại thân thiết với nhà họ Đường như vậy”.

Tôi dùng giọng điệu của một người đi xem trò vui mà nói: “Người ta tự do yêu đương, mẹ và dì làm sao quản được. Hai người thật là...!”.

Mẹ tôi, dì Lưu và Tiết Duy Lạc, cả ba người cùng trừng mắt nhìn tôi, ý bảo tôi câm miệng.

“Dì à, có vẻ như mọi người đã hiểu lầm Đường Lâm rồi.” Tiết Duy Lạc vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi tôi thậm chí còn cảm thấy câu nói này của anh rất máy móc. Anh lấy ra một chiếc bật lửa, đùa nghịch trong lòng bàn tay, ánh mắt dừng lại trên bức tranh phác họa.

“Hiểu lầm? Tôi hiểu lầm cái gì? Là tôi mù, không biết nhìn người? Tôi sống đã năm mươi năm sao còn có thể nhìn nhầm người đây?” Mẹ tôi chỉ tay thẳng vào ngực Tiết Duy Lạc: “Cậu hãy tự hỏi lương tâm của mình đi, đây có thể là hiểu lầm hay sao? Hay là lương tâm của cậu đã sớm vứt cho chó ăn rồi?”.

Dì Lưu cũng nói: “Mẹ của Quyên Tử tốt bụng muốn khuyên nhủ cậu. Cậu muốn cưới ai chẳng được, chó mèo cũng chẳng sao. Sao cứ nhất định phải là người nhà họ Đường? Gia đình này có sạch sẽ hay không chẳng lẽ cậu còn không rõ? Quyên Tử không phải do...”.

“Cháu xin lỗi. Cháu còn bận chút việc ở đằng kia.” Tiết Duy Lạc thản nhiên cắt ngang lời của dì Lưu, đứng dậy sửa sang âu phục, nhẹ nhàng thả chiếc bật lửa vào túi quần. Mẹ tôi tức giận đến mức phải liên tục vuốt ngực. Tôi vội vàng tìm người phục vụ gọi một cốc nước ấm, lấy Xạ Hương Bảo Tâm hoàn^[10] ra, cẩn thận cho bà uống.

[10] Tên một loại thuốc từ Đông y của Trung Quốc, có tác dụng điều trị và làm giảm các triệu chứng bệnh động mạch vành, tim co thắt, nhồi máu cơ tim...

Nghỉ ngơi một lúc mẹ tôi mới nói: “Chúng ta đi thôi. Ở đây chỉ càng thêm bức mình”.

Dì Lưu không đồng ý: “Mẹ Quyên Tử, đừng vậy, ở lại đây ăn chút gì đã rồi hãy đi”.

“Nếu muốn thì tự chị ở lại mà ăn. Tôi đang bức muốn điên đây.”

“Ôi, chị đừng như vậy chứ. Xe cũng đã đi rồi, chị làm sao về được đây. Hay là chúng ta ở lại ăn một chút. lát nữa tài xế sẽ quay lại đón chúng ta.”

“Không có xe tôi có thể gọi taxi.” Mẹ tôi tuy rằng vẫn đang tranh cãi nhưng khí thế cũng không còn hùng hổ như trước nữa.

Dì Lưu lại thuyết phục bà: “Chúng ta có xe, sao lại phải tốn tiền? Đi taxi rất tốn kém. Chi bằng chúng ta cứ tạm nghỉ ngơi một lát, khi nào chị hết giận thì đi”. Hai chị em chỉ vì chuyện đi hay ở mà hết thương lượng đi tới

bàn bạc lại. Tôi tự rót cho mình một chén trà, ngồi ở chỗ này chậm rãi uống. Với tính cách của hai người bọn họ, cho dù tôi có đưa bất cứ lời đề nghị nào cũng sẽ bị gạt phắt đi ngay, vậy thì tốt nhất là tôi chẳng nên nói làm gì. Trà hoa cúc này tuy không thể so được với trà Phổ Nhĩ hay Thiết Quan Âm của tôi nhưng cũng rất thơm. Trà này được làm từ hoa cúc trắng bông nhỏ chứ không phải cúc đại đóa.

Tôi liếc mắt nhìn trên bàn. Ồ, bức phác họa biến đâu mất rồi? Chẳng lẽ là do Đường Ba lấy đi lúc tôi không để ý? Hay là một người khác? Không có khả năng là người phục vụ. Đó chỉ là một bức phác họa bình thường, tính cả khung tranh thì giá trị cũng chỉ có 300 tệ, không phải là thứ gì đáng giá. Hay là bởi nó quá chiếm diện tích nên phục vụ đã chuyển đi nơi khác? Tôi hết nhìn trái lại nhìn phải, không chỗ nào có. Chuyện này thật quá kì lạ.

Đường Ba bỗng nhiên vỗ vai tôi từ phía sau lưng ghé dũa: “Phi Phi, mọi người có muốn ăn chút bánh trái trước không? Để anh báo nhà bếp chuẩn bị”.

Dì Lưu mừng đến cười tí cả mắt lại: “Được đó. Cháu gọi cho dì một bát bánh trôi cũng được”.

“Dạ, cái này đơn giản...”

Tôi chỉ về phía cái bàn rồi hỏi Đường Ba: “Anh lấy bức tranh đi đúng không? Tại sao trong chớp mắt đã không thấy nó? Đây có phải là khách sạn năm sao không vậy?”.

“Anh không cầm. Nhưng em yên tâm, ở đây chắc chắn không có chuyện mất cắp đâu. Có lẽ là do bức tranh đó choán chỗ quá nên người ta mang đi đặt chỗ khác thôi.”

Đường Ba nói như vậy tôi thấy cũng đúng. Bức tranh đó chắc chắn không thể mất được, chỉ không biết được là lúc này nó đang bị quăng ở xó nào thôi.

Tiết Duy Lạc ôm Đường Lâm, chậm rãi đi tới thăm dò. MC tuyên bố lễ đính hôn chính thức bắt đầu. Mẹ tôi cúi đầu chẳng thèm liếc mắt nhìn. Ngược lại, dì Lưu có vẻ rất hứng thú, nghiêng người nhìn chăm chú. Đường Ba ngồi cạnh thuận tiện nắm tay tôi nói nhỏ: “Đó là cha mẹ anh, bên cạnh là cha mẹ Tiết Duy Lạc. Người béo ngồi ở bàn chủ trì em cũng biết đúng không? Ông ta là Chủ tịch tập đoàn kiến trúc chỗ bố anh, họ Khưu. Ông ta dường như rất muốn anh vào làm trong công ty, giảng giải tường tận cho anh ai là thư kí, ai đảm nhiệm vị trí công tác nào... Anh nghe một lúc mà nản vô cùng, chỉ mong nhanh nhanh chạy thoát”.

Đường Ba bỗng nhiên ngừng lại hỏi tôi: “Bức tranh hoa anh đặt sao bây giờ còn chưa chuyển tới nhỉ? Lúc chúng ta đi chẳng phải đã được đưa lên xe rồi à? Thế này không được, anh phải gọi điện thoại hỏi xem sao”.

Tôi cũng cảm thấy tốc độ giao hàng của phòng tranh này hơi chậm chạp. Rõ ràng người tài xế kia đã nói tranh sẽ đưa tới ngay lập tức. Tôi khuyên cậu ta: “Chắc cũng sắp chuyển tới rồi đó”.

“Em gái à, anh thấy em thay đổi thật rồi đấy. Trước đây chỉ có ly trà sữa chuyển tới chậm một chút thôi mà em đã gọi điện mắng um cả lên, cách ba con phố vẫn còn nghe rõ ràng.”

Giọng cậu ta rất lớn. Tôi vội vàng che cái miệng cậu ta lại: “Câm miệng! Anh đừng nói lung tung”. Trong mắt người ngoài, hành động của chúng tôi lúc này trông rất thân mật. Thậm chí có vài người không quen còn nghiêng đầu nhìn về phía bàn này.

“Duy Lạc anh nhìn xem, hai đứa chúng nó thân thiết thật đấy.” Giọng nói nũng nịu nhẹ nhàng vọng tới làm da đầu tôi run lên. Không biết từ lúc nào, cặp đôi hoàn hảo này đã cầm ly rượu đỏ đứng sau lưng chúng tôi.

Đường Ba nâng ly rượu, chúc: “Chị à, chúc mừng chị nhé”.

Đường Lâm vờ tức giận: “Câu cho rằng chúc mừng sông là được à? Quà của chị đâu?”.

Đường Ba vò đầu bứt tai: “Quà mừng còn đang trên đường chuyển tới. Vừa nãy em đã gọi điện thoại thúc giục rồi”.

Tiết Duy Lạc vỗ vai Đường Ba, ôm một cái rồi sau đó hai người cùng chạm ly.

“Anh nhớ phải đối xử tốt với chị tôi đấy, bằng không tôi sẽ không tha cho anh.”

“Việc này không cần cậu phải nhắc.” Khóe môi của Tiết Duy Lạc hơi nhếch lên, thành một nụ cười nửa miệng.

Đường Lâm nói với tôi vài câu rồi quay sang kính rượu dì Lưu. Tiết Duy Lạc cùng cười tủm tỉm cầm ly đi qua bên đó. Tôi không biết anh cố tình hay vô ý, cánh tay vốn đặt trên ghế dựa tôi ngồi bỗng đẩy tôi một cái. Chờ khi tôi giữ ổn định ly rượu quay đầu lại, anh đã giả vờ như chẳng có việc gì, ôm Đường Lâm đi tới những bàn phía xa. Cái quái gì vậy? Anh bị sao mà lại làm những việc mờ ám này.

Đường Ba gọi tôi: “Em xem này, bức tranh của anh cuối cùng cũng đến rồi”.

Tôi vừa ngẩng đầu lên thì thấy đúng là nhân viên phòng tranh đang mang đồ vào phòng. Ngoài ba lớp xốp bọc ngoài, cửa hàng còn dùng thêm vải màu xanh lam che kín bức tranh. Kích thước xem ra còn lớn hơn so với lúc tôi nhìn thấy ở phòng tranh, có lẽ là do khung. Đường Ba nâng tay chỉ huy: “Treo tranh lên, treo lên đi. Để cho chị tôi thêm vui vẻ”.

Nhân viên phòng tranh tháo lớp xốp bao quanh phía ngoài. Lúc này, họ cũng chưa tìm được dây thừng thích hợp nên đặt bức tranh ngay trước màn hình trong phòng đính hôn, lại buộc cố định hai đầu bức tranh ở dây treo của chiếc đèn pha lê. Đường Ba dùng ngón tay đẩy tôi một chút “Phỉ Phỉ này, em ra tháo vải phủ xuống đi”.

Đường Lâm tím tím cười, tự mình tiến về phía bức tranh: “Để chị nhìn xem quà tặng là gì nào”.

Chị ta đưa tay tháo mảnh vải lam phủ trên khung tranh xuống.

“A...”

“Cái này là...”

“Trời ơi...”

“Tôi chết mất...”

Đây là những tiếng kinh hô của mọi người ở đây.

Cái này đâu phải là bức tranh “Bó hoa bên cổng vòm đá” mà chúng tôi chọn! Dưới ánh đèn, nó chính là “The Pieta of Villeneuve Les Avignon”. Đáng sợ hơn là có một con thỏ bị đóng đinh trên bức tranh, xác của nó bị mổ phanh bụng, đang chảy đầy máu đỏ.

Đường Lâm gào thét: “Đường Ba, mà, mà, mà...”.

Điều này làm tôi nhớ tới Quyên Tử, khi ấy chị còn học năm nhất Đại học còn tôi đang học cấp ba, hết ăn lại năm. Phòng kí túc của chị có bốn giường nhưng cuối cùng lại chỉ có ba người ở. Hồi ấy, tôi trốn học thành thói, chiều chiều lại chuồn ra ngoài chơi bởi nhảy nhót, tối tối lại ngủ tại phòng kí túc của chị. Cụ ông gác cổng ánh mắt đã kém, mỗi lần thấy tôi đều nói, “Cố Quyên Quyên lên phòng à...”, sau đó tới phiên tôi hơn hớ nói vâng.

Quyên Tử học thể dục rất kém. Mỗi tuần phòng của chị thi chạy đều đứng thứ nhất - tính ngược từ dưới lên. Những phòng khác đều dán dây cờ đỏ, mấy người phòng chị chỉ có thể nhìn cờ trắng mà mếu máo. Có một lần tôi tình cờ giúp họ một chút. Ngày thi đấu, tôi thay chị thi nhảy xa, ném xa, lại nhẹ nhàng mà chạy thêm 800 mét. Quyên Tử đội một chiếc mũ che nắng rộng vành rất lớn, đứng ở bên ngoài mà còn căng thẳng hơn cả đứa đi thi là tôi đây. Chị hô chạy chậm lại, chậm một chút, chạy chậm lại. Tăng rồi lại giảm, điểm tổng kết môn thể dục năm nhất của Quyên Tử vô cùng let đẹt nhưng cũng may mắn qua môn. Chị được 63 điểm, vừa đủ điểm qua. Chị cảm tạ trời đất, mời tôi đi ăn cá lược mấy lần.

Sau đó, trường của chị nổi lên phong trào giúp đỡ nhau rèn luyện thể chất, phòng nam sinh cùng phòng nữ sinh kết hợp. Bên ngoài là nói giúp đỡ nhau nâng cao thể chất nhưng thật ra không ai biết có bao nhiêu cặp đôi

nhờ vào ngọn gió đông này mà được công khai quan hệ. Nghe nói phòng Quyên Tử vô cùng may mắn, được hợp tác cùng phòng có “soái ca”, thậm chí còn là nhân vật tiềm ẩn hiếm có trong trường. Từ đó việc chạy bộ của chị cũng không cần tôi nữa.

Khi ấy tôi cũng bận việc riêng. Tôi tham gia một cuộc thi nhảy Hip-hop tên là “Thủ vũ túc đạo”. Mỗi ngày tôi đều hưng phấn như con quỷ nhỏ bật ti vi lung tung, xem người ta có cập nhật gì mới mẻ thì học theo cái đó: Charlie rock move, chống một tay, xoay chân... Nếu như không phải sau đó bị ngã gãy tay, tôi nghĩ có thể đã đi theo con đường Hip-hop này. Tôi phải bó thạch cao, ngoan ngoãn theo bố mẹ về nhà, đi học có người đưa, tan lớp có người đón, sống cuộc sống của người bị giam lỏng. Sau một trăm ngày dưỡng thương, tới khi gặp lại Quyên Tử thì tôi mới biết chị đang yêu đương. Đó cũng là lần đầu tiên tôi nghe thấy cái tên Tiết Duy Lạc.

Quyên Tử nói, cái tên Duy Lạc này thật hay, nghe như một tấm lưới trải rộng khắp nơi, có thể đặt chị ở vị trí trung tâm để bảo vệ^[11]. Tôi nói, Quyên Tử chị đừng hâm dở. Tên chỉ là cái tên, tôi chẳng nhìn ra nó có ý nghĩa gì.

[11] Trong tiếng Hán, chữ Duy - 維 còn có nghĩa là bảo vệ, bảo toàn, Lạc – 络 là tấm lưới. Duy Lạc có thể hiểu là tấm lưới bảo vệ.

Một ngày nào đó vào tháng tư năm ấy, Quyên Tử mang về một con thỏ trắng. Chị nói đó là của Tiết Duy Lạc tặng. Chị gọi nó là “Easter Bunny” (Thỏ Phục Sinh). Sau khi tay lành, trong đầu tôi vẫn toàn là mấy thứ “Hip-hop, nhảy nhót”, đi đường như bị điện giật, hoàn toàn không có chút khái niệm nào về Lễ Phục Sinh. Quyên Tử nói, lễ Phục Sinh là kỷ niệm ngày chúa Jesus hồi sinh của đạo Cơ Đốc. Khả năng sinh sản của thỏ rất mạnh vì vậy mà chúng nó được dùng làm vật biểu trưng cho ngày lễ Phục Sinh. Không chỉ vậy, thỏ còn là biểu tượng được khắc trên thánh vật mà nữ thần

Bình Minh sử dụng. Do đó, thỏ cũng tượng trưng cho việc bắt đầu một ngày mới.

Nếu là một con thỏ đã chết thì điều đó tượng trưng cho cái gì đây?

Nếu như con thỏ đó còn bị mổ phanh bụng thì nó đại diện cho điều gì?

Nếu như con thỏ bị mổ phanh bụng còn bị đóng đinh treo trên bức tranh “The Pieta of Villeneuve Les Avignon” thì nó muốn ám chỉ gì đây?

Nếu như tôi nhanh chóng hiểu được thì chắc hẳn điểm thi Đại học của tôi cũng không chỉ vồn vện có hơn ba trăm. Haiz, dĩ nhiên cũng chẳng có ai hi vọng tôi sẽ dũng cảm đứng ra làm Holmes hay thám tử Conan một lần. Với bọn họ mà nói, tôi chỉ là một A Đấu^[12] vô dụng, mỗi lời thốt ra đều là nói xăng nói cuội.

[12] A Đấu tức Lưu Thiện - con Lưu Bị, là vị hoàng đế thứ hai và cũng là cuối cùng của nhà Thục Hán dưới thời Tam quốc trong lịch sử Trung Quốc, được đánh giá như một kẻ bất tài vô dụng, làm mất nước.

Mẹ kéo cánh tay tôi, nói: “Đây là Quyên Tử, chính là Quyên Tử nhà chúng ta. Quyên Tử quay về báo thù”.

Đường Lâm ném ly rượu đỏ trong tay đập vào mặt tranh một cách dữ tợn. Chiếc ly rơi xuống nền đá cẩm thạch liền vỡ tan thành từng mảnh, vụn thủy tinh văng khắp nơi. Rượu trong ly vẽ thêm một vệt đỏ sẫm trên mặt bức tranh. Khách khứa bàn tán xôn xao “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”, “Thật quá xui xẻo. Có chuyện gì thế này?”, “Thật quá vớ vẩn!”.

Tiết Duy Lạc ra sức nỗ lực an ủi khách quý tại bàn chủ trì. Nhưng dù sao đi nữa anh cũng chỉ có một cái miệng, hai cái tay, dường như chẳng thể

xoay chuyển được gì. Đường Ba vội xông tới ôm lấy Đường Lâm trấn an: “Chị à, chị bình tĩnh một chút. Chị bình tĩnh lại”.

“Mày có ý gì hả Đường Ba? Mày nói xem mày có ý gì hả? Mày mua thứ này về là để ám chỉ cái gì?” Đường Lâm như một con sư tử cái đang lên cơn điên. Chị ta đẩy Đường ba, cầm kéo trên bàn chữa về phía cậu ta: “Mày đang báo thù cho nhà họ Cố. Mày đang vì nhà họ Cố mà báo thù! Mày là cái loại em gì vậy, mày không phải em trai tao”.

Hai mắt chị ta đỏ rực. Tôi không biết đó là vì tức giận hay oan ức. Nước mắt chảy dọc theo khóe mi rơi xuống, chị ta xoay người vung kéo cắt xoẹt, xoẹt hai tiếng, dây thừng treo bức tranh đứt lìa. Nhưng Đường Lâm đã quên, hai sợi dây này không chỉ treo bức tranh, chúng vốn dùng để giúp cố định một phần của chiếc đèn trần pha lê. Tuy rằng đèn có dùng xích sắt để treo trên nóc nhà nhưng những chiếc dây thừng này lại giúp nó giữ thăng bằng.

Những viên cầu nhỏ trên ngọn đèn pha lê lay động dữ dội. Ánh lửa từ những ngọn nến giống như đám hồn ma bị giam cầm đang cảm thấy bất an, rối loạn mà hoảng hốt muốn xông ra. Những viên cầu va vào nhau, tạo nên những âm thanh chát chúa, giòn giã như tiếng kêu rên trong cơn ác mộng, như tiếng than của ma quỷ giữa đêm khuya. Những giọt nến li ti rơi xuống, tung bay trên tấm khăn trải bàn trắng như tuyết, rồi đọng lại thành đốm đen giống như gạ vừng. Toàn bộ phòng lễ trở nên náo loạn, chẳng ai muốn ở lại đây thêm một giây phút nào nữa. Khách khứa điên cuồng ôm đầu chạy trốn. Chẳng ai biết được một giây sau, điều gì sẽ xảy ra? Còn có thứ đáng sợ nào sẽ đến nữa.

Dì Lưu cũng đã đứng ngồi không yên: “Xì! Còn chưa ăn được chút gì cả. Thật đúng là xui xẻo. Chúng ta đi thôi. Nhanh đi”.

Mẹ tôi dường như chẳng hề sợ hãi chút nào. “Ha ha, tôi nói không sai mà. Chính là Quyên Tử nhà tôi trở về bảo vệ mẹ nó. Có cái gì mà phải sợ”.

Tôi nói: “Đường Lâm cũng quá kích động. Đây chẳng qua chỉ là một bức tranh và một con thỏ đã chết thôi”.

“Con thì biết cái gì? Nếu cô ta không làm chuyện xấu xa, sao lại sợ ma quỷ tới quấy rối.” Mẹ lớn tiếng mắng tôi.

“Mẹ à, hay là chúng ta cũng đi thôi. Làm gì có quỷ thần nào đến chứ.”

“Chị có tin chỉ cần chị nói thêm một câu, chỉ một câu thôi là mẹ lấy đĩa đập chị không. Đồ vô lương tâm. Đây chính là Quyên Tử nhà chúng ta trở về báo thù đấy.”

Chúng tôi là những người cuối cùng rời khỏi phòng đính hôn. Mẹ tôi vẫn khẳng định là Quyên Tử sẽ không làm hại chúng tôi nên trên đường đi ra, bà vô cùng bình tĩnh. Chỉ có dì Lưu sợ xanh mặt, một mình vọt lên, đi trước hai mẹ con tôi. Cho tới khi ra đến bên ngoài khách sạn, dì mới lau mồ hôi mà nói: “Thật là huyền bí. Quá huyền bí.”

Tôi ôm bụng nói: “Chúng ta bị hành hạ cả buổi, cũng chưa ăn được chút gì. Hay là chúng ta cùng tìm một quán cơm nhỏ tạm ăn bát mì được không ạ?”.

Mẹ chê tôi “nát”, chẳng hy vọng được gì: “Hừ, chị thì chỉ biết ăn thôi. Không biết lúc này có chùa miếu nào còn mở cửa không nhỉ? Mẹ phải đi thắp cho Quyên Tử nén hương”.

Tôi không đồng ý với bà: “Người ta đi thắp hương khẩn vái vào sáng sớm. Bây giờ đã hơn tám giờ tối, làm gì còn chùa miếu nào mở cửa? Ngày mai mẹ đi cũng được mà”.

Haizz... Mẹ tôi thở dài, cũng chỉ có thể đồng ý với đề nghị của tôi, đi tới quán cơm.

Tôi ăn một nửa bát mì cá thịt băm, mẹ tôi chỉ ăn được nửa bát cháo gà. Khẩu vị của dì Lưu có vẻ tốt hơn, ăn hết một suất cà ri gà lại xử gọn thêm một bát trứng gà nóng.

“Tôi nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy chuyện này có điều gì đó vô lý. Duy Lạc không phải là đứa vong ân phụ nghĩa. Chị thấy thế nào?” Mẹ tôi vừa ngậm đũa vừa hỏi dì Lưu.

Dì Lưu ăn cay vừa xuyt xoa vừa đáp: “Mẹ Quyên Tử này. Chị nghĩ thoáng lên, đừng lo nghĩ nhiều. Nếu không phải thì càng mừng chứ sao”.

Tôi lấy đũa chọc chọc sợi mì. Tại sao là thỏ? Vì cái gì mà nhất định phải là thỏ? Con thỏ này xuất hiện bằng cách nào? Tôi nghĩ nát óc vẫn không tìm được manh mối. Rõ ràng là bức tranh đó được đưa lên xe ngay trước mắt tôi. Nhưng có một điều không cần phải suy nghĩ cũng có thể biết được, đây chính là do Tiết Duy Lạc ra tay. Sau khi ăn xong, lái xe nhà dì Lưu tới đưa mẹ tôi và dì về. Tôi đi một mình tới trạm xe buýt, chuẩn bị đi về cửa hàng.

Một chiếc xe Jeep màu bạc mở đèn sáng choang tấp vội vào lề đường, ép tôi lùi sát vào phía trong.

“Phi Phi, lên xe đi!” Tiết Duy Lạc hạ cửa kính xe xuống nói với tôi.

Cho tới khi ổn định chỗ ngồi trong xe xong tôi mới cảm thấy có điều gì không ổn. Nếu cẩn thận suy xét thì sẽ thấy, tình huống vừa rồi đã khiến mọi chuyện vô cùng rối ren khó vãn hồi. Tại sao Tiết Duy Lạc lại không ở bên Đường Lâm?

“Em đã ăn no chưa? Có muốn ăn thêm chút gì không?” Anh gõ nhịp lên vô lăng, mắt chăm chú nhìn ánh đèn pha.

“Tôi...đã ăn no.” Tôi không hiểu sao mình lại ngồi đây chỉ để nghe anh hỏi chuyện ngu ngốc như đã ăn no hay không thế này.

Vẻ mặt anh vô cùng thoải mái: “Anh còn chưa ăn gì đây. Hay là em đi ăn cùng tôi nhé”.

“Tôi không rảnh đi cùng anh. Cho tôi xuống xe.”

“Còn định khen em hôm nay mặc rất đẹp. Ai ngờ em vừa mở miệng thì vẫn chẳng hề đáng yêu tẹo nào.”

“Hừ... Tôi không đáng yêu cũng chẳng phải là điều mới mẻ gì. Tại sao anh không tới đồn công an báo án, là vụ việc có liên quan tới con thỏ kia ấy.”

“Có cần thiết không? Việc đó hẳn sẽ có Đường Ba lo liệu chứ nhỉ?”

Anh ném áo khoác cho tôi: “Lấy giúp tôi một liều thuốc trong túi áo, cả bật lửa nữa”.

“Tiết Duy Lạc, tôi là thư kí của anh hay sao? Anh muốn hút thuốc thì tự mình làm đi.”

Anh hết liếc cái áo khoác lại nhìn sang tôi, trông vô cùng đáng thương. Tôi vốn là người dễ mềm lòng, nhìn thấy anh như vậy đã vội giơ tay đầu hàng: “Ây, thuốc của anh đây, hương bạc hà. Như vậy đã được chưa?”.

“Phiền em giúp tôi châm lửa.”

“Xì. Lúc ăn cơm anh có cần tôi ăn giúp luôn không?”

“Như vậy càng chứng tỏ tình cảm của chúng ta tốt.” Anh nở nụ cười với tôi, nhận điều thuốc đã được châm sẵn, hút một hơi thật sâu.

“Phải rồi, em muốn ăn gì?”

“Tôi không đói bụng.”

“Chẳng phải em vừa nói muốn ăn giúp tôi hay sao? Vậy nên em quyết định đi.”

“Thật quá vô lý.”

“Phải rồi.” Anh trầm mặt nói, “Đồng chí Cố Phi Phi, tại sao em muốn kí thêm tên Shakespeare? Em có điều gì không hài lòng hạnh phúc của tôi hay sao?”.

“Tôi đâu dám? Tôi chỉ là... chỉ là...” Bỗng nhiên tôi trở nên vụng về, không biết nên nói gì cho phải. Nói rằng tôi chỉ lỡ tay hay là nói tôi thấy câu nói kia còn thiếu chút gì đó?

Mặt anh vẫn rất nghiêm túc: “Vậy em nói xem, tại sao em muốn phá hoại lễ đính hôn của tôi? Bức tranh kia là em đưa đến có phải không?”.

“Anh đừng có gặp lửa bỏ tay người... Không phải tôi. Tôi biết rõ anh muốn vu oan...”

“Không phải em sao? Nhưng tôi có chứng cứ.” Anh chỉ tay về phía băng ghế sau.

Tôi nói lỏng dây an toàn, nghiêng người nhìn về phía ghế sau. Quả thực trên ghế có thứ gì đó bị che đi. Tôi vươn tay phải với một lát mới tóm được nó. Thứ này tôi biết rất rõ. Đó chính là bức phác họa mà Đường Ba đã mua. Lúc trước tôi còn thắc mắc tại sao bỗng nhiên không thấy đâu, thì ra nó đã bị Tiết Duy Lạc lấy đi.

“Tiết Duy Lạc, anh lấy cắp bức tranh này đúng không?”

“Ừ.” Anh thở ra một vòng khói hương bạc hà.

Tôi nói lên giả thiết lúc trước của mình: “Như vậy thì bức tranh ‘The Pieta of Villeneuve Les Avignon’ cũng là do anh đổi?”

“Em đoán xem?” Anh không trực tiếp trả lời tôi.

“Tôi đoán trúng rồi, con thỏ chết cũng là do anh đặt vào đúng không? Hừ, anh quả là cao thủ.”

“Em muốn nghĩ như thế nào cũng được.” Anh nhún vai, dửng dưng như không.

“Tại sao? Tại sao thù của Quyên Tử lại do anh đến trả! Đây là việc của gia đình tôi. Anh là kẻ điên, là hung thủ giết người. Anh dựa vào cái gì mà đòi thay Quyên Tử trả thù!” Tôi dùng sức ném mạnh bức phác họa vào ghế sau. Tại sao đã lâu như vậy mà trong lòng anh vẫn không thể buông bỏ hình ảnh Quyên Tử? Tại sao? Vì có gì chị đã chết rồi vẫn còn được quan tâm nhiều như vậy, còn tôi trước giờ chưa từng được ngó ngang tới?

“Đây là việc của tôi.” Anh đưa tay ra ngoài cửa sổ, gạt một lớp tàn thuốc.

“Nói đi cũng phải nói lại, chẳng lẽ thù của Quyên Tử để cho em trả sao? Cố Phi Phi, đừng quên em cũng nằm trong số những hung thủ giết người.”

Tôi chột nhìn hai tay mình, khó chịu mà lau chùi vết máu vốn không tồn tại. Đúng vậy, là do tôi! Nếu như tối hôm ấy tôi không giận dữ với Quyên Tử, chị ấy cũng sẽ không chết trong núi. Đó là lỗi của tôi. Dù cho mọi người không ai nói ra nhưng tôi biết, tôi có tội.

“Tiết Duy Lạc, có phải anh... muốn giết tôi?”

“Em nói xem.” Anh vẫn tiếp tục giọng điệu ấy.

Chương 3

Tòa thành Duy Lạc

Tôi nghĩ tốt nhất là mình nên giữ yên lặng. Duy Lạc đã thay đổi, không còn là thằng nhãi ranh vặt mũi chưa sạch, không bằng không chứng, chẳng thể làm gì, chỉ có thể ôm nỗi đau mất Quyên Tử trong lòng nữa. Tôi tin rằng tất cả những gì anh làm hiện giờ đều đã có sự chuẩn bị từ trước. Còn việc bản thân mình có nằm trong danh sách trả thù của anh hay không cũng không phải chuyện tôi có thể lường trước được. Tôi chột nghĩ tới một câu châm ngôn, “Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng”, chắc cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Tiết Duy Lạc lại tiếp tục hỏi tôi: “Cáo có ranh mãnh đến đâu cũng không đấu chọi lại được với thợ săn giỏi, em tin không?”.

“...”

Tiết Duy Lạc hoàn toàn không thèm để ý tới sự im lặng của tôi: “VẬY theo em nghĩ, rốt cuộc thì tôi là cáo hay thợ săn?”.

Tôi im lặng một lúc, nhưng cuối cùng vẫn quyết định lên tiếng: “Theo tôi nghĩ... anh làm thợ săn nghe vẫn ổn hơn, cáo có mùi quá khó chịu”.

Tiết Duy Lạc đưa cho tôi nửa liều thuốc: “Này”.

“Không cần... Tôi không hút thuốc. Anh không cần khách sáo như vậy.”

“Ý tôi muốn nhờ em dụi thuốc giùm.” Tiết Duy Lạc lắc đầu nói.

Tôi biết rằng câu chuyện cười này nhạt vô cùng. Nhưng vào giây phút này, ngoài việc giả vờ thoải mái tự nhiên tôi còn có thể làm được gì? Sương mai hoa quỳnh^[1], rõ ràng là gần ngay trước mặt, nhưng lại xa cách tận chân trời. Kể từ lần đầu tiên Quyên Tử đưa Tiết Duy Lạc về nhà ra mắt, chút rung động tôi chôn giấu tận sâu trong đáy lòng đã héo khô, tan nát. Tôi thích những tối tắc đường, bởi vì vào những lúc như vậy, tôi có thể nhìn thấy đèn xe như biến ánh sáng chậm rãi chuyển động.

[1] Sương mai hoa quỳnh - 朝露昙花: sương đọng về sáng sớm, hoa quỳnh lại chỉ nở về đêm, vốn dĩ là không có duyên phận gặp gỡ.

Khói thải bay ra từ dòng xe trở nên hư ảo dưới ánh sáng đèn, tạo nên một màn khói sương mộng ảo đầy màu sắc. Màn đêm có thể che phủ những điều dơ bẩn chốn thành thị vô cùng hoàn hảo, cả linh hồn đã nhuốm đầy bụi trần của tôi cùng với những tội ác không thể đưa ra ánh sáng. Tôi nhìn ra phía ngoài cửa xe, ngâm nga khẽ hát. Tiết Duy Lạc có lẽ đã đói đến mù mẫm đầu óc rồi, mấy lời nói ra vô cùng thiếu logic.

“Phi Phi, tôi thấy giọng em giống như tiếng bò cái, tràn đầy sức sống.”

“Hả? Anh không thể lấy một ví dụ nào tốt hơn để so sánh sao? Chẳng hạn như so với bít tết hay thịt bò thái sợi xào cà rốt hoặc là mì xào thịt bò. Nếu không... anh để tôi lái xe. Tôi đảm bảo chỉ trong vòng năm phút anh có thể tới nhà hàng.” Tôi giả bộ như lòng đầy tự tin, đầy ham muốn nhìn tay lái.

“VẬY THÌ SAO, TÔI KHÔNG CÓ HỨNG THÚ VỚI KỸ THUẬT LÁI XE CỦA EM.”

Chúng tôi chật vật mãi mới thoát khỏi dòng xe tắc nghẽn bật xi nhan rẽ sang đường Khang Định, đi dần về phía ngoại ô

Tôi đảo mắt nhìn khắp xung quanh, cảnh giác hỏi: “Tại sao anh không ăn trong thành phố mà nhất định phải mò tới tận vùng nông thôn vậy?”.

Tiết Duy Lạc lười nhác nhìn kính chiếu hậu, nói: “Nhằm không chen nổi với đám tắc đường kia nên tôi đổi ý rồi, ăn tạm chút gì được. Phải rồi, tôi dẫn em đi xem thành Duy Lạc”.

“Cái gì vậy?”

“Em đừng hỏi, cứ đi rồi sẽ biết.”

Tiết Duy Lạc dừng xe trước cửa hàng tiện lợi 24 giờ, một mình xuống xe mua chút thức ăn. Tôi chỉ cần sữa chua hoa quả Yili cỡ lớn và sữa chua Quang Minh. Nói ra thì sợ mọi người chê cười nhưng đêm nào tôi cũng phải ôm bụng đấu tranh cùng đại tràng. Xe của Tiết Duy Lạc đi vào một khu chung cư nhỏ ở ngoại ô. Bảo vệ ở đó giúp anh mở cửa nhà xe. Tôi không biết tại sao mình lại giống như cô thư kí nhỏ, giúp anh xách đồ ăn, ôm áo khoác, trên cổ còn vắt thêm túi xách nhỏ. Tôi tự nhủ đây là những việc nên làm. Vẫn biết bản thân chỉ có số làm cu li, chẳng lẽ còn muốn được sống như công chúa hay sao?

Tôi tự an ủi bản thân rồi ngẩng đầu nhìn lên. Đây là một tiểu khu xây dựng dưới hình thức chung cư nhỏ. Nhìn vào từ bên ngoài, nó không khác gì những khu nhà ở thông thường với tường sơn màu trắng sữa, trước cửa là hồ nước và một số dụng cụ tập thể hình. Một dãy nhà chỉ có bốn hộ gia đình sinh sống. Tiết Duy Lạc ở tại tầng 3, phòng 302. Cửa chính nhà anh là loại chống trộm màu nâu đậm, thậm chí còn chẳng có mắt mèo, trang trí bên trên cũng không được tinh tế. Trước khi mở cửa, anh làm động tác ra hiệu cho tôi phải nhẹ chân nhẹ tay, cảm tưởng như không muốn đánh thức thứ gì đó đang ngủ say bên trong. Tôi nghe theo rồi cởi giày. Nếu đã đến đây, tôi cần phải tôn trọng mong muốn của chủ nhà.

Bỗng nhiên, anh ra vẻ thần bí nói với tôi: “Hoan nghênh em đến với thành Duy Lạc”.

Bên cửa có đặt hai đôi dép lớn đi trong nhà, một đôi màu nâu và đôi còn lại màu hồng nhạt. Tôi chọn màu hồng, nữ tính hơn. Căn hộ này được trang trí hết sức kì lạ, hay nói đúng hơn, đây vốn không phải là một phòng ở. Nó không có giường hay sofa, cũng chẳng có tivi, thậm chí còn không có lấy nổi một cái ghế để ngồi. Thành Duy Lạc, đây chính là thành Duy Lạc. Tôi có xem qua những mô hình kiến trúc thu nhỏ như thế này trên một số tạp chí như nhà hát Opera Sydney, tháp Eiffel, kim tự tháp, tháp Big Ben... hàng loạt những công trình kiến trúc kinh điển được làm thành mô hình thu nhỏ, đặt cùng một chỗ, xây dựng nên một khu làng vô cùng thu hút.

Nhà này của Tiết Duy Lạc, tôi tạm gọi nó là nhà, là một khu thành phố thu nhỏ. Ở đó không có những công trình nổi tiếng thế giới nhưng lại có những con phố và tuyến đường tôi vô cùng quen thuộc. Ví dụ như con đường bên cạnh ngón tay tôi chính là đường Khang Định mà xe chúng tôi vừa chạy qua, tại chỗ giao lộ này chính là đường Quý Khê, còn có chỗ này chính là siêu thị tiện lợi 24 giờ - nơi chúng tôi vừa mua thức ăn, Tiết Duy

Lạc thu nhỏ lại thành phố, là một thành phố chân thực, chính là thành phố mà mỗi người chúng tôi đang sống và sinh hoạt hằng ngày.

Tôi bỗng cảm thấy sợ đến nổi da gà. Rốt cuộc thì Duy Lạc đã biến thành một người như thế nào? Thù hận trong lòng anh đã tích tụ sâu đến bao nhiêu, tới mức anh làm mô hình cho nơi mình quen thuộc nhất rồi đặt tại phòng đầu ngay cửa chính.^[2]

[2] Là phòng nhìn thẳng từ cửa ra vào của các căn hộ chung cư, thường được tận dụng làm phòng khách. Do trong truyện, Tiết Duy Lạc không hề trang trí phòng khách nên dịch giả tạm để nguyên văn là “phòng đầu” cho hợp văn cảnh.

Tiết Duy Lạc chỉ vào một góc rồi hỏi tôi: “Em có biết nơi này là nơi nào không?”.

Tôi nhìn theo biển ghi tên đường, vô cùng khó khăn mà đọc lên: “Đường Hoàn Tân, đây là nhà tôi mà”.

“Ừ.” Anh nhắc nóc nhà tôi lên, móc từ bên trong ra mô hình cha tôi, mẹ tôi còn cả một cô gái mặc áo cưới đang mỉm cười - là Quyên Tử.

Anh nói: “Em thấy có giống hay không?”.

“Không giống...”

“VẬY ĐỂ ANH CHỤP CHO EM MỘT BỨC ẢNH, SAU ĐÓ ĐƯA CHO THỢ DỰA THEO MẶT EM ĐẶT LÀM THÊM MỘT CÁI.”

“Không được.” Tôi hoảng sợ che kín mặt.

“Phản ứng của hai chị em em thật khác nhau. Quyên Tử rất yêu nơi này, cô ấy rất thích thành Duy Lạc.” Anh say sưa tự nói với mình.

“Thứ này quá kinh khủng. Ai yêu nó đúng là có bệnh.” Tôi không thể khống chế được cảm xúc của mình mà đem lời trong lòng nói ra gần như ngay tức khắc.

Tiết Duy Lạc ngồi trên mặt đất, chẳng quan tâm âu phục trên người có bị bẩn hay không, lấy ra hộp cơm nắm cá ngừ từ túi nilon, vừa ăn vừa nói chuyện với tôi: “Em thật sự không cảm nhận được vẻ đẹp của nó à? Nơi này có gì mà kinh khủng, em không thấy nó rất ấm áp hay sao?”.

Anh ta nói rồi lại nhắc nóc một ngôi nhà, lấy ra mô hình của chính mình: “Em nhìn xem, đây là tôi. Tôi đã đứng để nghệ nhân dựa theo khuôn mặt mình làm ra. Thật thú vị có phải không?”.

“Không.” Tôi ôm đầu gối theo bản năng.

“Thật không?”

“Không hề!”

“Haizz...” Anh lắc đầu, dường như rất thất vọng về tôi. Khiến cho anh thất vọng tôi cũng không biết làm gì hơn. Trái tim tôi không đủ mạnh mẽ để có thể quay sang trò chuyện vui vẻ với những mô hình. Trong mắt tôi, những kiến trúc thu nhỏ này chính là những bóng ma ám ảnh.

“Còn nơi này nữa, đây chính là căn hộ của Trương Tiểu Sơn. Hần đã nhảy xuống từ cửa sổ, ở ngay chỗ này.” Tiết Duy Lạc dùng móng tay chỉ vào một điểm màu xanh lục cho tôi xem, khi ấy tôi mới biết chỗ đó là cửa sổ. Trong vô thức tôi lại lấy hai tay ôm đầu gối, cơ thể càng cuộn chặt hơn.

“Chắc em còn chưa biết nơi này, đây chính là khách sạn chỗ chúng ta vừa ở. Em nhìn một chút xem trong phòng tiệc có cái gì? Nhìn một chút đi, thật sự là rất tuyệt vời.” Tiết Duy Lạc vừa nhai cơm nắm vừa lấy cùi chỏ huých tôi.

“Tôi không muốn nhìn.”

“Em không muốn nhìn cũng không sao, xem phía dưới đi. Đúng rồi, đúng như vậy, nhắc nóc nhà lên.” Tiếng nói của anh như một loại độc dược, rõ ràng tôi biết trong đó không có thứ gì tốt lành nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà vẫn nghe theo lời anh đẩy nóc nhà ra. Không phải là tôi không biết cách từ chối mà là bản thân chẳng có cách nào khiến mình từ chối nghe theo chỉ thị của anh. Quả nhiên, bên trong đó là mô hình xác một con thỏ chết.

“A...” Tôi vẫn không nhịn được mà gào ầm lên. Duy Lạc lớn tiếng cười, ra chiều thỏa mãn. Sau khi cơm nước xong xuôi, anh không bỏ cuộc, tiếp tục đưa tôi tới một gian phòng khác: “Em nhìn xem, đây là phòng chiếu phim của tôi”.

Nơi này càng khiến cho dạ dày của tôi thấy không ổn. Trong phòng ngoại trừ một chiếc ti vi rộng bằng cả vách tường, thì cũng chỉ còn một giá DVD hình vòng cung được đặt ở nơi dễ thấy nhất, chứa những bìa đĩa của loạt phim cấm đủ mọi ngôn ngữ. Ví dụ như móc mắt, lột da đầu (Salò hay 120 ngày ở địa ngục trần gian^[3]), hoặc là tông xe tìm cảm giác kích thích (Crash^[4]). Tôi thừa nhận mình đã xem qua những thứ này, thậm chí cả những bộ phim cấm kia. Nhưng dù như vậy, tôi cũng không muốn bàn luận về những thứ đó cùng một người đàn ông đã làm cho mình biết yêu. Tôi tự hiểu được những mặt tối trong lòng mình, không cần thiết phải giải bày chia sẻ cùng ai.

[3] Salò o le 120 giornate di Sodoma (1975), một bộ phim đầy bạo lực, với nhiều cảnh hiếp dâm, tra tấn và giết chóc. Bộ phim đã gây một làn sóng tranh cãi lớn tại nhiều quốc gia khi phát hành và cho tới ngày nay, nó vẫn bị cấm công chiếu tại nhiều quốc gia trên thế giới và bị hiệp hội các nhà phê bình phim Chicago xếp thứ 65/100 phim đáng sợ nhất trong lịch sử điện ảnh.

[4] Crash là một bộ phim kinh dị tâm lý dựa trên cuốn tiểu thuyết cùng tên của J.G. Ballard, công chiếu năm 1996. Bộ phim kể về câu chuyện của một nhóm người có niềm vui tình dục từ tai nạn xe hơi, một hình thức lệch lạc tình dục.

“Em không thích những thứ này sao?” Tiết Duy Lạc nhìn tôi đầy nghi ngờ, “Nghe Quyên Tử nói, em rất thích xem thể loại phim này”.

“Đó là ngày trước. Bây giờ, tôi không thể chịu nổi kích thích cảm quan, dù chỉ là một chút.” Tôi ngượng ngùng tự phủ thêm một chiếc áo khoác xám xịt lên người.

“Nếu đã vậy, cái này thì sao?” Anh kéo tôi tới một căn phòng khác.

“Trời ạ...” Đây đâu phải là một gian phòng. Phải gọi nó là một nhà kho mới đúng, bên trong đó chứa đầy những hộp nhạc to nhỏ đủ mọi kích cỡ xếp chồng chất lên nhau.

Tôi nói: “Tôi biết, Quyên Tử rất thích hộp nhạc”.

Anh dừng lại một chút mới yếu ớt nói: “Anh đã hứa, hằng năm, cứ tới dịp sinh nhật sẽ tặng cô ấy một chiếc hộp nhạc, mãi cho tới lúc về già”.

Với tư cách là một người bạn, tôi quyết định cho anh một lời khuyên chân thành: “Anh có muốn nghe lời thật lòng hay không? Càng ngày tôi càng cảm thấy rằng anh không yêu Quyên Tử mà chỉ quyến luyến cảm giác khi yêu chị ấy”.

Anh lấy ra một điều thuốc từ túi áo khoác, kẹp ở đầu ngón tay, “Em nghĩ thế nào cũng được”.

Nhạc chuông điện thoại của Tiết Duy Lạc là bài hát “Fly me to the moon”. Còn nhớ năm đó, khi xem Shin Seiki Evangelion, tôi vô cùng yêu thích điệu Valse của bài hát này. Có điều, tiếng chuông của anh không phải là bản cover của Utada Hikaru mà là bài hát theo giai điệu gốc của Patti Page. Và lý do mà tôi có thời gian lâu như vậy để nghiên cứu nhạc chuông điện thoại chính là vì chủ nhân của nó không có ý định nghe cuộc gọi.

Người trong cuộc không lo, người ngoài đã cuống cả lên, tôi giục anh: “Anh nghe đi...”

“Nếu muốn thì em nghe đi.” Tiết Duy Lạc ném điện thoại cho tôi một cách rất dứt khoát.

Tôi nhìn thấy hai chữ Đường Lâm liên tục lấp lóe dưới màn hình. Trong khi tôi bị tiếng điện thoại làm phiền tới phát điên, sắp cào tường đên nơi rồi, anh còn ngồi chậm rãi thưởng thức đồ uống. Dường như anh biết người gọi tới là Đường Lâm và cũng biết vì chuyện gì, nhưng ngay cả một cái liếc mắt cũng không chịu bố thí cho người ta.

“Anh thật sự không muốn nhận điện? Nếu vậy anh có thể tháo pin ra.”

“Như vậy rất giả dối. Cứ để điện thoại, chẳng qua là tôi không nghe thấy tiếng chuông mà thôi.” Anh cười nhả nhận, nhìn chỉ muốn đánh cho một trận.

Tôi ai oán múc sữa chua, vừa ăn một thìa lại nghe thấy tiếng chuông. Tiết Duy Lạc dùng tốc độ ngang với vận tốc rùa bò, từ từ lấy ra một chiếc điện thoại thông minh khác, dành cho công việc, liếc mắt nhìn rồi lại thả

vào túi áo. Sự kiên trì của con người này không phải loại có thể chi li đong đếm nổi mà phải thuộc diện tu luyện trăm năm đến thành tinh rồi.

Anh nói: “Em đừng có rửa thềm tôi. Xét về bản chất mà nói, em cũng như tôi, đều cùng một giuộc”.

“Anh nói bậy.” Mặt tôi đỏ lên.

“Em không tin? Vậy tôi hỏi em, hiện tại em đang sống bằng cái gì?”

“Mở cửa hàng.”

“Lòì đuôi rồi. Em dám khẳng định mình không dùng tiền của tôi?”

Nhất thời, tôi bị nghẹn sữa chua. “Ặc, anh cũng biết đấy, chỉ là tiền điện nước thôi...” Tôi vò góc áo chống chế.

“Nói dối cũng sẽ thành thói quen. Hiển nhiên, em cần luyện tập thêm một chút, dần dần sẽ thông thạo.”

Quả thật là một lời khuyên vô liêm sỉ. Tôi tò mò hỏi: “Anh lừa gạt ai, Đường Lâm?”.

Cứ mỗi lần hỏi tới vấn đề mấu chốt như thế này, anh vĩnh viễn chỉ đưa ra một đáp án tiêu chuẩn: “Em nói xem?”.

Tiết Duy Lạc tùm tùm cười, chuyển tới ngồi gần tôi, nói tiếp: “Còn nữa, em thích xem những hoạt động mạo hiểm như thám hiểm, đua xe, nhảy Bungee, những trò mới mẻ, càng nguy hiểm em càng thích. Tôi cũng thích những thách thức, chẳng hạn như rảnh rỗi thì giết một con thỏ cho vui. Em nói xem, chúng ta có phải cùng một loại người hay không?”.

“Không phải.” Tôi vô cùng kiên quyết khẳng định.

Chiếc điện thoại màu đen dành riêng cho công việc của Tiết Duy Lạc cuối cùng cũng vang lên. Tiếng chuông của nó không phải là một bản nhạc mà chỉ là những tiếng reo dài ngắn đơn giản. Anh không hề nhìn xem ai gọi mà nhận điện rất nhanh chóng: “Có chuyện gì, nói đi”.

Nghe được một lúc, anh chỉ đáp gọn lỏn một tiếng “được” rồi buông điện thoại xuống.

“Xem ra, nhà họ Đường cũng rất lợi hại.” Anh xoa đầu tôi.

“Có chuyện gì vậy.” Tôi hỏi, thuận tiện cứu giúp mái tóc của mình thoát khỏi bàn tay ma quỷ của anh.

“Sau khi em và mọi người đi, Đường Ba đưa đàn em tới phòng tranh đập phá, đánh người. Cho tới bây giờ chỉ tốn có chút xíu thời gian mà chuyện này đã được dẹp yên.”

“Bọn họ mua chuộc cảnh sát?” Tôi thấy khó hiểu, không tránh được việc liên tưởng tới mấy bộ phim truyền hình nhiều tập.

“Còn đơn giản hơn vậy. Bọn họ chỉ cần dùng tiền mua chuộc ông chủ phòng tranh, lại bồi thường thêm một con số lớn mà thôi.” Tiết Duy Lạc tiếp tục nói đầy ẩn ý, “Hơn thế nữa, chuyện đã xảy ra ngày hôm nay cũng sẽ không xuất hiện trên báo ngày mai. Tất cả đều bị che giấu, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Dù sao đi nữa thì họ Đường cũng không phải là Trương Tiểu Sơn. Chúng ta đụng tới kẻ khó chơi rồi”.

“Không phải là chúng ta, là anh”, tôi sửa lời anh, “Chỉ có một mình anh đang báo thù, không bao gồm tôi trong đó”. Chỉ có một mình anh biết sự thật về cái chết của Quyên Tử.

“Em vẫn còn coi mình là người ngoài hay sao, không có phần nào của em? Bố em cũng tham dự, sớm hay muộn em cũng sẽ bị cuốn vào. Dù cho là chủ động hay bị động, sẽ có một ngày em cùng tôi đi tới con đường này.”

“Anh đừng nói bậy. Bố tôi là dân lao động trí thức, sao có thể hợp tác với anh? Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe!” Mặc dù bố luôn trách mắng, chỉ tiếc không thể nhét tôi vào bụng mẹ sinh lại lần nữa nhưng từ trước tới nay, tôi chưa bao giờ nghi ngờ nhân phẩm của ông. Hàng năm, ông vẫn nhận được danh hiệu điển hình tiên tiến của bệnh viện, năm ngoái, khi mới được thăng chức làm viện trưởng ông đã lập tức xây dựng chương trình từ thiện hỗ trợ người bệnh khó khăn. Nhân cách và đạo đức đó, tôi không thể tùy tiện nghi ngờ được.

Có xe đi vào khu chung cư. Tiết Duy Lạc đứng nhìn trước cửa sổ, quay đầu lại nói với tôi: “Hả? Vậy chúng ta không nói tới chuyện này. Như vậy thì em mới có thể dành chút sức với Đường Ba”.

Lòng tôi trở nên lạnh lẽo: “Tôi hiểu ý của anh”.

“Em rất rõ ràng.” Anh vỗ vào bờ vai tôi.

Lập tức, anh đã chọc giận tôi: “Tôi không hiểu, tôi biết rõ cái gì cơ? Anh muốn tôi lên giường với Đường Ba hay là muốn tôi làm con dâu nhà họ Đường? Tiết Duy Lạc, anh thật đê tiện, hạ lưu, vô liêm sỉ. Cuộc đời của tôi, đến Quyên Tử không can thiệp được, anh càng không, đừng mơ tưởng”.

Tôi càng nghĩ càng tức giận, xách túi rời đi. Khi tôi chạm tay vào nắm cửa thì nghe thấy tiếng nói của anh vọng lại từ trong phòng: “Em thấy không, chẳng phải em lĩnh ngộ rất tốt đó sao”.

Thật oan uổng, tôi vừa đi trên hành lang vừa lau nước mắt, lại tức giận mà giậm chân thành thạch xuống lầu. Ngay tại cửa thang máy, tôi đâm sầm vào một người từ bên ngoài ập tới. Thần kinh phản xạ của tôi trước giờ đều rất tốt, tôi đưa một tay theo bản năng chặn người phía trước, một tay chặn vào tường đá cẩm thạch. Khi đứng vững lại thì mới nhìn rõ, người đến không phải ai khác chính là Đường Lâm. Đường Lâm cũng có chút bối rối, cú va chạm khiến chị ta lùi về phía sau mấy bước, bên đó vừa vịn lại là cầu thang bộ, eo chị ta đụng phải tay vịn gỗ, sau đó mới đứng vững được.

“Là cô?” Đường Lâm xoa eo, giọng nói nghe chẳng có vẻ gì là tốt đẹp cả.

“Cái gì?” Không hiểu sao lỗ tai tôi lại thấy nóng lên. Gặp Đường Lâm ở chỗ này quả thực là rất bất ngờ, tôi nhất thời không biết phải nói cái gì, dù không làm chuyện sai trái nhưng cũng có chút chột dạ. Tiết Duy Lạc nói không sai, với trò giả vờ giả vịt như thế này, trình độ của tôi còn chưa đạt tới mức nhập môn.

Đường Lâm vừa mở miệng đã vô cùng hung hăng: “Tại sao cô lại ở đây?”.

Tôi nghĩ không thể nói là mình chỉ tiện đường đi qua hoặc chỉ là tới đưa sữa, chỉ có thể ăn ngay nói thật: “Tôi tới chơi một chút, chuẩn bị đi về”.

Đường Lâm rất tức giận, đưa tay đỡ trán nói: “Bây giờ là lúc nào mà cô còn có thể tới chơi một chút? Chuyện ở khách sạn lúc tối còn chưa đủ hay sao? Đường Ba đã gặp chuyện cô có biết không? Đây là nơi cô có thể tới hay sao? Tôi biết Tiết Duy Lạc từng ấy năm, thậm chí sắp kết hôn nhưng anh ta cũng không cho tôi vào nhà trong khi cô đơn giản, rảnh rỗi có thể tới chơi. Tại sao Tiết Duy Lạc không nhận điện thoại của tôi? Các người đang làm cái gì?”.

Những câu hỏi của chị ta ập đến tới tấp làm sống lưng tôi lạnh lẽo, đầu óc cũng có chút chậm chạp, câu chữ cũng chưa thể sắp xếp trật tự để nói. Đường Lâm lại tiếp tục: “Phụ nữ nhà họ Cố các cô tại sao không thể buông tha Duy Lạc? Cố Quyên Quyên đã chết rồi còn đeo bám anh ta không tha, bây giờ lại thêm cô nữa! Cô nói đi, phải làm sao thì cô mới buông tha cho Duy Lạc! Cô nói đi!”.

Tôi hận nhất là người khác buộc tội mình như vậy, tức giận cắn chặt môi dưới.

Dường như Đường Lâm không có ý muốn ngừng lại. Thấy tôi không lên tiếng, chị ta lại càng giận dữ, áp sát thân mình lại định nắm tóc tôi. Tôi không thể nhịn được nữa đẩy vai chị ta: “Chị muốn làm gì? Nhìn rõ xem tôi là ai rồi hãy ra tay. Nói cho chị biết, chị về hỏi Đường Ba nhà chị sẽ rõ, tôi không phải là đứa dễ bị bắt nạt”. Tôi làm nữ đầu gấu quá lâu rồi, khí thế của dân lưu manh bỗng chốc tràn ra, không thể ngăn chặn được.

Chị ta chỉ quen đi giày cao gót, ngồi trong văn phòng quản lý, đã bao giờ gặp qua người như tôi. Tay chị ta vốn chẳng có mấy lực, bị tôi đẩy một cái như vậy, chân đã loạng choạng ngã xuống dưới đất. Đẩy ngã chị ta, trong lòng tôi cũng có chút áy náy, vội vã đưa tay định đỡ, lại bị chị ta không biết điều đánh trả. Tay tôi bị đau rứt về, chỉ đứng đó sững sờ nhìn chị ta.

Đường Lâm không đứng dậy được nhưng cũng không cho tôi đỡ. Tính tình chị ta vẫn như vậy, vừa xấu nét lại ương ngạnh. “Đừng cho rằng cô ý vào người chị đã chết của mình để tiếp cận Duy Lạc. Anh ta sẽ không yêu cô. Anh ta vĩnh viễn chỉ yêu chị gái cô.”

Với phụ nữ như Đường Lâm, tôi không thể đồng tình hay tôn trọng. Chị ta chỉ sống trong không gian hạn hẹp của bản thân, thậm chí còn muốn áp đặt sự mù quáng của mình lên cho tôi. Đó là một chuyện buồn cười tới cỡ nào. Chị ta luôn miệng nói cho tôi, Tiết Duy Lạc chỉ yêu một người là chị

gái tôi. Thật ra, tôi đã sớm biết mình và Tiết Duy Lạc là cùng một loại người. Nhưng Đường Lâm thì sao, chị ta có biết hay không?

Quyên Tử cùng Duy Lạc bắt đầu như một câu truyện cổ tích. Lần đầu tiên anh tới nhà tôi chơi, mẹ tôi mang tất cả đồ ăn vặt xếp đầy trên bàn. Tôi còn nhớ khi ấy, Quyên Tử nũng nịu nói với tôi: “Nhìn đi, mẹ thật thiên vị”. Với tôi mà nói, ngày đó là thời điểm bắt đầu của sự đau khổ. Một người chậm hiểu thô thiển như tôi, chưa bao giờ nghĩ tới việc bạn trai của chị và đội trưởng đoàn leo núi là một. Anh là một giấc mơ chưa kịp tới đã bị cướp đoạt mất. Tôi tự đắp một ngôi mộ trong lòng, đem mọi đau khổ đi hỏa thiêu rồi chôn cả vào đó. Tôi chưa bao giờ trút oán giận lên người khác dù chỉ một chút xíu. Với tôi, Tiết Duy Lạc như món đồ xa xỉ trong tủ kính, sớm hay muộn cũng bị người ta lấy đi, huống hồ gì người đó lại là chị gái tôi, chị gái ruột. Chỉ là từ đó về sau, tôi rất ít khi tới phòng ngủ của Quyên Tử.

Nhưng Đường Lâm quả thực cũng nhắc nhở tôi, cho dù Tiết Duy Lạc nói gì, làm gì đi nữa, tôi cũng không nên tơ tưởng đến anh, dù chỉ một chút. Tôi quyết định quay về ôm Tây Tây, trở lại cuộc sống của mình. Chỉ có điều lúc tôi rời đi, Đường Lâm nói với tôi một câu. Câu nói này có lẽ chẳng có liên quan gì với chị ta, nhưng với tôi mà nói, nó đã phá vỡ giới hạn nhẫn nhịn của tôi.

Chị ta nói: “Tôi thật không ngờ nổi, bố cô cũng là loại bám váy đàn bà. Nếu không làm sao có thể leo lên chức viện trưởng nhanh tới vậy?”.

“Chị nói cái gì? Có gan thì chị lặp lại lần nữa xem!”

“Tại sao phải kích động như vậy? Người trong giới ai chẳng biết bố cô có tình nhân bên ngoài. Nếu không dựa vào phụ nữ, ông ta có thể bò nhanh như vậy hay sao, đúng không?”

“Hừ, chị thật không biết xấu hổ. Ăn có thể ăn bữa nhưng nói không được nói loạn, nếu không tôi bẻ răng chị đấy.” Tôi hung hăng phản bác lại.

“Cô vẫn không tin? Vậy tự mình đi xem đi. Ông ta có nhà ở khu B, vườn hoa Thiên Trì. Lần trước khi dọn nhà còn mời khách tới.”

Tôi không thèm quan tâm Đường Lâm nói mớ gì, cũng không quan tâm chị ta ngã xuống đất hay ngồi ở bậc thang, không để ý tới Tiết Duy Lạc, không cần biết anh có chuyển qua chuyển lại những mô hình người trong phòng hay không. Tôi chỉ muốn biết những điều chị ta nói có phải là sự thật hay không? Có thật là như vậy không! Vào chính lúc này, những loài hoa cao quý trong lòng tôi cũng đều chết héo, chỉ còn cỏ dại mọc tràn lan. Không thể như vậy, không thể!

Tôi không biết vườn hoa Thiên Trì ở đâu, chỉ biết nhờ bảo vệ khu chung cư gọi giúp một chiếc taxi, dù có đắt thế nào tôi cũng phải đi. Chuyển nhà còn mở tiệc! Điều này không thể xảy ra, tôi cũng không thể chịu được. Đó là bố tôi, là người mà cả đời này tôi sùng bái và tôn kính, là tín ngưỡng đã đâm sâu vào xương tủy. Không đúng, Đường Lâm đang lừa tôi. Chị ta đang lừa tôi.

Tôi nắm chặt túi xách, đi qua đi lại chỗ trạm bảo vệ. Người bảo vệ tốt bụng nói với tôi: “Ở chỗ này, taxi tới hơi chậm. Cô có muốn vào trong ngồi chút không, bên ngoài có muỗi”.

Nhưng tôi làm sao có thể ngồi xuống. Đây không phải là mấy tin lá cải về đám bạn lưu manh của tôi. Không phải là ai lên giường với ai, cũng không phải là Hồ Phương nạo thai lần thứ tư hay Đại Mao suýt nữa hại chết một đứa bé vị thành niên, không phải bọn họ. Lần này nói về bố tôi, là Thượng Đế của tôi, là người chính nghĩa mà xưa nay tôi chưa bao giờ nghi ngờ. Với tôi, nghi ngờ chính là xúc phạm ông. Từ nhỏ tới lớn, ông giận dữ

đánh mắng, muốn vứt tôi ra ngoài cửa tôi đều nghe, không một câu oán trách. Ông ta là bố tôi, là bố của tôi.

Taxi tới nhanh hơn so với dự tính. Tôi lên xe, lúc vô tình ngẩng đầu thấy Tiết Duy Lạc đang nghiêng người dựa vào trước cửa sổ, chỉ lộ mặt ra với tôi. Anh vừa nói bố tôi cũng tham gia báo thù, lẽ nào anh cũng biết chuyện này? Chẳng lẽ điều anh muốn nói chính là cái này?

Tôi nói với tài xế muốn đi vườn hoa Thiên Trì, tài xế hỏi tôi có phải là vườn hoa Thiên Trì ở khu đông, nơi có rất nhiều người giàu ở? Tôi cũng có chút đắn đo khó xác định, chỉ có thể nói phải. Xe đi thẳng theo con đường Hồng Vận, tôi không có tâm tư đi ngắm đèn neon đỏ hay thưởng thức cảnh đêm. Nếu như có thể, tôi chỉ muốn bay tới vườn hoa Thiên Trì ngay lập tức. Tôi không phải không nắm rõ sinh hoạt của bố thời gian gần đây. Mẹ tôi nói ông bận việc ở bệnh viện, đặt hết tâm tư vào những ca phẫu thuật, rất ít khi về nhà. Tôi không tin vườn hoa Thiên Trì xấu xí đó là nguyên nhân bố tôi ít về nhà. Sẽ không, không phải như vậy. Tôi không thể nghi ngờ bố mình. Nếu ngay cả tôi cũng nghi ngờ ông, vậy những người khác sẽ nghĩ ông như thế nào? Bọn họ sẽ nói về ông bằng những lời nguyên rủa ác độc nhất. Bọn họ quá đê tiện, làm sao có thể nói về bố tôi như vậy.

Tài xế hỏi tôi: “Cô muốn đi tới địa chỉ nào ở vườn hoa Thiên Trì? Số nhà nào cô biết không?”.

“Hình như là tòa B.” Tôi theo lời Đường Lâm nói với tài xế.

“Được rồi.” tài xế tiếp lời.

Đêm đã rất khuya, nhưng đài phun nước thủy tinh ở vườn hoa Thiên Trì vẫn còn tỏa ra ánh sáng dìu dịu.

Sau khi chúng tôi đi vào, bảo vệ ở cửa hỏi: “Đã khuya thế này, cô tìm nhà ai?”.

Tôi nói: “Tòa B có phải có một viện trưởng họ Cố tên là Cố Bồi Văn hay không? Tôi đến tìm ông ta”.

Bảo vệ nghĩ một lát: “Có phải là nhà số 701, có người vợ họ Ngô hay không? Hay ăn mặc rất tốt, thường dẫn chó đi dạo?”.

Khớp hàm của tôi run rẩy, không nói nên lời chỉ có thể gật đầu.

Tôi trả tiền cho tài xế, hẹn đưa thêm hai trăm đồng dặn anh ta lái xe đến trước cổng tòa B đợi tôi.

Tài xế còn nghĩ rằng tôi đến tìm viện trưởng vì người trong nhà có bệnh, muốn dựa vào quan hệ, hết sức an ủi tôi: “Cô bé đi đi. Có phải là nhờ người sắp xếp giường bệnh không? Đừng có vội, tôi chờ cô”.

701! 701! 701! Đây đây tôi chỉ có con số này. Tôi hi vọng là Đường Lâm nói sai, bảo vệ cửa nhớ lầm. Tôi hi vọng người bước ra từ trong căn hộ 701 là người lạ tôi không quen, tôi hi vọng chỉ là ai đó trùng họ trùng tên cùng làm việc tại bệnh viện. Nhưng khi nhấn chuông cửa, lòng tôi cũng đã chết lặng, vì tôi nhìn thấy đôi câu đối dán trên khung cửa, tôi biết rõ nét bút ấy, “Xuân hồi đại địa sơn hà mỹ, nhật lạc tây sơn vân hà huy”(Xuân về non nước càng tươi đẹp, trời ngả về tây rạng ánh hồng). Không được, nhất định tôi phải xác nhận tận mặt, tôi không thể tin tưởng bất kì vật chứng nào, ngay cả một bức câu đối.

“Ding dong...” tôi nhấn chuông cửa, nghiêng người sang một bên.

“Ding dong... Ding dong... Ding dong...” Có lẽ người trong nhà đã ngủ, tôi phải tiếp tục nhấn chuông.

“Ai đó?” Tôi nghe được tiếng dép lệt xệt cùng một giọng nói không thể quen thuộc hơn. Tim tôi đập thình thịch, dường như không còn bị khống chế.

“Ding dong...” Tôi lại đưa tay nhấn chuông thêm lần nữa.

Cửa mở, “Ai đó, muện như thế này...”, ông hỏi.

Tôi như ma từ sau cửa đi ra, bốn mắt nhìn nhau. Chắc chẳng có gì nực cười hơn được giây phút này.

“Phi Phi?” Bố tôi ngạc nhiên. Trước giờ rất ít khi tôi nhìn thấy ông giật mình.

“Lão Cố ai đến vậy?” Hơn nửa đêm. Một người phụ nữ mặc áo ngủ cũng từ trong nhà đi ra. Ba người chúng tôi bị lộ ra dưới ánh đèn xám trắng của hành lang, tất cả những gì đáng ghê tởm, giả nhân giả nghĩa cùng mặt nạ bị bóc trần, chỉ còn lại sự phẫn bội. Có hai dòng chất lỏng ấm áp theo hốc mắt của tôi chảy ra, nhưng lập tức bị tôi lau đi.

“Phi Phi, sao con lại...?” Một người cao ngạo như bố tôi cũng có lúc ấp úng thế này.

“Con lại sao? Sao con biết chỗ này hay sao con biết bố ở đây, hay là làm sao mà con biết được các người chuyển nhà còn mở tiệc mời khách, vậy còn sợ bị người khác biết hay sao? Có phải toàn thế giới này ai cũng biết, chỉ chừa hai mẹ con con?”

“Có chuyện gì vào nhà rồi nói, kêu gào cái gì?” Người kia trưng ra vẻ mặt lãnh đạo. Nhìn khí thế đó, xem ra bà ta còn có chức có quyền hơn bố tôi.

“Nói cái gì? Nói bà có tiền hay là có quyền? Đồ đĩ điếm!”. Tính nóng của tôi bốc lên, tát thẳng vào mặt người đàn bà kia.

“Cô!” Bà ta còn chưa kịp nhận cái tát thứ hai của tôi, bố tôi kịp bảo vệ mẹ ta, cho tôi một bạt tai: “Phỉ Phỉ, con đừng làm bậy. Về nhà ngay!”.

Sau đó, ông đóng cửa lại, vội vàng khóa kỹ, không cho tôi cơ hội nào đã khóa chặt cửa. Thật giống như lời ca của bài “Mặt nạ”, mà Từ Nhược Tuyên đã hát:

Tất cả đều là giả dối

Không phải như bạn nghĩ, không quan trọng đúng sai

Xã hội này vốn là như vậy

Bị hiểu lầm thì sao, được tin tưởng thì thế nào

Nếu không chơi được trò chơi này, xin mời đứng sang bên

Điều quan trọng nhất là chân lý bất biến của chính mình.

Tôi hoảng hốt xuống lầu, kéo cửa sau của taxi, ngồi vào xe. Tất cả các bộ phận của cơ thể đều không nghe tôi sai khiến, chỉ làm một động tác đơn giản như vậy cũng khiến tôi vô cùng mệt nhọc.

Tài xế hỏi: “Chuyện của cô thế nào rồi”.

Tôi chỉ ừ một tiếng coi như đáp lời. Qua gương chiếu hậu, tài xế liếc nhìn tôi một cái, cũng không nhắc lại đề tài này: “Bây giờ đi đâu?”.

Tôi đọc địa chỉ của cửa hàng thú cưng cho tài xế. Đất trời rộng lớn, nhưng lúc này tôi chỉ có đúng một chỗ dung thân như vậy. Ngày tháng tám, trong xe mở điều hòa nhưng tôi chỉ cảm thấy vô cùng nóng nực, không ngừng dùng tay quạt gió. Nóng tới khó chịu, bảo tài xế hạ nhiệt độ điều hòa.

Tài xế tức giận: “Sao có thể như vậy, cô vẫn nóng sao? Nhiệt độ rất thấp mà. Chẳng lẽ quạt phía sau bị hỏng?”. Anh ta xoay quạt nhỏ mấy lần, cố gắng chuyển tới vị trí giúp tôi thoải mái nhất. Nhưng vẫn không có tác dụng. Tôi vẫn nóng. Có lẽ hai chúng tôi không cùng sống ở một bán cầu.

Xe tới cửa hàng, tôi còn chưa kịp trả tiền đã nghe tiếng Tây Tây rống lên. Không phải kêu mà là rống. Cổ họng nhỏ của nó kêu đến kiệt sức. Tây Tây chưa bao giờ như vậy, có phải là do đói bụng đến điên rồi hay không, tôi cũng không rõ. Tôi trả tiền cho tài xế, vội vàng lấy chìa khóa mở cửa, lại không có chút sức nào. Ngay cả cái ổ khóa này cũng có thù oán gì với tôi hay sao? Vì sao tôi tra chìa khóa mãi vẫn không vào?

Tôi chửi đổng: “Mẹ kiếp!”. Tôi tức giận quăng chum chìa khóa xuống mặt đất. Khịt mũi ngồi ở ngưỡng cửa gần mười phút mới có thể tạm bình tình lại. Tôi bỗng nhiên nghĩ tới có phải là do lỗi khóa bị kẹt không? Nửa đêm nửa hôm như thế này, tôi đi đâu gọi thợ phá khóa? Chẳng lẽ phải tự lực cánh sinh?

Tôi vòng tới vườn rau nhỏ sau cửa hàng. Đây là vườn nhỏ của bà cụ tầng trên, ngày thường bà trồng chút rau chân vịt, cà tím, hành tây. Tôi vừa bám vào hàng rào để trèo lên trên vừa nguyền rủa mình vì hôm nay mặc váy. Thứ đồ này nhìn thì đẹp nhưng vướng víu vô cùng trèo tường cũng không dễ. Thanh sắt trên hàng rào cào rách tất chân của tôi, kéo một đường rất dài. Tôi dứt khoát đưa tay xé một lỗ, kéo tất từ trên đùi xuống cổ chân. Từ hàng rào tiếp tục bò, ai dè không để ý bị thanh sắt quẹt qua bắp đùi. Lần này không có tất chân bảo vệ nên nó trực tiếp cào một vết trên da, cảm giác

nóng rát, có chảy máu hay không tôi còn chưa biết, chỉ biết là rất đau. Tôi cắn răng vượt qua tường rào, nhắm mắt nhảy vào trong vườn. May mắn chỗ này đều là đất, khi nhảy xuống chân chỉ bị trọ nhẹ một chút. Tôi khập khiễng đi tới cửa sau, không nghĩ là cửa sau vẫn để mở.

Tôi gọi: “Tây Tây, im miệng”.

Tây Tây không chạy ra đón tôi mà vẫn rách họng kêu gào thảm thiết. Con chó này hôm nay làm sao vậy?

Tôi nhẹ nhõm thở ra, đi vào nhà.

Ngày hôm nay rốt cuộc tôi còn phải trải qua bao nhiêu đả kích mới kết thúc! Gian nhà này không còn là cửa hàng nhỏ ấm áp của tôi nữa. Tất cả đều không còn, không còn máy vi tính, không còn ti vi không còn đồ dùng cho thú cưng, ngay cả chăn, chậu rửa mặt, tủ lạnh, đến cả nửa lá trà cũng không có. Tây Tây bị trói nửa người trên ghế dựa, chân nó còn ghim một con dao nhỏ, miệng vết thương tuy không sâu, nhưng với chó mà nói, chỉ cần như vậy mà bị nhiễm trùng cũng có thể mất mạng.

Tôi vội vã cởi trói cho Tây Tây, nó nằm trong lồng ngực tôi, run lẩy bẩy. Hiện tại trong nhà không còn dụng cụ khử trùng, lúc này hơn ba giờ đêm, tôi đi đâu tìm bệnh viện thú y. Ở đầu phố hình như có một cửa hàng thuốc 24 giờ. Tôi như người điên khập khiễng ôm Tây Tây đến đó, lúc mua cồn i ốt và thuốc hạ sốt lại như người mộng du. Tôi cố gắng nặn hết máu bẩn tại vết thương trên đùi Tây Tây ra ngoài, rửa sạch, khử trùng rồi bôi thuốc. Ánh mắt Tây Tây ướt sũng, khi tôi chạm vào, chân nó giật giật, dù vẫn sợ nhưng nó biết rằng tôi đang cứu nó.

Sau khi đã thu thập xong mọi thứ thì cũng đã sắp năm giờ, Tây Tây đói bụng, ngủ bên chân tôi. Tôi mở to mắt, chẳng có một chút buồn ngủ, chỉ ngồi rồi lại ngồi. Đầu óc tôi trống rỗng, không biết những người khác đã

bao giờ ở trong tâm trạng đó hay chưa: mọi suy tư đều dừng lại, dường như linh hồn đã tách khỏi thể xác, không nghĩ và cũng chẳng suy xét cái gì, chỉ đơn giản là lặng đi như vậy. Thì ra thống khổ nhất cũng không phải là cái chết. Một loạt những chuỗi đau đớn này bắt đầu từ Quyên Tử, đè nặng lên người tôi, chặn đứng nhịp tim của tôi. Cầu xin các người, xin cho tôi nghỉ ngơi cho dù chỉ là một chút, chỉ một chút là đủ rồi.

Giấc mơ của tôi lại trở về mùa hè ba năm trước, vẫn là một mùa hè, khi đó Tiết Duy Lạc đang tham gia huấn luyện ở đội tuyển leo núi cấp quốc gia. Tôi cùng Quyên Tử tham gia đội leo núi hè do trường tổ chức. Địa điểm chúng tôi đi tới là núi Cô Nương nổi tiếng nhất tỉnh. Quyên Tử nói chị muốn tham gia vì có thể gây dựng thêm nhiều điểm chung với Tiết Duy Lạc. Nếu không phải bố mẹ tôi cho rằng hai chị em tôi đi với nhau có người chăm sóc thì cũng không dễ dàng đồng ý cho chị đi cùng tôi.

Tôi vẫn nhớ hôm đó, chị mặc một chiếc váy ngắn màu vàng nhạt, đội một chiếc mũ đỏ. Chị vừa vào đội đã bị mọi người trêu ghẹo. Đội trưởng của chúng tôi tên là Hồng Bảo, tên béo đáng ghét đó nặng hơn 90 cân. Nhưng đừng coi thường, thân hình đồ sộ ấy được rèn luyện vô cùng rắn chắc. Mỗi khi leo núi đều là anh ta đi đầu dẫn đội. Vừa mở miệng, anh ta đã mắng tôi xối xả: “Em làm cái gì thế? Đây là chị gái em? Người bình thường? Em đã thấy ai trèo núi Cô Nương còn có thể mặc... sao? Còn cái mũ đỏ này nữa, sợ khi không tới quấy rầy nên cố ý chuẩn bị đúng không?”.

Khi ấy tôi rất mất mặt, cay nghiệt nói với Quyên Tử: “Chị làm cái gì vậy? Ai cho chị tới! Đi về ngay! Đừng khiến tôi thêm mất mặt”.

Lúc ấy Quyên Tử nói cái gì tôi cũng quên mất rồi, thật sự đã quên. Có lẽ là một vài lời nói nhỏ linh tinh khiến tôi thêm phiền, hoàn toàn không để trong lòng. Trước khi leo núi, tên béo đáng ghét này đã dặn tôi nói cho Quyên Tử cách ăn mặc cũng như những việc cần chú ý khi leo núi. Dù ngoài miệng tôi vẫn cay độc như thường nhưng thật ra lúc đi đã chuẩn bị đồ

dùng cho cả hai người. Quyên Tử mặc đồ của tôi, vai đeo ba lô cũng rất hợp, chỉ là ống quần hơi ngắn một chút, chị ấy cao hơn tôi 2cm.

Buổi tối ngày đầu tiên khá suôn sẻ. Chúng tôi ăn cá nheo luộc dưới chân núi cùng bánh gạo cay Hàn Quốc. Kiểu ăn không Trung không Tây này, mọi người không ai nói gì. Đi vào trong rừng còn có ai soi mói, so sánh với đồ ăn dưới núi. Với Quyên Tử, những trải nghiệm này đều hết sức mới mẻ, nói lẫn sau muốn đi cùng Tiết Duy Lạc. Tôi không biết, chị cũng không biết, tử thần đang từng bước tới gần chị, vốn cũng chẳng có lần sau.

Tên béo đáng ghét kia nhận được thông báo rằng thứ hai có bão đổ bộ, trong núi không an toàn. Khi cả đội ngồi nghe hướng dẫn, tên béo đó nói đáng sợ nhất là khi mưa to gió lớn sẽ có đất đá sạt lở, càng đáng sợ hơn là mưa đá kéo tới phía sau, tuyết rơi mùa hè cũng không phải chỉ trên phim mới có. Tháng sáu, ở vùng núi rất dễ xảy ra mưa đá. Lúc ấy, tôi đứng đờ như không, cảm thấy anh ta chỉ chuyện bé xé ra to. Chẳng lẽ chúng tôi leo núi một đường mệt nhọc chỉ để nhìn mặt trời mọc một cái rồi đi. Chẳng có cái gì là an toàn hay không an toàn cả. Muốn an toàn thì ở nhà ngủ, chỉ có ngủ là an toàn nhất.

Quyên Tử cực kỳ không đồng tình với cách lập luận của tôi, tối hôm ấy còn ầm ĩ với tôi mấy lần. Tôi thấy tức giận nên đi tìm tên béo chết tiệt chơi cờ bay^[5], để một mình chị ở trong phòng. Tôi đi tới nửa đêm mới trở lại, Quyên Tử cũng đã đi ngủ. Tôi bỗng nảy lên ý nghĩ không bằng nhân lúc đêm tối, một mình vào núi, tới khi bọn họ tỉnh lại mình cũng đi được một nửa đường. Tôi không thể không thừa nhận rằng, trong lúc vô tình ấy, chính tôi đã tước đoạt mạng sống của Quyên Tử.

[5] Một trò chơi của Trung Quốc khá giống với cá ngựa ở Việt Nam.

Tất cả trang bị của tôi đều đặt dưới gầm giường, có phần của hai người: áo khoác không thấm nước GORE-TEX^[6], giày đi bộ, túi leo núi 55L, gậy leo núi, các dụng cụ, thuốc thang, lều vải chống nước và túi ngủ. Nói thật, tôi cảm thấy mình chẳng bao giờ cần dùng tới nhiều thứ như vậy, chỉ là một ngọn núi Cô Nương bình thường, cũng chẳng phải là Chomolungma^[7]. Huống hồ nếu động tới mấy thứ dưới giường, Quyên Tử chắc chắn sẽ tỉnh. Tôi suy nghĩ một lát liền từ bỏ ý định lấy những thứ đó ra. Giày tôi đang đi dưới chân cũng có công năng chống thấm nước, khoác thêm một chiếc áo gió đi mưa vào núi cũng không phải là một vấn đề quá lớn. Hơn nữa, trong người tôi có túi nhỏ chứa bản đồ địa hình, đèn pin, mã tấu, kính mát cùng la bàn. Trên bàn có hai chai nước suối, tôi bỏ chúng vào trong túi. Mặc dù trang bị có phần đơn giản nhưng tôi tự tin mình có thể chịu đựng được.

[6] Một loại vải thoáng khí không thấm nước, thường được dùng để làm áo mưa, áo khoác chống thấm...

[7] Tên gọi khác của đỉnh Everest - nóc nhà của thế giới.

Tuy nói như vậy nhưng khi vừa tới núi tôi đã nhận thấy không ổn. Mặc dù không mưa nhưng trời chưa sáng đã phủ đầy sương. Năm ngoái, có mấy người leo núi ở Thái Bạch vì gặp sương mù mà trượt chân ngã chết. Lý trí nói với tôi rằng không thể tiếp tục đi nhưng thật sự tôi không thể mặt dày trở về. Núi Cô Nương có địa hình Karst^[8] rất đặc trưng, đồi núi chủ yếu được cấu thành từ đá vôi. Đặc trưng riêng biệt của loại địa hình này chính là “đồi núi gập ghềnh, thời tiết khắc nghiệt”, rất nhiều những lùm cây bụi ngăn cản lối đi, mặt đất phủ một tầng lá rụng, giấu kín những mối nguy hiểm chết người. Tôi nhặt một cành cây dài làm gậy leo núi, cầm bản đồ, cẩn thận đi từng bước.

[8] Karst là hiện tượng phong hóa đặc trưng của những miền núi đá vôi bị nước chảy xói mòn, chủ yếu là do khí CO₂ trong không khí hòa tan vào nước, cộng với các ion dương của hydro (H⁺)

tạo thành axit cacbonic. Cái tên xuất xứ từ núi đá vôi thuộc vùng Karst, Châu Âu. Vì có những khe hở bé nên nước mưa có thể thấm vào làm bào mòn đá và tạo nên những hang động vĩ đại.

Theo thời gian, sương mù ngày càng dày đặc, nhiệt độ giảm dần, mưa cũng bắt đầu tí tách rơi, đường đi ngày một lầy lội hơn.

May mắn là trời cũng dần lờ mờ sáng, tầm nhìn xa của mắt cũng rộng hơn nên tốc độ đi đường của tôi lại nhanh hơn một chút so với lúc trước. Bất chợt sơ sẩy, chân tôi trượt đi, may mắn nhanh tay túm chặt được vào một bụi cây mới có thể vớt lại được mạng nhỏ từ trong nguy hiểm cận kề.

Mưa càng ngày càng lớn. Không ngờ mưa trong rừng cũng có thể lớn như vậy. Tôi quyết định tìm một chỗ trú mưa, tinh thần lúc này cũng giảm đi, hơn nữa chỉ là tôi vẫn chưa đủ dưỡng khí để trở về. Tôi tìm một cái hang để tránh mưa, quyết định chờ khi nào trời tạnh mưa sẽ tính tiếp.

Trước mắt tôi, mưa rơi từng giọt như chuỗi ngọc dần dần kết thành một bức màn nước rồi rào rạt như một mảnh vải dày che mờ tầm mắt. Tôi càng lúc càng thấy hoảng, cầu khẩn cho chuyện đáng sợ mà mình lo lắng nhất sẽ không xảy ra. Từ cửa hang mà tôi đang trú nhìn ra, nước suối đã dâng cao tới bụng, một dòng suối nhỏ dịu ngoan nay đã trở mình thành một con sông nhỏ nước chảy xiết. Chỉ với đôi giày hiện tại đang đi, tôi chắc chắn sẽ không nhảy qua được! Đất núi sạt lở!

Thanh âm đó như tiếng sấm rền, khiến lòng người hoảng loạn, nhưng vẫn không chịu ngừng lại, giống như không phải chỉ có một mà là có vài nơi đất lở. Sau một lát, âm thanh cũng dần biến mất, trong rừng chỉ còn bầu không khí âm u chết chóc, đâu đó có tiếng mưa tí tách rơi, nhiệt độ so với lúc trước đã giảm tới mười mấy độ. Tên béo đáng ghét đó dự đoán không sai một hiện tượng nào. Chết tiệt, tất cả đều chuẩn! Mưa vẫn đang rơi, dường như không hề có ý định ngừng lại.

Tôi biết vào lúc này, mình không thể đi đâu nữa. Việc duy nhất có thể làm là ở lại, ngồi chờ cứu viện. Tôi cố gắng thu thập một ít cỏ khô cùng rêu, nhét chúng vào giữa hai lớp áo quần để sưởi ấm. Tôi tự nhủ với bản thân phải tiết kiệm nước, chỉ khi nào thực sự quá khát mới được uống, như vậy mới có thể duy trì được thời gian dài hơn. Buổi tối ngày thứ hai, bầu trời cuối cùng cũng trong trở lại, lấy hang đá làm mốc, tôi cố gắng đi ra ngoài tìm đường, nhưng cũng phải kết thúc chuyến đi vì xung quanh đều là nước đọng. Đến chiều ngày thứ ba, tôi nhìn đồng quả đại kiểm về, cố sức xác định xem loại nào có thể ăn. Chiều ngày thứ tư, rốt cuộc tôi cũng được đội cứu viện đi ngang qua phát hiện và giải cứu.

Khi tôi trở lại quán trọ nhỏ dưới chân núi mới biết Quyên Tử thất lạc không rõ nơi nào. Khi chị phát hiện tôi vào rừng đã cương quyết cùng tên béo chết tiệt mang theo hai bộ trang bị đi tìm tôi hiện tại còn không tìm thấy. Ngày thứ năm, tên béo chết tiệt trở về. Anh ta nói hai người bọn họ cùng đến một chỗ rồi bị mưa chặn lại sau khi mưa tạnh thì phân công nhau đi theo hai hướng tìm tôi, hẹn tới khi trời tối thì trở về hang núi cũ. Chỉ có điều, anh ta thì quay lại nhưng Quyên Tử thì không thấy.

Mẹ tôi túm chặt áo của anh ta mà mắng: “Tại sao cậu có thể vứt Quyên Tử nhà chúng tôi ở lại? Con bé cái gì cũng không biết, sao cậu lại bỏ mặc nó”. Từ một khắc đó, cả nhà chúng tôi bắt đầu một chuỗi thời gian chờ đợi giày vò, hy vọng theo thời gian ngày càng tàn lụi, chờ đợi và chỉ biết chờ đợi. Sáng sớm ngày thứ sáu, lại có người gặp nạn được giải cứu, tôi và mẹ không quan tâm tới thay quần áo, mặc nguyên đồ ngủ vội vã chạy ra xem. Chỉ có lòng chúng tôi đều tràn ngập thất vọng bởi họ không phải là người trong đợi, là bốn người khách đã vào trong rừng từ trước: Trương Tiểu Sơn, Đường Lâm, Ngô Dao cùng Lý Đông Kí, Nhưng khi nhìn, tôi phát hiện quần áo họ đang mặc trên người là đồ dùng mà tôi chuẩn bị, là những thứ đồ tôi chuẩn bị mà Quyên Tử mang vào rừng!

Tôi vẫn nghĩ khả năng Quyên Tử được cứu rất cao vì chị mang theo hai phần lương khô, lều vải, túi ngủ, không thiếu thứ gì. Chỉ cần chị có thể tìm được một chỗ trú ẩn rồi chờ cứu viện như tôi là tốt rồi. Nhưng là hiện tại, tại sao bốn người này lại mặc trang phục của tôi, những thứ đồ này là hy vọng sinh tồn của Quyên Tử! Tại sao chúng lại ở trên người bọn họ?

Tôi giống như phát điên, vỗ tới lôi kéo. Tôi nói cho mẹ, đây là đồ Quyên Tử mang theo khi vào rừng, là những thứ cứu mạng Quyên Tử. Câu trả lời của bọn họ giống như đã được thống nhất kỹ càng từ trước, mỗi người đều nói những thứ đồ này là họ nhặt được trên đường, đồng thời cũng không thấy chủ nhân của chúng.

Vào ngày thứ mười một, cuối cùng đội cứu viện cũng tìm thấy xác Quyên Tử. Chị chết trong một khe húi, quần áo trên người rất đơn sơ.

Sau ba tháng lập án điều tra, kết quả cuối cùng vẫn là không đủ chứng cứ. Không có chứng cứ có nghĩa không thể chứng minh Quyên Tử chết không phải là do tai nạn, càng không thể chứng minh bốn người này hợp mưu hãm hại Quyên Tử. Có điều bố mẹ tôi cùng Tiết Duy Lạc đều cho rằng bốn người họ là hung thủ. Nhưng tất cả chân tướng đều vĩnh viễn bị chôn vùi trong núi Cô Nương, mãi cho tới tận bây giờ, Trương Tiểu Sơn đã chết, Đường Lâm lại xuất hiện trước mặt tôi.

Hồi ức chính là như vậy, chúng luôn tồn tại, khi ta không muốn nhớ tới nhất sẽ chạy ra, đâm cho ta một nhát, khắc sâu trong tim gan, để lại trong tinh thần ta một dấu vết đỏ như máu rồi lại bướng bỉnh mà biến mất không chút tăm hơi. Hồi ức giống như một tấm lưới cá lớn trong lòng người. Chúng ta luôn cảm thấy miệng lưới rất lỏng lẻo, tưởng như bất cứ lúc nào cũng có thể trốn chạy nhưng trong lúc vô tình, nó lại siết chặt, rất chặt!

Tôi bỗng giật mình thức tỉnh từ trong cơn ác mộng đó. Tây Tây bị hành động này của tôi dọa sợ, ba cái chân đều cố gắng chống đất đứng lên, nhìn

tôi bằng hai con mắt trong suốt tràn đầy kinh hoàng và mờ mịt. Tôi biết nó bị sợ hãi, bèn lấy lại bình tĩnh ngồi xuống vuốt lông cho nó. Tôi và Tây Tây đúng là đồng đội cùng cảnh ngộ, tôi trọ chân, nó thương chân, vừa xinh một đôi què quặt.

Nó dùng đầu lưỡi liếm cái mũi để tăng thêm độ ấm. Tôi lê cái chân bị thương, ôm Tây Tây đứng ngoài cửa tiệm, nhất thời không xác định được, giờ mình còn nơi nào để đi? Điều này nghe thật buồn cười đất trời rộng lớn nhưng không có một chỗ cho tôi dung thân. Nếu chỉ có một mình tôi thì chỗ nào cũng được, nhưng tôi còn có cả Tây Tây. Tôi không thể vào được khách sạn nếu mang theo nó đi cùng. Hơn nữa tôi cũng không muốn dùng tới thẻ của Tiết Duy Lạc, đó là hạ sách cuối cùng.

Trên đường phố, tôi mua một chút vật dụng thiết yếu hằng ngày cùng thức ăn cho chó. Sau khi suy nghĩ kỹ, tôi quyết định trở lại cửa hàng trống rỗng của mình, gọi thợ tới thay khóa mới. Tôi cho rằng việc cửa hàng bị trộm sạch chắc chắn không phải là một vụ trộm cắp thông thường. Làm gì có tên trộm nào rảnh rỗi tới mức đi lấy mấy cái chai lọ vớ vẩn, không đáng vài xu đó. Là ai đang muốn trả thù tôi sao? Là Đường Lâm? Hay là người đàn bà họ Ngô kia? Tôi không hiểu bọn họ nghĩ cái gì, lấy trộm hết đồ của tôi thì sẽ khiến tôi biến mất khỏi Trái Đất này hay sao?

Từ trước nay tôi chưa bao giờ cho rằng mình ngu ngốc hơn những người khác. Những đối tượng cá biệt này bao gồm cả Quyên Tử. Còn về việc tại sao thành tích học tập vẫn điểm danh hàng chót, tôi đổ cho nguyên nhân là do bản thân quá lười biếng cùng ham chơi. Nếu như Quyên Tử dành hơn phân nửa thời gian cho học tập thì tôi có thể thay chị chơi nhiều một chút, ngủ nhiều hơn một chút, thử nhiều thứ mới mẻ hơn. Mặc dù mất đi Quyên Tử nhưng tôi vẫn không cảm thấy quan điểm hưởng thụ cuộc sống này của mình có vấn đề. Mãi cho tới khi trở lại căn nhà trống rỗng này, một nơi lẽ ra phải là mái ấm của tôi và Tây Tây lại bị trộm sạch sẽ không còn sót lại một đồng.

Máu của tôi dường như bị một vài thứ gì đó bên trong nhiều lần âm thầm châm lửa đốt, tôi tính toán những bước kế tiếp, nếu như là Đường Lâm đang trả thù thì mình cần phải làm thế nào; nếu như là người đàn bà họ Ngô kia, tôi cần phải ứng phó ra sao. Có qua có lại mới toại lòng nhau. Việc phụ nữ đấu đá nhau không phải là điều tôi muốn làm, nhưng tôi cũng không phải kiểu người dễ bị bắt nạt, để mặc cho người ta đè đầu cưỡi cổ, diều võ dương oai.

Chương 4

Mỹ nam khoa cấp cứu

Tôi hỏi Tây Tây, nếu như là tôi của ba bốn năm trước đây, gặp phải chuyện này sẽ xử lý như thế nào? Có lẽ chỉ đơn giản là vỗ trán một cái rồi liều lĩnh đi tìm kẻ đầu sỏ để “giải quyết ân oán”? Hay là hất máu gà ở trước cửa nhà ai đó? Tây Tây dùng mắt chó khê liếc tôi một cái. Dĩ nhiên nó chẳng thể biết được tôi đang không vui, nó chỉ chịu trách nhiệm ăn no rồi ngủ, ngủ chán thì nằm trong phòng vẫy đuôi, chạy loanh quanh.

Lúc này tôi chợt nghĩ tới Đường Ba, thậm chí tôi còn lấy điện thoại di động ra, mở danh bạ tìm tới số máy, tên cậu ta chuyển qua chuyển lại dưới đầu ngón tay của tôi nhưng cuối cùng, tôi vẫn dứt khoát cất điện thoại đi. Đường Ba không còn là anh trai của tôi nữa, cả nhóm anh em sặc mùi chính nghĩa giang hồ ngày nào cũng không còn là những huynh đệ có thể ra mặt “bảo kê” cho tôi như xưa.

Nói một cách chính xác hơn, từ ba năm trước đã không còn quan hệ gần bó. Ba năm trước, tôi đã rời khỏi cái bang phái từng khiến mình lấy làm vinh dự khi được tham gia, Đường Ba có thể vẫn còn sống với quá khứ, ở thời gian mà tôi vẫn là em gái của cậu ta nhưng tôi thì không thể! Tôi đau khổ trăm trở tự hỏi bản thân xem có thể tìm ai, còn ai đáng tin cậy? Còn ai

có thể nói cho tôi biết sự thật? Phải rồi, trước hết tôi cần phải tìm một nơi ở mới. Căn hộ này đã không thể mang lại cho tôi cảm giác an toàn. Tôi vốn chẳng để tâm tới những thứ đồ vụn vặt bị trộm đó, nhưng niềm tin của tôi với nơi này hoàn toàn bị đập nát mất rồi.

Tôi nghĩ hẳn là mình bị điên rồi, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại bấm số điện của Tiết Duy Lạc, chuông chỉ reo một hồi, tôi đã ép bản thân ngắt máy. Chết tiệt! Tôi ném điện thoại vào trong túi.

Chỉ một lát sau, điện thoại reo.

Không nhận.

Lại reo lên...

Không nhận.

Vẫn tiếp tục reo...

Không nhận.

Cuối cùng thì mọi thứ cũng yên tĩnh như cũ. Tôi thở dài, ôm Tây Tây vào trong lòng, dần nâng nó lên cao quá đầu. Tạm thời tôi chưa nghĩ được biện pháp nào tốt, chỉ có thể chơi đùa, tâm sự với nó. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ phải thỏa hiệp với bố mình hoặc Tiết Duy Lạc. Tôi không cam lòng!

Có người đang phá cửa. Tây Tây hoảng sợ rên ư ử. Sau khi bị dọa từ tối hôm qua, độ nhạy cảm với âm thanh của nó càng cao thêm bảy, tám mươi phần trăm. Tôi cũng sợ run, nói không sợ chắc chắn là giả. Tôi vội vàng từ trên ban công nhìn xuống, tay nắm chặt một bao thức ăn cho chó. Thứ này khá nặng, có thể tương đương với hai cục gạch.

Tôi đang trốn thì cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Khuôn mặt của Tiết Duy Lạc dần hiện rõ trong tầm mắt tôi. Dường như anh vừa tham dự một công việc quan trọng nào đó rồi tới đây, trên tay vẫn còn vắt một chiếc vest mỏng.

“Tại sao anh lại tới đây?” Tôi đặt bao thức ăn cho chó xuống, chột dạ móc khăn tay ra lau mồ hôi.

Anh bước nhanh vào nhà, ngồi xồm xuống xoa đầu Tây Tây. “Chẳng phải là em gọi điện cho tôi sao?”.

“Tôi bấm nhầm máy.” Tôi trả lời qua loa tặc trách một câu rồi xoay đầu.

“À?” Có vẻ anh cũng không tin tưởng cho lắm. Anh cẩn thận nhìn căn phòng một vòng, lại đẩy hào hứng khi đi tham quan phòng bếp và nhà vệ sinh, cuối cùng đưa ra một kết luận khiến tôi tức muốn hộc máu: “Em dọn nhà à?”.

“Không.” Đầu lưỡi tôi chuyển động rồi lại nuốt xuống.

“Vậy đồ đạc đâu?”

“Thì...” Khụ, cũng không có gì khó nói: “Đồ đạc bị trộm mất rồi”. Tôi thở dài.

“Em gọi cho tôi vì chuyện này?” Anh lập tức tìm được đáp án.

“Không phải...” Tôi nhanh chóng nhận ra sơ hở trong lời nói, “Tôi không gọi cho anh”.

“Đi thôi.” Anh rất lịch sự nhắc chiếc túi nilon cùng bao thức ăn cho chó trên mặt đất lên.

“Đi đâu?”

“Đi tìm nơi ở mới cho em. Chỗ này không thể cho người ở được nữa.” Anh khoác áo của mình lên vai tôi, che khuất nửa đầu tôi, “Không đi mau? Em còn lo lắng cái gì nữa?”.

Lúc ôm Tây Tây đi theo anh, mặt tôi hơi đỏ, tai cũng nóng lên. Từ trước tới giờ tôi đều rất khinh thường phụ nữ ý lại dựa dẫm vào đàn ông. Nếu như đàn ông là cây sồi thì tôi tự nhận mình là một gốc bông gòn tiêu chuẩn chất lượng tốt nhất, chưa bao giờ là những thứ dựa dẫm vào cây sồi mà sống. Không ngờ rằng có một ngày, tôi cũng sẽ ăn của người khác, dùng của người khác thậm chí còn chủ động gọi điện thoại cho họ để nhờ vả, cho dù người đó là Tiết Duy Lạc tôi cũng không thể nào chấp nhận được. Chẳng phải tôi không thể nhận ơn huệ của anh mà là không thể chấp nhận được bộ dáng bất lực này của mình. Tôi đưa mắt lên nhìn ánh tà dương nơi trời tây, phải chăng nó cũng đang cười nhạo tôi nói một đấng làm một nẻo.

“Em nghĩ gì mà chuyên tâm như vậy?” Anh xoa đầu tôi. Tôi cảm thấy động tác này và động tác xoa đầu Tây Tây lúc này giống nhau như đúc.

Tôi nghiêng đầu tránh rời cài dây an toàn, “Không có gì”.

“Từ khi nào mà Phi Phi đã bắt đầu kín tiếng, kiệm lời vậy? Anh nhớ ngày trước em hay nói không ngừng nghỉ. Em còn nhớ ngày kỉ niệm thành lập trường không? Khi ấy em lên sân khấu, kể đoạn trích ‘Ba lần đánh bạch cốt tinh’, ai ngờ tiếng loa phóng thanh quá lớn làm một nửa người dưới sân khấu bị em dọa chạy.”

“Chuyện xấu hổ như vậy mà anh vẫn còn nhớ sao?” Lúc ấy, tôi chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

“Dĩ nhiên. Khi ấy Quyên Tử bắt tôi phải ngồi ở hàng ghế thứ hai.” Lời nói của anh lúc này lại vô cùng bình thản, giống như đang nói về một người bạn cũ.

“Anh có thể nhớ tới Quyên Tử trong bao lâu?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Còn em thì sao?” Anh hỏi ngược lại tôi.

“Anh nói xem.” Cuối cùng thì tôi cũng có cơ hội dùng câu cửa miệng này của anh để đáp trả lại chính chủ nhân của nó.

Tiết Duy Lạc im lặng một chút: “Về mặt lý trí, tôi hy vọng em có thể rời bỏ quá khứ và bóng ma của Quyên Tử, vui vẻ hạnh phúc mà sống cuộc sống của chính mình. Nhưng mặt tối trong lòng tôi không giả nhân giả nghĩa được như thế. Nó ích kỷ nguyên rủa em phải vĩnh viễn sống trong ám ảnh về cái chết của Quyên Tử, phải cùng tôi chịu đủ giày vò. Em nhất định phải trả lại tất cả những gì đã làm với cô ấy. Ha ha, những lời này rất khó nghe, đúng không?”.

Tôi gật đầu một cái, “Nhưng tôi lại cảm thấy đó là những lời nói thật lòng của anh, nên tôi cũng không thấy giận”.

“Đó là bởi vì em không có tư cách tức giận.” Lúc rẽ ngang đường, anh cua một vòng với tốc độ rất nhanh, cũng không hề báo trước cho tôi phải chú ý cẩn thận. Tôi bị xe lắc bất ngờ làm cho sợ hết hồn, yết hầu hơi khó chịu, cổ họng cũng khàn khàn, tôi biết đó là dấu hiệu của say xe. Nhưng tôi lái xe với tốc độ cao cũng được thời gian rồi nên vẫn có thể chịu đựng được tốc độ này.

Anh hỏi tôi: “Vẫn còn sớm, em có muốn chạy thử một hay không?”.

Trong lúc nhất thời, tôi không phản ứng kịp: “Chạy cái gì?”.

“Em nói xem.” Anh dùng ngón trỏ gõ nhịp lên tay lái theo thói quen, tôi lập tức hiểu được là anh đang nói về xe.

“Anh lái hay anh để tôi lái?” Tôi không cho rằng anh ta sẽ tốt bụng như vậy.

“Tôi nói rồi, em đã bị tước tư cách chạm vào tay lái.” Anh nói giống như quan tòa đang tuyên án.

“VẬY anh lái đi, tôi chỉ cần có thời gian chuẩn bị tâm lý là được.” Tôi cũng không hề nói dối. Những lúc không cầm lái, tôi rất dễ bị say xe.

Thành phố của chúng tôi cũng có mấy con đường vành đai, cứ tới nửa đêm sẽ trở thành đoạn đường đua xe của đám công tử bột. Nhưng giờ đang là lúc nào chứ? Vẫn may là chưa rơi vào tầm cao điểm, người người nhà nhà đổ xô ra đường. Lái xe trong tình hình giao thông như thế mà không bị tắc đường đã là rất may mắn, còn đua xe ấy à, đúng là mơ mộng hão huyền. Nghĩ tới những vấn đề này, tôi tự an ủi bản thân rằng anh không thể đua xe được nên có thể yên tâm được rồi.

Tiết Duy Lạc bình thản lái xe tới quốc lộ A2. Đài radio trên xe của anh luôn luôn mở tần số kênh tin tức giao thông. Trong xe không hề có bất cứ một vật dụng trang trí nào, dù chỉ là một con giáp, bùa bình an hay đơn giản là một nút dây Trung Quốc^[1] cũng không có, trước và sau xe đều trống trải, nhìn không thoải mái tẹo nào.

[1] Nút dây Trung Quốc hay Thắt dây Trung Quốc là một loại hình nghệ thuật thủ công truyền thống của Trung Quốc. Nó xuất hiện từ thời Đường và thời Tống, sau này được phổ biến rộng rãi ở thời nhà Minh. Trong những nền văn hóa khác, nó được gọi là nghệ thuật rút dây trang trí.

Tôi nói: “Anh không định trang trí gì à?”.

“Trang trí cái gì? Tượng Bồ Tát hay thập tự giá?” Anh quay đầu nhìn tôi.

“Cũng không nhất thiết phải là mấy thứ đó. Có người treo vài món đồ cầu may giống như bùa bình an vậy.”

“Khi Quyên Tử vào rừng, trên người có mang theo hai lá bùa hộ mệnh cô ấy đi xin trước đó, vốn định đưa cho em một cái.”

Ý tứ của anh không cần nói cũng quá rõ. Quyên Tử có tới hai lá bùa hộ mệnh nhưng lại chẳng thể cản được điềm gở, vậy thì còn lý do gì để anh tin tưởng vào bất cứ một loại tín ngưỡng nào đây. Có người nào đó đã nói, người không có tín ngưỡng là đáng sợ nhất. Thứ tín ngưỡng này không chỉ hạn chế ở thần phật mà còn bao hàm cả niềm tin vào tương lai, vào ước mơ về những điều tốt đẹp, về hi vọng tồn tại. Một người mất đi hi vọng chẳng khác gì đã thú được cõi bỏ xiềng xích, giương nanh múa vuốt ngay giữa phố xá. Bản tính con người vốn là ngu xuẩn, ích kỷ, tham lam, chỉ một giây bất cẩn cũng có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Socrates đã từng nói, “Ước muốn sâu xa nhất có thể mang tới thù hận đẫm máu nhất”.^[2]

[2] Socrates là một triết gia Hy Lạp cổ đại vô cùng nổi tiếng, được mệnh danh là bậc thầy truy vấn...

Tại khe cửa có đặt sẵn một bản đồ. Tôi thuận tay lấy ra xem vài tờ. Một vài vị trí đặc biệt được đánh kí hiệu bằng bút mực. Tôi dễ dàng nhìn thấy vị

trí nhà của Trương Tiểu Sơn, trên đó có đánh dấu bằng biểu tượng một hình chữ nhật cùng hai giá.

Trực giác nói với tôi rằng, biểu tượng này không phải là thứ tốt đẹp gì, nhưng tôi vẫn muốn hỏi: “Thứ này tượng trưng cho điều gì?”.

“Đó là chữ tượng hình Ai Cập cổ đại. Kí hiệu này biểu thị cho cỗ quan tài^[3].”

[3] Amenta: biểu tượng thể hiện cho thế giới bên kia hoặc vùng đất của cái chết.

“Biến thái.” Tôi đem bản đồ đặt trả về chỗ cũ.

Vẻ mặt Tiết Duy Lạc không hề thay đổi, anh thản nhiên nói: “Chính em muốn xem ghi chép của kẻ biến thái chứ nó vốn không hề trêu chọc em”.

Cũng có vẻ đúng. Tôi đã xem ghi chép của người ta còn chỉ trích người ta biến thái đúng là hơi vô lý thật. Nhất thời, tôi không thể tìm được lời nào để phản bác lại anh.

Chúng tôi men theo quốc lộ A2 tới nút giao với đường Cổ Lãng, đi thêm một chút nữa tới những con đường không rõ tên. Nơi này đã ngoài phạm vi thành phố nhưng đường cái lại càng ngày càng rộng hơn. Thi thoảng có một vài chiếc siêu xe thể thao rú ga phóng qua. Thậm chí tôi còn nhìn thấy một chiếc Lamborghini R-GT màu đen nữa. Những chuyện không vui trong ngày đều được quét sạch. Tôi vỗ đầu Tây Tây ra hiệu cho nó cùng nhìn với mình sau đó kích động lô kéo Tiết Duy Lạc, “Anh mau đuổi kịp chiếc xe đó, tôi muốn chụp ảnh”, rồi mở túi xách lấy điện thoại di động ra.

Anh vẫn bình tĩnh lái xe với tốc độ không đổi: “Đừng làm tôi mất mặt. Em đang lấy điện thoại di động ra làm cái gì vậy? Có tin là tôi sẽ ném em

ra ngoài cửa sổ ngay bây giờ không?”. Anh nhìn tôi với vẻ xem thường, giống như tôi đã phạm vào điều gì tối kị.

Tôi ấn đầu Tây Tây xuống, cẩn thận nhìn bốn phía, đúng là chẳng có ai điên cuồng chụp ảnh hoặc là đuổi theo cả. Quả thực trên con đường này, chỗ nào cũng là siêu xe. Đống sắt này của Tiết Duy Lạc cũng bị người ta đánh tụt hạng, vắng dài tới mấy con phố.

“Em xem, người lái chiếc Porsche Boxster đỏ đang nhìn em đó.” Tiết Duy Lạc liếc mắt nhìn về bên trái một lát. Tôi nhìn theo hướng anh chỉ, đúng là thấy mấy cô gái ăn mặc vô cùng gợi cảm đang nhìn về phía này, người lái xe cũng là phụ nữ với kiểu trang phục tương tự. Chỉ có điều cô gái ngồi kế bên tay lái ăn mặc càng nóng bỏng hơn, gần như đang nghiêng cả người để nhìn chúng tôi.

“Cô ấy nhìn tôi làm gì vậy? Trên đầu tôi có mọc cái sừng nào hay sao?”

“Cô ấy chưa thấy ai nhìn giống quý như vậy.” Tiết Duy Lạc thay tôi tháo tấm che nắng xuống, để tôi có thể nhìn mặt mình trong chiếc gương chiếu hậu hẹp dài. Cả tối ngày hôm qua tôi cuộn mình ngồi một góc, không hề chớp mắt, lúc này quần áo nhăn nhúm, khuôn mặt trang điểm đã sớm được rửa sạch lộ ra hai vành mắt thâm quầng, hai mắt lờ đờ, thực sự rất khó nhìn. Chỉ có điều, cô gái này đúng là thiếu văn hóa việc tôi xấu hay đẹp thì liên quan gì tới cô ta chứ.

Cô ta còn tiếp tục có thêm hành động khó chịu hơn. Khi hai xe đi song song nhau, cô ta ấn cửa sổ xe xuống nói với Tiết Duy Lạc: “Anh đẹp trai, đây là bà xã nhà anh à? Như vậy mà anh cũng dám đưa tới chỗ này? Thật là mất mặt!”.

“...”

Tiết Duy Lạc chỉ cười với cô gái phía đối diện, thậm chí còn nháy đèn ra hiệu cho họ vượt lên trước rất lịch sự, nhưng không tiếp chuyện với cô ta. Hành động của tên ngốc này lập tức khiến hai người kia càng được thể làm tới. Họ chẳng những không đi mà lời nói càng khó nghe hơn: “Anh đẹp trai! Tôi nói thật đó! Linh kiện của anh cũng không ổn! Xe này cấp thấp quá, còn vợ của anh cũng quá tàn tạ”.

Tôi nói: “Tiết Duy Lạc, anh dừng xe, để tôi dùng gậy sắt nói chuyện với họ một chút!”.

“Em đừng mơ. Nếu đã ở chỗ này của tôi thì em đừng có mơ tưởng hảo huyền!” Giọng điệu anh nói nghe thật giống bố tôi. Chỉ có điều, nghĩ tới từ “bố” trong lúc này đã khiến tôi bức bối. Ông quang minh lỗi lạc một đời, tại sao có thể đối xử với mẹ và tôi như vậy? Cho dù là vì báo thù cho Quyên Tử tôi cũng không chấp nhận được. Tôi nghĩ Quyên Tử cũng chẳng cảm thấy vui vẻ gì.

Hai cô gái kia thấy chúng tôi bên này không có động tĩnh gì vẫn không biết xấu hổ ăn mạnh còi! Đây đúng là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn!

Hai xe một trước một sau lái vào một trường đua mô phỏng đường đua Bắc Hải. Khi nhìn thấy banner quảng cáo trên cao tôi mới thật sự hiểu được ý Tiết Duy Lạc khi nói “chạy một chuyến” có nghĩa là gì. Anh vốn không định lái xe trên đường quốc lộ mà muốn trong những trường đua như thế này, chúng tôi sẽ được cung cấp mọi thứ cần thiết bao gồm: xe, áo mũ bảo hiểm, đường đua địa hình.

Rally^[4] trong tiếng Anh có nghĩa là lực kéo. Nó là tập hợp những đoạn đường khốc liệt nhất như cồn cát, bùn lầy, sỏi đá... tạo thành một đường đua ô tô. Loại hình đua xe này đòi hỏi tính năng của xe cũng như kỹ thuật

điều khiển của người tham gia là rất cao. Tôi không ngờ rằng anh lại là một tay đua xe địa hình. Tiết Duy Lạc luôn làm những điều tôi không ngờ tới. Đến tận cùng, tôi cũng không thể biết rõ anh là một phần tử nguy hiểm hay là một điều gì đó bí ẩn.

[4] Dakar Rally: một cuộc đua xe địa hình cho các tay đua nghiệp dư và chuyên nghiệp bắt đầu năm 1978 tại Paris, nổi tiếng với những con đường có địa hình khốc liệt nhất trên thế giới như: cồn cát, bùn lầy, sỏi đá,...

Trước khi xuống xe, anh cẩn thận dặn dò tôi: “Lát nữa em nhớ phải phối hợp một chút”. Tôi còn chưa kịp hỏi phải phối hợp cái gì, anh đã mở cửa. Tôi ôm Tây Tây đi theo phía sau anh. Chân tôi còn đau nên đi rất chậm, thậm chí còn hơi khập khiễng, dần dần kéo giãn khoảng cách với Tiết Duy Lạc ngày một xa. Những chiếc xe đẹp cùng dàn mỹ nhân nơi này khiến tôi hồi hận tới xanh ruột. Nếu sớm biết như vậy, khi anh nói “chạy một vòng” tôi không nên đồng ý. Chiếc Porsche Boxster chạy một vòng quanh đua trường bỗng nảy ý đùa bỡn, phóng qua quệt nhẹ vào áo tôi. Tôi nghe được tiếng cười của người phụ nữ phóng tưng trong xe nhưng khi ngẩng đầu lên thì đã không thấy tăm hơi.

Tiết Duy Lạc xoay người lại đợi tôi. Tôi cảm thấy có vẻ như anh đang tức giận. Anh không hỏi tôi có bị thương gì hay không mà chỉ lôi mạnh cánh tay tôi đi về phía trước. Anh đến trước đại bản doanh của đội Mitsubishi chào hỏi với một người nước ngoài tên Tom. Ông ấy cũng lên tiếng chào tôi, sau đó ném lại cho tôi một bộ đồ đua. Người đàn ông tên Tom này có bộ râu quai nón rậm trắng toát, mọc xòa ra phía ngoài cằm, đôi mắt bị những nếp nhăn che lại chỉ còn hở ra một khe nhỏ. Ông ta cũng phải tầm sáu mươi tuổi. Không hiểu sao tôi cảm thấy ông ta có chút gì đó rất giống với biểu tượng ông già KFC. Ông ta hỏi Tiết Duy Lạc: “She is your pacenotes[5]today?, (Cô bé là hoa tiêu của chú mày hôm nay đấy hả?)

[5] Trong Rally, pacenotes là một người mô tả địa hình đường đua một cách chính xác đến từng chi tiết cũng như đưa ra mệnh lệnh điều khiển trên các con đường và các hướng dẫn đặc biệt cho người lái.

Tiết Duy Lạc buông tôi ra, hài hước nói: “She is my pet tonight”. (Đêm nay cô ấy là thú cưng của tôi)

Có vẻ Tom cảm thấy đây là một truyện hài buồn cười nhất trên thế giới, nâng cái bụng béo cười đến mức đám mỡ cũng rung lên bần bật. Hai người họ anh một câu tôi một lời, trò chuyện vô cùng hăng say. Tôi im lặng, không nói một lời rồi thay đổi trang phục đua xe, kéo cái chân bị thương từ từ đi tới một chiếc Mitsubishi EVO X. Những chiếc xe này dành cho dân đua xe có nhu cầu, vì vậy chìa khóa đều đã được tra sẵn vào ổ. Tôi lấy tốc độ ngang với điện xẹt lách nhanh vào buồng lái, cố định Tây Tây ở ghế lái phụ rồi khởi động xe. Tôi hướng về phía Tiết Duy Lạc nói: “Anh đừng có đắc ý vội, còn chưa biết ai là thú cưng của ai đâu!”.

Các chặng đua xuất phát vào thời điểm cố định, khoảng thời gian xuất phát giữa các xe cách nhau mười lăm phút. Vào lúc này, bên đường đua còn chưa có chiếc xe nào. Có mấy xe đang tập hợp chuẩn bị tại vạch xuất phát. Xe của tôi đột nhiên xuất hiện khi không hề có bất cứ một cờ hiệu lệnh dẫn đường nào mà vẫn cố tình chen ngang. Càng kỳ lạ hơn chính là hoa tiêu của tôi không phải là người mà là một quý ngài bốn chân. Tôi bị nhân viên giám sát đường đua phát hiện ra là một “kẻ xâm nhập” trái phép gần như ngay tức thì. Đầu tiên họ dùng cờ ra hiệu cho tôi không thể lái xe trực tiếp vào vùng SS^[6] mà phải đi ra theo đuôi phía sau cùng, nhưng tôi cũng chẳng thèm để ý mấy thứ cờ hiệu cảnh báo đó.

[6] A special stage (SS) - là một phần của đường đua Rall. Mỗi tay đua sẽ cố gắng vượt qua các đoạn đường đua trong thời gian ngắn nhất. Mỗi SS sẽ được điều phối sao cho các tay đua có thể cạnh tranh với nhau trong một khoảng thời gian nhất định và làm giảm cơ hội cản trở từ các đối thủ

cạnh tranh khác. Độ dài của mỗi đoạn đường đua tầm 30 kilomet. Một đường đua Rally thường có 15-30 SS.

Bây giờ, với cái chân bị thương của tôi thì bất luận là đạp chân ga hay chân phanh đều là một thách thức lớn. Đau đớn tăng cao khiến tôi đổ mồ hôi lạnh. Tôi tìm tới hai cô ả cực phẩm kia. Chờ xem, là lừa hay là ngựa khi chạy trên đường thì sẽ biết.

Tây Tây bị sự xóc nảy đột ngột làm cho sợ quá chừng. Tuy rằng nó cũng từng ngồi qua xe nhưng chưa bao giờ đi trên những đoạn đường xóc nảy đầy cát đá. May mắn người lái là tôi - người cho nó đủ niềm tin. Tiết Duy Lạc không ngừng gọi điện cho tôi. Chiếc điện thoại Nokia dưới chân Tây Tây liên tục nhấp nháy. Đã tới nước này, cho tới thời điểm hiện tại nếu như tôi dừng xe quay lại chẳng phải là dã tràng xe cát hay sao?

Mẹ vẫn thường nói tôi là đứa không não, điên loạn. Lời này chỉ đúng một nửa. Tôi cực kỳ thích làm những thứ người khác không cho phép. Có câu, không đụng tường nam không quay đầu lại^[7] nhưng tôi nghĩ, dù mình có đụng phải tường nam cũng rất khó mà quay đầu lại được. Đường đua mô phỏng ngắn hơn rất nhiều so với đường đua thực. Nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng tới độ khốc liệt và khó khăn của những chướng ngại trên đường đua. Thậm chí là do sân bãi có hạn, đường đua mô phỏng càng thêm phần nguy hiểm và khó khăn hơn cho người điều khiển. Khi vượt qua chướng ngại đầu tiên, tôi cảm thấy vô cùng thỏa mãn nhưng cơn đau liên ngay sau đó khiến tôi suýt nữa mất tay lái. Tôi tự nói với mình, kiên trì một lát mọi chuyện sẽ ổn. Tiếng loa từ khu trung tâm vang lên, “Xe Mitsubishi EVO số 7, dừng lại! Xe Mitsubishi EVO số7, dừng lại!”.

[7] Nói về người có hành vi cố chấp, không chịu tiếp thu ý kiến bất đồng.

Tôi cố tình mắt điếc tai ngơ, coi như không nghe thấy tiếng loa. Hai cô ả lẳng lơ kia đâu rồi, chẳng lẽ dám chơi mà không dám chịu, tôi tìm mãi mà vẫn không thấy bóng dáng họ đâu.

Trên xe không có hướng dẫn viên cũng chẳng có bản đồ, tôi chỉ dựa theo trực giác của mình mà chạy lung tung không có đích. Khi chạy qua trạm đỗ của đội Ford cuối cùng tôi cũng nhìn thấy bóng dáng của hai người kia. Hai cô ả đang ngồi trên xe đua, đang chờ tín hiệu xuất phát. Tôi phanh gấp, quay thành một vòng chữ U, thiếu chút nữa là va vào chiếc xe đuổi theo phía sau. Tôi lướt qua dải cách ly, xe lệch khỏi đường đua phóng tới chỗ xe của hai người họ. Có lẽ do chiếc Mitsubishi đột nhiên xuất hiện khiến hai cô ả sợ hết hồn, đuôi xe của tôi thiếu chút nữa sẽ đụng phải đầu xe của họ. Ngay khi đèn xanh còn chưa sáng, hai ả đã vội rời khỏi vạch xuất phát. Tôi ngồi ở ghế lái nghiêng răng nghiêng lợi. Chiếc chân này gần như đã hoàn toàn mất đi cảm giác. Nhưng như thế này chơi mới vui. Chỉ một người chơi thì chán lắm.

Hai cô nàng bị tôi bất ngờ rượt đuổi, nhất thời còn chưa hiểu tại sao. Phải mất một lúc lâu họ mới nhận ra người ngồi ở chiếc xe phía sau là tôi. Cô ả kia cũng không kịp nghĩ tới bên ngoài xe gió cát mù mịt, thò đầu ra ngoài mắng tôi. Nhưng tôi vốn đã có chuẩn bị từ trước. Ngay từ lúc thay quần áo, tôi đã nhét giấy ăn vào hai lỗ tai mình, cho dù bọn họ có mắng cái gì cũng chẳng lọt lỗ tai. Tôi giật số ngoặt đầu xe chạy sượt qua bên trái ả. Dưới sự khiêu khích của tôi, hai cô ả bắt đầu phản kích. Họ tìm được cơ hội ép tôi về phía hố lầy. Trò náo loạn của chúng tôi có vẻ càng ngày càng phần khích. Có rất nhiều xe đã bắt đầu đi theo phía sau xem trò vui, thậm chí có vài người còn muốn tham gia góp vui. Khoảng cách giữa các xe cũng không còn duy trì được ở mức mười lăm phút nữa. Trên đường là một đồng xe cộ chen chúc. Tình cảnh lúc này đã trở nên vô cùng be bét, xe chạm xe, chẳng khác gì đường xe chơi xuân đầu năm.

Tôi ép hai cô ả kia tới một đoạn đường bùn đất cực kỳ lầy lội. Bùn nhão bắn lên khiến thân xe bị nhuộm màu vàng đất trong bóng chốc. Cùng lúc đó, chân tôi ngày càng tê dại, đạp phanh có hơi trễ khiến xe thiếu chút nữa trượt bánh sa vào vũng bùn. May mắn trong thời khắc ngặt thở, tôi kịp thời linh hoạt bẻ lái thoát ra. Nỗi sợ hãi trong nháy mắt bị niềm kiêu ngạo lấp kín. Vừa vượt qua đoạn đường này lại tiếp tục tới chặng đường mô phỏng địa hình sa mạc. Hai cô ả kia đã ngừng việc thóa mạ tôi bằng lời mà thay vào đó là công kích xe của tôi. Họ lợi dụng khúc cua để bẻ tay lái đột ngột, khiến cát bắn như đạn pháo về phía tôi. Nghe được tiếng thủy tinh vỡ thùng thùng vang lên giòn tan, tôi biết mình không còn kiên trì tiếp được bao lâu bèn quyết định chơi ác, giữa trời mù mịt cát liền vượt lên nửa thân so với xe phía trên, sau đó đột ngột bẻ tay lái về phía góc chết bên phía tay phải, rồi đâm vào sườn trái chiếc xe phía trước.

Trong vòng một giờ sau đó, từ tôi được nghe thấy nhiều nhất chính là “Người điên”. Dường như tất cả mọi người, ai cũng phải chạy tới chỗ tôi nói một câu như vậy thì mới an tâm. Tôi tự nhận mình cũng không tệ cho lắm. Ngoài việc một chiếc chân hoàn toàn không thể cử động thì tôi chỉ bị kẹt cứng ở ghế lái chứ không hề có bất kỳ thương tích nào khác. Chiếc xe phía trước đã bị biến dạng. Nhân viên cứu hộ đang dùng kẹp thủy lực để cứu tôi ra ngoài. Hai cô ả kia đã được đưa đến bệnh viện. Nghe nói họ bị thương cũng không nặng lắm, chỉ là bị dọa cho quá sợ hãi. Đây là kết quả mà họ đáng phải nhận, tôi chẳng thấy hối hận chút nào cả...

Tiết Duy Lạc đứng ở hàng đầu tiên của đám đông vây xem. Khuôn mặt anh còn lạnh hơn tro nguội. Tôi hướng anh nhếch miệng cười với tư thế của người chiến thắng. Dĩ nhiên, tôi biết thừa là trong tình huống như thế này thì có cười cũng chẳng dễ nhìn chút nào, nhưng mà chuyện do tôi tình nguyện làm, vậy nên mặc cho người khác nói tôi điên, tôi cũng vẫn vui vẻ. Tây Tây không chịu được tiếng kẹp thủy lực, không ngừng quay đầu hướng về phía ngoài cửa sổ rít gào, kêu không thành tiếng, thi thoảng còn kèm theo tiếng rên nức nở. Mãi cho tới khi nóc xe bị cắt đi một nửa, tôi mới

được nhân viên cứu hộ bế ra ngoài, sau đó nhanh chóng được đặt lên cáng cứu thương, theo xe cấp cứu đi thẳng tới bệnh viện.

Tiết Duy Lạc lập tức nhảy theo lên xe. Nghe tài xế nói, bệnh viện gần đây nhất là bệnh viện Thị Hồng, tôi nằm trên băng ca lắc đầu nguầy nguậy: “Không đi, tôi không đi. Tôi muốn đổi bệnh viện khác!”.

“Đến nước này rồi mà em còn đòi hỏi nữa sao?” Sự tức giận của Tiết Duy Lạc lộ rõ trong từng từ.

“Tôi không muốn đi...” Tôi có chút sợ hãi. Đó là bệnh viện của bố tôi.

“Cố Phi Phi em là trẻ lên ba hay sao? Em nhất định phải làm điều gì khác người, đánh động để gây sự chú ý của người khác à?” Tiết Duy Lạc đập tay thùng thùng lên thành xe cấp cứu. Bác sĩ vội vàng ngăn anh lại.

Lúc chưa tới bệnh viện, tôi còn ôm tâm lý chỉ cần không ai nói cho bố tôi biết thì tôi không cần phải nhìn thấy gương mặt đó. Nhưng khi vừa xuống dưới, ngay từ ánh mắt đầu tiên tôi đã nhìn thấy bố chấp hai tay về phía sau, đứng cạnh xe cứu thương. Tôi dứt khoát nhắm mắt lại, mặc kệ mọi chuyện muốn đi tới đâu thì tới. May thay, bố chỉ đi cùng tôi tới cửa phòng cấp cứu, đứng nói vài câu với bác sĩ bên trong rồi xoay người bỏ đi. Cảm xúc trong lòng tôi lúc này vô cùng hỗn loạn. Tôi không biết phải đối mặt với bố như thế nào. Chẳng nhẽ lại là gào khóc, làm náo loạn, đòi tự tử?

Bác sĩ ở phòng cấp cứu là một người trẻ tuổi nhìn khá quen mắt. Anh ta có ngoại hình rất ưa nhìn, với làn da trắng nõn đặc trưng của dân trí thức. Anh ta kiên nhẫn giúp tôi kiểm tra xương cổ và vết thương ngoài da trên đùi, đồng thời dặn tôi đi chụp CT^[8] toàn thân. Tôi luôn cảm thấy đây không phải là lần đầu tiên mình nhìn thấy anh ta. Nhưng cuối cùng thì tôi đã gặp anh đẹp trai này ở nơi nào? Đếm ngón tay một hồi mà tôi vẫn không nhớ

được. Có lẽ anh ta là học trò của bố và tôi đã tình cờ thấy anh ta trong một buổi họp mặt nào đó của họ. Tôi nhìn biển tên trên ngực có ghi rõ ràng hai chữ “Lí Triết”. Quái lạ, tên này nghe chẳng quen tẹo nào, không lẽ tôi nhớ nhầm?

[8] Chụp CT(CT-Scanner) còn gọi là chụp cắt lớp là kĩ thuật dùng nhiều tia X – quang quét lên một khu vực của cơ thể theo lát cắt ngang phối hợp với xử lý bằng máy vi tính để có được hình ảnh 2 chiều hoặc 3 chiều của bộ phận cần chụp.

Nếu như tôi không có một ông bố làm viện trưởng thì liệu chỉ với vết rách da nho nhỏ cộng chút xíu bầm dập thôi liệu có thể điều động được cán bộ chủ chốt của phòng cấp cứu như thế này hay không? Dĩ nhiên, đáp án là không. Chỉ có điều, trong cái thời buổi này làm gì cũng cần ô dù, quen đâu thì dựa đấy, chỉ có bệnh viện để chống lưng coi như cũng khá thiết thòi. Thôi thì ít nhất khi nào tôi và mẹ gặp chuyện có thể tới dùng tạm mấy bình gluco cho ra vẻ, nghe cũng tốt.

Căn phòng này bốn phía là tường trắng, ngoại trừ những ổ cắm cho máy móc chỉ có những giá kim loại để treo chai truyền dung dịch. Tại tủ đầu giường của tôi còn đặt một bó hoa bách hợp tươi thật lớn, khiến tôi thi thoảng lại tưởng rằng mình đang mắc bệnh hiểm nghèo, sinh ra cảm giác thất bại trầm trọng.

Tôi nằm ngửa, hai chân hai tay dang hình chữ “đại” (大) mệch mỗi vờn người một cái. Vết thương trên đùi bị động tác thô bạo này của tôi tác động, đau đớn vô cùng. Bố tôi không những giúp tôi mời bác sĩ trưởng mà còn điều cho tôi một hộ lý 24/24 giờ. Ở bệnh viện, những người nằm hấp hối ở các khoa khác cũng chỉ được quan tâm phục vụ tới như vậy là cùng. Làm người nhà của viện trưởng, tôi đúng là được hưởng thụ sự chăm sóc đặc quyền. Nhưng bố tôi không hiểu, đây không phải là thứ mà tôi muốn. Mãi mãi không.

Mẹ tôi nổi cơn thịnh nộ. Khi bà có mặt ở phòng bệnh, cô hộ lý tên là Tiểu Xuân đang giúp tôi ăn cháo trắng, húp hết bát cháo cũng không tìm thấy nổi một cọng hành dù chỉ dài vài milimét, ăn tới mức mí mắt tôi co giật. Ngoại trừ bắp thịt ở khuỷu tay bị trầy nhẹ thì hai tay tôi ổn cả, hoàn toàn có thể tự mình ăn cơm. Việc giúp tôi ăn là do hộ lý Tiểu Xuân nhất định đòi phải làm thế. Dù sao đi nữa, chăm sóc tôi hai tư giờ cũng quá nhàn nhã, không cần giúp lau người, hầu hạ đi vệ sinh, cũng chẳng cần ngày vài lần thay chăn đổi thuốc.

Mỗi khi Tiểu Xuân cười, trên má hiện lên một lúm đồng tiền. Cô ấy vốn dĩ không coi tôi là người ngoài, tự nhiên mà “tám” với tôi đủ thứ tin đồn thú vị trong bệnh viện. Vị bác sĩ nào hẹn hò yêu đương với hộ lý nào bị bắt gặp, nhà ai lại làm đầy tháng cho con, người nào li hôn với vợ, lẳng nhẳng tới mức phải ra tòa phân chia tài sản... những chuyện đại loại như vậy.

Mẹ tôi xoa ngực, cổ họng gân lên phá vỡ buổi tối yên bình của tôi hôm nay: “Phi Phi, có phải con muốn mẹ chết hay không?”.

Khi thấy tôi, chuyện đầu tiên bà làm chính là quăng cái túi đang xách trên tay. Túi xách mẹ dùng vẫn là một chiếc túi da màu vàng nhạt có đính mấy viên kim loại đã xỉn màu. Với bà mà nói, đó cũng chẳng phải là chuyện to tát gì nên không chịu mua cái mới. Khi vật đó chạm vào mặt, tôi chỉ thấy đau, sau đó Tiểu Xuân vội vàng chạy lại che mặt tôi, “Ôi trời ơi, mặt bị thương rồi!”.

“Chị là khúc gỗ hả? Không biết trốn hay sao?” Mẹ tôi còn giận dữ hơn nhiều so với lúc trước. Bà không ngừng lấy tay vỗ vỗ vào ngực mình.

“Những người làm mẹ đều như vậy sao?” Tiểu Xuân thì thầm hỏi.

“Như thế nào?” Mẹ tôi liếc nhìn cô ấy một chút.

“Nếu đứa con đi sang đường, thiếu chút nữa thì bị xe tông, điều đầu tiên mà người mẹ sẽ làm là chạy tới kiểm tra xem đứa bé có bị làm sao không, sau đó mới tức giận đánh cho nó một trận.” Tiểu Xuân lấy một ít bông tiệt trùng, giúp tôi xử lý miệng vết thương. Cô ấy nhìn ngăm một chút, dường như vẫn chưa thật sự yên tâm còn dán lên vết thương một miếng gạc to bằng ngón tay cái mới hài lòng.

“Hừ, đó là vì con bé này đáng đánh.” Mẹ trợn mắt nhìn về phía tôi, như là đang thị uy.

Tôi tiếp nhận lời trêu chọc của Tiểu Xuân: “Trong lòng mẹ, tôi vẫn còn rất nhỏ. Cho dù tôi có tám chín mươi tuổi thì bà đều sẽ lấy đồ ném tôi như vậy”.

“Chị tám chín mươi tuổi vậy tôi đã bao nhiêu? Chị bảo tôi là yêu quái chắc! Nói năng lung tung.” Mẹ hết lời chê bai tôi nói lung tung, lại nhắc bát cháo Tiểu Xuân vừa đặt trên tủ đầu giường lên, xúc một thìa to rồi đưa đến bên miệng tôi.

Đột nhiên bà nói: “Mẹ nói nhỏ cho chị biết. Chị cũng gặp qua bác sĩ họ Lý ở phòng cấp cứu rồi đúng không? Bố chị vốn có ý định muốn giới thiệu người đó cho chị nhưng ông ta bận quá nên mới tạm trì hoãn việc này. Vừa hay nhờ lần này mà cậu ấy cũng biết chị”.

Mấy lời ngon ngọt từ trên trời giáng xuống này của mẹ khiến mớ dây thần kinh yếu ớt của tôi phải chịu đả kích vô cùng nghiêm trọng. Cái sai ngu xuẩn nhất của tôi chính là ngậm một thìa cháo vào trong miệng đúng lúc này. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà hạt cháo mềm lại sộc thẳng vào trong khí quản, báo hại tôi ho khan sặc sụa, mặt cũng nghẹn đỏ mà vẫn chưa khạc được hạt cháo đó ra ngoài. Chúng vẫn bám chặt vào vách khí quản vô cùng ươn ngạnh, không lên mà cũng chẳng chịu đi xuống.

Tiểu Xuân vội vàng bấm chuông gọi người. Tôi cũng sắp khóc đến nơi. Cái mạng này của tôi đến đường đua Rally cũng không thể lấy mà chỉ một thìa cháo của mẹ cũng đã khiến tôi tăng nhịp tim, khó thở. Nếu nói ra chắc tôi bị người ta cười cho thối mặt. Đây đúng là kiểu một thìa cháo trắng dẫn đến án mạng. Bây giờ là buổi tối, phòng khám bệnh của các khoa thường đã nghỉ làm. Tiểu Xuân cũng chỉ có thể đi tìm bác sĩ trực ban. Tôi không biết tại sao lại khéo tới như vậy, người tới chính là Lí Triết. Anh ta cũng không nói gì, dùng que đẽ lưỡi bằng kim loại ép lưỡi tôi xuống, sau đó đưa kẹp vào bên trong, cuối cùng hạt gạo ngoan cố kia cũng được mời đi ra.

Tiểu Xuân rất vui vẻ viết thêm vài chữ lên bệnh án trong phòng kiểm tra, ý là mấy thứ này cũng sẽ được tính vào viện phí. Sau khi hạt gạo được lấy ra, tôi vẫn cảm thấy có gì bị mắc kẹt trong cổ họng, ho mạnh thêm vài lần nhưng còn khó chịu. Tiểu Xuân vỗ lưng tôi. Mẹ đưa nước cho tôi súc miệng. Xem ra, bác sĩ cốt cán cũng không thể ở lại lâu. Với cái trình độ bệnh tật này của tôi, nếu cứ cố níu kéo người ta chắc chắn sẽ bị trời phạt. Nếu như không phải vì nguyên nhân này, tôi cũng không thể tưởng tượng nổi trên đời này còn có thứ gì sẽ khiến tôi dính phải trường hợp hy hữu đến khó tin như vậy.

Lí Triết nói với Tiểu Xuân: “Cô đi ra ngoài một lát”.

Trong mắt Tiểu Xuân tràn đầy kinh ngạc, ra sức kéo tay áo mẹ tôi: “Cô à, cô giải thích giúp cháu đi. Không phải cháu làm cô ấy bị sặc”.

Mẹ tôi cũng là người thấu tình đạt lý, phân biệt phải trái rõ ràng. Bà cũng không muốn hại Tiểu Xuân bị mất bát cơm: “Đúng vậy, là tôi bòn, đứa bé này không liên quan”.

Lí Triết cư xử với mẹ tôi rất nhẹ nhàng, chỉ nói là không có chuyện gì nhưng vẫn bảo Tiểu Xuân đi ra ngoài. Lúc quay lại, Tiểu Xuân vò góc áo,

cẩn môi, lúc nói chuyện còn òa khóc nước mắt: “Tôi biết là khiếu gì cũng bị phê bình mà. Lần sau nếu ăn chỉ có thể để tôi bón cho cô ấy thôi. Ai cũng không được chạm vào”.

Mẹ tôi cũng không biết phải an ủi cô ấy thế nào cho phải, vội vã nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Con nhóc nhà cô mạng lớn, không chết được”.

Lần đầu tiên tôi nghe mẹ nói câu này là khi còn học lớp một. Khi ấy tôi trèo lên mái nhà rồi bị ngã xuống cây sơn trà dưới lầu, chạc cây vừa vặn kẹp được cái móng tròn của tôi, tôi bị đau tới độ gào khóc âm ỉ. Ông lão hàng xóm lo lắng tới mức đi đường cũng không ổn, chống gậy run run đi tới dưới tán cây. Mẹ tôi đỡ ông cụ rồi nói: “Không có việc gì ông ạ. Con nhóc con này nhà cháu mạng lớn, không chết được”.

Có lẽ đúng là ứng với câu nói đó của mẹ, mạng tôi cũng ngày càng lớn, hồ nước cũng ngã qua, ao phân cũng bị sẩy chân rồi, nhưng cuối cùng tôi vẫn mạnh khỏe để về nhà chịu đòn. Tôi nói với Tiểu Quyên, có phải bố mẹ coi tôi như một đứa con trai nên tới tận bây giờ cũng chưa từng lo lắng cho tôi không? Quyên Tử nói tôi là đứa vô lương tâm, nói tôi ngốc, chẳng hề biết rằng mỗi khi không thấy tôi, mẹ lại đứng ở cửa sổ nhìn xung quanh rồi bắt đầu cảm râm.

Tôi kể cho Tiểu Xuân nghe chuyện cũ về mái nhà và cây sơn trà. Cô ấy cười nghiêng ngả. Cửa phòng bệnh vừa mở, Lí Triết cầm một cái chén đi vào. Nụ cười của Tiểu Xuân ngay lập tức sụp xuống, vẻ mặt nơm nớp lo sợ vội vàng tránh sang một bên.

Anh ta đưa cái chén trong tay cho tôi rồi nói: “Ngậm nước muối loãng một lúc sẽ thấy dễ chịu hơn”.

Mẹ tôi dùng ánh mắt của bố mẹ vợ xem con rể, trắng trợn đánh giá Lí Triết. Đã vô duyên vậy rồi mà bà còn nói nữa làm tôi thêm lúng túng: “Chàng trai này không tệ chút nào, cháu rất cẩn thận. Phải rồi, bố mẹ cháu làm gì?”.

Tiểu Xuân cố gắng nín cười, tôi chỉ có thể khó xử kéo chăn trùm kín đầu nói: “Con buồn ngủ rồi, ngủ thôi”.

Lí Triết thấy tôi ra hiệu đuổi khách, nói qua loa vài câu, lấy cớ nói phòng khám còn có việc rồi vội vã rời đi, không quên dặn Tiểu Xuân nếu có việc thì tới tìm anh. Gian kế của mẹ tôi không được thực hiện, tức quá đành cấu vào đùi tôi qua lớp chăn. Nhưng bà không biết chỗ đó cũng có vết thương nên hậu quả là phòng bệnh vang vọng tiếng hét như heo bị chọc tiết của tôi.

Khi Tiết Duy Lạc ôm hoa, xách giỏ trái cây đẩy cửa vào phòng thì thấy một khung cảnh như vậy, tôi thì áo quần xộc xệch, cuộn chăn thành tổ kén nằm trên giường, mẹ thì bực dọc oán trách, còn Tiểu Xuân bám thành giường ôm bụng cười khanh khách. Anh trầm giọng hỏi: “Có phải tôi vào nhầm phòng rồi không?”.

“Ôi, Duy Lạc đã tới rồi.” Mẹ tôi vội vã bảo Tiểu Xuân tìm ghế cho anh. Anh liếc mắt nhìn rồi ngồi xuống.

Anh đưa giỏ trái cây cho Tiểu Xuân. Cô ấy thấy giỏ quả trông quá đẹp mắt liền đem bày cạnh bó hoa. Có lẽ cô ấy không định cho tôi ăn mà dùng nó làm đồ trang trí.

Tiết Duy Lạc vừa mở miệng đã nói về đề tài vô cùng đáng sợ: “Tôi là tới trao đổi về vấn đề bồi thường”.

Dù lần này trong miệng tôi không có đồ ăn gì nhưng lại bị nước làm cho sặc: “Cái gì... còn phải bồi thường?”.

“Chà, con nhóc này, em đâm vào người ta, không đền một đồng rồi phải tay chạy mất mà được à?” Tiết Duy Lạc hung hăng đập một chồng danh sách lên đầu tôi. Theo những trang giấy bay xuống, tôi nhìn thấy một chuỗi những con số dài ngoằng. Tôi bỗng dưng thấy hoa mắt chóng mặt bèn chui vào trong chăn nói vọng ra: “Mẹ ơi, người này là ai vậy, sao con không nhớ ra được. Mẹ giúp con tiễn khách đi”.

“Em định giả vờ mất trí nhớ sao? Lúc này mới mất trí nhớ thì có phải là đã quá muộn rồi không? Lúc này khi tôi đứng trước cửa sao em không giả vờ mất trí nhớ đi? Trước khi em đâm xe tôi đã gọi cho em bao nhiêu cuộc điện thoại, sao không giả vờ mất trí nhớ? Bây giờ mới vờ vịt thì giải quyết được chuyện gì? Em đọc kĩ các điều khoản đi, bồi thường tiền xe cho trường đua, bồi thường cho người bị thương, còn cả phí bồi thường tổn thất về tinh thần cho tôi. Em xem tới lúc nào thì có thể thanh toán.”

Tôi mạnh mẽ xốc chăn lên: “Tại sao còn phải bồi thường cho anh? Anh là...”.

Tôi còn chưa kịp nói dứt lời, Tiết Duy Lạc đã đứng dậy chào mẹ tôi. Tuy rằng thái độ của anh vẫn lễ phép như cũ nhưng lại khiến tôi kích động muốn giết người. Với tôi mà nói, bồi thường tiền là một loại “ngôn ngữ ngoại giao” vô cùng kinh khủng. Tôi phải đi tìm ai để mượn tiền? Là bố tôi sao? Tôi thở dài rồi ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, rồi ba giờ. Đã ba giờ mà tôi vẫn không sao ngủ được. Có lẽ tôi bị hai chữ “bồi thường” làm ảnh hưởng, hai mắt đờ đẫn, miệng đắng lưỡi khô, toàn thân vô lực. Chưa bao giờ tôi nghe thấy ai nói nằm bệnh viện mà cũng sinh thêm bệnh, thật quá thần kỳ. Mẹ già đã đi về. Vốn bệnh của tôi cũng không nặng tới mức cần người chăm sóc qua đêm. Tiểu Xuân cũng thoải mái nằm ngủ ở giường xếp bên cạnh. Giường này vốn là dành cho người nhà bệnh nhân tới gác đêm, cô ấy cũng rảnh rồi nên ngủ ở đó.

Tôi cầm điện thoại di động, định ra hiên hóng gió cho thoải mái. Từ khi có chuyện tới giờ, tôi cũng chưa hề để ý tới điện thoại của mình. Lúc này mở ra xem, tôi thấy có tận hai mươi bảy cuộc gọi nhỡ và ba tin nhắn thoại, tất cả đều của Tiết Duy Lạc. Tôi nhàn rỗi không có việc gì làm, mở từng tin nhắn ra nghe. Có hai tin nhắn trống, xung quanh rất âm ỉ, ngoại trừ tiếng thở hổn hển của anh thì hoàn toàn không có lời nhắn. Tin nhắn cuối cùng dài hơn tất cả những cái trước, tôi nghe thấy tiếng anh gào lên: “Quyên Tử, đừng làm loạn!”.

Xoẹt một cái - tôi xóa bỏ tin nhắn, chợt nhớ tới lời Đường Lâm nói: “Anh ta chỉ yêu chị gái cô!”. Đúng vậy. Đó là điều vô cùng dễ hiểu nhưng lời Đường Lâm nói lại khiến tôi thấy khó hiểu, vậy còn chị ta thì sao? Người trong cuộc thường u mê. Tôi vừa ngẩng đầu lên thì thấy một bóng người màu trắng đang đi về phía tôi.

Những bộ phim kinh dị trước đây tôi từng xem thì có hơn phân nửa lấy bối cảnh tại bệnh viện, ví dụ như bộ phim “Coma” năm 2004^[9], hay “Giải Phẫu Sống”^[10] năm 2007. Tôi thường xem những thể loại phim toàn sốt cà chua cô đặc cùng bóng đèn lấp lóe không quy luật này để mang lại sự kích thích thị giác.

[9] Coma là một series phim kinh dị Hàn Quốc gồm 5 tập, mỗi tập khoảng 50 phút do hai hãng phim SIO và OCN đồng sản xuất. Là một bộ phim kinh dị bí ẩn, lấy bối cảnh là một bệnh viện đang đóng cửa.

[10] Sublime, một bộ phim tâm lý kinh dị của đạo diễn Tony Krantz.

Theo như lời bạn cùng lớp trước đây của tôi thì không có chuyện gì đáng sợ bằng việc ở cùng phòng với tôi rồi nhìn thấy tôi quay mặt về màn hình máy tính, vừa uống sữa vừa cười hềnh hếch lúc nửa đêm. Việc Lí Triết đột nhiên xuất hiện đã dọa tôi sợ chết khiếp, nhất là khi trong tay anh ta còn

cầm một thứ đồ uống màu đỏ. Lúc đưa nó cho tôi anh ta cũng không nói một lời mà trực tiếp dúi vào tay tôi, trong đó còn có vật gì đang lắng xuống, từng khối, từng khối. Việc đầu tiên mà tôi làm là lê cái chân đau lúi về phía sau ba bước, rồi vội vã ôm lấy một gốc kim quế sau lưng.

Lời nói của anh ta bị chậm nửa nhịp: “Nước dừa hấu”.

Tôi lấy hai tay ôm đầu, ngồi trốn dưới tàng cây. Phải mất một lúc sau mới dám nhận lấy cốc nước dừa hấu chết tiệt đó từ tay anh ta.

Anh ta nói: “Chắc em không sợ đến mức này chứ, ban ngày gặp tôi thấy lá gan của em lớn lắm mà”.

“Chính anh nói đó thôi, đấy là ban ngày...” Tôi ai oán hút vào một hơi, nước rất ngọt. Tôi động não, suy nghĩ một chút, vào tình cảnh lúc này nếu như có bác sĩ hoặc bệnh nhân nào đi qua liệu có giật mình hay không? Mùa hè, đêm đen gió lạnh, một vị bác sĩ cùng một người mặc đồ bệnh nhân ngồi trên bậc thang, uống một thứ nước màu đỏ. Ôi chao! Thật là đáng sợ, đúng là tự dọ chết người mà.

“Lúc này em không nhận ra anh à? Sao lại chạy xa như vậy?”

Tôi biết mình có chứng choáng váng với trai đẹp. Ví dụ như khi nhìn thấy một người bình thường thì tôi còn có thể nhớ được tướng mạo của họ nhưng ngược lại với trai đẹp thì sẽ quên. Nếu như tôi nói cho Lí Triết là trong mấy giờ vừa nãy, tôi đã quên bếng mặt mũi anh ta trông ra sao thì chẳng hiểu anh ta có cảm thấy thất bại hay không? Dĩ nhiên, Tiết Duy Lạc không được tôi đưa vào nhóm trai đẹp. Trước đây với tôi thì anh là một giấc mơ, mà hiện tại, đó là kẻ thù đang bắt tôi bồi thường tiền. Ngược lại, cái bộ mặt đầy mụn nhọt của Đường Ba, cho dù có đốt thành tro tôi cũng nhận ra. Sau khi cân nhắc kĩ lưỡng, tôi quyết định không nói thật với Lí Triết: “Vừa nãy tôi không chú ý tới ngài bác sĩ”.

“Em đừng gọi ngài như vậy, nghe không được tự nhiên.” Anh ta điềm đạm nói.

Người ta vẫn nói, làm thầy thuốc hiếm có người tốt tính. Xem ra anh ta không phải như vậy. Tôi để ý thấy lúc ngồi tay anh ta cũng không nhàn rỗi, buộc thắt nút hai sợi dây dài trên áo. Tôi tò mò hỏi: “Anh là bác sĩ khoa ngoại đúng không? Chỉ có bác sĩ khoa ngoại lúc rảnh rỗi mới thích buộc nút phẫu thuật”.

“Nếu như vậy thì phòng cấp cứu sẽ càng thêm bận rộn, không tốt chút nào.”

Tôi cũng có thể tạm coi như là một phần tư bác sĩ thú y, tiêm thuốc cho chó không thành vấn đề. Có điều so sánh với bác sĩ chính quy thì tôi không bằng một sợi tóc của họ. Bố tôi vẫn thường than thở, y thuật nhà chúng tôi đến đời ông sẽ không có người kế nghiệp, rồi thì xin lỗi tổ tông, nhưng mẹ tôi không cho phép tôi và Quyên Tử học y. Làm thầy thuốc quá vất vả, không thể toàn tâm toàn ý chăm sóc gia đình.

Tôi tới gần xem Lí Triết buộc nút. Anh ta thắt một kiểu nút trước sau rất đẹp, theo trình tự là trước - sau - trước. Tôi dùng sức kéo, nó rất chắc chắn, không hề bị tuột ra. Lại nhìn tốc độ thắt nút của anh ta cũng rất nhanh, phải khoảng một trăm nút mỗi phút. Đúng là quen tay hay việc.

Tôi vòng chân lại, nói chuyện phiếm với anh ta: “Bác sĩ Lí có phải là học trò của bố tôi không? Tại sao tôi cảm thấy trông anh rất quen”.

Anh ta đáp lời: “Đúng vậy, chúng ta đã từng gặp qua”.

Tôi gãi đầu, quyết định không tiếp tục nói về chủ đề này, nếu không lỡ bất cẩn lại để lộ ra là trên thực tế mình cũng chẳng nhớ được anh ta là ai.

Anh ta hỏi ngược lại tôi: “Sao em không ngủ, lại đi ra ngoài hóng mát?”.

“Ôi, thật quá đau lòng. Tôi phải bồi thường rất nhiều tiền”, rồi đem mấy tờ giấy kia cùng những khoản phải bồi thường nói cho anh ta nghe.

Lí Triết ban đầu là sững sờ, sau đó khóe môi hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười hoàn mỹ nói: “Em không cần quá lo lắng. Viện trưởng đã thay em mua vài chục loại bảo hiểm. Nếu phải bồi thường thì đó là trách nhiệm của công ty bảo hiểm, không tới lượt em trả”.

“Hả? Tôi đâm người khác họ cũng bồi thường?”

“Đúng.”

“Như vậy trứng gà từ trên trời rơi xuống, bay trúng vào tôi họ có bồi thường hay không?”

“Có.”

“Trời ơi! BỐ tôi mua từ lúc nào vậy?”

“Như anh biết thì chỉ cần có loại bảo hiểm mới, Viện trưởng Cố sẽ đều mua cho mỗi người trong gia đình em một phần.” Lí Triết thả sợi dây trong tay xuống, thay tôi bưng chỗ nước trái cây còn thừa uống sạch rồi ném cốc vào trong thùng rác. Người này thật hòa nhã. Ngồi cùng với anh ta một lúc, một người thần kinh thô như tôi cũng trở nên nhã nhặn hơn.

Tôi ngượng ngùng nói: “Cảm ơn anh. Bây giờ thì tôi yên tâm hơn nhiều rồi. Tôi phải đi gọi điện thoại cho Tiết Duy Lạc, hừ...”.

Anh ta vội vã ngăn tôi lại: “Ồi tiểu thư của tôi ơi, lúc này đang là ba giờ đêm đấy”.

Tôi lè lưỡi cất chiếc điện thoại di động trong tay đi. Vốn tôi cảm thấy gọi điện cho Tiết Duy Lạc chẳng có gì đáng ngại, ai bảo anh ta làm kẻ ác trước. Có điều nếu Lí Triết đã nói như vậy, tôi sẽ để chuyện này tới mai mới nói.

Anh ta chần chừ một chút rồi hỏi tôi: “Lúc Tiết Duy Lạc đưa em tới có nói là người nhà. Anh ta là bạn trai em sao?”.

“Ặc, anh ta là anh rể chưa cưới của tôi.” Tôi tự giấu một chút, cảm thấy không còn cách xưng hô nào thích hợp hơn thế.

“Anh rể chưa cưới?” Lí Triết bị danh từ mới mẻ này của tôi làm cho ngỡ ra, anh ta đưa tay lại sờ trán tôi: “Không sốt”.

Tôi lập tức ủ rũ. Chẳng mấy khi có thể phát huy khiếu hài hước trước mặt anh đẹp trai, lại bị người ta coi là phát sốt rồi nói mê sảng. “Haiz, tin hay không thì tùy anh. Phải rồi, chó của tôi đâu, Tây Tây đâu rồi?”.

“Nó bị anh rể chưa cưới của em mang đi rồi.” Lí Triết đặt tay xuống, dường như anh ta đã tiếp nhận định nghĩa của tôi về Tiết Duy Lạc, bắt đầu biết áp dụng từ này. Tây Tây bị Tiết Duy Lạc mang đi? Chuyện này không tốt đẹp gì cho lắm. Tên biến thái kia có thể đem Tây Tây đi mổ bụng? Tôi đấu tranh trong lòng một lúc rồi mới quyết định dùng một biện pháp phù hợp - nhắn tin cho Tiết Du Lạc: “Có phải Tây Tây đang ở chỗ anh không? Anh không được bỏ đói nó đó! Còn nữa, tôi không cần bồi thường tiền cho anh, công ty bảo hiểm sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ. Hứ!”. Sau khi viết xong, tôi vô cùng đặc ý nhìn tin nhắn đang được gửi đi, điện thoại di động vang lên một tiếng “tít”, báo hiệu tin nhắn đã được gửi.

Bỗng nhiên Lí Triết nhìn vào mắt tôi: “Ngày mai em có rảnh không?”.

Tôi lảo đảo một chút: “Hả?”. Tại sao bây giờ người ta nói chuyện không bình thường một chút chứ, toàn thích tập kích bất ngờ.

“Ngày mai anh được nghỉ, buổi tối muốn mời em ăn cơm. Vết thương của em tối mai có thể xuất viện rồi.”

Tôi dùng chân trái đá hòn đá nhỏ bên cạnh: “Dĩ nhiên, tôi vốn không cần nằm viện”.

“Vậy cứ thông nhất như thế nhé. Anh sẽ kí cho em ra viện chiều nay. Anh sẽ tới đón em.”

Cho tới lúc trở lại phòng bệnh, tôi vẫn còn suy nghĩ về chuyện này. Anh ta đang hẹn tôi đúng không? Cũng không hẳn lắm, tôi chỉ là đi ăn bữa cơm với một học sinh của bố mà thôi. Nghĩ như vậy, tôi lại cảm thấy không đúng lắm. Thật là kỳ quái, lẽ nào dạo gần đây tôi có vận đào hoa, trai đẹp tới gần dù không có nam châm nhưng vẫn tự động dính vào? Chẳng lẽ đây là phương thức bồi thường của bố tôi? Nghĩ như vậy tôi lại cảm thấy buồn nôn. Ông ta tìm được một người đàn ông tốt cho tôi coi như là bồi thường? Vậy mẹ tôi thì sao, cũng tìm cho bà một người? Bố không muốn tôi nói chuyện này cho mẹ, tôi vẫn chưa quyết định. Nếu dựa theo tính cách của mẹ tôi, chuyện này có thể càng tệ hơn. Tốt nhất là ngày mai tôi tìm bố nói chuyện, để ông biết dừng cương trước vực, biết đâu vợ chồng già bao nhiêu năm có thể tha thứ cho nhau. Những suy nghĩ lung tung hỗn tạp này cứ quẩn lấy tôi, tới tờ mờ sáng mới ngủ được. Vào khoảng 11 giờ, tôi bị đói mà tỉnh. Chút cháo tối qua không thể chống đỡ được bao lâu, lúc tỉnh lại tôi có thể nghe được tiếng bụng mình đang sôi ùng ục.

Tiểu Xuân đã sớm mang cơm lên cho tôi, ngoài cháo trắng còn có bánh bột mì, một chút dầu cũng không thấy tăm hơi. Bữa sáng ở bệnh viện quá

thực không đáng để người ta mong đợi. Tôi còn được nằm ở phòng cán bộ, sao không thấy được ưu tiên gì vậy?

Trời vừa sáng đã không thấy mẹ tôi đâu. Tôi nghĩ là bà cùng Lí Triết đã thống nhất với nhau từ trước, phải thay tôi làm thủ tục xuất viện. Bà có vẻ vô cùng yên tâm khi ném tôi cho bác sĩ Lí kia, tóm được một cái thể nào cũng bắt gả đi. Lúc ăn cơm, Tiết Duy Lạc không mời mà tới: “Tôi đã thay em làm xong thủ tục xuất viện”.

Tôi thật sự rất cảm ơn anh ta. Tôi muốn về nhà đi tắm một chút, sau đó tới thăm Tây Tây.

Tiểu Xuân chắc chắn là đã được ai đó chỉ thị, lúc thu dọn đồ đạc cố gắng kéo dài thời gian. Tôi vào nhập viện chỉ có một ngày, khăn mặt xà phòng cũng chẳng mang tới, không hiểu cô ấy chỉ giúp tôi cất mấy bộ quần áo mà làm gì tới nửa tiếng vẫn không xong. Tiết Duy Lạc thường xuyên nhìn đồng hồ, giống như có chuyện gì cần làm.

“Hay là anh đi trước đi.” Tôi ập úng nói. Ở trong lòng tôi, anh đã lên tới địa vị chủ nợ. Nhìn anh không thoải mái tôi chỉ thấy lạnh toát cả người.

“Em còn chưa đưa cho tôi số điện thoại của mấy công ty bảo hiểm kia, làm sao tôi đi được.” Rất rõ ràng, Tiết Duy Lạc đang chế nhạo tôi. Anh trực tiếp ngồi ở mép giường bệnh, bóc màng bọc ở giỏ hoa quả hôm qua mang tới, lôi ra một quả cam rồi cẩn thận bóc vỏ cho tôi: “Bệnh nhân đến ăn hoa quả này”.

Tôi nhận lấy, nhìn chăm chăm vào quả cam New Zealand dưới ánh mặt trời một hồi. Có một câu thật sự tôi đã nhịn quá lâu: “Tiết Duy Lạc, anh khẳng định mình không coi tôi là Quyên Tử sao?”.

Im lặng, câu trả lời của anh là sự im lặng. Mùi hương của trái cam trở thành tấm màn chắn thiên nhiên, ngăn cách giữa hai chúng tôi.

Anh nói: “Em ăn đi, đừng nói lung tung. Cầm quần áo rồi tôi đưa em về”.

Lí Triết đẩy cửa vào. Tiểu Xuân giống như cô vợ nhỏ ngoan ngoãn đứng ở phía sau, tay cầm quần áo tôi mặc hôm qua. Lí Triết hôm nay được nghỉ nên không mặc blouse trắng, nhưng anh ta vẫn mặc âu phục cùng áo sơ mi, nhìn trông rất nghiêm chỉnh. Mời tôi ăn một bữa cơm cũng cần mặc đồ trang trọng như vậy sao? Bỗng chốc tôi thấy mọi chuyện thật phức tạp.

Tâm tình của Lí Triết có vẻ khá tốt, còn có ý trêu đùa riêng với tôi: “Anh vẫn nhớ, đây là anh rể chưa cưới của em”.

Chương 5

Bóng người trong tranh

Tôi vội vàng giới thiệu cho Tiết Duy Lạc: “Đây là bác sĩ Lí, học sinh của bố tôi”.

Sự khinh thường của Tiết Duy Lạc cũng không thể hiện rõ trên mặt. Anh đưa tay ra bắt tay cùng Lí Triết một cách máy móc, sau đó mới nói: “Bác sĩ Lí, xin hỏi tên anh là?”.

Nếu mới nghe qua một câu hỏi như vậy thì ai cũng sẽ cười. Nhưng tất cả mọi người trong phòng bệnh lại không thấy những lời này có gì đáng cười. Dường như Tiết Duy Lạc có ý gì khác, liên tục nhìn chăm chăm vào mắt Lí Triết. Sự khinh bỉ của anh giống như đang nói cho tất cả mọi người biết, anh không phải đang vờ vịt mà thật sự biết bí mật của Lí Triết.

Lí Triết giật mình giống như vừa bị kích thích, nhưng vẻ kinh ngạc đó lại dịu xuống trong nháy mắt. Sự biến hóa này diễn ra rất chóng vánh, chỉ trong một phần mười giây, nhưng với tôi, chớp mắt lại như cả thế kỉ. Sự đề phòng của anh ta với Tiết Duy Lạc thể hiện rất rõ: “Tôi không hiểu ý anh”.

“Ồ?” Tiết Duy Lạc có vẻ không còn hứng thú với trò mèo vờn chuột, tùy tiện đưa tay phui ghế nhường Lí Triết ngồi.

Lí Triết lúng túng tự giễu: “Tôi còn nghĩ ngài Tiết đây định nói gì khác cơ”.

Tiểu Xuân nghiêng đầu suy nghĩ một hồi lâu rồi nói: “Tôi nghe nói trước đây bác sĩ Lí đã từng đổi tên. Chẳng lẽ họ đang nói về chuyện này”.

“Thật sao?” Lúc này, ngay đến tôi cũng bị mấy người bọn họ làm cho loạn óc rồi.

“Phải. Đúng là có chuyện đó.” Lời giải thích của Lí Triết giống như đã nâng lên một góc của tảng băng chìm, nhưng cảm giác như có nói cũng bằng thừa. Cuối cùng thì tên của anh ta vốn là gì? Tại sao lại biết Tiết Duy Lạc? Tôi nghi ngờ nhìn cả hai người này, nhưng dường như giữa họ đã đạt được một thỏa thuận ngầm nào đó, không ai nói gì thêm nữa.

Tiết Duy Lạc lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa và một tờ giấy đưa cho tôi: “Nếu bác sĩ Lí đã ở đây thì quá tốt. Đây là chìa khóa nhà và địa chỉ. Tôi còn phải tham dự một cuộc họp lúc hai giờ”.

Tôi nhìn địa chỉ ghi trên tờ giấy rồi hỏi anh: “Tây Tây ở đó chứ?”.

“Đó là điều hiển nhiên.” Anh cho một đáp án khẳng định. Lúc đóng cửa Tiết Duy Lạc còn rất hào hứng chào tạm biệt tôi và Lí Triết. Đôi mắt khó

lường kia của anh giống như đã mở ra một tấm lưới, mà người bị vướng vào trong đó không chỉ có tôi mà còn có tất cả những người bên cạnh anh.

“Phải rồi bác sĩ Lí, tôi muốn tới phòng làm việc của viện trưởng một lát. Giờ này bố tôi có ở đó không?”

“Được, để anh bảo với Tiểu Xuân gọi điện nội bộ hỏi giúp em.” Lí Triết tặng tôi một nụ cười ấm áp.

Tiểu Xuân rất nhanh nhẹn chạy tới phòng hộ lý gọi điện thoại. Trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi.

“Sáng nay tâm trạng của em có vẻ không tệ.” Lí Triết lơ đãng thay tôi vuốt phẳng nếp nhăn trên giường.

Tôi lấy ra tấm gương, hết soi trái lại xoay sang soi phải: “Anh còn nói vậy, trông xấu muốn chết”. Nhìn qua gương đã thấy Lí Triết đứng sau tôi từ bao giờ, đôi tay dài nhỏ, mềm mại kia không biết là vô tình hay cố ý khoác lên bả vai tôi.

Bầu không khí ám muội bất ngờ này khiến tôi thấy hơi sợ, vội cầm quần áo trốn vào nhà vệ sinh để thay, nhân tiện lau sạch sắc hồng trên mặt. Tôi chưa kịp làm xong việc thì Tiểu Xuân đã nhảy tới trước mặt: “Hỏi xong rồi, viện trưởng có ở trong viện đó. Hai người đi đi”.

Tôi và Lí Triết cùng sóng vai đi qua bồn hoa khu nội trú. Buổi trưa nắng đẹp, có mấy bệnh nhân tập trung ở chỗ này đi dạo, hoạt động tay chân, thư giãn gân cốt, còn có mấy bác mang theo kính lão ngồi chăm chú đọc báo dưới tàng cây. Trước đây bố tôi có nói, thời điểm con người ta nằm viện là lúc có ít tham vọng nhất. Điều ý nghĩa nhất trong cuộc sống lúc này không còn gì khác ngoài khỏe mạnh an khang. Những hộ lý đi ngang qua không

ngừng chào hỏi Lí Triết, “Bác sĩ Lí!”. Anh mắt của bọn họ đều dừng lại trên người tôi, có thiện ý, có phỏng đoán hoặc là có chút ý đối địch.

Ai cũng biết nói xấu sau lưng người khác, không có ngoại lệ, đây là bản tính của con người, tôi cũng chẳng có lý do gì để trốn tránh.

Một lần lại một lần, tôi tự soạn bản nháp trong lòng, khi gặp bố tôi sẽ nói thế nào để ông từ bỏ ý định báo thù, phải dùng từ như thế nào mới không khiến ông khó chịu. Nhất định tôi không được phép đánh mất lí trí. Tôi tự dặn mình phải cố gắng nói chuyện nhẹ nhàng, ôn hòa.

Tấm biển phòng viện trưởng có màu trắng ngà được phối cùng màu chữ đen. Tôi đứng trước cửa, lấy gương ra nhìn lại mặt mình, cố gắng biểu lộ ra được một chút ôn hòa. Tôi nói với Lí Triết: “Tôi vào trong trước, anh có thể chờ tôi một lát không?”.

Anh ta ra hiệu cho tôi cứ đi: “Anh chờ em”.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi gõ cửa, sau đó nâng tay đẩy cửa đi vào.

Tuy rằng tôi rất ghét mùi thuốc sát trùng nhưng khi mùi hương này xuyên qua khoang mũi truyền tới đại não, nó đại diện cho một sự thần thánh, một sự nghiêm cẩn cứu sống sinh mệnh. Mà trời sinh tôi rất mẫn cảm với hương nước hoa. Tôi nhớ Lancome có một dòng nước hoa tên là Miracle, có người nói thành phần của loại nước hoa này có tác dụng kích thích tình dục. Khi hỗn hợp mùi của Miracle và thuốc sát trùng kết hợp rồi đập vào mặt tôi, pháo đài được xây dựng bằng lí trí yếu ớt trong tôi nháy mắt đã bị phá hủy tan tành.

Ngay cả việc nói một câu hoàn chỉnh với tôi cũng thật khó khăn: “Mụ đàn bà này... mụ đàn bà này... Tại sao bà ta lại ở đây?”.

Ả đàn bà họ Ngô chẳng thèm liếc tôi lấy một cái. Mụ vắt chân, nửa ngồi nửa tỳ trên bàn làm việc của bố tôi. Bà ta đang cầm lọ sơn màu lam tím tự bôi trát lên bộ móng của mình. Bố tôi hoàn toàn ngằm cho phép hành vi này. Ông ngồi trên sô pha, tự thu dọn báo cáo. Tôi cảm thấy đây là một sự sỉ nhục, đối với tôi, với bệnh viện và với sự tôn kính cho màu trắng thần thánh này.

Tôi tiến lên phía trước, giật lấy bình sơn móng, hất mạnh lên trên mu bàn chân của mụ ấy: “Hừ! Không biết xấu hổ”.

“Lão Cố, ông quản con gái mình cho tốt đi! Nuôi thế nào để nó thành con đàn bà đánh đá thế này!”

“Ít nhất thì loại đàn bà đánh đá này cũng không phải là dâm phụ cướp chồng người khác, có đúng không hả?” Tôi nắm chặt mớ tóc dài của mụ ta, giật mạnh một cái.

Ả đàn bà họ Ngô đánh tôi, kêu lên như tiếng lợn bị giết: “Lão Cố! Lão Cố! Ông không quản được nó sao? Mau dạy dỗ nó đi!”.

Tôi cố nén sự ghê tởm không vứt mớ tóc vứt xuống đất, mà níu chặt mụ ta không buông tay. Tôi biết, loại hành vi thấp hèn thế này không thể dùng được với loại phụ nữ như mụ ta, nhưng tôi thật sự không thể giữ được bình tĩnh. Tôi không tốt tính đến độ có thể kiên nhẫn ngồi xuống nói chuyện. Bản năng bảo vệ nguyên thủy nhất bật ra từ lồng ngực. Tôi không cho phép, tuyệt đối không cho phép.

Bố tôi ném báo cáo xuống đất “xoạch” một cái: “Tất cả dừng tay lại cho tôi! Đây là bệnh viện”.

Lí Triết tận mắt thấy tôi bị bố đuổi ra ngoài, tiếp đó là cánh cửa phòng viện trường nặng nề đóng sầm lại sau lưng tôi. Tôi giống như một con gà

mái thất bại, cô độc đứng ngoài cửa, vùi mặt vào hai lòng bàn tay. Đường như anh ta đã sớm biết trước được tôi sẽ thất bại nên cũng chẳng hỏi lý do, trực tiếp nắm tay tôi đi. Tôi cũng mặc anh ta làm vậy. Nỗi chua xót dâng lên từng cơn trong lòng như sóng ngầm nơi đáy biển.

Tôi còn nhớ lúc còn nhỏ, bố tay trái nắm tay tôi, tay phải giữ Quyên Tử, ba người cùng ngồi xõm trước sạp bán tò he xem ông chủ nặn Đường Tăng. Tôi nằng nặc đòi mua một tượng Trư Bát Giới, Quyên Tử cười tôi, nói chỉ có em bé xấu mới thích Trư Bát Giới. Bố xoa đầu tôi nói, Phi Phi thật thông minh, Trư Bát Giới tai dài, bụng bự mua về nhà cũng không lố vốn. Khoảnh khắc hạnh phúc đó như những đoạn phim ngắt quãng trong trí nhớ, cho tới bây giờ, khi chậm chậm tua lại vẫn thấy tươi đẹp như cũ.

Nhưng kí ức vẫn chỉ là kí ức, hiện thực đã phủ lên nó một mảng màu xám xịt. Kể từ khi mất Quyên Tử, gia đình tôi đã không còn trọn vẹn, hạnh phúc cũng không trở lại. Tôi hận Quyên Tử. Tôi biết mình không có tư cách này, nhưng tôi hận, hận chị ta vì đã cướp đi tất cả tình yêu cùng ánh sáng. Cho dù kết quả của việc báo thù này là gì thì gia đình chúng tôi cũng không thể quay trở lại trọn vẹn như ban đầu được nữa.

Kĩ thuật lái xe của Lí Triết hết sức tồi tệ, anh ta dùng lực nhấn phanh quá mạnh, đi được chẳng bao xa đã khiến tôi thấy nôn nao khó chịu. Nếu sớm biết anh ta lái xe như vậy thì có chết tôi cũng không để Tiết Duy Lạc đi trước. Lúc đi ngang qua cửa hàng, tôi không nhịn được nữa đành mở miệng: “Bác sĩ Lí, tôi muốn xuống xe mua quả dưa mang về”.

Anh ta tấp xe đỗ vào lề đường.

Khi đẩy cửa xe đi ra, tôi cảm thấy thoải mái như được lên thiên đường, ngồi xõm ở bồn hoa bên cạnh nôn khan một lúc lâu, dạ dày mới dễ chịu hơn một chút. Dưa của cửa hàng này rất tươi ngon, vỏ ngoài quả nào cũng

bóng màu xanh sẫm trông rất bắt mắt. Tôi cầm lấy một quả vừa sờ vừa vỗ, còn chưa đủ già.

Lí Triết thấy hành động của tôi thì rất tò mò: “Em biết chọn dưa à?”.

“Anh coi thường tôi sao? Lúc còn bé, nhà chúng tôi còn chọn mua cả bao tải dưa hấu. Hồi ấy chưa có tủ lạnh, chỉ có thể ướp lạnh trong giếng, tối tối mới nhắc lên ăn.”

Tôi chỉ vào đống dưa hấu ở đây rồi hỏi: “Theo anh thì quả nào ngon?”.

Anh ta nhìn một hồi lâu rồi chỉ một quả dưa méo: “Dưa vẹo táo nứt, quả này méo chắc là ngon”.

Lí Triết thực sự khiến tôi không nhịn được muốn phì cười: “Không vẹo cũng ngọt đó. Thôi cứ để ông chủ chọn hộ chúng ta đi”.

Người bán dưa nâng lên một quả rồi nói: “Quả này được”.

Sau khi trả tiền, Lí Triết bỏ quả dưa vào cốp xe. Tôi nhân cơ hội tiến vào ghế lái, vội vã cài dây an toàn: “Để tôi lái xe đi. Anh lái quá đáng sợ”. Anh ta không nói gì, ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ. So với Tiết Duy Lạc, vị bác sĩ Lí này dễ nói chuyện gấp một vạn lần.

Tôi mở máy CD nghe nhạc. Không ngờ trong số đĩa nhạc lại có đĩa gốc vở nhạc kịch “Bóng ma trong nhà hát^[1]”, còn là phiên bản do Sarah Brightman^[2] thể hiện. Điều này khiến tôi vô cùng vui mừng. Ít nhất ở khoản thưởng thức nghệ thuật, hai chúng tôi có chung sở thích.

[1] Bóng ma trong nhà hát (tiếng Anh: The Phantom of the Opera) là vở nhạc kịch của Andrew Lloyd Webber, dựa trên cuốn tiểu thuyết Le Fantôme de l'Opéra (Bóng ma trong nhà hát) của

Gaston Leroux.

[2] Sarah Brightman (sinh ngày 14 tháng 8 năm 1960) là một ca sĩ, diễn viên, nhạc sĩ và vũ công người Anh. Trong vở nhạc kịch “Bóng ma nhà hát”, cô đóng vai Christine Daaé.

Theo giai điệu của “Think of me” tôi hỏi Lí Triết: “Có một bài hát nào khiến anh cả đời không thể quên không?”.

“Một đời quá dài lâu, sở thích sẽ thay đổi theo thời gian. Có điều anh chắc chắn rằng đời này có một người khiến anh không thể nào quên được.”

“Ồ?” Anh ta đang ám chỉ cái gì? Hay là anh ta từng bỏ rơi người mình yêu khi gặp nạn?

“Vì sai lầm của anh đã khiến cho một người trẻ tuổi mất mạng.”

“Là tai nạn khi chữa trị à?” Tôi biết trong bệnh viện ngày nào cũng có những trường hợp bất hạnh như vậy hoặc tương tự.

“Cứ coi như vậy đi.” Anh ta không nói tiếp, thay vào đó chỉ có những tiếng thở dài.

Sau bản nhạc này là bài hát tôi yêu thích nhất, “Wishing You Were Somehow Here Again” cũng là một khúc nhạc trong đoạn trích do Sarah Brightman trình diễn. Trong đoạn kịch, nữ chính mê mang đi tới trước mộ cha, hi vọng thiên thần âm nhạc có thể chỉ đường cho nàng.

Con ước gì mình lại có thể nhìn thấy người một lần nữa,

Ước sao người vẫn chỉ ở đâu đó quanh đây,

Đôi khi con nghĩ chỉ cần nhắm mắt lại rồi chìm vào giấc mộng,

Và người sẽ lại về bên con,

Ước gì con lại được nghe thấy giọng người,

Dù con biết đó là điều không thể,

Mơ về người sẽ chẳng thể giúp con hoàn thành được,

Những kỳ vọng người vẫn đặt ở nơi con.

Người ta đều nói rằng trong vở kịch này, bóng ma là con quỷ giết người không chớp mắt. Nhưng tại sao trên thế giới này, tại mọi thời điểm, chúng ta đều sẵn sàng thỏa thuận với quỷ dữ, thậm chí chính bản thân chúng ta cũng đang đóng vai ma quỷ, dù là cố ý hay vô tình.

Tôi hỏi Lí Triết: “Chúng ta đi ăn cái gì?”.

“Mặt em bị thương như vậy còn có thể ăn gì chứ, chỉ có đi quán cháo gà hoặc nhà hàng đồ chay.”

“Vậy ăn cháo gà đi, ít nhất thì trong đó cũng có gà, tôi không ăn xì dầu là được rồi.” Tôi không có chút hứng thú nào với đồ chay, dù cho họ làm chân giò hun khói giống thật thế nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi được bản chất của nó, chẳng hề có tí tẹo thịt nào cả.

Cửa hàng cháo gà ngon nhất thành phố đang tu sửa lại, nhà thứ hai đã đóng cửa ngừng kinh doanh, cái thứ ba lại là cửa hàng chỉ giao hàng tận nơi không phục vụ tại chỗ. Tôi cùng Lí Triết bốn mắt nhìn nhau, cảm thấy thế giới này thật quá kì diệu. Tôi nên cảm thán về nhân phẩm của mình hay đổi một cách nhìn khác là số của bác sĩ Lí quá xui xẻo. Tôi nhìn chăm chăm về

phía trước, trợn mắt hỏi anh ta: “Bây giờ thì làm thế nào? Các quán cháo gà đều đẹp cả rồi”.

“Vậy thì chúng ta đi chợ, mua gà về nấu.” Lí Triết lắc đầu nói.

Anh ta đang nói về một con gà sống đúng không? Nhất thời tinh thần tôi có chút hưng phấn: “Vậy ai giết gà nhỡ lông?”.

“Anh.”

“Như vậy ai chặt gà?”

“Dĩ nhiên là anh.”

Tôi cảm giác như mình có thể ngửi được mùi thịt gà thơm: “Vậy anh nói xem ai sẽ nấu gà? Ai thêm gia vị?”.

“Em hỏi vậy chẳng lẽ là muốn làm?” Bác sĩ Lí không quá quen với phương thức áp bức của tôi, lại ngây thơ cho rằng tôi muốn giúp đỡ.

“Tôi chỉ đang xác nhận chắc chắn rằng chốc nữa mình hoàn toàn không phải làm gì cả.” Tôi lập tức hờn hờ lái xe đến chợ.

Thời khắc oai hùng của người đàn ông chính là lúc bận rộn trong nhà bếp. Tôi chuyển chiếc ghế nhỏ ra ngồi ở cửa phòng bếp, ôm Tây Tây nhìn Lí Triết nấu cơm.

Tôi lớn tiếng nói: “Tôi ăn cháo gà không có thêm gì! Cảm ơn”.

Anh ta vừa cắt thái nguyên liệu vừa quay đầu lại nói: “Được”.

Tiết Duy Lạc ra tay rất hào phóng, tìm cho tôi một căn hộ nhỏ có một phòng, một sảnh, ngoài ra còn có một ban công khá rộng và thoáng đãng. Tuy rằng căn hộ này không còn mới nhưng tôi đã vô cùng thỏa mãn. Hơn nữa bà chủ nhà còn cho tôi một ít dầu, muối, tương... cùng một số gia vị, tôi còn có thể soi mói cái gì? Tâm an chính là nhà^[3], đây là triết lý nhân sinh mà tôi vẫn theo đuổi. Lúc này trên đường đi về, tôi đã xác định rõ ràng nhiệm vụ của mình là: “Chỉ rửa bát chứ không nấu cơm”, còn bác sĩ Lí đã bị áp bức đến tình cảnh bi thảm: “Không những nấu cơm mà còn phụ rửa bát”.

[3] Lấy ý trong câu: “Vô luận hải giác dữ thiên nhai, đại để tâm an tức thị gia” - bài thơ “Chung Đào Hạnh” (trồng hạnh đào) của Bạch Cư Dị. Ý nói dù cho là nơi nào đi nữa (dù cho là chân trời hay biển rộng), chỉ cần là nơi có thể khiến con người có cảm giác an toàn, tin tưởng thì đó chính là nhà.

Nhìn cách Lí Triết thái đồ ăn cũng biết anh ta là chuyên gia, bốn ngón tay uốn lượn chặn trên sống dao, lưỡi dao chuyển động liền mạch nhanh như chớp giật cùng kỹ thuật thái sợi gừng, nhỏ không kém sợi tóc của tôi là mấy. Anh dùng vải mỏng gói những sợi gừng này lại, đặt nấu trong nồi, nhờ đó vừa có thể thỏa mãn yêu cầu không cho gừng của tôi lại vừa có thể phối hợp đủ hương vị cho món ăn. Lúc nêm gia vị, anh không cho xì dầu mà thay vào đó là Lục Nguyệt Tiên^[4].

[4] Một loại xì dầu của công ty Hân Hòa, Trung Quốc với tiêu chí là một loại gia vị vì sức khỏe, với công nghệ chế biến lên men tự nhiên, ít muối.

Tây Tây ngửi thấy mùi thơm trong nồi, nhin không được lè cái lưỡi nhỏ ra liếm. Nó muốn nhào từ trong lòng tôi ra để đến nịnh nọt Lí Triết. Tôi đoán cu cậu này cũng đang thèm ăn, thật sự là thằng nhóc vô dụng. Tôi cảnh cáo vỗ đầu nó: “Đừng quậy. Quậy nữa là không cho mày ăn”.

“Em chấp nhật một con chó làm gì?” Lí Triết cho thêm Bạch chi^[5] vào trong nước dùng gà. Khi đi mua thức ăn, anh ta đã dạy tôi cho thêm loại này hương liệu có thể khiến thịt thêm thơm ngon.

[5] Bạch chi là một vị thuốc trong Đông y, được bào chế từ rễ cây bạch chi phơi hay sấy khô, vị cay, tính ôn, lợi cho phổi, dạ dày, đại tràng.

Không biết có phải do ảnh hưởng của món ngon hay không, tôi bỗng cảm thấy bóng lưng của anh ta trông vô cùng đẹp trai. Nét đẹp của phụ nữ là dịu dàng mà quyến rũ, còn đàn ông là ở đường nét cương nghị. Nhìn từ phía trước, Lí Triết là một thư sinh tao nhã nhưng nhìn từ phần lưng lại có cảm giác rất... cơ bắp săn chắc, có thể thấy được là thân hình của người thường xuyên rèn luyện.

Tôi thả Tây Tây ra, mặc cho nó lắc đầu vẫy đuôi bên chân Lí Triết, tận dụng mọi cách lấy lòng còn mình quay vào phòng lấy bát đĩa. Ở một số chuyện, Tiết Duy Lạc rất ngây thơ, anh mua cho tôi bát đĩa hoàn toàn mới nhưng lại in hoa văn hoạt hình, không phải Mickey thì sẽ là Công chúa Bạch Tuyết. Tôi cũng nghi ngờ không biết bằng này tuổi đầu còn dùng bộ bát đĩa như vậy có bị người ta nghĩ là dạng chậm trưởng thành hay không nữa? Khoa trương hơn nữa là chẵn. Tôi khẳng định mấy thứ này cũng là do anh ta mới mua, bởi tôi còn nhìn thấy nhãn giá vớt trong sọt rác đầu giường. Chẵn đó là sản phẩm mới được đưa ra thị trường nhân dịp kỉ niệm sáu mươi năm thành lập tập đoàn Disney, trên đó có hình ảnh tất cả các nhân vật hoạt hình Disney còn gối của tôi in hình Timon và Pumbaa trong “Vua Sư Tử”.

Tôi chợt nhớ ra là lần đầu tiên ngồi trên xe của anh, tôi có nghe bài hát đó. Chẳng lẽ từ ngày đó mà anh liền cho rằng tôi là một người mê phim hoạt hình? Hay nghĩ tâm tính tôi vẫn còn dừng lại ở giai đoạn thiếu nhi ngây ngốc?

Lí Triết ngân giọng nói: “Có thể ăn được rồi”.

Tôi vội vàng đi ra giúp anh ta dọn cơm. Lí Triết nấu thật nhanh, một đĩa Gà lạnh xắt khúc^[6] cùng một nồi cháo gà, thậm chí còn có cả dưa chuột trộn sợi đậu phụ khô. Tây Tây với cái chân què bật người lên ghế tựa rồi chui vào trong lòng tôi. Thay vì to gan dám ghếch chân lên thì nó chỉ dám thò đầu gác lên mặt bàn.

[6] Nguyên gốc là Bạch trâm kê - một món ăn Quảng Đông được ưa thích nhất, thuộc loại gà luộc. Phương pháp làm đơn giản, chín vừa không nát, không thêm nhiều vật liệu phối hợp mà vẫn bảo đảm nguyên vị. Thịt gà trắng da trơn thịt mềm, thanh đạm ngon miệng...

Tôi gắp một miếng thịt gà bỏ vào trong miệng, nhận được tiếng phản đối hừ hừ của Tây Tây. Tôi bỗng nghĩ tới Claude^[7] - một đầu bếp người Pháp đã từng nói: “Chế biến thức ăn không phải việc phù phiếm mà là cả một nghệ thuật. Có nhiều lúc, nó nói lên trái tim của người đầu bếp”. Thực ra không chỉ có phụ nữ dùng thức ăn ngon để chinh phục đàn ông mà theo tôi thấy, đàn ông cũng có thể dùng món ngon để chiếm được trái tim người phụ nữ.

[7] Claude Bosi sinh năm 1972 là một đầu bếp người Pháp. Ông hiện đang nắm giữ hai ngôi sao Michelin với các nhà hàng Hibiscus của ông tại London.

Lí Triết hỏi tôi: “Ăn có ngon không?”.

Tôi nói: “Miếng đầu tiên tôi ăn quá nhanh, chưa kịp nếm ra mùi vị”.

Lí Triết thay tôi múc cháo, vừa trêu chọc vừa nói: “Lúc Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm hình như cũng nói một câu tương tự như vậy”.

Gà giò làm sống, thịt đùi vô cùng thơm ngon, hơn nữa anh làm nước chấm rất vừa miệng, còn thêm mùi thơm mát, tôi ăn ba gắp thịt gà rồi mới cúi đầu húp cháo. Tây Tây đã dùng móng vuốt cào tay tôi.

Lí Triết nhặt khối xương đưa cho Tây Tây: “Mẹ con không để ý tới con đâu”. Ngay lập tức, Tây Tây từ bỏ công kích tôi, trực tiếp nhảy vào vòng tay của anh.

Tôi không phục: “Hừ, nó là đại diện điển hình của ‘Gió chiều nào xoay chiều ấy’”.

Lí Triết gắp một ít sợi đậu phụ khô đặt vào bát cháo của tôi: “Làm gì có người nào lại đi tranh chấp với chó? Em có muốn xem ti vi không?”.

Tôi bỗng nhiên thấy rất buồn cười. Đây rõ ràng là nhà của mình, tôi không mời được người ta một chén nước, đưa cho một đôi dép, ngược lại là anh ta sẵn sóc hỏi tôi có muốn xem ti vi không? Tôi tự an ủi mình dù sao cũng là lần đầu tiên tôi đến căn hộ này, còn chưa kịp thích ứng hoàn cảnh. Sau đó hai chúng tôi cùng nhau tìm điều khiển ti vi, tôi vừa ngồi gặm chân gà vừa mở xem một lượt qua các kênh: “Điểm tin giải F1, WRC^[8], MotoGP^[9], anh xem cái nào?”.

[8] Giải đua Công thức một và Rally cho ô tô phổ biến và danh tiếng nhất hiện nay.

[9] Giải đua moto nổi tiếng.

“Em không thể xem cái gì mà các cô gái thường thích sao?”

“Ý anh muốn nói tới chương trình ‘Cười vui vẻ’ sao?” Tôi biết bộ mặt mình lúc này vô cùng ngây thơ vô số tội.

“Bỏ đi, em cứ xem đua xe thôi.”

“OK. Vậy thì xem MotoGP.” Tôi thực hiện được âm mưu, sớm đã nhấn điều khiển chọn xong kênh truyền hình. Gần đây nhất, Valentino Rossi^[10] đã gặp phải đối thủ, ngay cả lợi thế phong thủy, đất sân nhà Italy cũng không giúp anh bảo vệ được chuỗi thắng lợi liên tiếp, để thua bởi Stoner^[11] và đồng đội Lorenzo^[12]. Tôi càng xem càng tức đến nghiến răng nghiến lợi, dứt khoát tắt ti vi.

[10] Valentino Rossi, là tay đua xe moto chuyên nghiệp người Italy, với biệt danh là “The Doctor”. Anh từng vô địch đua xe ở nhiều phân khúc xe khác nhau. Hiện nay anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.

[11] Casey Stoner, sinh năm 1985, là một tay đua moto chuyên nghiệp người Úc, hai lần vô địch MotoGP.

[12] Jorge Lorenzo Guerrero, tay đua moto người Tây Ban Nha, sinh năm 1987, ba lần quán quân giải vô địch thế giới cho xe 250 phân khối và là tay đua của đội Yamaha.

Lí Triết đang thu dọn bát đĩa trên bàn, không nhịn được cười: “À, anh thấy không phải đang xem thi đấu mà là nhìn người”.

“Dĩ nhiên! Nếu như F1 không có Kimi^[13], MotoGP không có Rossi thì với tôi mà nói, đó chính là đả kích mang tính hủy diệt. Nhìn trai đẹp vô địch mới là vấn đề mấu chốt.” Suy nghĩ một lát tôi lại bổ sung: “Điều kiện tiên quyết đương nhiên là có trai đẹp nấu cơm cho, lại có thể nhìn thấy trai đẹp đoạt chức quán quân, vậy thì mới càng mỹ mãn”.

[13] Kimi Räikkönen (tên đầy đủ Kimi Matias Räikkönen, sinh ngày 17 tháng 10, 1979 tại Espoo, Phần Lan) là nhà vô địch F1 năm 2007. Trước đó, Räikkönen đã hai lần xếp thứ 2 giải đua này.

“Anh lại nghĩ không hẳn là như vậy.” Lí Triết đặt đũa trên miệng bát, nghiêng người qua vuốt tóc tôi: “Có ai đã từng nói với em chưa, bất kể lúc em cười hay vui đùa, ánh mắt của em luôn biểu lộ ra một sự trầm tĩnh hoàn toàn tương phản với vẻ bề ngoài. Cho dù người khác có nói gì, làm gì hay bề ngoài trông như thế nào thì em cũng không thực sự để tâm đến”.

Nội tâm của tôi dường như bị người ta xé rách, giống như một quả vải bất lương bỗng nhiên chỉ còn lại da thịt màu trắng. Tôi luống cuống vuốt tóc, cuối cùng đành dán chặt mắt trên bộ trà cụ tử sa lâu năm. Tôi nói: “Tôi thay đổi chủ ý, anh rửa bát còn tôi đi pha trà”. Âm thanh nhỏ hơn ngày thường rất nhiều, gần như không thể nghe thấy.

Lúc xoay người đi vào phòng bếp, Lí Triết than nhẹ: “Em đang trốn tránh”.

Tôi vừa đun nước vừa ép buộc bản thân phải bình tĩnh. Anh ta cũng chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi. Anh ta mới gặp tôi hai lần, lấy tư cách gì để nói này nói nọ, nhất định là bệnh nghề nghiệp của bác sĩ. Tôi ngồi trên sàn nhà, tựa lưng vào ghế sofa, bưng chén trà nóng nhìn khói nước lượn lờ. Lí Triết lau khô tay ngồi xuống cạnh tôi, tôi đưa chén trà nhỏ cho anh ta, lại lấy cho mình một chén khác.

“Em có thể cho phép anh tới gần không?” Khi nói câu này, giọng nói của anh ta trở nên thật nhẹ.

“Gần như thế nào?” Tôi gượng cười, hai chúng tôi dường như có thể nghe thấy tiếng đối phương đang chờ.

Lí Triết dịu dàng đặt một nụ hôn lên gò má tôi rồi nói: “Anh có nhiều thời gian. Anh sẽ chờ em”.

Tôi nghĩ, với tôi mà nói, tình cảm là thứ có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Ba năm trước, Quyên Tử rời đi cũng đã mang theo quyền lợi yêu và được yêu. Tôi tự lừa gạt chính mình rằng bản thân không sống dưới bóng ma của chị. Tôi là tôi, Quyên Tử là Quyên Tử. Tất cả mọi chuyện xảy ra với Quyên Tử chỉ là “bất ngờ”, chỉ cần dùng hai chữ này là có thể rũ sạch mọi tội ác trên người. Nhưng hóa ra sự nguy trang của tôi lại không chịu nổi một đòn. Một người ngoài đều có thể dễ dàng nhìn ra, nói chi tới tự gạt mình.

Tây Tây chạy lại ngủ ở một bên chân tôi. Nhóc con này hôm nay được ăn uống no đủ, ngay cả thức ăn cho chó nó vẫn yêu thích cũng không thêm động vào.

Lí Triết hỏi tôi: “Em có vẻ hiểu rất rõ Tiết Duy Lạc?”.

Tôi lắc đầu.

“Anh nghe nói nhà anh ta rất có thể lực.”

Tôi vẫn lắc đầu.

“Anh cảm thấy hai người rất thân mật, có vẻ rất ăn ý với nhau.”

“Ăn ý cái gì? Cả hai chúng tôi đều rất hung hãn hay là cả hai đều quái dị?” Tôi không nhịn được mỉm cười. Tôi vẫn không có đủ dũng khí để thừa nhận mình thích Tiết Duy Lạc, hoặc nói là “từng thích”, cũng chỉ là từ tôi tự tìm cho mình. Anh vẫn chưa bao giờ rời khỏi trái tim tôi.

“Vậy những lúc em ở cùng anh ta lại thả lỏng hơn rất nhiều cái này phải giải thích thế nào?” Lí Triết đặt chén lại trên khay.

“Tôi không cần một bác sĩ tới phân tích nội tâm của mình.” Tôi cảm thấy anh ta nói chuyện đã hơi quá đà, không nhận được mới sáng giọng.

“Em đừng vội quyết định như vậy, em còn chưa biết rốt cuộc là bản thân mình cần cái gì.” Lí Triết thay tôi phủi đi một sợi tóc rụng trên bả vai. Anh ta nghĩ rằng mình hiểu tôi? Nhưng mà tôi thấy cũng không hẳn. Một người luôn sinh hoạt dưới ánh mặt trời như anh ta làm sao có thể hiểu được những tích tụ phủ đầy bụi trần trong lòng tôi đây.

“Cũng không còn sớm nữa, em có mệt không? Ngày mai anh làm ca sáng, tan làm anh tới đón em đi ăn cơm.” Anh ta không cho tôi cơ hội từ chối, nhanh chóng nói tiếp: “Nếu không, anh tới nấu cơm cho em, Tây Tây cũng có thể cùng ăn. Khi tan làm anh sẽ đi chợ mua thức ăn”.

Tôi ngẩng đầu nói: “Anh sẽ thất vọng”.

Anh ta chỉ cười rồi cầm chìa khóa xe trên bàn, đóng cửa đi ra ngoài. Sau khi anh ta đi, tôi như bị quỷ thần xui khiến chạy đi lật xem tủ lạnh thấy tất cả đồ ăn thừa đều được cất vào hộp Lock&Lock, dán lên nhãn mác, còn ghi ngày, xếp chồng lên nhau thật chỉnh tề. Các loại sữa chua tôi mua lúc chiều cũng được đặt từ trong ra ngoài theo hạn sử dụng, những loại gần hết hạn đặt bên ngoài, thuận tiện cho tôi khi lấy. Các loại gia vị được đựng trong lọ nhựa dày, đậy kín, đặt ở ô ngăn kéo cuối cùng, đồ đựng nước cũng được đặt xen kẽ dựa theo kích thước chai. Đúng là mẫu đàn ông của gia đình, tôi nhìn tủ lạnh tấm tắc, lấy làm kì lạ.

Tôi chợt nghe thấy có tiếng chìa khóa mở cửa, cũng không nghĩ nhiều, lớn tiếng hỏi: “Anh để quên gì sao?”, rồi lại cảm thấy không đúng, Tiết Duy Lạc chỉ đưa cho tôi một chiếc chìa khóa, cứ cho là Lí Triết có quên gì đó thì anh cũng không thể có chìa khóa mở cửa.

Tây Tây dùng bốn cái chân ngăn ngùn chạy vội ra ngoài, có điều nó không sửa cũng chẳng có thanh âm kì lạ nào, chắc là người quen. Tôi lau khô tay đi tới phòng khách, Tiết Duy Lạc đã ngồi yên vị trên ghế sa lông.

Anh bưng chén trà của tôi lên, ngửa cổ uống cạn, vừa mở miệng đã không nói được câu nào tử tế: “Thế nào? Em không giữ anh ta ở lại qua đêm?”.

Cơn giận lan khắp toàn thân rồi bị tôi nén chặt ở lồng ngực, tôi hoàn toàn không đếm xỉa tới sự khiêu khích của anh, nói: “Có phải chỉ cần tôi còn ở trong căn hộ này thì anh vẫn có chìa khóa để ra vào không?”.

“Đúng.” Con người của Tiết Duy Lạc ánh lên vẻ đắc ý. Anh nhún vai một cái, dáng vẻ yên tâm thoải mái.

“Được, vậy tôi dọn nhà, đi ngay lúc này.” Tôi cũng chẳng có gì cần thu dọn, chỉ cần xỏ giày vào là có thể đi.

“Vào lúc này em còn có thể đi đâu? Đừng nói dối, em vốn chẳng còn chỗ nào để đi cả.” Anh quen nhà quen cửa đi tới ngăn tủ lấy một bình rượu đỏ, sau lại thuận tay lấy luôn dụng cụ mở treo trên tường mà chẳng hề mất công tìm.

“Có vẻ như anh rất quen thuộc căn hộ này?” Tôi có chút kinh hoàng, tôi chỉ vừa gặp bà chủ nhà, nơi này chắc hẳn không phải nhà của Tiết Duy Lạc.

“Lúc đi học, tôi thuê trọ ở nơi này.” Anh mở cúc cổ áo, để lộ chiếc cổ trắng, ra vẻ nơi này chính là nhà mình, lấy ra hai ly rượu tự đi xuống bếp rửa.

“Tiết Duy Lạc, tôi van xin anh. Anh đừng như vậy có được không? Phải, đúng là tôi nhất thời quẫn bách nên mới làm phiền anh tìm giúp nơi ở, nhưng tôi không phải vật sở hữu của anh.”

“Uống không?” Anh đưa ly rượu cho tôi.

“Tôi không uống.” Tôi đi vào nhà bếp, âm âm đóng sầm cửa lại. Đi vào mới thấy mình thật khờ, nhà bếp thì có cái gì, không thể ngủ lại chỗ này. Người ta đều nói phụ nữ khi yêu, chỉ số thông minh là âm vô cùng, xem ra lời này cũng không đúng hoàn toàn. Chỉ khi nào đụng phải Tiết Duy Lạc thì chỉ số thông minh của tôi mới trở nên thấp thảm hại. Cho tới lúc quay lại phòng khách tôi mới phát hiện mình chậm một bước, Tiết Duy Lạc đã nhanh chân chiếm lĩnh phòng ngủ. Tôi hối hận, mình không nên nhất thời kích động, nếu như vừa rồi chạy vào đó trước thì bây giờ đã chẳng phải chịu tình cảnh không chỗ ngủ cả đêm nay. Bây giờ thì tốt rồi, anh chiếm lấy cái giường duy nhất trong nhà, tôi biết tìm chỗ nào để ngủ.

Sô pha sao? Tôi liếc nhìn kích thước của nó, chắc chắn sẽ không thoải mái.

Tôi đi từ cửa nhà tới phòng bếp rồi lại đi từ phòng bếp tới phòng khách, nhìn nơi nào cũng không thấy hợp mắt, đi ra ngoài, nói không khéo lại phải ngủ trên đường cái. Chết tiệt!

Tiết Duy Lạc cầm khăn mặt cùng áo tắm, thoải mái đi vào phòng tắm trước mặt tôi. Tôi nhìn chăm chăm theo bóng lưng anh cho tới khi cửa kính bị khóa lại. Không thể trách tôi, đây là cơ hội báo thù ông trời cho tôi. Tôi vội chạy đi mở cửa phòng ngủ, tranh thủ trước khi anh về chiếm lại chiếc giường. Không ngờ rằng đêm nay tôi còn có cơ hội xoay chuyển tình thế, để cho anh đi ngủ sô pha đi.

Tôi khóa cửa phòng thật chặt, lại cẩn thận lấy cái ghế chặn lại rồi mới yên tâm trùm chăn, mở ti vi xem mấy bộ phim truyền hình không chút dinh dưỡng, tưởng tượng lúc anh về sẽ làm sao, tức giận đến giậm chân như thế nào, ha ha.

Gần mười phút trôi qua, tôi vểnh tai lên nghe thấy một chuỗi tiếng động lạch cạch vang lên. Chắc là anh cũng đã tắm xong, sau đó thì sao, chấp nhận nằm sô pha?

Nhưng trong nháy mắt, chuyện đáng sợ xảy ra, Tiết Duy Lạc vừa đưa tay lau tóc, vừa tiến vào phòng từ một cánh cửa khác. Lúc này tôi mới chú ý, sau tấm rèm cửa sổ còn có một cánh cửa kính ngậm dẫn lên sân thượng. Cho dù tôi chặn thứ gì ở trong phòng cũng vô dụng, cũng chỉ là làm trò cười cho anh nhìn. Tôi kéo chặt chăn, tuyên bố rằng đây là lãnh địa của mình.

“Phi Phi, em định ở đây nhìn anh thay quần áo sao?” Tiết Duy Lạc bình thản đứng bên giường, chậm rãi từ trong túi áo khoác vừa cởi lấy ra một điều thuốc, cũng không đốt mà chỉ bỏ vào một hộp thuốc lá bằng hợp kim nhôm tinh xảo. Mặt hộp là hoa văn khói thuốc màu đen kiểu cũ, không biết là do cố ý làm cũ hay dùng đã lâu, hình vẽ ở các góc đã bị tróc ra. Dường như anh cũng chẳng quan tâm lắm tới việc tôi có ở đây hay không mà trực tiếp tới tủ quần áo, lấy ra một bộ âu phục. Trời đất! Tại sao chỗ này lại có quần áo của anh ta?

Tôi ngây người ra tầm mười giây, sau đó vẫn là bất mãn lúi thủi đi ra trong thất bại. Anh có thể không để ý tới việc tôi đứng một bên nhìn, nhưng tôi thì không thể da mặt dày mặc anh như vậy. Làm sao anh có thể bình thản đối mặt tôi, không có một chút bất an như vậy?

Tôi quay về sô pha ở phòng khách, chép miệng đổi kênh ti vi lung tung không mục đích. Mấy chương trình truyền hình bây giờ cũng thật kì lạ, bày

tám kênh cùng chiếu một bộ phim. Khi đổi kênh lúc nào cũng nhìn thấy những khuôn mặt tương tự từ đứa nhỏ tầm mười tuổi tới ông lão hơn tám mươi, xuất hiện không theo quy luật từ tập một đến tập ba mươi.

Tiết Duy Lạc giống như thị uy, ăn mặc chỉnh tề đứng che khuất phân nửa tầm mắt tôi. Không biết là anh chuẩn bị đi tham dự cuộc họp quan trọng tới cỡ nào lại cần ăn mặc xa hoa tới vậy, âu phục Dorm bằng vải lanh trắng phối hợp với áo sơ mi D&H màu nâu sậm, cổ áo mở rộng không đeo cà vạt. Phía dưới là quần Kent dài màu trắng gạo phối hợp với một chiếc thắt lưng da MM màu trắng. Tôi cảm thấy anh mặc một cây trắng như thế này đi ra ngoài, tại sao lại không thấy bất an, nhờ đâu dính bản thì trông sẽ rất khó coi.

Anh trợn mắt với tôi: “Nhìn cái gì! Em còn không đi rửa ráy thay quần áo?”.

“Tôi?” Chẳng lẽ ở đây còn có chuyện gì của tôi hay sao?

“Cho em mười phút.”

“Cái gì?”

“Chín phút năm mươi lăm giây.”

“Anh nói rõ ràng xem nào.”

“Chín phút năm mươi hai giây.”

Nói lý với Tiết Duy Lạc còn khó khăn hơn làm giao dịch cùng ác ma nhiều. Tôi ôm một bụng nghi hoặc, cầm bừa một bộ trang phục mặc ở nhà chạy tới nhà tắm. Những cô gái bình thường tắm rửa cần ít nhất không dưới bốn mươi phút, nhưng từ nhỏ tôi đã quen dùng chung phòng tắm cùng

Quyên Tử, vừa lấy sữa tắm vừa gội đầu, rửa ráy còn nhanh hơn đánh trận, chỉ bảy tám phút sau đã lau tóc đi ra.

Anh nhìn đồng hồ gật gù: “Còn lại mười hai giây, em mặc cái này vào”. Anh như đang làm ảo thuật, bỗng dưng ném cho tôi một bộ lễ phục trẻ ngực màu vàng nhạt.

“Mặc cái này? Bây giờ?”

Anh lại kéo cánh tay tôi đi ra ngoài: “Em muốn mặc đồ ngủ cũng không sao, người mất mặt cũng không phải là tôi”.

“Tôi thay! Tôi thay.” Thay xong tôi mới thấy có chút gì không đúng. Đi ra ngoài đâu phải chỉ có hai lựa chọn là mặc đồ ngủ và lễ phục còn có thể là quần bò áo sơ mi. Tiết Duy Lạc thông qua một loạt tâm lý áp bức khiến tôi nảy sinh ra ảo giác chỉ có thể là cái này hoặc cái kia. Tiếc là thay quần áo xong tôi mới phát hiện mình bị lừa, khó tránh khỏi việc cảm thấy có chút mất mặt.

“Không còn thời gian trang điểm, em mang đồ theo, làm trên xe.”

Hiện tại, ngay cả ghế phụ tôi cũng bị tước đoạt, trực tiếp bị quăng ra ghế sau. Tôi kìm nén tức giận, búi một kiểu tóc đơn giản, tô thêm chút phấn son lên mặt. Không phải bởi vì mệnh lệnh của Tiết Duy Lạc mà là mặc lễ phục còn để mặt mộc, chính bản thân tôi cũng không chấp nhận được. Xe dừng lại trước cửa một câu lạc bộ tư nhân lớn, trước mắt là một tòa biệt thự hai tầng kiểu tây sơn màu trắng sữa, bên trong không khí yên lặng, không giống như tổ chức một vũ hội lớn.

Điều khiến tôi hoảng sợ chính là, tôi nhìn thấy chiếc X5 của Đường Ba cũng đỗ ở ngoài cửa.

“Đường Ba ở đây?” Tôi vớt hộp đồ trang điểm vào túi xách, theo bản năng, tự tôi cũng đánh hơi được chút gì đó không bình thường.

“Em nói xem.”

Mỗi khi nghe được câu trả lời này tôi đều muốn xông lên bóp chết anh.

Khi Tiết Duy Lạc dừng xe trong bãi đỗ, đã có nhân viên gác cửa đứng chờ thay chúng tôi mở cửa xe. Có điều anh từ chối nhân viên, rất lịch sự tự mình thay tôi mở cửa, làm ra một tư thế mời: “Tiểu thư, chúng ta đã tới nơi”.

Tôi đang định hỏi có phải là anh đang muốn đùa cho vui không thì thấy hai người khiến da đầu tôi tê dại đang chờ đón sẵn: Đường Lâm, Đường Ba. Tôi chỉ muốn trốn hai chị em nhà này còn không kịp, tại sao Tiết Duy Lạc lại muốn đưa tôi tới nơi này? Hôm nay Đường Ba cũng mặc một bộ âu phục màu đen có thắt nơ, có điều mặt mụn nhọt thì vẫn là mặt mụn nhọt, cậu ta có mặc cái gì thì cũng chỉ là họ nhà cóc. Tôi nắm lấy khuỷu tay của Tiết Duy Lạc giống như nắm cọng rơm cuối cùng bên vách núi, nhưng anh nở nụ cười nhạt nhẽo, tay lại dùng sức đẩy ngón tay tôi ra.

Anh rất tự nhiên ôm lấy Đường Lâm bên cạnh Đường Ba, cầm lấy cánh tay tôi trực tiếp nhét vào trong tay Đường Ba. Lòng tôi khó chịu như bị khoét đi một miếng thịt, không ngờ tôi vẫn tưởng bỏ, trong tiềm thức vẫn coi anh như một người bạn. Tôi lạnh mặt âm thầm mắng tổ tông mười tám đời nhà anh nhưng cũng chẳng được tích sự gì. Tôi định chuồn đi nhưng nhìn đường rồi đành thôi, nơi này trừ phi là có xe riêng bằng không thì chỉ còn cách ra cửa bắt taxi vấn đề là có dễ bắt được hay không thôi.

Tiết Duy Lạc không biết là vô tình hay cố ý mà dùng tay ôm chặt eo Đường Lâm, lòng bàn tay dán sát vào phần hông đẹp của chị ta. Đường Lâm cười khúc khích với anh, sự ám muội giữa hai người bọn họ khiến da

dày tôi khó chịu. Bốn người bồi bàn đồng loạt cúi đầu, sau đó cung kính nhận lấy áo khoác và túi xách từ chúng tôi. Bồi bàn đưa cho tôi một bản giới thiệu chương trình, tôi nhìn thấy dòng chữ cao nhất “Đêm ảo thuật đặc biệt của Bradley Jones”. Bradley Jones nổi tiếng ngang với David Copperfield, những nhà ảo thuật được hoan nghênh nhất nước Mỹ hiện nay.

Đường Ba lặng lẽ đặt tay lên hông tôi, không giấu được vẻ đắc ý khoe khoang: “Em gái à, em thích đúng không. Anh biết là em sẽ thích xem cái này nên đã cố ý đặt trước buổi biểu diễn riêng”.

Tôi buồn bã hừ một tiếng, chỉ đưa mắt tập trung về phía đằng trước. Gót giày đỏ như máu của Đường Lâm bước đi theo một tiết tấu nhất định, mỗi lần đặt chân xuống mặt đất đều mang theo vẻ khinh miệt. Tôi cảm thán từ tận đáy lòng, thế giới của người lớn thật sự vô cùng rục rờ. Rõ ràng tôi đã cùng Đường Lâm xé rách mặt mũi, nháy mắt lại cư xử như chẳng có việc gì xảy ra, cùng đi xem ảo thuật. Mông chị ta đắc ý vênh về phía tôi, mỗi lần vịn vẹo lại giống như cờ hiệu của công tước vùng Wellington khi chiến thắng trở về^[14].

[14] Trận chiến tại Victoria, Tây Ban Nha vào năm 1813, là trận chiến mà Napoleon đã dễ thua trước Arthur Wellesley, Công tước thứ nhất của Wellington.

Nụ cười của Đường Ba lóe ra sau đồng mụn chất chồng làm tôi ghê tởm: “Em gái, anh xin lỗi. Hôm ấy anh có chút chuyện. Anh đi tìm đám chết tiệt ở phòng tranh tính số, ai dè xử lý không sạch sẽ để dây dưa, lại còn bị bắt vào đồn cảnh sát. Mẹ kiếp, phải chi không ít tiền. Hơn nữa tối hôm ấy chị anh cũng nóng quá, không phân rõ trắng đen đã hiểu lầm em. Em nghe xong đừng giận, anh đã cho mấy người kia một bài học rồi, từ đầu tới móng chân. Về sau sẽ không ai dám động vào một sợi tóc của em. Em gái, em có sợ không?”.

Thì ra chuyện nhà tôi bị đập phá đúng là do Đường Lâm làm. Có gan làm còn có gan nói dối, lại còn bày ra vẻ thánh nữ trước mặt tôi, tôi khinh!

“Tôi sợ cái gì? Nhà tôi không có núi vàng núi bạc, chỉ có mấy món đồ gia dụng cũ hỏng, có cái gì không nữa?” Tôi đẩy ngực Đường Ba để cậu ta cách xa tôi một chút.

“Nhìn nè, em vẫn tức giận. Để hôm nào chị gái anh lại bù cho em một căn hộ mới cùng việc làm tốt hơn.”

Những thứ gì đó của nhà bọn họ, tôi không tư hào lấy một phần, cũng không thể tốt bằng cửa hàng của mình. Tôi làm sao dám mơ tới nhà đẹp công việc tốt. Bản thân tôi có bao nhiêu cân lượng, người khác không biết chẳng lẽ chính mình còn không rõ hay sao? Mặt dày đi ăn bám nhà họ Đường, tôi tự nhận mình không có cái phúc này.

“Chị anh còn về nói chuyện của em và anh Tiết, chọc anh tức đến mức phải đập đồ. Em gái anh, anh còn không biết sao, bảo em cặp cùng với ai chứ với anh Tiết thì làm gì có chút xíu quan hệ nào, đúng không?”

“Nếu đã khẳng định như vậy rồi thì anh còn muốn hỏi tôi làm gì?”

Đường Ba cười khan mấy tiếng, tiếp tục ra vẻ đáng thương, “Em gái ngoan, đừng như vậy. Anh trai có chỗ nào đắc tội với em, em cứ nói. Em không biết anh cầu xin anh Tiết bao nhiêu lâu mới dụ được em ra”.

Đường Lâm thanh cổ họng quay đầu: “Đường Ba, cậu đừng có em gái khác thì quay ra nói xấu chị gái. Cậu xem đi, cái đuôi cũng đã phe phẩy đến như vậy, thật không có tiền đồ!”.

“Không có tiền đồ cũng là em tình nguyện!” Giọng nói lớn của cậu ta vang lên, làm người dẫn đường cũng không nhịn được phải liếc mắt nhìn về

phía này.

Trên hành lang treo đầy những đoạn video tuyên truyền của Bradley Jones, Bradley chậm rãi mở rộng hai tay, thiếu nữ nóng bỏng được đặt trong biển lửa. Hình ảnh được ngừng lại ở thời khắc này, đánh mạnh vào thị giác, khơi gợi sự tò mò của khán giả. Nhưng dù thế nào tôi vẫn yêu thích David Copperfield.

Ảo thuật vốn chỉ là một loại thủ thuật nhưng kĩ xảo thủ thuật của Copperfield đã đạt tới trình độ làm tượng nữ thần tự do biến mất, tôi đã bị tài năng của ông thuyết phục. Ở trên sân khấu, ông không chỉ là một nhà ảo thuật gia mà còn là một diễn viên vô cùng xuất sắc. Mỗi một ánh mắt của ông sẽ khiến bạn cảm thấy rằng, ông đang biểu diễn vì một mình bạn, đây chính là sự hấp dẫn của ảo thuật Copperfield. So sánh với ông thì ảo thuật của Bradley Jones đi theo con đường kết hợp giữa ảo thuật truyền thống và hiện đại, ý nghĩ táo bạo cùng tình tiết tỉ mỉ mang tới cho khán giả trẻ tuổi những cảm giác khó tin.

Khi bồi bàn mở cửa, tôi nghe được âm thanh truyền tới từ bên trong: “Hoan nghênh quý vị đến với lâu đài ảo thuật của Bradley Jones”. Chỉ trong chớp mắt, phía trước lấp lánh như bầu trời sao. Sân khấu biểu diễn rộng khoảng bằng một phòng chiếu phim nhỏ, chỉ là trên trần nhà có bố trí thêm thiết bị tạo hình ảnh vũ trụ xoay tròn. Bradley Jones cùng trợ lý đã đứng trên sân khấu. Khu khán giả rất nhỏ, chỉ là một hàng gồm bốn chiếc ghế đặt thành hình bán nguyệt trước quầy rượu cocktail, chúng tôi bước vào chỗ ngồi dưới sự hướng dẫn của bồi bàn. Người pha rượu dựa theo màu sắc trên, trang phục của chúng tôi chế biến bốn loại cocktail: Red Fire, White Lady, Starry Night và Black Russian.

Ánh đèn lóe lên từ bốn phía, rọi vào một chiếc xe máy Yamaha YZR-M1 mới tinh. Bradley dùng một giọng nói đầy phấn khích: “Are... you... ready?”. (Các bạn đã sẵn sàng chưa?)

Đường Ba huýt sáo hướng về sân khấu: “Ready! Ready!”.

Đi kèm theo âm nhạc tiết tấu mạnh là một cô trợ lý tóc vàng mắt xanh xinh đẹp ngồi chếch bên sườn xe máy, màu son đỏ tươi hòa cùng màu Yamaha YZR-M1, Bradley nói: “Bắt đầu từ lúc này đây, xin đừng chớp mắt, 3... 2... 1”.

Ánh đèn trong nháy mắt tối sầm lại, lần thứ hai khi đèn sáng lên, xe máy cùng người đẹp đã đồng loạt biến mất.

“Ôi chao!” Đường Lâm khẽ hô lên: “Duy Lạc, anh nói xem có phải rất thần kỳ hay không?”.

“Ha ha”, Tiết Duy Lạc nâng ly lên kính Bradley trên sân khấu, Bradley cũng rất lịch sự gật đầu đáp lễ.

Âm nhạc lại nổi lên, Bradley nói: “Như vậy màn kế tiếp, quý vị càng phải tập trung, nhất định phải cẩn thận hơn lúc trước, 3,2,1”.

Khói lửa đồng loạt phun ra từ bốn phía sân khấu, sau những ánh sáng lấp lánh liên tiếp qua đi, chiếc Yamaha YZR-M1 một lần nữa xuất hiện công khai trên sân khấu.

Tiết Duy Lạc vỗ tay đầu tiên.

Đường Ba kề miệng sát lại gần bên tai tôi nói: “Em gái à, nói sao nhỉ? Ăn xong bữa khuya đến nhà anh, thế nào?”.

Tôi hỏi: “Đường Ba, tôi và anh quen biết đã bao lâu?”.

“Làm sao?”

“Nếu tôi muốn quyến rũ anh còn cần phải chờ tới bây giờ sao?” Tôi nhướn mày, nhấp một ngụm rượu.

“Em gái, em đến đây, nhìn lại anh thật cẩn thận.” Đường Ba buộc tôi quay lại nhìn thẳng mặt cậu ta, “Em không cảm thấy hai năm nay anh đã thay đổi sao? Người cũng đẹp trai, công việc cũng ổn định. Em sờ xem, có phải râu mép trên mặt đã đâm tay đúng không? Nếu không, em quên anh ngày trước đi, sau đó hai ta hẹn gặp ở một nơi nào đó, coi như người xa lạ vừa thấy đã yêu, quay lại từ đầu? Nói không chừng sẽ khiến em ngạc nhiên đấy!”.

Đây là lần đầu tiên tôi cười thoải mái như vậy trong mấy ngày nay: “Ha ha ha, Đường Ba, anh không đi làm diễn viên thật quá lãng phí. Khuôn mặt anh đặc biệt như vậy, tôi không thể coi như đối tượng gặp được ngẫu nhiên, làm sao bây giờ?”.

“Thật sự không có cách nào sao? Nếu không chúng ta thử hôn xem, không biết chừng lại có cảm tình.”

“Anh nằm mơ đi!” Tôi dùng túi xách đập cậu ta. Thật ra tôi cũng không hận Đường Ba. Tôi luôn cảm thấy cậu ta và chị gái mình không phải là cùng một loại người. Cái chết của Quyên Tử quả thực có liên quan tới nhà bọn họ, tôi cách xa cậu ta cũng là điều nên làm. Nhưng đối với cậu ta, tôi không thể nhẫn tâm được, Đường Ba cũng không phải là kẻ chủ mưu. Chỉ là tôi và cậu ta sẽ mãi mãi không thể đến được với nhau.

Trên sân khấu, Bradley đang biểu diễn ảo thuật với bộ bài tây, chính là để Đường Lâm nhớ kỹ một lá, sau đó nhét vào chõng bài cuối cùng nhà ảo thuật sẽ tìm ra lá bài được ghi nhớ đó. Đường Lâm chọn một cày Q tép, sau đó quay lại đưa cho chúng tôi xem. Tôi nhớ tới mặt sau những lá bài này

đều được nhà ảo thuật đánh dấu, đó là lý do họ có thể dễ dàng tìm ra lá bài được chọn. Màn biểu diễn nhỏ này rất thành công, chúng tôi lại vỗ tay.

Bradley lại nói: “Như vậy chúng ta lại cùng chơi với tiết mục kế tiếp, tôi muốn mời một tiểu thư xinh đẹp lên hỗ trợ cho tiết mục này”.

Đường Ba đẩy tôi: “Phi Phi, nhanh đi”.

Tôi đương nhiên cũng muốn trải nghiệm một lần, có thể được tham gia cùng ảo thuật gia đẳng cấp thế giới cũng rất vui vẻ.

Bradley hỏi tôi: “Tiểu thư xinh đẹp, chúng ta sẽ chơi cái gì đây?”.

Tôi nói: “Chẳng phải anh đã biến ra Monroe hay sao? Như vậy anh cũng biến tôi thành người trong bức họa được hay không?”. Tôi đang nhắc tới màn ảo thuật khiến Bradley thành danh - “Người trong tranh”. Anh ta đã từng làm sống lại Marilyn Monroe, để cho một vị nữ trợ lý đóng giả thành Monroe, sau đó sẽ mang cô từ trong bức tranh bước ra rồi quay trở lại trong đó với hình ảnh Monroe mỉm cười. Một tiết mục như vậy, đương nhiên quan trọng nhất là cần chuẩn bị từ trước. Do đó tôi đưa ra yêu cầu biến mình vào trong tranh thực chất là tạo ra cản trở, để anh ta biết rằng màn này cũng thông đơn giản như là biến lá bài thành cá vàng.

Có điều tôi thật không ngờ, Bradley ngay cả lông mày cũng không nhú, trực tiếp đồng ý: “Được, dĩ nhiên tôi tình nguyện ra sức vì người đẹp”.

Trái tim tôi hẫng một nhịp, đi tới trung tâm sân khấu, theo như Bradley đề nghị, bày ra một dáng vẻ lạnh lùng. Tôi thấy anh ta lấy ra một chiếc mũ che màu trắng, di chuyển qua lại mấy lần ở trước mắt tôi, anh ta hướng về phía khán giả nói: “Quý cô xinh đẹp này ngay lập tức sẽ được thỏa mãn ước nguyện”. Sau đó, một luồng gió mạnh xẹt qua, trước mắt tôi là một khoảng trắng. Tôi còn chưa kịp suy nghĩ chuyện gì xảy ra thì đã tiến vào

một thế giới màu trắng, chỉ là tiếng nói của Bradley còn vang bên tai, tôi biết lúc này mình đã “biến mất”.

Sau đó, tôi nghe thấy anh ta nói: “Nhìn xem, vị tiểu thư này đã xuất hiện trong bức tranh”.

Tôi không nhìn thấy mấy người đám Đường Ba, cũng không biết phản ứng của họ là gì, thậm chí cả bức tranh thay thế tôi trông như thế nào cũng không rõ. Nói chung là tôi chỉ nghe thấy tiếng kêu gào của Đường Lâm: “Các người, đủ rồi! Đủ rồi!”.

Trên sân khấu bắt đầu âm ỉ, hỗn loạn. Chương ngại vật màu trắng che mắt tôi từ từ được hạ xuống. Đường Lâm cùng Tiết Duy Lạc không biết đã đi đâu, chỉ có Đường Ba đang giậm chân muốn mắng chửi người, lại còn không nói được tiếng Anh. Bradley mặt đầy vô tội đứng trước tôi, hỏi trợ lý: “Chuyện gì vậy? Đã phát xảy ra chuyện gì?”.

Dường như trợ lý cũng không rõ ràng lắm: “Không có gì, tất cả đều rất tốt”, sau đó mới suy đoán: “Vị khách nữ kia có vẻ rất không thích bức tranh của ngài”.

Tôi theo hành động của Bradley nhìn về phía sau xem, ở chỗ tôi vừa đứng, quả nhiên có một bức ảnh trên nền vải cao hơn đầu người. Trung tâm bức ảnh đúng là hình chụp của tôi, thậm chí trang phục cũng là bộ váy trên người lúc này. Có thể là lúc chúng tôi vừa vào đã bị chụp ảnh kỹ thuật số. Tôi cảm thấy hình ảnh này chính là dáng dấp hơi khom lưng cúi đầu của mình lúc đi bộ. Có điều, có vài thứ dường như vĩnh viễn bám theo tôi. Phía cuối ảnh chụp là bóng tôi dưới ánh đèn. Tôi và cái bóng của mình đều hơi khom người về phía trước Nhưng nếu nhìn ở điểm chính giữa, tôi có thể thấy rõ cái bóng còn mặc thêm một chiếc quần, lưng còn mang theo một vật rất lớn, không phải là lễ phục giản dị trên người tôi.

Tôi không thể giải thích được điều này, có phải là do hiệu ứng ánh sáng giao thoa khiến cho cái bóng có sự sai khác, hoặc là có vật thể gì đó đặt xen vào bức ảnh, tạo thành hiệu ứng bóng trùng lên nhau. Tôi thật sự cảm thấy bức ảnh này giống như là tôi đang công theo một người là Quyên Tử. Có thể tưởng tượng ra đó chính là trang phục Quyên Tử mặc lúc vào rừng, tuy rằng trong hình, cái bóng chỉ là một đường viền màu đen nhưng tôi vẫn có thể đọc được ra hình dáng của Quyên Tử.

Đường Ba nhảy lên sân khấu lôi tôi đi: “Đừng nhìn, đi thôi. Năm nay tại sao lại xui xẻo như vậy? Chuyện này không thể cứ để như vậy là xong, anh sẽ cho người đi tìm hiểu. Nếu để anh biết được kẻ nào đứng sau phá rối, đừng trách ông đây vô tình. Đúng rồi em gái, lúc nào có thời gian hai chúng ta đi lễ chùa”.

Tôi bỗng nhiên nổi hứng đùa dai, nghiêm túc nhìn chăm chăm Đường Ba, nói từng chữ: “Anh nói xem, liệu đó có thể là chị tôi cúi người ở trên người tôi hay không? Có thể nào hay không?”.

“Em... gái... Em đừng dọa anh.” Lời nói của Đường Ba trở nên lắp bắp, tâm tình chơi đùa của tôi lại càng lớn hơn, học ngữ khí nói chuyện của Quyên Tử: “Tiểu Ba này, bao giờ em lại tới nhà chị chơi?”. Tôi còn nhớ đây là câu mà Quyên Tử hay nói với Đường Ba nhất.

Thân thể Đường Ba nhất thời cứng ngắc: “Em gái, em đừng đùa với anh như vậy có được không?”.

“Anh khẳng định là tôi đang đùa sao?” Mặt tôi vẫn không hề biểu cảm, thậm chí còn cầm lấy tay cậu ta. Đường Ba bỗng dùng sức vung tay tôi ra, liều mạng chạy về phía bãi đỗ xe. Lần này đổi thành tôi kinh ngạc, đây rõ ràng chỉ là một trò đùa, làm sao anh ta lại tưởng là thật? Chuyện về quỷ hồn quá thần kỳ, ngay cả đàn ông mạnh mẽ như Đường Ba đều nhất thời bị dọa

sợ đến mất thần trí. Tôi bỗng nhiên có một loại ý nghĩ kỳ quái khác: Quyên Tử, lẽ nào thật sự là dù ở cõi U Minh chị vẫn bám theo tôi sao?

Không nghĩ Đường Ba chạy chốn xong lại vòng về, một thân đầy mồ hôi, hai bên tóc mai dính sát vào thái dương, thở hồng hộc: “Em gái, đủ rồi nhé, anh chơi đùa với em thế là đủ rồi. Đi thôi, chúng ta đi ăn khuya đi”.

Tôi cũng không có lý do gì để vạch trần câu chuyện cười vụn về đó, xẹp miệng nói: “Buổi tối tôi đã ăn quá nhiều, không thấy đói chút nào”.

“Có đói bụng hay không cũng phải ăn. Anh đã bị em dọa chết khiếp! Em nhìn xem, cổ chân cũng không được linh hoạt, em gái phải chịu trách nhiệm với anh.”

Tôi nâng giày cao gót đập vào trên bàn chân anh ta: “Chịu trách nhiệm như thế này đúng không?”.

Đường Ba ôm cổ chân làm ra vẻ: “Em gái à, lần này thì em phải chịu trách nhiệm thật rồi”.

Bữa khuya ăn món tôm hùm cùng bia lạnh. Những thứ này cả tôi và Đường Ba đều yêu thích, chỉ là quần áo hiện tại của chúng tôi quá buồn cười, lẽ phức phối hợp với tôm hùm chẳng khác nào Quan Công^[15] đánh với Tần Quỳnh^[16], không biết bên nào chiến thắng. Đường Ba ăn được khá nhiều, tôi hầu như chỉ ngồi cùng.

[15] Quan Vân Trường, một danh tướng nhà Chu thời Tam Quốc.

[16] Tần Quỳnh tự Thúc Bảo, là danh tướng nhà Đường dưới Triều Đường Thái Tông. Ông là một trong 24 công thần được vẽ chân dung trên Lăng Yên Các.

Cháo gà của bác sĩ Lí lúc trước đã làm tiêu hao hết sức chiến đấu ban đêm của tôi.

Mẹ còn rất tân tiến, gửi cho tôi một tin nhắn: “Con đang làm gì vậy? Chuyện với Tiểu Lí tính thế nào?”. Bà lại học được chiến thuật vu hời, không trực tiếp đến hỏi tôi mà gửi tin nhắn tìm manh mối.

Tôi không trả lời bà mà trực tiếp gửi tin nhắn: “Mẹ có số điện thoại của anh ta sao?”.

Tôi đoán có lẽ mẹ già nhìn thấy câu này chắc sẽ vui mừng phát điên, ít khi tôi lại thuận theo ý bà như vậy.

Sau đó, tôi nhận được tin nhắn của bà là một chuỗi chữ số “139xxxxxxxx”.

Đường Ba dùng đũa gạt đi bọt bia: “Em đang nhắn tin với ai vậy? Anh sẽ ghen!”.

Tôi quơ quơ điện thoại di động để anh ta nhìn thấy người gửi:

“Mẹ tôi đó, anh có muốn ghen không?”.

“Đó không phải là mẹ anh sao? Thật là cao cấp, thật là tiên tiến quá.” Đường Ba đem miếng thẩu tới hớt bọt trên miệng cốc bia: “Em gái à, em suy nghĩ thêm một chút đi. Tình cảm của anh với em là chân thật”.

Một mình anh ta nâng đầu uống bia nói linh tinh, tôi gửi vào số điện thoại di động của Lí Triết một tin nhắn: “Anh đang làm gì vậy?”. Gửi xong mới cảm thấy không ổn. Dù sao người ta cũng không biết đây là dãy số của ai.

Nhưng anh ta lại trả lời rất nhanh: “Phi Phi vẫn chưa ngủ sao?”.

“Vẫn chưa.”

“Em phải nhớ bây giờ mình vẫn là một bệnh nhân.”

“ (3) ” Tôi đáp lại bằng một vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Em đi ngủ sớm một chút, ngày mai tôi lại tới thăm em (3)” Tôi nhìn tin nhắn cuối cùng này kinh ngạc mà cười khúc khích bỗng nhiên lại cảm thấy ấm áp trong lòng. Cảm giác được người khác quan tâm thật tốt.

Tửu lượng của Đường Ba rất trâu bò, một mình uống hết mười bốn chai bia, lại còn có thể ngâm nga theo điệu G Minor, nhảy ba lê bước thiên nga. Tôi nhờ tài xế taxi đưa anh ta trở về, dĩ nhiên là dùng tiền trên người anh ta để trả. Lúc đi, Đường Ba ghé sát miệng vào cửa kính xe, thì thào nói: “Em gái à, em xem thường anh, anh không say”.

Tôi đi xe tới cửa nhà, lên lầu muốn lấy chìa khóa ra lại quay xuống. Có thể là lúc này có rất nhiều chuyện vừa xảy ra khiến tôi không cảm thấy buồn ngủ chút nào. Trong một hẻm nhỏ trên con đường này có một quán Internet, tôi mua một chén trà sữa trân châu rồi lên mạng. Trong ví da của tôi mấy năm nay vẫn giữ chứng minh nhân dân của Quyên Tử. Lẽ ra vật này lúc hủy tên trong hộ khẩu phải nộp trở lại, nhưng tôi vẫn có tư tâm, nói là làm rơi mất rồi không giao.

Những năm gần đây, tôi vẫn dùng chứng minh nhân dân của Quyên Tử để lên mạng, lần này cũng không ngoại lệ. Tôi thuận lợi đăng kí được một chiếc máy vi tính, lại ma xui quỷ khiến dùng số QQ của Quyên Tử. Tài khoản QQ của Quyên Tử là “Cố Quyên Quyên”, từ khi chị ra đi, trừ tôi không còn ai nhắn tin vào QQ của chị. Tôi không thể giải thích tại sao mình phải kiên trì làm như vậy là để sinh mệnh của Quyên Tử có thể đổi

một cách khác, tiếp tục kéo dài ở thế giới giả lập này? Tôi vẫn tin rằng mình không bao giờ cao thượng được như vậy, mật mã QQ theo như thường lệ là sinh nhật của Quyên Tử và tôi: 715610.

Biểu tượng IP đã đăng nhập, tin tức QQ các tin nhắn quảng cáo liên tiếp một ít lời mời kết bạn của những người xa lạ. Khi xóa những thứ này tôi dừng lại một chút: “Tôi là... Lí Đông Kí”, tôi xóa bỏ mất.

Phía dưới lại là một tin nhắn đến cùng số: “Xin lỗi! Tôi đường đột!”.

Lại đi xuống là một tin nhắn với nội dung tương tự: “Xin lỗi! Nếu như lúc đó...”.

Tôi chần chờ rất lâu, nhấn vào biểu tượng xác nhận. Tôi biết cái tên Lý Đông Kí này, hẳn ta là một trong bốn hung thủ giết hại Quyên Tử. Tôi nghe nói hẳn ta đã ra nước ngoài, sau đó không còn có tin tức gì. Không ngờ, hẳn ta lại nhắn tin tới QQ của Quyên Tử. Tôi muốn xem anh ta nói cái gì, muốn thám hỏi trên Internet sao? Hay là chỉ đang thăm dò?

Ngoài ra còn có liên tiếp những hình đại diện màu xám phía dưới nhảy lên, tôi nhận ra được ảnh đại diện này, một con sư tử nghiêm túc với bờm lông, là ảnh đại diện của Tiết Duy Lạc. Trước đây khi tôi đăng nhập đều thấy tin nhắn của anh là nhiều nhất. Lần này cũng không ngoại lệ: “Quyên Tử, em ở đâu?”. Hầu như ngày một tin. Xem xong tất cả, cuối cùng tôi cũng gửi cho anh tin hồi đáp, “Không phải thiên đường thì cũng là địa ngục”. Sau đó tôi yên lặng nhìn chăm chăm QQ của Quyên Tử vài giây rồi tắt máy rời đi.

Khi quay lại căn hộ nhỏ, tôi vẫn nhớ tới những gì vừa trải qua trên mạng. Tây Tây đi tới ngủ bên cạnh tôi, trời nóng như vậy mà nó vẫn ngủ sát bên tôi như thường lệ. Với nó mà nói nhiệt độ hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Điện thoại di động lại một lần nữa vang lên, tôi biết đây là số của Tiết Duy Lạc. Phải chăng anh đã xem tin nhắn hay là có chuyện gì khác? Sự kiên trì của tôi không được tốt như anh, khi điện thoại di động vang lên năm lần, tôi cũng không chịu nổi phải nghe máy.

“Em... ở chỗ nào?”

“Ở chỗ thuê trọ.” Tôi không gọi nơi này là nhà.

“Vừa nãy em đã đi đâu?”

“Chẳng đi đâu hết.”

“Thật không?”

“Tôi gạt anh để làm gì? Thần kinh!” Tôi mĩa mai anh một câu rồi lập tức cúp điện thoại.

Không thể lúc nào cũng chỉ có tôi bị lừa giỡn, tình cờ cũng phải phản kích một hồi cho phải phép. Chẳng phải Tiết Duy Lạc vẫn thích giả thần giả quỷ hay sao, như vậy tôi cũng học theo đường đi nước bước như của anh là được rồi. Có điều tôi thấy thủ đoạn này của mình cũng không đủ cao minh, quán Internet này ngay cạnh chỗ tôi đang tạm ở, Tiết Duy Lạc chỉ cần dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra là tôi đã làm. Anh gọi điện thoại đến xác định nhanh như vậy chắc cũng vì lý do đó. Tôi tự nhủ với mình, lần sau phải đi xa một chút, có điều không chắc sẽ có lần sau. Một trò ảo thuật không thể biểu diễn đến lần thứ hai.

Có lẽ là do uống chút rượu lại trải qua những gì vừa ở quán Internet, đêm nay tôi lại mất ngủ. Tôi lăn qua lăn lại dưới điều hòa, sau đó dứt khoát đạp chân xuống đất, uốn người ngủ thành hình chữ Z rồi lại chữ S, xếp hai cái

gối lên rồi lại vút xuống đất. Nếu như ở nhà, mẹ tôi nhất định sẽ lại cầu nhàu, nhưng ở đây ngoại trừ Tây Tây không còn người thứ hai.

Trước đây tôi rất ít khi bị mất ngủ, thậm chí còn là một cô gái đầu vừa dính gối là có thể ngủ. Lúc đại hội toàn trường, những học sinh lớp dưới, không phải là cán bộ lại còn là học sinh kém luôn có thể tìm được cho mình một chỗ ngủ tốt. Lần nào tôi cũng nhận được tin nhắn Quyên Tử gửi: “Lúc họp đừng ngủ, nếu ngủ đừng ngáy nếu ngáy đừng chảy nước miếng”. Chỉ có điều mấy thứ này là chị nói quá lên, tôi xưa nay không bao giờ ngáy, chỉ thỉnh thoảng mới chảy nước miếng, đó là do tôi nằm úp sấp, ngủ tư thế không đúng.

Từ khi Quyên Tử trở thành bạn gái của Tiết Duy Lạc, chị trở thành cái đinh trong mắt của rất nhiều nữ sinh. Nhất là những trường hợp có toàn trường như thế này, có người nghe danh đi ngó mặt chị, nhìn xong mới bĩu môi nói: “Xì, cũng chỉ thế này mà thôi”.

Tôi cũng không biết là chị sợ những trường hợp này đến thế nào, chị chỉ nói thích trang điểm, thần kinh quá nhạy cảm. Buổi chiều có đại hội toàn trường, buổi sáng sớm chị lại ở trong phòng chuẩn bị cả buổi, hận không thể mọc thêm ba tầng lông mi. Ngày thường chị vẫn nói hăm mộ tôi, lại chẳng nói rõ lý do, càng không chịu ngồi cùng tôi. Mãi cho đến một lần đại hội nào đó, Tiết Duy Lạc đứng ở phía trên làm báo cáo xin vào Đảng, có một nữ sinh chọc cho Quyên Tử khóc, chị còn dùng khăn giấy che lấp. Nếu không phải là Đường Ba tinh mắt, lay tinh tôi đang ngủ đến không biết trời đất gì thì làm sao tôi có thể nhìn thấy chị bị người ta bắt nạt.

Chuyện giữa phụ nữ, tôi thường không sang nhóm người Đường Ba can thiệp, tôi đưa ánh mắt cho người chị em tốt Tiểu Yến. Lúc tan họp, hai chúng tôi cũng đi WC chặn cô gái kia lại. Tôi lấy tội danh bị giẫm hỏng giày, nhanh chóng cho ả ta một trận, còn lấy giày, bắt cô ta đi một vòng trên sân cỏ thể dục. Tôi không thể không hai năm rưỡi mười mà nói cho cô ta:

“Mày mà dám động tới Cố Quyên Quyên một lần nữa xem? Cẩn thận tao sẽ rút đi từng cái móng tay của mày!”. Tôi đắc thắng nhấc giày trở về, sau đó Quyên Tử mới kể chuyện chị thường bị xa lánh cho chúng tôi. Lửa giận của tôi bốc lên, để Yến Tử đập nát giày da của đám con gái kia. Suốt đêm, tin đồn lan rộng trong trường học.

Lần xúc động nhất thời ấy đổi lại là tự nhận lỗi trước toàn trường.

Tôi đứng trên bục, nhìn những ánh mắt không tốt từ phía dưới, lẽ ra tôi cần phải nói kiểm điểm về hành động du côn của mình nhưng hồi đó tôi chỉ là đứng cúi đầu ngậm chặt miệng không nói. Tôi muốn để cho bọn họ biết, những kẻ bị tôi bắt nạt cũng không phải là loại người tốt lành gì.

Cũng bởi vì lần đó, Yến Tử bị cha mẹ bắt đi sang Singapore học, nói là để thay đổi hoàn cảnh. Tôi biết đó là để tránh xa thứ ôn thần là tôi đây. Từ đó, tôi và Yến Tử - hai chị em tốt cứ như vậy bị chia cắt, hết đường xoay xở.

Chương 6

Yến lưu manh tới chơi

Có người nói, chạy nhanh nhất Trung Quốc là Tào Tháo vì vẫn có câu “Nhắc Tào tháo là Tào Tháo đến”. Tôi đang nằm trên giường nghĩ về Yến Tử, cùng lịch sử “anh hùng” của chúng tôi thì điện thoại di động sáng lên. Tôi biết đó là biểu hiện của việc có tin nhắn đến. “Phỉ lưu manh, tao đã trở về... Yến Tử yêu mày muốn chết.”

Tôi cứ ngỡ rằng mình hoa mắt, tắt đi điện thoại di động, sau đó lại không nhìn được cầm lên xem lại, quả thực không sai, đúng là dãy số của Yến Tử. Con nhóc này cho dù đi ra nước ngoài cũng là người..., chưa bao giờ đổi số di động Trung Quốc. Tôi nhắn lại, đáp trả về một câu: “Sang Singapore nên

cũng dùng sai giờ rồi đúng không? Mày ngứa người hả, sao về không ngay lập tức gọi cho tao?”.

“Phỉ lưu manh, tao cũng đâu có dễ dàng gì, mày đã sớm bị gia đình tao xếp vào danh sách đen. Ban ngày làm sao tao dám liên lạc với mày.”

Tôi cười thành tiếng, ngón tay nhanh chóng gõ chữ: “Yến lưu manh, sáng mai cút đến nhà tao”, sau đó gửi một chuỗi địa chỉ.

Trong kí ức, mùa hè, trang phục của Yến Tử gần giống với tôi, áo lót nhỏ, quần cộc bó sát, ngực không có nổi ba lạng thịt còn dám mặc hở hang. Không biết xuất ngoại lâu như vậy, nó có thay đổi gì không, béo hay gầy, lúc về có vắc theo quả đầu nhuộm năm màu rực rỡ để lên mặt với bạn không nữa. Nhưng mà bố mẹ nó quản chặt như vậy, đi một năm thì nửa năm có người giám sát, đoán là con nhóc này cũng không thể làm loạn thế được. Tôi suy nghĩ vẫn vơ lại càng không ngủ được, sau đó ngồi đếm cừu, tới tận gần năm giờ sáng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Không ngờ chỉ mới mơ hồ thiếp đi một lúc đã có người nhấn chuông cửa, “Reng, reng, reng”.

Tôi không để ý.

Sau đó là tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, tôi nhắm hai mắt nghe, “A lô...”.

“Phỉ lưu manh, ra mở cửa ngay cho tao!”

“Hả?”

Tôi chẳng kịp xỏ giày liền chạy ra ngoài. Tây Tây theo sát chân tôi ra ngoài. Tôi mở cửa.

Có một cô gái làn da phơi nắng đen sì, tay cầm bánh quây, bánh nướng đứng ở cửa nhà chúng tôi. Tôi sửng sờ lại không nhận ra đây là Yến Tử. So với Yến Tử trong kí ức của tôi thì khác nhau quá nhiều. Người này mặc một chiếc áo thể thao màu quýt, bên dưới là một chiếc váy tennis ngắn màu trắng, trông có vẻ giống như phiên bản Sharapova của Trung Quốc. Trên đầu đội một chiếc mũ nồi màu xám bạc, đeo chéo bên hông một chiếc túi Tennis hồng nhạt, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy giống Yến lưu manh đã bay ra nước ngoài trước kia.

“Đứa nào sáng sớm ngày ra đã đến quây rồi thế? Yến lưu manh biến thành than đen sao?” Tôi ngáp một cái, cố ý mặc kệ nó, quay lại chôn mình trong chăn, dùng gối che mặt: “Tao không muốn nhìn thấy mày, con chim én đen sì này. Múi giờ Singapore và Trung Quốc lệch nhau hay sao vậy?”.

“Dậy, dậy, dậy”, Yến Tử đập chăn của tôi, “Mày có lương tâm hay không. Mấy năm không gặp, tao cố ý đến thật sớm để mang bữa sáng cho mày mà mày cũng không cảm động chút nào sao? Phải rồi, mày ăn cái gì? Làm canh bánh quây xì dầu ăn kèm với bánh nướng được không?”.

Tôi chuẩn bị đi ngủ tiếp, tiếp tục trốn trong chăn giả chết. Nó liền vứt đồ ăn lên bàn, vén chăn lên cù lét tôi. Tôi buồn quá cuộn người thành một vòng xin tha, “Cứu mạng...”. Tây Tây nhìn thấy có người ngoài bắt nạt tôi còn vô cùng trượng nghĩa sủa gâu gâu về phía Yến Tử. May mắn lần này lại chọc giận Yến Tử, khiến nó buông tha tôi quay sang công kích Tây Tây. Con nhóc này, vừa tới đã quây tung nhà tôi lên rồi.

Tôi chợt nghe thấy một giọng nam hỏi: “Chuyện này là sao vậy? Em không khoá cửa cả đêm qua sao?”.

Chẳng cần soi gương tôi cũng có thể tưởng tượng ra đầu tóc của mình không khác tổ quạ là mấy. Tôi vội vàng trùm chăn lên đầu, rồi vuốt lại tóc.

Chỉ thấy bác sĩ Lí một tay cầm nôi sữa nhỏ, một tay đỡ khung cửa buồng trong, kinh ngạc nhìn chúng tôi.

Yến Tử kêu to: “Phỉ lưu manh, mày hại tao rồi. Đây là người đàn ông của mày hả?”.

Tôi đè lại đầu Yến Tử ép nó chính nhỏ giọng: “Câm miệng, đừng có nói linh tinh!”.

Tốc độ phản kích của Yến Tử rất nhanh, bật nhảy như cá chép kẹp lại mấy điểm “mạch môn” trên chân tay tôi: “Mày còn muốn nguy biện sao?”.

Có lẽ Lí Triết bị hành động thô bạo của Yến Tử dọa sợ, giọng anh ta tỏ rõ sự không hài lòng nói: “Xin cô đừng như vậy. Cô ấy hiện giờ đang là bệnh nhân”.

Yến Tử đột nhiên dừng tay lại, “Vậy sao?”, sau đó đánh giá tôi từ trên xuống dưới bằng ánh mắt tuyệt đối không tin tưởng. Nếu không có Lí Triết ở đây, tôi đoán có lẽ nó đã lột quần áo của tôi ra xem trên người tôi thực sự có chỗ nào bị thương không. Bầu không khí lại một lần nữa trở nên cứng ngắt.

Tôi vừa bị Yến Tử cù lét quá chừng, không thể dễ dàng cười được nữa, dừng lại há miệng thở dốc. Yến Tử tuy cũng không hỏi thêm gì, nhưng tôi biết chắc chắn nó đang tò mò muốn chết. Lí Triết lại không thể hiểu được giữa tôi và Yến Tử thân thiết thế nào nên dừng lại không nói gì cũng là hợp tình hợp lý.

Tôi nhìn xung quanh một chút, quyết định phá vỡ bầu không khí quý dị này: “Bác sĩ Lí, không phải nói buổi tối mới tan tầm sao?”.

Anh ta ừ một tiếng: “Anh thấy sáng nay căng tin có cháo kiều mạch rất ngon, trước giờ làm mang tới cho em một ít”.

Tôi nheo mắt lại hạnh phúc, quay sang Yến Tử khoe khoang: “Nhìn đi, đây là cháo kiều mạch đó, có phải ngon hơn canh bánh quẩy xì dầu của mày không?”.

“Xì, đừng có lấy trai nhà mày ra khoe khoang.” Yến Tử nhe răng, giờ nắm đấm nhỏ về phía đầu tôi nói: “Phỉ lưu manh cũng thay đổi rồi. Trước đây làm sao có thể nói chuyện nhã nhặn được như thế”.

“Yến Tử đừng nói lung tung. Đây là bác sĩ Lí, là học sinh của bố tao.” Tôi bày ra bộ mặt nghiêm túc để giới thiệu.

“Đừng có nói kiểu này. Học sinh của bố mày thì càng tốt, có thể gần quan được ban lộc, cửa trai đẹp.”

Lí Triết xấu hổ xoa tay: “VẬY hai em cứ ăn điếm tâm đi nhé, anh phải quay lại bệnh viện”.

“Được, cảm ơn anh. Để tôi tiễn anh.” Tôi vội vã đưa anh ta đi. Nếu Lí Triết còn ở đây, nhờ Yến Tử lại lảm miệng thì những chuyện xấu hổ của tôi trước kia đều lộ hết.

Tôi đưa Lí Triết ra tới cửa, anh ta nghiêng đầu do dự một chút rồi nhẹ giọng nói: “Ừ... Nếu có chuyện gì nhớ gọi điện cho anh”.

Tôi vội vàng giải thích: “Yến Tử mới từ Singapore trở về, nhìn thấy tôi quá vui mừng, không có chuyện gì đâu”.

“Anh không nói tới chuyện này. Tối hôm qua em...”, anh không nói tiếp.

“Hả? Tối hôm qua làm sao?” Tôi thấy hơi khó hiểu.

“Haizz, quên đi. Em phải chú ý một chút, đừng vui đùa quá.”

Tôi nghe mà đầu óc cứ quay mòng mòng. Nghe qua thì chắc hẳn là anh ta quan tâm về tôi nên mới nói như vậy, tạm thời tôi cứ ừ ừ đáp ứng. Còn về tối hôm qua, anh ta đã biết được bao nhiêu? Chẳng lẽ còn có ai giúp người ngoài cuộc như anh ta theo dõi, báo cáo mọi tình hình của tôi? Có điều anh ta nói những lời này cũng không hẳn là không có ý gì khác. Nói chung là tôi không hiểu ý anh ta là gì.

Tôi đưa Lí Triết đi, đóng cửa vào nhà đã nhìn thấy Yến Tử tựa trên ghế sa lông, nhìn đồng hồ đeo tay lắc đầu với tôi: “Phi lưu manh ơi là Phi lưu manh, mày tởm quá. Mới tiến có vài bước chân như vậy, mà mất đến năm phút đồng hồ. Mày có biết khái niệm năm phút đồng hồ là gì không? Trước đây thì nó là thời gian đủ để mày hoàn thành hai lượt chạy 800 mét”.

Tôi vẫn sợ “cù lét đại pháp” của nó nên không dám làm gì, chỉ có thể dùng “võ mồm”: “Hừ, mày nói cái gì thế hả? Tao đây là khách sáo, biết lễ phép”.

“Vậy sao mày không dùng cái lễ phép đó với tao? Tao vừa đến đã mặt mày cau có.” Yến Tử vứt một chai nước hoa L’Eau d’Issey^[1] từ trong túi cho tôi: “Cho bác gái dùng, mùi hương rất nhẹ”.

[1] Một dòng nước hoa của nhãn hiệu Issey Miyake do nhà tạo mẫu người Nhật Issey Miyake sáng tạo, với mùi hương thanh nhã, nhẹ nhàng.

Tôi mở nắp ngửi thử một chút: “Vậy còn tao thì sao?”.

“Mày còn muốn cái gì nữa? Tao mang cho mày bánh quây và bánh nướng là quá đủ rồi.”

Làm sao tôi có thể buông tha, trực tiếp giật lại túi xách của nó lục lọi. Quả nhiên bên trong có một hộp phấn được đóng gói cẩn thận, “Cái này cho tao?”.

“Đồ lưu manh.” Nó kháng nghị.

“Phản đối vô hiệu. Tao bị mày gọi là Phỉ lưu manh từng ấy năm trời, thêm câu này cũng không đáng kể gì.” Tôi đắc ý cất đồ vào ngăn kéo.

Yến Tử cầm chiếc vòng tay tôi đặt ở đầu giường lên, là chiếc vòng tay lồng hai chiếc đen trắng được bán ra với số lượng hạn chế ủng hộ sự kiện Stand Up Speak Up^[2] năm 2005. Cả gian nhà kia của tôi đều đã bị trộm sạch, may mắn thứ này vẫn được đeo trên tay nên không mất. Theo thói quen, buổi tối tôi sẽ cởi ra đặt đầu giường, trước khi ra ngoài nhất định sẽ mang theo. Cho dù tôi có cẩn thận tới đâu, không bao giờ đeo vòng khi tắm hoặc rửa tay thì nó vẫn bị cũ đi theo thời gian, tính đàn hồi kém hơn, phần vòng trắng cũng không còn sạch được như trước.

[2] Stand Up Speak Up là một chiến dịch toàn châu Âu đã được ra mắt vào tháng năm 2005 của cầu thủ bóng đá người Pháp Thierry Henry sau sự gia tăng trong các báo cáo sự cố phân biệt chủng tộc trong bóng đá trên khắp châu Âu. Cùng với Nike và cầu thủ hàng đầu khác ở châu Âu, ông phản đối chống lại vấn đề mời fan hâm mộ bóng đá lên tiếng phản đối của họ để chống lại vấn đề phân biệt chủng tộc. Biểu tượng là hai chiếc vòng tay màu đen, trắng lồng vào nhau. Ở châu Âu, chỉ có 5 triệu chiếc vòng tay này được bán ra.

“Mày vẫn chưa vứt cái này sao?”, Yến Tử cẩn thận cầm vòng tay hỏi tôi.

Từ năm 2005, cả thế giới có trào lưu mua loại vòng tay từ thiện này, có màu vàng Live Strong, hồng nhạt Breast Cancer Care cùng với loại lồng hai màu trắng đen Stand Up Speak Up này. Lúc đó, tôi vừa nhìn liền chọn chiếc vòng tay vừa ngẫu lại trung tính nhất này. Chỉ tiếc nó đã bị bán hết, cấp dưới của bố đi Hồng Kông cũng không thể mua về cho tôi.

Ngày ấy trong trường học, chỉ cần có người nào mang trên tay một chiếc vòng tay hàng hiệu này, đều sẽ nhận được sự ngưỡng mộ của tất cả đám sinh viên, bất kể là nam hay nữ. Năm ấy tôi mới học đại học năm ba, nhờ vào quan hệ của bố mà được vào thực tập tại một công ty dược. Còn Quyên Tử thì không ngày đêm nào là không dùng vào việc đọc sách, ôn bài chuẩn bị thi cao học lần thứ hai. Hai người chúng tôi bận chẳng khác gì những con quay tách biệt, ở điểm tựa của riêng mình không ngừng quay tròn.

Nhớ xế chiều hôm ấy, tôi đang ở trong phòng thí nghiệm, vừa ngẩng đầu thì thấy Quyên Tử đang dồn dập gõ cửa kính. Chị chỉ chỉ vào một chiếc vòng tay trắng đen mới tinh đặt trên bàn ngoài phòng thí nghiệm. Chị nhìn quanh còn không yên lòng, còn đem hộp đựng thư đặt ở bên trên. Lúc ấy Quyên Tử đầy đầu mồ hôi nhưng khuôn mặt toả sáng vẻ tự hào, muốn nói với tôi mấy câu nhưng lại bị ngăn bởi vách tường thủy tinh cách âm nên lại thôi.

Khi Quyên Tử còn sống, những lần tôi đeo nó đếm trên đầu ngón tay, chủ yếu là vì thứ này rất khó phối với quần áo. Sau khi chị mất, tôi mới bắt đầu đeo trên tay, từ đó trở đi đã trở thành thói quen.

Giờ Yến Tử lại hỏi tôi về chiếc vòng tay này, tôi cũng không có gì để nói, chỉ có thể giả vờ bình tĩnh, đổi chủ đề: “Không vút, tao đeo nó cũng quen. Đúng rồi, Yến Tử, mày ở Singapore làm những gì vậy? Chẳng lẽ tất cả thời gian rảnh đều dùng để chơi tennis à?”. Chỉ là khi nghĩ tới cuộc sống đại học ở nước ngoài làm sao có thể phong phú như chúng tôi ở đây được? Mới bốn, năm giờ khắp thành phố đã đầy đồ ăn vặt. Yến Tử lại là người

trần trề sinh lực, nó đem tất cả mọi buồn khổ dồn cả vào việc chơi tennis cũng không phải là điều kỳ quái.

“Mày nói bậy, còn có bơi, đánh bóng chuyền. Cơ thể tao bây giờ vô cùng khoẻ mạnh.”

“Ngừng, ngừng, ngừng. Làm sao tao cứ có cảm giác như mày đang quảng cáo cho một sản phẩm bảo vệ sức khoẻ nào thế.” Tôi cầm bàn chải đánh răng đi xử lý vệ sinh cá nhân, còn không quên quay lại chèn ép nó một câu. Yến Tử dùng Thiết Sa Chưởng, từ phía sau đập một cái vào hông tôi: “Còn không đi mau”.

Buổi sáng ăn cháo kiều mạch, đồ ăn vặt và nói chuyện phiếm cứ như vậy đã trôi qua. Những chuyện chúng tôi nói tới đều là các tin đồn. Tôi nói về những người bạn học lúc trước, từng người như thế nào, có người bỏ học ra nước ngoài, có người vừa tốt nghiệp đã kết hôn sinh con. Hai chúng tôi ngoài việc cảm thán cuộc sống muôn màu muôn vẻ còn cùng nhau trò chuyện về những chuyện vụn vặt.

Yến Tử bỗng nhiên nói: “Tao biết chuyện chị mày đi bất ngờ, còn có chuyện của Trương Tiểu Sơn”.

Tôi cứng người: “Biết đến từ báo chí bên Singapore hay là từ Internet?”.

“Đều không phải. Bạn gái Trương Tiểu Sơn – Hà Tĩnh là đàn chị khoá trên ở trường bên cạnh trường tao.”

“Ồ!”

Yến Tử kéo tay tôi lại gần một chút: “Phi Phi, chị ấy đã nói rất nhiều lần, muốn gặp mày”.

“Tao có cái gì tốt để gặp. Gặp tao thì chị ta cũng chẳng thể báo thù, cũng không thể làm cho Trương Tiểu Sơn chết đi sống lại.”

“Không phải như vậy. Chị ấy nói, trên blog của Trương Tiểu Sơn có nhắc tới chuyện của chị mà.”

Tôi giật mình há hốc miệng, “Hắn ta còn dám viết những thứ này trên mạng?”. Không trách được Trương Tiểu Sơn là con ma ra đi sớm nhất. Ngay cả chuyện này hắn cũng dám chia sẻ trên mạng. Nếu đây không phải là do Tử Thần xui khiến thì chắc chắn là do gã này mắc hội chứng thích ngược đãi bản thân. Các cụ vẫn nói, tự mình làm bậy thì không thể sống quả không sai mà.

“Blog đó của hắn vẫn để trạng thái khoá. Mãi cho tới sau khi hắn nhảy lầu, Hà Tĩnh mới vô tình phát hiện blog cá nhân này, mật mã lại còn là sinh nhật của chị ấy. Việc đầu tiên chị ấy làm là in một phần blog, còn lại xoá sạch nội dung trong đó.”

Tôi trầm mặc. Tôi cho rằng việc để lại mật mã cho người khác mở này chỉ có thể xuất hiện ở trong “Sherlock Holmes toàn tập” của Conan Doyle, không ngờ tới Trương Tiểu Sơn cũng có máu văn chương nghệ thuật tới như vậy.

“Phỉ lưu manh, mà mày không muốn biết chân tướng mọi chuyện hay sao?”, Yến Tử cố vũ tôi nói, “Đi gặp chị ấy đi. Chị ấy biết tao có thể liên lạc với mày nên cố ý đặt vé máy bay cùng về với tao ngày hôm qua”.

“Yến lưu manh, mà mày xuất ngoại sao lại trở nên như vậy? Đây là quyền riêng tư tối thiểu, mày có hiểu không? Mày dựa vào cái gì mà cho rằng tao sẽ đồng ý đi gặp chị ta cùng mày?” Tôi nhắc dè lên làm một tư thế chuẩn bị đánh nó, không nghĩ đến nó lại nói tiếp: “Thì ra là mày thật sự không

muốn đi. Tao còn tưởng là do Tiết Duy Lạc phong toả tin tức, ngăn không cho mày đi gặp chị ta”.

“Mày có ý gì?”

“Tiết Duy Lạc rất quan tâm tới phần tài liệu này. Hầu như mỗi tháng anh ta đều muốn bay sang Singapore để liên hệ với Hà Tĩnh. Thậm chí anh ta còn nói muốn trả giá cao để mua lại phần tài liệu này. Có điều thái độ của Hà Tĩnh rất kiên quyết, nói hy vọng có thể thông qua anh ta để gặp mày. Chị ấy nói trừ khi mày tới gặp, bằng không sẽ không giao ra bất kì tin tức hữu dụng nào.”

Tôi thở dài: “Người phụ nữ này thật cố chấp”.

“Phi Phi, Hà Tĩnh đã lén nói với tao. Theo như tính cách của Tiết Duy Lạc, anh ta nhất định sẽ liều mạng để lấy được tư liệu trong tay Hà Tĩnh. Nhất định là anh ta có những dự định và suy tính khác, bằng không, chẳng có lý do gì anh ta lại không chịu cho mày gặp Hà Tĩnh. Không ngờ là do chính mày không muốn đi, xem ra bọn tao đều đoán sai.”

Theo như hiểu biết của tôi về Tiết Duy Lạc, anh gạt tôi chuyện này chắc chắn là có dự tính riêng. Chỉ có điều là thiện ý hay ác ý thì hiện tại còn rất khó đoán. Tôi có bằng lòng đi gặp Hà Tĩnh hay không, đó lại là một chuyện khác. Nếu là như vậy lại khiến tôi trở nên không cam lòng. Việc của Quyên Tử, mỗi lần đều là anh đi trước, nói không chừng lần này, tôi có thể giúp anh. Chính xác mà nói thì không phải là tôi giúp anh mà là giúp Quyên Tử, giúp bố mẹ và chính mình biết rõ sự thật bị chôn giấu đã ba năm nay.

Tôi ngẩng đầu lên, nói với Yến Tử: “Tao đi”.

Hoàn Long Plaza, tầng bảy, nhà ăn Hawaii.

Tôi và Yến Tử ăn trưa tại đây. Yến Tử nói chuyện điện thoại cùng Hà Tĩnh, chị ta đang trên đường đến. Tâm tư của tôi bay xa ngàn dặm. Tôi không biết chị ta sẽ mang tới cho tôi sự thật gì nữa. Là sự thật khiến tôi thất vọng hay là phần nộ. Đáp án chẳng bao lâu nữa sẽ được công bố, nhất định tôi phải kiên nhẫn.

Bồi bàn bưng cà phê cho chúng tôi sau bữa ăn. Tôi dùng tay xé một gói đường đỏ. Đây là thói quen của tôi khi uống cà phê. Điện thoại di động của Yến Tử lại reo lên, nó hồ hởi nói: “Có khả năng là Hà Tĩnh đến”.

Nó nhận điện: “Chị Tĩnh Tĩnh, chị đã tới chưa? Sao ạ? Được”.

Yến Tử khuấy cà phê, ghé đầu lại gần nói khẽ với tôi: “Hà Tĩnh sợ cả hai chúng ta đi quá gây chú ý, không an toàn. Tao sẽ ở chỗ này uống cà phê đánh lạc hướng mọi người. Còn mày làm bộ đi vệ sinh sau đó lên tới ban công tầng trên cùng của toà nhà Kim Tượng bên cạnh, chị ấy ở đó chờ mày”.

“Hai người bọn mày có cần như vậy không, lên la lên lút.” Tôi đẩy nó.

Yến Tử cuống tới mức cầm lấy gói đường trên bàn ném tôi: “Mày còn không đi mau”.

Vì ra về đi vệ sinh, tôi cố ý để túi xách lại chỗ Yến Tử, chỉ cầm khăn tay đi ra nhà hàng. Loại trung tâm thương mại cỡ lớn như thế này, nhà vệ sinh thường đều ở bên ngoài các cửa hàng, mỗi tầng có một cái, thậm chí có nơi còn thiết kế riêng nhà vệ sinh nam nữ ở các tầng riêng biệt. Tôi đi vào nhà vệ sinh một lát, vỗ nước lên mặt để trấn định bản thân, rồi mới vừa theo dõi kính trên các nhà hàng vừa đi bộ ra thang máy, nhanh chóng đưa tay ấn nút đi xuống, chột dạ vội tiến vào đầu tiên.

Có thể là bị lây nhiễm từ Yến Tử và Hà Tĩnh, tôi cảm thấy lưng mình lạnh lạnh, không biết có phải ai đó đang thực sự theo dõi tôi. Cho tới khi thang máy an toàn đi xuống tầng một, tôi mới ổn định bước chân, an ủi mình nói không có chuyện gì, đừng có tự dọa chính mình.

Toà nhà Kim Tượng ở ngay phía sau Hoàn Long Plaza. Nơi này toàn là những toà nhà thương mại hạng A ở trung tâm thành phố, rất nhiều công ty đa quốc gia đều đặt trụ sở ở đây, thậm chí top 500 doanh nghiệp hàng đầu thế giới đều đặt văn phòng ở nơi này. Ở cửa có bảo vệ chịu trách nhiệm trông coi những chiếc xe tạm đỗ, phòng khách có chỗ tiếp đón hai mươi tư giờ, còn có màn hình cảm ứng điện tử khổng lồ giúp khách xác định vị trí của mình. Tôi thấp thỏm nhấn thang máy chuẩn bị lên tầng cao nhất. Cửa vừa mở, tôi vừa nghĩ vừa nhanh chóng lách đi vào lại phát hiện dưới chân trầm xuống, thang máy đang đi xuống tầng hầm. Tôi biết là mình bất cẩn. Đúng là tôi đang ở tầng một, nhưng ở đây thang máy không chỉ có duy nhất một lựa chọn là đi lên mà còn có xuống hai tầng hầm B1, B2 ở dưới nữa. Tôi vừa định đưa tay nhấn chọn tầng cao thì cổ tay bị người khác nắm chặt, cả người tôi bị lật về phía sau: “Là anh?”.

Lúc này tôi cũng biết trong góc thang máy có người nhưng cũng không quá chú ý, thêm nữa là người này cầm một tờ báo che khuất nửa người trên, mặt lại càng không nhìn rõ. Tôi vừa quay đầu lại đã thấy sợ run, máu anh hùng cũng rơi đi phân nửa: “Tiết Duy Lạc, tại sao lại là anh?”.

“Phi Phi, em lại không ngoan rồi. Anh đã dặn em như thế nào?” Tiết Duy Lạc gấp tờ báo lại vuông vức, đưa cho tôi.

Tôi hất tay anh ra, muốn nhấn nút lên tầng cao nhất: “Rất xin lỗi, hôm nay tôi không có ý định làm thư kí cầm báo cho anh”. Nhưng anh lại trói chặt cổ tay tôi lại: “Em không thể đi lên, chỉ cần tôi còn sống thì em đừng hòng gặp được Hà Tĩnh. Em đừng có mơ, trừ phi muốn bước qua xác tôi”.

“Tiết Duy Lạc, đây là quyền tự do cá nhân của tôi. Anh có tin không, nếu anh không buông tay tôi sẽ lập tức gọi điện báo cảnh sát.”

“Em báo đi, trong thang máy không có sóng.” Tiết Duy Lạc đè tôi lên vách thang máy, tôi có thể ngửi thấy mùi hương sữa tắm trên người anh, trái tim của tôi theo thang máy rơi xuống. Tôi dùng sức đánh vào ngực anh: “Tại sao phải phiền phức như vậy, tại sao anh phải làm những chuyện kì quái như vậy? Chẳng phải anh muốn biết sự thật sao, sao lại không cho phép tôi đi gặp Hà Tĩnh?”

Tiết Duy Lạc lạnh lùng bỏ qua tôi: “Từ trước khi Hà Tĩnh phát hiện ra blog của Trương Tiểu Sơn thì chúng tôi đã sớm biết được mật mã. Dùng sinh nhật bạn gái làm mật mã, quá thực quá đơn giản. Còn nội dung trong blog là gì tôi cũng nắm rõ, bỏ tiền ra mua không phải là muốn biết nội dung, mà chỉ là tôi không muốn ở những thời điểm không thích hợp, điều này gây ra những phiền phức không cần thiết”.

Chỗ để xe tầng B2.

Tôi cùng Tiết Duy Lạc mười ngón tay nắm chặt, từng bước đi tới cạnh xe của anh, một tay khác của anh giữ eo tôi. Nếu có người lạ nào đó từ ngoài nhìn vào, chỉ sợ sẽ đều cho rằng chúng tôi là một đôi tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt mà không biết rằng mỗi bước tôi đi đều là anh dùng sức đẩy về phía trước. Anh mở cửa xe ấn tôi vào ghế ngồi phía sau, rất hài lòng khởi động máy.

Tôi vỗ lưng ghế lái nói: “Với Hà Tĩnh, anh định như thế nào?”

“Đây không phải chuyện của tôi, nhà họ Đường sẽ giải quyết.”

“Cái gì, anh giao Hà Tĩnh cho Đường gia? Bọn họ chỉ mong chị ấy sớm chết. Tiết Duy lạc, anh sao vậy? Rốt cuộc anh có muốn thay Quyên Tử giải

oan hay không?”

Tiết Duy Lạc lấy thuốc ra châm: “Vậy em cho rằng mình đang làm gì? Không có kế hoạch, hành động lỗ mãng, đâm bên này chọc bên kia. Em chẳng những không giúp được gì, còn gây thêm phiền toái cho tôi. Em cho rằng mình giữ QQ của Quyên Tử, gửi cho tôi mấy tin nhắn kỳ quái, tôi không biết sao? Em cho rằng tôi cũng không biết người bạn kia của em từ Singapore trở về? Em cho rằng chỉ có chính mình mới có thể lấy được phần tài liệu trong tay Hà Tĩnh. Phi Phi, không phải là tôi muốn đả kích em, nhưng em chỉ cần ngoan ngoãn là đã giúp tôi rất nhiều rồi”.

“Tiết Duy lạc, anh coi tôi là cái gì? Là thứ đồ phụ thuộc vào anh? Anh gọi là tôi phải tới, vung tay phải đi, muốn nhét tôi vào lòng ai thì nhét như một con rối? Tôi chịu đủ anh rồi! Anh cho tôi xuống xe, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát.”

Anh hé mở cửa xe, hờ ra tầm một ngón tay búng đi tàn thuốc, “Hừ, điện thoại di động em cũng không mang theo. Em không nghĩ rằng... tôi đang bảo vệ em hay sao?”.

“Bảo vệ tôi? Để cho Đường Ba lên giường với tôi là bảo vệ tôi?” Tôi cảm thấy anh đang nói về một chuyện cười vô căn cứ nhất trên đời này.

“Nếu không phải vì em quen Đường Ba một thời gian, hẳn ta sẽ để em sống tới bây giờ?” Tiết Duy Lạc yên lặng thờ dài. Tôi nói là yên lặng bởi vì tôi không nghe được bất kì âm thanh nào, chỉ nhìn thấy gò má anh khẽ động. Như vậy có thể coi là bảo vệ tôi? Tôi hoàn toàn không tin. Cho dù hôm nay anh có nói gì, có nói năng khéo léo thuyết phục tới đâu, tôi cũng sẽ tự mình đi chứng thực. Nhà Họ Đường chỉ là có tiền, họ cũng không thể tới mức không coi pháp luật vào đâu như vậy. Nói sao đi nữa, tôi quen biết Đường Ba nhiều năm như vậy, tôi thừa nhận cậu ta đánh nhau ầu đả, có

tính cách của côn đồ, nhưng dù thế nào cậu ta cũng không phải là xã hội đen, không thể quỷ quái như Tiết Duy Lạc đã nói được.

Hai tay tôi chống má, cuộn tròn ngồi tại chỗ, gót chân chạm vào nhau, vụng trộm tuột ra một chiếc xăng đan dưới chân. Tôi nhìn chăm chăm vào Tiết Duy Lạc, nỗ lực nắm rõ từng hành động, xem anh có theo dõi tôi hay không. Quả nhiên anh ta giương mắt về tấm gương nở nụ cười, “Phi Phi, nét mặt em bây giờ trông rất giống một con mèo đang đợi ăn vụng”.

Nếu là như vậy...

Tôi đột nhiên hạ cửa xe xuống, ngấm chuẩn rồi nhấc lên một chiếc giày ném ra ngoài, đập trúng vào cửa kính một chiếc xe đang chạy ngược lại. Lúc này để tiện hút thuốc, Tiết Duy Lạc vẫn chưa khoá kín cửa xe. Tôi lợi dụng thời gian chiều, xe cộ đi lại đông đúc, nhìn trúng rồi mới ra tay. Chủ xe bên cạnh đánh lái chuyển hướng xe, hùng hổ chặn trước xe chúng tôi. Giọng của người lái xe kia rất lớn: “Mẹ nó, ném cái gì mà ném! Không có mắt à!”.

Tôi vội vàng mở cửa nhảy xuống xe. Đường nhựa dưới cái nắng thiêu đốt của mặt trời trở nên nóng bỏng khó có thể đặt chân. Tôi nhón chân, mặc kệ có thể bị bỏng hay không, cứ như vậy chân trần dọc theo rìa đường chạy như điên. Trong lòng tôi cảm thấy rất xin lỗi người lái xe xa lạ kia, cũng xin lỗi Tiết Duy Lạc. Không biết đến cuối cùng có chuyện gì sẽ xảy ra với Hà Tĩnh ở bên kia, nhất định tôi phải tới xem. Là tôi hẹn chị ta đến, tôi phải có trách nhiệm về chuyện này. Đây không phải là ăn no rửng mỡ, tự làm chuyện ngu xuẩn, mà là đạo đức cơ bản nhất của tôi. Nếu như hiện tại tôi không đi, sau đó làm sao tôi còn mặt mũi nhìn Hà Tĩnh, làm sao có thể đối mặt với Yến lưu manh.

Bà cụ bán xăng bên rìa đường ném cho tôi một đôi dép nhựa màu lam, nói: “Cô bé à, nhanh đi vào đi, như vậy chạy trốn mới nhanh. Cháu có

muốn báo cảnh sát hay không?”.

Thậm chí nói câu cảm ơn tôi cũng không có thời gian, nhắc dép lên lại chạy thục mạng. Hà Tĩnh, tuyệt đối chị đừng xảy ra chuyện gì, nhất định phải không sao.

Tuy rằng tôi nắm chặt tay, tự nhắc đi nhắc lại Hà Tĩnh đang đợi mình, nhưng trong lòng lại dâng lên một dự cảm không tốt. Không phải là tôi bi quan hay miệng nói xui xẻo, phải biết rằng từ nhỏ tới lớn, tôi vẫn ngây thơ cho rằng chỉ cần tôi không đối thì vạn vật trên thế gian sẽ chờ tôi. Khi còn đi nhà trẻ, tôi cho rằng hoa hướng dương sẽ đợi tôi nở vào sáng sớm, nhưng không. Lên tiểu học, tôi cho rằng cụ ông nặn tượng đất sẽ chờ tôi tan học nhưng cụ cũng không đợi. Vừa tới phòng kí túc đại học mấy ngày đầu, tôi đặt một thùng kem ly vị vani trong tủ lạnh nhỏ, cho rằng chỉ cần tôi không ăn nó sẽ vẫn chờ ở đó, nhưng không ngờ rằng chưa tới một tuần sau khi tới xem, đừng nói là một ly kem, ngay cả vỏ ly đều không còn.

Ở trong núi Cô Nương những ngày đêm đó, tôi mong muốn chính mình kiên trì, tôi cho rằng Quyên Tử sẽ ở nhà nghỉ nhỏ dưới chân núi đợi mình, đáng tiếc chị cũng không làm được. Dường như chỉ cần tôi không nắm được, chỉ cần tôi quay người lại mọi thứ đều sẽ trốn đi, cho dù là thứ có thuộc về tôi hay không, nhỏ như chiếc bút chì cục tẩy, hoa cỏ dại hay lớn như người chị gái ruột tôi coi như chính mình, tất cả đều bỏ tôi mà đi, không có ai chờ đợi tôi.

Tôi lo lắng đứng trong đám người chờ đèn xanh, phía trước có mấy người rất cao, tất cả đều che tầm mắt tôi. Tôi kiễng chân lên, nhảy nhảy mới miễn cưỡng có thể nhìn thấy thời gian báo hiệu. Đèn người tí hon màu xanh lá cây thật lâu vẫn chưa sáng lên, tôi thầm đếm giây, 8, 7, 6, 5... tại sao lại chậm như vậy? Dép trên chân tôi mài trên mặt đất một lúc.

Đèn xanh bật sáng lên, tôi dồn sức chạy về phía trước. Hà Tĩnh, chị chờ thêm một chút, xin chị nhất định phải chờ tôi lần này.

Thang máy đi thẳng tới tầng 24 của toà nhà Kim Tượng. Tôi nhìn trong hành lang rất nhiều lần đều không tìm thấy bóng dáng của bất kỳ người nào. Tôi đánh liều tới gõ cửa từng phòng một. Ngoại trừ một công ty trang trí, còn lại không có phòng nào trả lời.

Ở khúc rẽ tầng 24, tôi phát hiện một đoạn cầu thang rất nhỏ, sơn trên tay vịn đều bóc ra từng mảng, bị dán vào một ít tờ giấy đánh dấu công việc kiểm tra hằng ngày. Nhìn qua có vẻ đây là cầu thang đi tới sân thượng, tôi cẩn thận từng chút, từng chút leo lên. Mái nhà ngoại trừ những thùng chứa nước lớn còn có ăng ten thu sóng vô tuyến vệ tinh. Thiết bị trên nóc nhà bị nhiệt độ đốt đến thay hình đổi dạng, nếu không có đôi dép nhựa này, tôi nghĩ chân mình có thể bị nóng cháy. Nhìn xem bốn phía không có người nào, tôi vừa muốn trở lại theo đường cũ lại phát hiện một thứ gì đó bay bay ở không trung.

Tôi đi tới mười mấy bước mới nhìn ra rõ được đó là một trang giấy bị xé nát, nhặt vài miếng, tất cả đều có những kí tự rải rác.

“Đã lâu không viết bài mới trên blog.”

“Đồng nghiệp nói.”

“Thật buồn!”

“Mua vỏ áo máy vi tính mới. Mọi người.”

“Ảnh mùa hè. Xin mời.”

Những trang giấy nhàu nát này giống như được in từ một trang web nào đó. Không biết vì sao tôi lại tin chắc rằng đây chính là nội dung blog mà Hà Tĩnh muốn cho tôi xem, là thứ mà Tiết Duy Lạc muốn thấy. Tôi dùng chân đạp xuống tờ giấy để không cho gió thổi bay, sau đó nhanh nhẹn nhặt lên, có thể lượm bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Trong tay tôi không có túi nilon, tôi bèn đem từng mảnh giấy nhặt được đặt trong túi áo.

“Phỉ Phỉ, em đúng là bảo vệ môi trường. Em vừa nhặt chỗ rác anh đã vứt sao?” Tiết Duy Lạc dựa vào cửa cầu thang, đứng nghiêng người, hướng về phía tôi vẫy vẫy mấy tờ giấy A4 trong tay. Anh chậm rãi lấy ra một điều thuốc, ấn huyệt thái dương. Chỗ anh đứng là nơi âm u, ánh sáng mặt trời không chiếu tới. Tôi không thể nhìn thấy mắt anh, chỉ thấy được biểu cảm ở nửa bên mặt. Không phải là vẻ mặt cô đơn mà là nhìn vào có thể khiến người ta hoảng hốt.

Tôi nửa tin nửa ngờ đi tới, nhận trong tay anh một nửa nội dung bản in.

Nhật kí ngày 12 tháng 01 năm 2008, “Đã lâu không viết bài mới trên blog, không biết mấy chị em đang làm gì”.

Ngày 12 tháng 2 năm 2008, thứ bảy, “Thật buồn”.

Có thể hoàn toàn dễ dàng tìm tới xuất xứ của những thứ này, chỉ có điều chủ nhân nhật kí của những ngày này nhất định không phải là Trương Tiểu Sơn, bởi phía trên còn viết chút oán giận với cha mẹ chồng, còn có mấy thứ kiểu như: “Ông xã hôm nay đi công tác”.

Tôi khó mà nói được hết sự chán chường của mình, hăm dọa hỏi anh: “Những thứ này là gì?”.

“Mấy thứ rác rưởi, là blog của thư kí của tôi.”

“Anh...” Tôi vứt mấy tờ giấy vụn lại cho anh ta.

“Đừng vứt đi nha. Mặt em đỏ bừng kìa, không nhìn cho đủ thì làm sao được?” Anh đưa tay tới chạm mặt tôi, nhưng tôi còn đang trong cơn giận dữ, nghiêng đầu né đi.

“Anh có ý gì? Hà Tĩnh vốn không tới chỗ này đúng không?”

“Cô ta muốn đến, nhưng tôi không cho phép.” Tiết Duy Lạc duỗi cánh tay, nhìn như tới xoa mặt tôi nhưng tay anh lại như hai gọng kìm, kẹp chặt đến phát đau lại không chịu buông ra: “Phi Phi, người phụ nữ tên Hà Tĩnh này rất nguy hiểm, em tuyệt đối không thể tới gặp cô ta một mình”.

“Hừ, nguy hiểm bằng anh sao? Nguy hiểm như Đường Ba sao? Hay là nguy hiểm như Đường Lâm?” Tôi vừa nhếch khoé miệng được một lúc thì thịt trên mặt đã bị anh kẹp cứng, không thể động đậy được.

“Em phải tin anh, người phụ nữ này nguy hiểm hơn bất cứ người nào trong nhà họ Đường.” Anh chậm rãi buông tay ra, nói tiếp: “Cô ta tìm em chẳng phải là muốn báo thù cho Trương Tiểu Sơn sao, nhưng tôi sẽ không cho cô ta cơ hội này, em hiểu không?”.

“Còn anh thì sao, anh chẳng phải đang lợi dụng tôi để báo thù cho chị tôi?” Tôi không thể nén giận, đập lên tay anh ta.

“Phi Phi... Cho tới tận lúc này em còn cảm thấy tôi chẳng khác gì người ngoài, đều là đang hại em? Nói thật, em như vậy khiến tôi rất thất vọng.”

“Vậy anh muốn tôi phải nghĩ như thế nào? Anh rể chưa cưới của tôi rất yêu thương tôi? Che chở tôi? Vì để tôi không bị người khác làm tổn thương, ngược lại, anh tự ý xếp đặt cuộc đời tôi? Tôi không hiểu ra sao lại

gặp một loạt chuyện kỳ quái mà chẳng biết lý do, như một con rối mặc anh nói như thế nào thì làm thế đó?”.

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Ý cười của anh rất rõ ràng, “Vậy cũng tốt, tôi cho em một cơ hội vươn mình. Em có thể hỏi tôi ba vấn đề, nhưng nghĩ kỹ rồi hãy hỏi, quá thời gian sẽ không còn cơ hội nữa đâu”.

Tôi còn chưa nghĩ ngợi, bật thốt lên: “Hà Tĩnh đâu?”.

“Làm sao tôi biết, khi tôi tới cô ta cũng không ở đây. Em có thể gọi điện thoại cho cô ta để hỏi thăm. Tôi chỉ để ý tới em, còn cô ta, dù chết hay sống, đi tới nơi nào không phải việc tôi quan tâm.” Anh lười biếng híp mắt.

“Anh nói dối!”

“Anh tuyệt đối không lừa gạt em. À, đúng rồi, đây là vấn đề thứ hai.” Tiết Duy Lạc đập thuốc, trên người anh vẫn còn vương mùi bạc hà nhạt nhạt.

“Anh nói bậy, vừa nãy tôi không dùng giọng nghi vấn. Hiện tại mới là vấn đề thứ hai, đến cùng anh muốn đạt được mục đích gì mới chịu dừng tay?” Tôi lập tức phản bác Tiết Duy Lạc, tôi chờ đợi ngày này quá lâu rồi, tôi không muốn tự để vuột mất bất cứ một cơ hội đặt câu hỏi nào.

“Tại sao em lại hỏi điều này chứ? Em nên vỗ tay vui mừng mà nhìn thành quả bao nhiêu năm của tôi chứ không phải chất vấn tôi bao giờ thì chúng kết thúc? Nếu như tôi nói là khi tất cả bọn họ đều chết thì sao? Em sẽ coi như là thật? Hay là em muốn thay ai cầu xin, ví dụ như... Đường Ba? Hoặc là trên thực tế em đang lo lắng, ngay cả em tôi cũng không buông tha?”

Trong lúc bất chợt bị anh anh vạch trần, tôi cảm giác sợ hãi tê rần, miệng lưỡi cứng đờ. Vấn đề này tôi đã muốn hỏi trong bao nhiêu ngày qua nhưng vẫn không thể nói ra. Nó ở trong lòng tôi, phát triển như khối u ác tính, không thể ức chế được mà cắt cũng không đi. Vào giờ phút này lại bị anh nhẹ nhàng băng quơ đánh bừa cũng trúng. Tôi không cách nào lùi bước, chỉ sợ anh vừa nói ra, đáp án chính là tuyên án tử hình với mình, “Cái kia... Đáp án của anh thì sao? Tôi muốn nghe đáp án”. Âm thanh nhỏ tới mức không nghe thấy được.

Anh đưa tay ra, thay tôi vén lên vài sợi tóc dính trên trán: “Em nói xem? Em là người mà tôi hi vọng còn sống cuối cùng trên cõi đời này. Tôi luôn hi vọng em có thể sống những ngày tháng tươi sáng một chút, vui vẻ một chút, không nên bị những thứ tối tăm này ảnh hưởng, nhưng lại không tự chủ được muốn mang em vào thế giới của tôi. Em xem qua ‘bóng ma nhà hát’ chứ? Em biết tại sao nam chính nhất định phải mang Christie về vương quốc trong lòng đất của mình không? Tại vì anh ta sống trong bóng tối quá lâu, hi vọng có người có thể nói chuyện với mình, cùng chia sẻ âm nhạc với anh ta. Tôi cảm thấy với em, tôi cũng có ý đồ như vậy, chỉ là tôi đang cố gắng kìm nén, em có thể yên tâm”.

Tôi không biết điều này có được tính là một kim bài miễn tử treo trên cổ tôi hay không, nhưng dường như tôi nhận thấy được sự bất đắc dĩ của anh. Chỉ là tôi không thể hiểu, sao anh muốn tự đẩy mình đi trên con đường báo thù không hướng quay đầu, là vì trách nhiệm hay là tình yêu với Quyên Tử. Trên thế giới này còn có một thứ tình yêu có thể chống lại sự sống chết hay sao? Tôi không có đáp án.

Tôi dồn hết can đảm để hỏi một vấn đề cuối cùng, cũng là điều mà tôi nghi hoặc từ lâu: “Vậy anh tại sao lại muốn thay Quyên Tử báo thù?”.

“Có phải em vẫn cho rằng cái chết của chị gái mình là do một tay mình tạo ra sao? Em chỉ là hung thủ gián tiếp, nếu như lúc đó em không bộ

chộp như vậy, cô ấy cũng không chết. Thực ra, mỗi ngày tôi đều tự nhắc nhở chính mình, là bốn người Trương Tiểu Sơn hại chết Quyên Tử, dĩ nhiên còn có cả em, đúng là em không chăm sóc tốt cho cô ấy. Thế nhưng dù tôi có tìm bao nhiêu lý do, tôi cũng không thể rửa sạch trách nhiệm của chính mình. Em có biết tại sao cô ấy lại cố tình phải đi theo em? Bởi vì mùa hè năm ấy, cô ấy muốn cùng tôi đi tới trại huấn luyện, nhưng tôi thấy điều kiện ở đó quá kém, hơn nữa cô ấy lại là người mới, cái gì cũng không biết nên mới kiên trì không cho đi. Hai chúng tôi còn vì chuyện này mà cãi nhau một trận. Nếu như có ai phải thấy áy náy bởi cái chết của cô ấy, thì tôi vẫn cho rằng, người thứ nhất chính là mình. Thay vì nói tôi đang báo thù, không bằng nói tôi đang chuộc tội.”

Tôi cảm thấy thế giới của mình bị đảo lộn. Thì ra không phải chỉ có một mình tôi sống trong tự trách, không phải chỉ có một mình tôi không thoát khỏi vị thảm phán lương tâm. Ròng rã ba năm, bất luận là ai trong chúng tôi đều không thể thoát được khỏi vòng luẩn quẩn này. Cảm giác có người đồng hành rất kỳ diệu, vừa hưng phấn lại vừa buồn khổ.

Chẳng trách Tiết Duy Lạc nói phải đưa tôi vào thế giới hắc ám của anh, là bởi vì quá lâu không được thấy ánh sáng. Lặng lẽ mọc rễ nảy mầm nơi đất bùn ẩm ướt, âm u. Kỳ thực tôi muốn nói cho anh, không cần anh dẫn dắt, tôi cũng đã ở cùng anh trong vương quốc hắc ám này, chỉ là giữa chúng tôi bị ngăn cách bởi một bức tường báo thù, chỉ có như vậy mà thôi.

Tôi nói: “Nếu đã nói thật với nhau, như vậy từ nay về sau anh nhất định phải nói rõ ràng cho tôi biết tôi phải làm gì, tôi có quyền quyết định có phối hợp với kế hoạch của anh hay không. Anh không thể ép tôi, không thể làm một cái tròng cho tôi đeo vào. Chúng ta có thể thoả thuận như thế không?”.

Tiết Duy Lạc nhìn đồng hồ: “Tiểu thư xinh đẹp, ba vấn đề của em đã được hỏi xong. Em có muốn quay trở lại tìm bạn của mình không? Có về như cô ấy vẫn ở Hoàn Long Plaza chờ em”.

“Đúng rồi!” Tôi vỗ đầu một cái. Tôi hoàn toàn quên mất Yến Tử.

Tôi quay lại trong xe của Tiết Duy Lạc, lấy xăng đan. Một chiếc bị tôi vứt đi lúc này đã được mang trở lại thành một đôi hoàn chỉnh. Anh đưa tôi tới cửa Hoàn Long, lúc chia tay vẫn còn căn dặn tôi: “Đúng rồi, tôi vẫn muốn nói lại câu kia, tốt nhất em nên cách xa Hà Tĩnh một chút”.

Tâm trí tôi không ổn định lắm khi quay lại phòng ăn, khó mà diễn tả được cảm xúc của tôi lúc này. Với những gì Tiết Duy Lạc vừa nói, tôi cảm thấy mình có thể tin tưởng anh. Nhưng sau đó thì sao, tôi cũng phải đi tới cây cầu độc mộc anh đã bắc sẵn hay sao? Tôi không biết, tôi còn chưa nghĩ ra. Yến Tử buồn bực ngán ngẩm ngồi đợi tại chỗ. Tôi cảm thấy nó sắp ngủ gật tới nơi rồi.

“Yến lưu manh!” Tôi gõ bàn.

“Mẹ ơi, cuối cùng thì mày cũng trở về.” Yến Tử kéo mí mắt, “Nói mau, hai người tại đây nói những chuyện gì?”.

“Không có. Chị ta không tới.” Tôi gọi người phục vụ đổi cho mình một chén trà.

“Cái gì? Để tao gọi điện thoại.” Yến Tử định lấy điện thoại di động ra, tôi nghĩ tới Tiết Duy Lạc bèn ngăn cản nó: “Thôi bỏ đi, không gặp thì không gặp”.

“Ai nói là không gặp?” Một người phụ nữ phóng khoáng kéo chiếc ghế ra, ngồi ở bàn của chúng tôi. Trên đầu chị ta đội một chiếc mũ che nắng rộng vành bằng lụa trắng, che đi nửa khuôn mặt.

“Chị Tĩnh Tĩnh!” Yến Tử có vẻ rất hưng phấn: “Em đã nói mà, làm sao chị lại có thể không thấy đâu. Trời ơi, chị lại chơi trò ẩn nấp nữa rồi.” Màu da Hà Tĩnh cũng là vàng nâu nhạt. Tôi cảm thấy có thể do thời tiết ở Singapore, cả hai người bọn họ đều phơi nắng đến đen. Chị ta cao hơn tôi một chút, thân hình thon thả, ăn mặc có vẻ trưởng thành, thuần thực, áo sơ mi tơ tằm màu hồng cánh sen cổ tròn, phối phía dưới là quần rìa màu lá sen, mang theo một chiếc túi xách ngọc trai nhỏ.

Chị tay vẫy người phục vụ đưa thực đơn, nói với Yến Tử: “Không phải chị trốn hai người, chị trốn Tiết Duy Lạc”.

Tôi nhận ra được chút kỳ quái: “Là sao? Chị theo dõi tôi?”.

“Cũng không phải như vậy. Chỉ là có Tiết Duy Lạc ở đó, tôi không tiện xuất hiện.” Hà Tĩnh cúi đầu nhìn thực đơn đồ uống, không nói thêm. Yến Tử có vẻ dễ kích động: “Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy? Nói mau, nói mau! Đừng tỏ vẻ bí hiểm với em!”.

Hà Tĩnh gọi một cốc cà phê lạnh, quay đầu hỏi tôi: “Cuối cùng thì cô có thành ý muốn nói chuyện với tôi hay không?”.

Tôi do dự không quyết định, Yến Tử lại rất nhanh: “Tại sao nó lại không có, Phi lưu manh là người trượng nghĩa nhất. Chị nói mau đi”.

Tôi đáp: “Hà tiểu thư định nói chuyện gì?”.

Hà Tĩnh cười: “Thật ra chuyện cũng rất đơn giản. Tôi đi nhờ xe tới, không ngờ tên họ Tiết đã đi trước tôi một bước, đó là lý do mà tôi gọi điện cho Yến Tử, nói đổi địa điểm tới toà nhà Kim Tượng. Chẳng qua anh ta giống như là Thuận Phong Nhĩ^[3], có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện, lại đi thẳng tới Kim Tượng. Tôi không tiện xuất hiện, vẫn chờ tới lúc này”.

[3] Vị thần có khả năng nghe âm thanh trong gió trong thần thoại Trung Hoa.

Yến Tử kinh ngạc: “A! Đáng sợ như vậy?”.

Sự phòng bị của tôi với Hà Tĩnh không hề giảm bớt chút nào: “Như vậy lúc này gặp mặt, chị muốn nói chuyện gì? Tôi mong chị có thể đi thẳng vào vấn đề”.

“Tôi muốn cùng cô nói chuyện, đơn giản chính là việc Tiết Duy Lạc hại chết chị gái cô và Trương Tiểu Sơn, cô có hứng thú hay không?” Hà Tĩnh nâng mi mắt nhìn điện thoại di động của tôi trên mặt bàn.

“Cái gì? Chị... Chị có chứng cứ không?” Tôi bị chuyện này dọa không ít. Việc Trương Tiểu Sơn chết, Tiết Duy Lạc chắc chắn không tránh khỏi có liên quan. Có điều chị ta dựa vào đâu mà dám nói Tiết Duy Lạc hại chết Quyên Tử. Thực sự tôi quá mệt mỏi, những sự thật không ngừng phá hủy thần kinh tôi, cái gì mới là ‘chân tướng’? Ở chỗ này của tôi, chân tướng chính là Quyên Tử dễ dàng mang đi tất cả niềm vui, để chúng tôi mãi mãi sống trong bóng tối, mãi mãi đau thương.

“Đương nhiên tôi không có chứng cứ. Nếu có tôi còn có thể ngồi ở chỗ này uống trà với hai cô. Có điều như vậy thì sao? Cô không tin?”

“Hừ, nếu chị không có chứng cứ thì lấy cái gì khiến tôi tin tưởng?” Hiện tại người ta đều mắc chứng bệnh hoang tưởng hay sao? Đến cùng là do tôi bị tâm thần hay là thế giới này đã điên cả rồi?

Hà Tĩnh cố gắng đẩy Yến Tử đi: “Yến Yến, em có muốn đi nhà vệ sinh không? Chị thấy lớp trang điểm trên mặt em trôi bớt rồi đấy”.

Yến Tử lấy gương ra soi, nhìn chúng tôi một chút rồi lại sờ gò má: “Cũng đúng, vậy em vào WC chút nhé”.

Nó vừa đi, tôi đưa ra cánh tay mời Hà Tĩnh tiếp tục nói: “Giờ chị có thể nói rồi”.

“Ừm, tôi nói ngắn gọn. Cô nói đúng, trong tay tôi quả thực không có chứng cứ, nhưng tôi hy vọng cô có thể giúp tôi lấy chứng cứ, là bằng chứng chứng minh Tiết Duy Lạc hại chị gái cô và Trương Tiểu Sơn.”

Tôi lạnh lùng nói: “Tôi? Tôi đi đâu lấy những thứ chứng cứ hoang tưởng này? Xin mời Hà tiểu thư đi tìm cao nhân khác.” Tôi có chút thất vọng, mọi chờ mong tan thành bọt biển. Toàn bộ thời gian buổi chiều tôi đều lãng phí để dẫn vật lung tung, căn bản chẳng có chứng cứ gì. Hà Tĩnh cũng chỉ là một phần tử không có thủ đoạn mắc chứng hoang tưởng.

“Trước khi cô đi, xin hãy xem cái này một chút.” Hà Tĩnh đưa MP4 của mình cho tôi.

Tôi nghi ngờ nhận lấy xem, chỗ này có lưu những bức ảnh chụp màn hình trên trang web. Tổng cộng có ba bức. Những bức ảnh này chính là tư liệu trên blog của Trương Tiểu Sơn mà Yến Tử nói với tôi, cũng chính là thứ mà Tiết Duy Lạc không muốn cho tôi nhìn thấy. Hình ảnh sau khi thu nhỏ lại rất khó nhìn, chỉ có vài câu không rõ ràng. Nhật kí sớm nhất của Trương Tiểu Sơn, “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một đôi mắt đáng sợ như vậy. Con mắt của một người phụ nữ trước khi chết. Cô ấy thà chết để bảo vệ thứ đó trong lồng ngực, cô ấy nói đây chính là mạng của em gái mình”. Tôi không ngừng đọc câu này thật nhiều lần, yết hầu có chút ngứa. Đây nhất định là lời Quyên Tử nói, là Quyên Tử.

Sau đó, hẳn ta dần dần lạc lối trong ham muốn tiền tài chức vị, “Gần đây tôi quả thực vô cùng thuận lợi. Một năm được thăng chức bốn lần, lại thêm

bốn lần tăng lương. Nói lúc này tôi sung sướng mờ mắt cũng chẳng sai. Những ngày tháng này thật quá thoải mái”.

Bức ảnh cuối cùng cũng là cái quan trọng nhất, là tin tức mà Trương Tiểu Sơn để lại trước khi chết, “Cuối cùng tôi cũng hiểu rõ, tất cả đều là một cái bẫy. Cho ông đây tăng lương rồi lại thăng chức cái quỷ gì, tất cả đều là lừa đảo, đồ lừa đảo! Mà chờ xem, tao thành quý cũng không tha cho mày! Đừng tưởng rằng tao không biết đó là mày. Đến cả phụ nữ của mày mà mày còn xuống tay, có gì mà mày còn không làm được!”.

Chỉ sợ cũng dựa trên một đoạn cuối cùng này mà Hà Tĩnh kết luận Tiết Duy Lạc là hung thủ hại chết Trương Tiểu Sơn và Quyên Tử. Chỉ có điều trong mắt tôi, những thứ này còn rất nhiều kẽ hở. Đầu tiên là cái nhìn chủ quan của Trương Tiểu Sơn chiếm một phần rất lớn, sau đó là lúc Quyên Tử chết, Tiết Duy Lạc căn bản không có ở gần chỗ chúng tôi, trừ khi anh thuê hung thủ, nhưng động cơ của anh là gì? Cuối cùng, không chỉ mặt gọi tên, ai biết Trương Tiểu Sơn đang nói tới ai, người phụ nữ bên trong đó là ai. Ngược lại còn đem những thứ này làm chứng cứ quả thực là không đầy đủ, thậm chí có thể nói ngay cả sợi rế con cũng không tìm thấy.

Tôi nói: “Chỉ có những thứ này?”.

Hà Tĩnh nhìn xung quanh, nhỏ giọng đáp: “Tôi biết những thứ này không đủ, vậy nên mới xin cô giúp tôi tìm. Hơn nữa tôi cũng có manh mối, chỉ cần cô chịu nhắc tay giúp đỡ. Tôi nghe nói, Tiết Duy Lạc có một căn nhà kỳ quái, bên trong không có người ở, gia cụ đều rất kỳ lạ. Ngoài trừ anh ta cũng chỉ có một người duy nhất được thấy, chính là cô. Có người nói trong phòng đó có một chiếc laptop, chỉ cần cô có thể khởi động máy nhấn mật mã, sao chép tài liệu ra là được”.

“Tôi từ chối.”

Tôi không giải thích cho chị ta, lúc đi dùng tiền lẻ thanh toán. Hà Tĩnh cũng không có ý định ngăn cản tôi. Đi xuống lầu tôi mới cảm thấy thật xin lỗi Yến Tử, nên nói trước với nó một câu. Chỉ là dựa vào quan hệ của chúng tôi, nó cũng sẽ không tính toán nhiều như vậy. Bên ngoài không khí vẫn oi bức, chuồn chuồn bay rất thấp, tôi cảm thấy trời sắp mưa. Điện thoại di động vang lên, tôi nghĩ rằng là Yến Tử, cầm lên xem mới biết là không phải.

“Bác sĩ Lí tìm tôi sao?”

“Em không có ở nhà à? Anh gửi tin nhắn cũng không thấy trả lời.”

Lúc này tôi mới nhớ tới việc Lí Triết nói tan làm sẽ tới nấu cơm cho tôi.

“Sao? Tôi cùng bạn đi ăn trưa, nói chuyện phiếm.”

“Xong rồi sao? Nếu xong rồi tôi tới đón em.”

Nghĩ tới kỹ thuật lái xe của anh, tôi vội nói: “Cũng không phải xa lắm, tôi đi xe trở về là được rồi”.

Trước bữa tối tôi đều ngồi ngẩn người, Tây Tây nằm ngủ trên nền gạch hoa, cứ nằm ấm chỗ rồi thì nó sẽ chuyển sang ngay chỗ mới cho mát. Lí Triết nhiều lần không chú ý, thiếu chút nữa là giẫm lên nó. Nó vô cùng thích ngủ ở sau chân anh ta, dường như có vậy nó mới thấy an toàn. Nói cách khác, nghe thấy mùi thơm của thức ăn nó mới có cảm giác an toàn.

Bác sĩ Lí vừa thái đồ ăn vừa hỏi tôi: “Sao vậy? Vừa trở về em đã không nói tiếng nào, bị cảm nắng sao? Hay là nói chuyện với bạn nhiều quá yết hầu cũng khàn rồi?”.

Tôi miễn cưỡng kéo dài âm thanh: “Không... có!”.

“Vậy làm sao?” Anh ta xoa tay đến vạch mí mắt tôi: “Không bị cảm nắng?”

Tôi ngoan ngoãn để mặc anh ta kiểm tra, trong lòng nghĩ, nhà có bác sĩ khi mắc bệnh nhỏ có thể yên tâm. Trước đây bố tôi cũng quan tâm tôi như vậy, chỉ có điều đó là trước đây.

“Mẹ em nói một lát nữa sẽ qua xem em.”

Chuyện này mẹ nói lúc nào sao tôi không biết? Tôi vội vàng ngẩng đầu hỏi anh ta: “Bà nói lúc nào vậy?”.

“Dì trực tiếp gọi điện cho anh.”

Chiêu này của mẹ tôi đủ cao minh. Bà hoàn toàn chưa hề coi tôi là người phe mình, mới một ngày đã đầu hàng bác sĩ Lí: “Bà nói lúc nào sẽ tới? Chúng ta đi ăn bên ngoài đi, tránh nhìn thấy bà”.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lí Triết chống má lộ ra vẻ mặt khó xử, nhìn mặt anh ta tôi cũng hiểu chuyện gì rồi. Anh ngừng một lúc lâu mới nói: “Anh đã đồng ý sẽ làm cơm cho dì rồi”.

“Ồ! Hai người kết hợp lại đùa giỡn tôi!” Tôi đá chân, không chú ý lại động phải cái chân bị thương, không đá tới anh ta ngược lại còn bị đau, nhe răng trợn mắt rên rỉ một lúc lâu.

Lí Triết giúp tôi xoa chân, bỗng nhiên lại nghiêm túc nói: “Phi Phi, em có thể cho anh một cơ hội hay không? Anh muốn được chăm sóc em”.

“Tại sao? Tôi tự nhận mình không đẹp đến mức hoa nhường nguyệt thẹn, cũng không có tài năng thi thố đàn dương cầm, lại còn không biết nấu cơm

sẽ không thể nắm bắt được dạ dày đàn ông. Nếu không phải là vì bố tôi, bác sĩ Lí có điều kiện tốt như vậy chắc chắn sẽ kiếm được mỗi ngon lành hơn nhiều.”

Nghe xong phân tích của tôi, bác sĩ Lí chỉ mỉm cười: “Em không tự tin về chính mình như vậy?”.

Sau đó có người mở khoá nói: “Đúng vậy, Phi Phi, tại sao con lại không tự tin vào bản thân như vậy?” Người nói chuyện là bố tôi, theo sau còn có mẹ. Mẹ tôi giả vờ trầm mặt, chỉ là lúc vừa nghiêng đầu, khoé miệng bà tràn đầy ý cười, xem ra hai cụ ở ngoài cửa nghe trộm được không ít.

“Làm sao bố mẹ lại có chìa khoá?” Tôi nhảy dựng lên. Chỗ này của tôi là cửa hàng tự chọn hay sao? Tại sao ai cũng có chìa khoá?

“Đây là Duy Lạc đưa cho, còn cần phải hỏi sao?” Mẹ khinh bỉ liếc tôi, sau đó rửa tay cùng Lí Triết bận rộn trong nhà bếp. Hai người bọn họ ở trong bếp còn sợ không đủ, nhất định phải gọi tôi lên. Một nồi nước mẹ tôi ném rồi tới tôi và Lí Triết, cả ba người đều thấy được rồi mới coi như xong.

Bố tôi như người không liên quan, thoải mái yên tâm ngồi uống trà bác sĩ Lí pha, thấy tôi chuồn êm ra khỏi phòng khách liền hỏi: “Thế nào? Tiểu Lí này cũng không tệ đúng không?”.

Tôi coi như không nghe thấy, quay lại phòng bếp.

Mẹ đuổi tôi ra ngoài: “Ra ngoài, đi ra ngoài. Ra cùng với bố chị đi! Chỗ này đang thái cà rốt!”.

“Mẹ, làm sao lại trở mặt coi như không quen vậy? Lúc này chẳng phải còn gọi con vào ném sao?”

“Lúc này là lúc này. Ném xong còn giữ chị lại làm gì?” Mẹ tôi một tay đeo găng tay nilon, dùng tay còn lại nện tôi. Bố chỉ một chỗ để tôi ngồi: “Phi Phi, bố biết hiện tại con không thể tha thứ cho bố, chỉ là sẽ có một ngày nào đó, con sẽ hiểu”.

Tôi bực mình nói: “Vĩnh viễn không!”.

“Còn có một việc bố không muốn giấu con, Lí Triết chính là Lí Đông Kí, có thể thấy được bản tính của cậu ta là người lương thiện”.

Lí Triết chính là Lí Đông Kí?

Tôi làm sao không nghĩ tới việc Lí Triết chính là Lí Đông Kí?

Chẳng trách sao tôi lại cảm thấy anh ta quen mắt thế, thì ra Lí Triết chính là Lí Đông Kí! Trời ạ!

Tôi hỏi: “Mẹ cũng biết?”.

Bố tôi lắc đầu: “Không thể để cho bà ấy biết”.

Bầu không khí trên bàn cơm vô cùng nặng nề, ngọt ngào. Mẹ tôi không ngừng hỏi chuyện Lí Triết, từ gia đình có mấy người, làm nghề gì đến việc có nhà riêng để cưới vợ hay không? Tuy rằng bà tự cho là mình hỏi rất thông minh khéo léo, nhưng dưới cái nhìn của tôi, đây là những câu hỏi không thể rõ ràng hơn. Tôi và bố không tiếp lời, chỉ tới khi bị mẹ bực đến cuống lên, mới đơn giản “ồ” một tiếng. Tính tình bác sĩ Lí thật tốt, trả lời đầy đủ các câu hỏi của mẹ, hỏi gì đáp nấy, cả những gì bà không hỏi cũng nói. Tôi cảm thấy anh ta chỉ còn thiếu mỗi việc đưa sổ hộ khẩu cùng tài khoản ngân hàng cho mẹ tôi cất giữ.

Mẹ tôi càng ngắm anh ta càng thấy thích, thậm chí đẩy cánh tay bố tôi nói: “Lão Cố, hay là lúc nào chúng ta chọn ngày, mời bà Lí tới ăn một bữa cơm?”.

“Nói cái này còn quá sớm. Cứ để bọn trẻ phát triển một chút rồi hãy gặp.”

Bố tôi lên tiếng, thay tôi ngăn cản một lần.

Tôi xấu hổ tới mức chỉ muốn đào một cái lỗ ở bát mà chôn mặt vào. Mẹ tôi có thể sốt ruột như vậy sao, tôi với anh ta ngay cả bắt đầu cũng chưa có. Lời nói vừa rồi của bố vẫn còn quanh quẩn bên tai, tôi nhất định phải nói chuyện với Lí Triết. Cơm nước xong, mẹ tôi còn muốn ở lại thêm một lúc nữa, nhưng bị bố tôi nói hai ba câu khuyên nhủ đành tiếc rẻ đi về. Ông nói phải cho bọn trẻ thêm thời gian chung đụng, mẹ tôi cảm thấy lời này rất đúng bèn nghe theo.

Lí Triết bố đưa hấu trong bếp, tôi yếu ớt hỏi: “Anh có gì muốn nói với tôi không? Bố tôi đã nói tất cả rồi”.

Anh đặt hoa quả lên mặt bàn, lúc ngồi xuống lau tay: “Cũng tốt, anh nghĩ anh cũng có thể nói rõ. Phải, anh chính là Lí Đông Kí. Anh biết cái tên Lí Đông Kí này với nhà em mà nói chẳng khác gì Trương Tiểu Sơn, đều là hung thủ giết người. Không phải anh không muốn nói, mà là anh không dám”.

Tôi không nổi giận. Chính bản thân tôi cũng không ngờ mình có thể lí trí tới vậy: “Sau đó?”.

“Đúng là sau nửa năm anh đã sửa lại tên, hơn nữa có thể là do áy náy nên sút hơn hai mươi cân, do đó cả em và dì đều không thể nhận ra anh. Anh cũng không biết có nên vì vậy mà vui vẻ hay không. Phỉ Phỉ, anh chỉ muốn

nói, xin em hãy tin tưởng anh! Từ ba năm trước, ngay từ lần đầu tiên thấy em anh đã thích em. Khi ấy nhìn thấy em phiền muộn, anh bỗng cảm thấy muốn được chăm sóc em! Anh xin thề với em, ngoại trừ tình cảm anh không hề có bất kỳ ý đồ nào khác. Anh không phải Trương Tiểu Sơn hay Đường Lâm, mỗi lần bọn họ hẹn gặp anh cũng không đi. Không chỉ một lần anh muốn đi vạch trần sự thực năm đó, cho dù anh phải ngồi tù hay làm sao cũng được, chỉ là đến giờ anh vẫn không làm được.”

“Vậy anh nói cho tôi...” Thanh âm của tôi run rẩy mà vô lực, đây là lần đầu tiên tôi được biết chân tướng sự việc từ miệng của người trong cuộc.

“Nếu như có thể, anh nhất định sẽ nói cho em nghe. Anh cũng chỉ muốn có thể nói ra hết mọi chuyện, đó là cách giải thoát duy nhất. nhưng hiện tại anh không thể làm được. Nói ra chỉ có thể mang tới nguy hiểm cho em, anh không muốn làm như vậy. Em hãy chờ anh, đợi tới khi anh có đủ năng lực, anh sẽ cho gia đình em một câu trả lời hợp lý.”

“Đó là lúc nào?”

“Sẽ không quá lâu.”

Hai chúng tôi ngồi mặt đối mặt, anh ta căng thẳng nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi nghĩ có lẽ ngay cả lúc cứu chữa người bệnh anh ta cũng không căng thẳng như vậy. Tôi biết truy hỏi cũng chẳng làm nên chuyện gì. Chẳng lẽ hiện tại tôi muốn đuổi anh ta đi, cứ như vậy cả đời không có chút liên hệ gì với nhau nữa sao? Nhưng là tôi hơi mệt, những chuyện liên quan tới Quyên Tử không ngừng dẫn dắt tôi. Tôi không thể ích kỷ mà quên chị, nhưng cũng không có cách nào để mạnh mẽ được như Tiết Duy Lạc.

Tôi hỏi Lí Triết: “Tôi có thể lựa chọn tin tưởng anh không?”.

Anh đè tay tôi và nói: “Ừ, anh bảo đảm”.

Một đêm này, hai chúng tôi sưởi ấm cho đối phương như hai con nhím dựa vào nhau. Tôi không ngủ, anh ta cũng không. Chúng tôi tâm sự rất nhiều chuyện khi còn nhỏ, vui vẻ có, xấu hổ cũng có. Đề tài của tôi nói chung là ngày nhỏ bướng bỉnh thế nào, chơi xỏ bạn bè, tung tin đồn thú vị ra sao. Lí Triết nói cho tôi nghe về gia đình mình. Bố anh ta bị u não, qua đời khi anh ta mới sáu tuổi. Từ nhỏ anh ta đã quyết tâm sau này khi lớn lên sẽ học y, làm bác sĩ. Anh ta lên núi Cô Nương hoàn toàn là vì hàng xóm từ nhỏ, Ngô Dao. Cô bé kia cũng là người cô độc, chỉ có anh ta là bạn chơi cùng. Ngô Dao hẹn đi chơi núi, anh ta đồng ý, cũng không ngờ sẽ xảy ra những chuyện này.

Cuối cùng Lí Triết nói: “Phi Phi, em chỉ cần nhớ kĩ, chị gái của em rất yêu em. Anh cũng vậy. Em không cần sống trong tự trách. Thật sự”. Tôi cười khờ, có thể qua mấy năm nữa, tôi sẽ sống thoải mái hơn một chút, có thể.

Ngày hôm sau, trời vừa rạng sáng, Lí Triết đã bị điện thoại từ bệnh viện gọi đi. Công việc này của bộ họ quả thực là không có giờ giấc cố định. Vì có kinh nghiệm trước đây từ bố tôi, với tình huống này của bệnh viện tôi cũng tập mãi thành quen. Lúc đi Lí Triết còn không quên dặn tôi nên ăn cái gì. Tôi cười đẩy anh ta. Anh ta mới tới hai ngày đã nghiêm nhiên trở thành ông chồng chủ nhà của tôi. Một tối không để ý tới điện thoại di động, lúc này tôi cầm lên xem thấy có tin nhắn Yến Tử gửi tới.

“Phi lưu manh, mày dám chạy? Khà khà khà.”

“Phi lưu manh sẽ làm mình làm mầy sao, cũng dám không trả lời. Điện thoại di động ời, có phải nó đã vứt bỏ mày rồi không? Nếu như vậy, ngày mai tao và chị Tĩnh Tĩnh sẽ tới thăm mày.”

Quả nhiên tầm khoảng mười giờ, tôi tiếp đón Yến Tử cùng Hà Tĩnh vào nhà. Trong tay Hà Tĩnh còn mang theo một giỏ dạ lan hương, lớn như quả bóng, coi như là quà gặp mặt cho tôi.

Yến Tử nói: “Tao đã bảo chị ấy đừng mua nhưng chị nhất định muốn mua, Phi lưu manh cũng không phải người ngoài”.

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, tới chỗ này của tôi cần gì phải tiêu pha”. Tịch tay tôi đặt lẵng hoa lên khay trà.

Hà Tĩnh đến đây chỉ là nói chuyện việc nhà, ngay trước mặt Yến Tử. Chị ta không trực tiếp ép tôi, chỉ là trong lời nói vẫn có ý muốn tôi suy nghĩ về việc nên hợp tác với chị ta hay không vân vân. Buổi trưa, tôi giữ bọn họ lại ăn sủi cảo. Trước khi đi, Hà Tĩnh dặn tôi đặt dạ lan hương trong phòng ngủ, như vậy sẽ có lợi cho thân thể, tôi cũng nghe theo. Bọn họ đi rồi, tôi thu dọn bát đĩa, xong việc thì mệt tới mức nằm bẹp xuống giường ngủ. Càng ngủ đầu càng mê man, càng ngủ ngực càng cảm thấy khó chịu. Buổi tối, Lí Triết cũng không tới, khả năng bệnh viện có chuyện gì nên không đi đâu được. Bác sĩ mà, có những lúc phải đi làm không có giờ tan tầm. Tôi vốn định ăn chút gì rồi mới ngủ tiếp, chỉ có điều ăn mấy miếng cũng không nếm ra vị gì. Đầu óc choáng váng, tôi thở hỗn hển, chỉ uống mấy ngụm nước liền nhắm mắt lại.

Tới khi hoàn toàn khoẻ lại, tôi chỉ cảm giác được thân thể mình lay động, giống như đang ở trên tàu. Lẽ nào chứng ám ảnh cưỡng chế của tôi lại tới, hay là làm sao. Tôi chậm rãi ngồi dậy, lấy tay vuốt ngực.

“Hừ, tỉnh rồi?”

Tôi thấy sau cái chân phụ nữ, một đôi giày cao gót, một đôi xăng đan cùng tất đen còn có một đôi giày thể thao. Theo chân bọn họ nhìn lên trên, Đường Lâm, Hà Tĩnh còn có một cô gái nào đó tôi không nhận ra đang

đứng trước mặt tôi. Tôi xác thực mình đang ở trên thuyền, phía sau dựa vào cột buồm, ngồi bệt trên boong thuyền. Gió biển hỗn độn thổi tới từ bốn phía, làm sợi tóc bay tới mắt tôi, vương bên mép. Tôi cố gắng động đậy, chân tôi bị một chiếc xích sắt to khoá lại, không thể động đậy.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Đường Lâm cười: “Cô còn hỏi xảy ra chuyện gì? Không phải cô cũng coi như là bác sĩ thú ý nửa mùa à? Tại sao đến dạ lan hương cũng không biết”.

Dạ lan hương... dạ lan hương. Rất lâu trước đây, có một bài học về thực vật đã đề cập tới, loài hoa này chỉ quang hợp vào buổi tối, thải khí ra ngoài, mà mùi hoa có chứa chất độc khiến người ta choáng váng, khó thở, ho khan. Làm sao tôi lại quên?

Đáng chết! Thì ra là dạ lan hương!

“Hơn nữa trong lãng dạ lan hương tôi còn cho thêm một gói dầu thông^[4] để bay hơi, thứ này có thể gây nên hôn mê. Cũng chỉ có cô cùng người bạn điên khùng của cô mới thiếu cảnh giác như vậy, cái gì đưa tới cũng nhận. Vậy bây giờ tôi ném cô làm mồi cho cá mập ăn, cô có nhận hay không?” Hà Tĩnh bổ sung thêm.

[4] Dầu thông, tên tiếng anh là Colophony là một tinh dầu thu được từ chưng cất hơi lá kim, cành non và quả non của một số loài thông, có độ độc tính tương đối thấp đối với con người, độ ăn mòn thấp và độ tồn lưu hạn chế. Tuy nhiên, nó kích thích da và các màng nhầy và có thể gây ra các vấn đề về hô hấp. Các liều cao có thể gây ra suy nhược hệ thần kinh trung ương.

“Chị Tĩnh Tĩnh, chúng ta cần phải làm như vậy sao? Sẽ chết người.” Cô gái bên cạnh nhìn có vẻ rất sợ hãi, nói chuyện cũng lắp bắp.

“Dao Dao, đừng nhẹ dạ. Em quên cô ta đã cướp Đông Kí của em thế nào sao?”

Tôi ho khan mấy tiếng, cố sức xoa mí mắt. Hai mắt tôi nặng tới không mở được. Có lẽ chính là do dầu thông. Tôi đã nói sao dạo này mũi tôi lại yếu ớt như vậy, ngửi mấy cây dạ lan hương đều không chịu được, thì ra là do bọn họ động tay động chân. Cô gái gọi là Dao Dao này nghe giống như Ngô Dao mà Lí Triết từng nhắc tới, thanh mai trúc mã hàng xóm của anh ta. Nhớ tới những quan hệ phức tạp này, não tôi bắt đầu căng ra, lúc này chân còn bị khoá, tay cũng không cử động được. Không biết ba người phụ nữ này có ý định độc ác là gì, là quyết định muốn giết tôi hay sao? Trời đất, bọn họ còn cho rằng đây là đóng phim hay sao, có biết là xã hội này còn có pháp luật hay không thế.

Tôi ho khan lớn tiếng trách cứ: “Các người không sợ giết người đền mạng hay sao?”.

Hà Tĩnh ác độc hướng về phía tôi: “Trương Tiểu Sơn nhà tao đã chết rồi mà bố mày đã đền mạng hay chưa?”.

“Bố tôi? Không phải chị nói Trương Tiểu Sơn là do Tiết Duy Lạc giết hay sao?”

Đường Lâm trừng mắt: “Đó là Hà Tĩnh lừa cô, chính là để cô vì quan tâm mà hoài nghi Duy Lạc. Thật ra chúng tôi đã sớm điều tra, để Trương Tiểu Sơn liên tục thăng chức chính là bố cô. Cô nghe cho rõ! Không phải là Duy Lạc nhà tôi, mà là bố cô! Nói chính xác là bố cô đã lợi dụng mẹ Ngô Dao, nói có thể làm cho cậu ta không tới hai năm có thể leo tới ghế tổng giám đốc”.

Tôi nhắm chặt hai mắt, cảm thấy âm thanh của chị ta thật vô lý: “VẬY cuối cùng là Trương Tiểu Sơn tham ô công quỹ của công ty hay là bố tôi?”.

Đường Lâm dùng giày cao gót đá mạnh vào mặt tôi, tôi né người sang một bên, tay nắm chặt mới không bị nghiêng người ngã chổng vó. Mu bàn tay bị một vật thể nào đó cắt một miếng, thâm tím, chảy máu. Với sự vô tâm của tôi, Đường Lâm còn không buông tha: “Mạnh miệng! Cô còn dám mạnh miệng! Hừ, đúng là Trương Tiểu Sơn không giữ được mình, vợ vét hết khoản này tới khoản khác, lỗ thủng trong sổ sách lại càng lớn. Nhưng nếu không phải là nhà họ Cố các người, nếu không có các người tạo điều kiện tốt thì chuyện tham ô của cậu ta cũng không bị phanh phui nhanh như thế, cuối cùng phải tự sát. Giết người không cần dao, thật độc ác!”.

Âm thanh của Hà Tĩnh lộ rõ sự hung ác: “Còn tán gẫu với cô ta làm gì? Nhanh giải quyết cho xong đi”.

Tôi cố gắng ngồi thẳng: “Nói đi, nói cho tôi nghe một chút, muốn tôi chết như thế nào?”.

Ngô Dao ngồi sụp xuống dưới đất, bật khóc: “Thật sự phải làm như vậy sao? Thật sự phải làm như vậy sao?”.

Hà Tĩnh an ủi cô ta: “Chỉ cần qua đêm này, anh Đông Kí sẽ quay lại bên cạnh em. Dĩ nhiên còn có Tiết Duy Lạc không ngừng lung lay. Chỉ cần người phụ nữ họ Cố này chết đi, Đường Lâm cũng có thể yên tâm sống những ngày tháng tốt đẹp. Mà chị, cũng có thể thay Tiểu Sơn báo thù. Đây không phải là một chuyện tốt, một mũi tên trúng ba đích hay sao?”.

Tôi nói: “Tóm lại là các người muốn giết chết tôi trước, sau đó phủi tay sạch sẽ coi như không, có đúng không?”.

“Điều này không cần cô quan tâm. Chúng ta sắp tới khu hải vực hẻo lánh, ném cô lên thuyền phao cứu hộ để kệ nó trôi theo dòng nước. Cô thấy vụ này được giải quyết có sạch sẽ hay không?”

Tôi hỏi ngược lại Hà Tĩnh: “Cô nghĩ thật hay, chỉ có điều nhớ có thuyền đi ngang qua phát hiện ra tôi. Nếu tôi không chết được thì các người sẽ gặp phiền phức lớn đấy”.

“Chuyện đến nước này cô còn có thể hù dọa ai?” Tiếng nói của Đường Lâm rất xa xăm, mờ ảo, như tới từ địa ngục: “Nơi này chính là nghĩa địa được chuẩn bị cho cô, sẽ không có tàu thuyền nào đi lại. Trên thuyền phao có một phần được sửa thành một gương cầu lồi. Nó sẽ không ngừng tụ ánh sáng. Lúc còn bé chắc cô cũng từng làm thí nghiệm nhỉ, đặt gương cầu lồi trên que diêm nó sẽ tự cháy, rất thú vị đúng không? Hừ, dĩ nhiên chúng tôi cũng không cần thuyền phao tự cháy, chỉ cần nhiệt độ tăng cao chút xíu, miếng dán cao su này sẽ tự tróc ra, đây chính là vấn đề chất lượng của thuyền, lại là một tình huống bất ngờ”.

Tôi ngẩng đầu, khó nhọc mở con mắt sưng đỏ nhìn thẳng vào khuôn mặt bọn họ, đều là những cô gái ở độ tuổi xinh đẹp như hoa, nhưng tính cách lại ác độc như vậy. Tôi siết chặt năm đấm, cố gắng để móng đâm sâu vào lòng bàn tay. Tôi không cảm thấy mình thua, chỉ là rất hưng phấn. Thì ra bị Quyên Tử dẫn vật không chỉ có tôi, còn có bọn họ. Họ luôn miệng nói sẽ trả thù bố tôi, lấy cớ là trả thù cho cái chết của Trương Tiểu Sơn, nên nhất định phải dùng cái chết của tôi để chơi đòn quyết định. Nhưng sau đó thì sao? Lại là một tràng truy đuổi mới giữa thợ săn và con mồi.

Chaplin từng nói: “Sự thù hận ngăn cách thế giới, ngổn ngang đẩy chúng ta vào bế khổ và sự đổ máu^[5]”.

[5] Câu nói được trích trong bài diễn thuyết của Chaplin trong bộ phim “the Great Dictator” (1940), nguyên văn tiếng Anh như sau: “Greed has poisoned men’s souls, has barricaded the world with hate, has goose-stepped us into misery and bloodshed.”, tạm dịch, “Sự tham lam đã đầu độc linh hồn con người, đã ngăn cách thế giới bằng sự thù hận, đã ngốc nghếch đẩy chúng ta vào bế khổ và sự đổ máu”.

Tuy tôi hiểu rất rõ ràng rằng thù hận chỉ làm gia tăng thêm thù hận, nhưng vào giờ phút này, ngoại trừ thù hận, tôi còn có thể có cảm xúc gì khác với bọn họ được đây? Tôi nhìn bọn họ lưu loát xỏ găng tay, đem tôi giam lại trên thuyền phao, rồi cùng đẩy nó đi. Tâm tình của họ trong thời khắc này sẽ như thế nào? Sợ hãi? Hưng phấn? Đắc ý? Cho dù bọn họ nghĩ gì, sáu bàn tay đã cùng hợp lại đưa tôi tới địa ngục. Mỗi bước tôi đi, xích sắt đều phát ra một tiếng vang giòn, không biết sẽ có ai tới dạy tôi, phải làm sao để có thể không thù không hận.

Môi bị cắn nát, tôi có thể cảm giác được mùi máu tanh đang dâng lên trong miệng mình. Tôi biết bộ dáng hiện tại của mình rất đáng sợ. Đây là âm mưu nhỏ cuối cùng của tôi. Tôi muốn họ vĩnh viễn phải nhớ kỹ gương mặt tợn nhất của mình trước khi chết. Ngô Dao ở sau lưng tôi khóc càng thảm thiết, Hà Tĩnh thậm chí còn bình tĩnh hơn Đường Lâm. Chị ta đưa ra rất nhiều lập luận, tôi sẽ chìm xuống vùng biển nào, phải mất bao lâu thì tôi mới có thể bị chết đuối. Đến khi bọn họ cho rằng kế hoạch này không có sơ hở nào mới đẩy thuyền phao xuống biển, sau đó nghênh ngang rời đi.

Người ta vẫn nói, đêm đen sẽ là khúc nhạc dạo cho ban ngày, nhưng tôi sẽ chết vào ban ngày. Tôi nhắm mắt lại, nghe tiếng nước róc rách dưới bàn chân, đón nhận khúc nhạc nhẹ mà biến cả ban tặng. Dường như vùng này cũng không phải là vùng nước xiết. Chiếc thuyền nhỏ tôi ngồi vẫn không ngừng xoay tròn. Điều này chắc cũng được bọn họ tính toán cả rồi, lợi dụng đặc điểm mặt nước biển ở nơi này, tôi sẽ không thể nào tìm cách mượn vào dòng nước để trốn thoát.

Lớp bốn khi viết văn, tôi có trích dẫn một đoạn tâm sự từ “Nếu cho tôi ba ngày ánh sáng” của Helen Keller^[6], “Nếu như mọi người đều coi mỗi ngày đang sống trở thành ngày cuối cùng của cuộc đời thì tốt biết bao nhiêu! Như vậy càng có thể thấy được giá trị của việc được sống”. Khi một người thực sự sống ngày cuối cùng trong đời, không, chính xác phải là mấy tiếng cuối cùng, ngoại trừ nói thật to ra, ngoại trừ thù hận tràn ngập trong đầu, tôi còn có thể làm chuyện gì có ý nghĩa được đây? Còn có gì đáng để tôi phấn đấu, để tôi nhớ mong? Bản năng khát cầu sự sống đã chiếm cứ mọi hành động và suy nghĩ của tôi, những thứ tình cảm yêu đương đều trở nên vô nghĩa.

[6] Helen Adams Keller (27 tháng 6 năm 1880 – 1 tháng 6 năm 1968) là nữ văn sĩ, nhà hoạt động xã hội, diễn giả người Mỹ. Bà là người khiếm thị, khiếm thính đầu tiên giành học vị Cử nhân Nghệ thuật. Bà được tạp chí Time xếp vào danh sách 100 nhân vật tiêu biểu của thế kỷ 20. Cuốn sách được nhắc tới là “The story of my life” (Câu chuyện đời tôi). Tại Trung Quốc, nó còn được xuất bản dưới cái tên “Nếu cho tôi ba ngày ánh sáng”.

Tôi không quên mình biết bơi, nhưng nếu rơi xuống thì tôi chỉ có đường chết, xích sắt trên chân vẫn nhắc nhở tôi, đừng có vờ ngu xuẩn, đừng mơ mộng hão huyền. Trên sách vẫn nói, con người trước khi chết thì tư duy hoạt động nhiều nhất, nhưng tôi lại thấp kém và ích kỷ, chỉ muốn được tiếp tục sống, xác suất để tôi có thể sống sót là bao nhiêu, kỳ tích có thể xuất hiện hay không? Sau từng đợt lo lắng qua đi, tôi cũng nỗ lực nghĩ tới những thứ khác. Nghĩ tới nếu tôi chết rồi thì bố mẹ sẽ ra sao. Yến Tử có thể khóc hay không, còn có Tiết Duy Lạc, tôi nhớ câu mà anh nói: “Phi Phi, anh cảm thấy giọng em như bò cái, rất phấn chấn”.

Tôi ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời. Người ta vẫn nói nếu con người muốn tìm sự lãng mạn thì phải ngắm trăng sao, nhìn biển rộng. Bây giờ mặt trăng cũng có, tiện thể còn tặng kèm thêm một sợi xích sắt, ai muốn lãng mạn thì tới đối với tôi đi. Trăng sao sáng lấp lánh, biển mênh mông xinh

đẹp thế nào tôi cũng không cảm nhận được, chỉ có sự sợ hãi tồn tại. Con người đơn độc trước đại dương rộng lớn, so ra thực sự quá nhỏ bé, chẳng đáng là bao. Nhưng dù là con giun hay đế cũng hy vọng được sống tạm bợ, không phải hay sao?

Hồi mới dậy thì, cứ vào buổi tối tôi thường không ngủ được, khi đó tôi mới biết được cái gì là sống, cái gì là chết. Người đã chết cũng không phải là đổi sang một hình thức tồn tại khác, mà hoàn toàn biến mất. Vì vậy mà tôi đã sầu lo rất lâu, nghĩ tới một trăm năm sau, cả thế giới sẽ chẳng còn liên quan gì tới mình nữa. Tôi từng nghĩ tới cha mẹ sẽ chết, Quyên Tử sẽ chết, tất cả những người tôi biết ai rồi cũng sẽ lần lượt chết đi. Khi tất cả bọn họ đều chết rồi, quỹ tích thế giới mà tôi còn sống cũng sắp biến mất. Lúc ấy, tôi tìm bố để hỏi về vấn đề này, ông nói tôi ngốc. Tôi cũng oán giận với Quyên Tử, người chết đi sẽ chẳng còn phải lo nghĩ về điều gì, Quyên Tử nói tôi nghĩ quá nhiều. Nhưng cho dù như vậy, tôi vẫn cho rằng chúng tôi sẽ đi theo quy luật của tự nhiên, bố mẹ sẽ vẫn chết trước, sau đó là tới Quyên Tử hoặc tôi. Khi tóc chúng tôi trắng xóa không thể cử động được mới biến bất ở phút giây cuối đời.

Nhưng không ngờ được cái chết sẽ tới nhanh như vậy, tôi không nghĩ tới.

Ánh trăng mờ lung chiếu xuống, rọi xuống mặt biển trước mắt tôi vài tia sáng yếu ớt. Trên mặt nước, có một vài con côn trùng nhỏ nường theo ánh trăng bay lượn. Cánh bọn chúng rất nhỏ nhưng cũng có thể chứa đựng được ánh sáng. Chỉ có điều, tôi đang ở trên một vùng nước tối đen, một mình chờ đợi cái chết. Tôi không cam lòng! Tôi dùng toàn bộ sức lực gào to, lại nỗ lực thoát khỏi xích sắt trên chân nhưng hoàn toàn không có tác dụng gì ngoài việc mang lại lay động cho thân tàu cùng tiếng nước xì xì. Tôi lại sầu não về tình yêu của mình. Nếu như ngày trước không có Quyên Tử, có phải tôi sẽ lớn mật theo đuổi Tiết Duy Lạc hay không? Nếu như hôm nay không chết tại nơi này, tôi có thể nhận tình cảm của Lí Triết

không? Cũng bởi vì cuộc sống có vô số ngã rẽ nên nó mới muôn màu muôn vẻ, mà tôi lại phải dừng chân tại nơi này.

Ai đã từng nói phút giây cuối cùng của cuộc đời càng phải được quý trọng. Tôi chỉ cảm thấy đêm nay dài đằng đẵng, cho tới khi mất đi sự kiên trì, chảy khô giọt nước mắt cuối cùng, bình tĩnh nghênh đón một tia sáng mặt trời thuộc về chính mình. Một vệt hồng từ phía đông xuyên thủng đêm đen, như máu tươi tràn ra, chiếm một vùng trời trên biển. Tôi không biết mình đã trôi dạt bao lâu, tôi không biết.

“Cố Phi Phi, Phi Phi...”

“Phi Phi...”

Từ phía xa xa, dường như có ai đó đang gọi tôi, âm thanh vang động từ loa công suất lớn. Ngược tôi điên cuồng đập, cố gắng nuốt mấy ngụm nước mới có thể phát ra tiếng cầu cứu yếu ớt đầu tiên, “Cứu tôi!”.

Ánh sáng trên thân tàu mạnh mẽ đâm ngang tới, sau đó lại bỗng nhiên lắt lư đi qua. Tôi ở trong bóng tối càng lớn tiếng gọi: “Đừng đi, ở chỗ này! Ở đây!”.

Đèn pha càng đi càng xa, thân tàu từ một đường viền chỉ còn lại một điểm nhỏ, sau đó dần dần biến mất. Tôi cúi đầu, thống khổ chôn mặt vào lòng bàn tay. Ngay lúc sự tuyệt vọng ập đến với tôi thêm một lần nữa thì thân tàu bỗng nhiên xoay ngược lại, quay lưng về hướng ánh mặt trời, thẳng tiến tới chỗ tôi, từ một điểm nhỏ dần thành một hình chữ nhật, cuối cùng hiện rõ ràng hình dáng một con thuyền lớn. Mắt tôi nhoà đi, nước mắt không thể kìm nén được, tràn khỏi bờ mi mà rơi xuống: “Nơi này, ở đây”.

Móc câu dài, con thuyền lớn, ánh mặt trời, khuôn mặt quen thuộc.

Con thuyền cao su nhỏ được móc vững chắc vào một bên chiếc thuyền lớn. Nếu không phải còn có xích sắt trên chân, nhất định tôi sẽ nhảy lên ăn mừng. Cách một khoảng rất gần, thuyền lớn thả dây thừng xuống. Lí Triết bơi qua đến ôm lấy tôi. Vòng tay đó rất an toàn, những cọng ria mép kề sát vào trên cằm tôi thật ngứa. Tôi cảm thấy đây mới là buổi sáng tươi đẹp thuộc về mình. Tôi nhắm mắt lại, dán vào ngực Lí Triết nghe tiếng tim đập. Điều duy nhất làm tôi bất an chính là khuôn mặt nhìn nghiêng của Tiết Duy Lạc. Anh đứng đón ánh mặt trời trên mũi thuyền, không nhìn thấy tôi cũng như Lí Triết. Dường như chúng tôi đều không quan trọng, chỉ có mặt biển mới là thứ anh quan tâm.

Chương 7

Vũ hội rục rủa

Một người luôn mạnh khoẻ chẳng khác gì bò cái như tôi, cũng có tháng ngày bị bệnh.

Tôi thà rằng mình mê man không tỉnh còn hơn mỗi ngày đều phải chịu đau đớn muốn chết như thế này. Vết thương trên chân do bị thương lần hai, đã mưng mủ, lại thêm một đêm đắm mình trong gió biển, khí quản của tôi đã bắt đầu bãi công. Mỗi lần chứng hen suyễn tái phát mới thực sự là đau khổ. Chỉ là dù vết thương trên chân mưng mủ hay khó thở thì tôi cũng không hề oán giận, chỉ cần còn sống là tốt rồi, chỉ cần sống sót.

Ngày nào Lí Triết cũng tới thăm tôi. Anh ta luôn nói điều kiện trên thuyền không tốt, do đó bệnh hen suyễn của tôi mới không có tiến triển gì. Anh ta nói đường hô hấp của tôi lúc này còn nóng hơn cả gánh xiếc, rất nhiều loại tế bào viêm cùng tụ tập ở đây. Tôi hứng thú nghe Lí Triết nói chuyện về các tế bào và virus gây bệnh hoạt động. Dưới sự miêu tả của anh ta, chúng giống như những kẻ xấu nghịch ngợm, phá phách, rục rịch trong cơ thể tôi. Nếu như tôi bị viêm đường hô hấp, tôi sẽ nghĩ y như lời anh ta

nói, nhất định là do lũ chất nhầy niêm mạc cùng đám virus gây bệnh bắt đầu phá phách.

Từ ngày được cứu, tôi chưa bao giờ gặp lại Tiết Duy Lạc, hơn nữa tôi cũng không đồng ý với cách làm của anh, giấu tôi trên tàu Boer Kos. Tôi vốn là người bị hại nhưng lại phải trốn chui lủi trên khoang thuyền chẳng khác gì một tên tội phạm bị truy nã. Mặc dù Lí Triết có thể đến thăm tôi nhưng đó là vì bố tôi cử anh ta tới làm một việc khác: phụ trách kiểm tra sức khoẻ cho công nhân viên trên tàu. Lí Triết thường dành nửa ngày cho việc này, tới buổi chiều mới có thể tới khám bệnh và tán gẫu với tôi. Anh ta thực rất sợ tôi buồn chán nên mua cho tôi không ít đồ chơi, từ loại nguyên thuỷ nhất như máy điện tử cầm tay GB^[1] tới loại đời mới nhất là PSP, anh ta đều giúp tôi mua đầy đủ, còn mua thêm các loại bài lá, bộ cờ, xếp gỗ, ghép hình... Thuyền trưởng Steven còn nói đùa, chờ khi tôi đi, bọn họ xếp chỗ đồ này lại có thể đủ chứa trong một container.

[1] GB – viết tắt của Game Boy, một loại máy trò chơi cầm tay được phát triển và sản xuất bởi Nintendo (Nhật).

“Chân em chỉ cần thay mấy lần thuốc nữa là tốt rồi.” Lí Triết giúp tôi quấn băng băng cuối cùng, vui vẻ nói.

Tôi nheo mắt, đẩy rèm che nắng xuống một chút, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Bọn họ không nghi ngờ gì sao?”.

“Không. Bọn họ dùng điện thoại của em tạo một tin nhắn giả là em muốn đi du lịch Thái Lan rồi gửi cho bố mẹ em.”

“Bọn họ suy nghĩ thật kín kẽ. Bởi vì sang Thái Lan không cần visa nên dù có nói tôi đột nhiên muốn sang đó cũng sẽ không bị nghi ngờ gì.” Tôi

không thể không khâm phục ba người phụ nữ này, tâm tư họ cực kỳ chu toàn.

“Còn có chuyện càng hay hơn. Bọn họ thậm chí còn giả giọng của em gửi tin nhắn thoại cho anh, nhờ anh thay em chăm sóc cho Tây Tây.” Tôi vỗ bàn cười lớn, ngã đầu vào trong sofa. Chuyện này thực sự quá hài hước, đúng là chẳng có gì mà ba người phụ nữ đó không làm được.

Tôi tra hỏi: “Vậy anh trả lời thế nào?”.

“Dĩ nhiên là anh nói được.”

Tôi một tay chống cằm, cắn môi. Lí Triết nhất định không được biết kế hoạch của tôi. Nếu nói trước, nhất định anh ta sẽ giật mình. Dĩ nhiên còn có cả Tiết Duy Lạc. Tôi không thể chờ đợi, muốn được nhìn vẻ mặt của anh. Đây là trò chơi vui nhất tôi có thể nghĩ ra trong những ngày dưỡng thương này.

Lâu không thấy tôi lên tiếng, Lí Triết liền hỏi: “Em mím môi cười cái gì vậy? Thật kỳ quái”.

“A, không có gì.” Tôi vội vàng trả lời qua loa.

Bí mật của tôi bắt đầu sau bữa cơm tối mỗi ngày, đó cũng là khoảng thời gian mà tôi cùng bé Jimmy luyện tập. Jimmy là con trai nhỏ nhất của thuyền trưởng Steven. Năm lên ba tuổi, sau một trận bệnh nặng, thị lực của bé giảm xuống dưới 1/10. Mỗi người chúng tôi sẽ tháo rời bức tranh hoàn chỉnh trên bàn tháo rời ra, xáo trộn sau đó tắt đèn, chỉ dựa vào xúc giác cùng lần cuối cùng nhìn hình ảnh các miếng ghép để xếp chúng lại vị trí cũ.

“Faye, chị lại thua rồi!”

“Chờ chị một chút! Chị chỉ còn một góc nhỏ nữa!” Tôi xin ăn gian, trên thực tế tôi còn dang dở rất nhiều.

“Faye, chị không được thử nhìn lén, phải dùng tâm để ghi nhớ, khắc sâu những hình ảnh nhìn thấy vào lần cuối cùng vào trong đầu.”

“Không cho em nói, chị chỉ còn một chút nữa thôi.”

“Không được, thời gian của chị đã hết, chúng ta phải chuyển sang phần luyện tập tiếp theo.”

Luyện tập như vậy không hề khô khan chút nào. Thậm chí, tôi cùng bé Jimmy có thể mất ăn mất ngủ vì nó.

“Faye, chị cần phải nhớ con người không giống như miếng ghép hình, bọn họ có thể cử động. Chị nhất định phải ghi nhớ thật kỹ mọi hình ảnh về người và sự vật trong đầu, sau đó dự đoán động tác kế tiếp của họ. Tốt, chính là như vậy, đúng rồi.”

Con mắt của bé Jimmy màu nâu đậm. Vào những lúc cổ vũ tôi, dường như tôi có thể nhìn thấy những tia sáng động lòng người toả ra từ con người của bé. Sau một tháng lẻ tám ngày, cuối cùng em cũng nói với tôi: “Faye, chị rất tuyệt vời. Bây giờ chị hoàn toàn có thể mời bạn bè cùng chơi trò chơi này”.

Sau khoảnh khắc tuyệt đẹp này, tôi gửi đi mấy chục chiếc thiệp mời điện tử màu vàng nhạt.

Gửi quý ông/ quý bà...

Vào hồi mười tám giờ chiều ngày 19 tháng 9, trên con tàu Boer Kos, tôi có tổ chức một bữa tiệc hoá trang tư nhân. Kính mời ngài tới tham dự.

Kính gửi.

Thân ái,

Cố Phi Phi.

Bé Jimmy ngồi một bên nhìn tôi viết thiệp mời: “Bọn họ thật sự sẽ tới chứ?”.

Tôi nói: “Sẽ đến, nhất định thế”.

Bé Jimmy lại bắt đầu lo lắng: “Vũ hội nhất định phải khiêu vũ đúng không? Nhưng em chưa từng học qua”.

Tôi xung phong nhận việc: “Việc này rất đơn giản, để chị dạy cho em”.

Chúng tôi nhờ thuyền trưởng bật một bản nhạc. Cho tới khi giai điệu vang lên tôi mới nhận ra đó là ca khúc “Never Had A Dream Come True” (Chưa bao giờ có ước mơ nào trở thành sự thật). Bé Jimmy khom lưng hơi quỳ gối, tôi đáp lại bằng một nghi lễ Anh quốc tiêu chuẩn.

Ai rồi cũng sẽ vững bước ra đi, bỏ lại sau lưng những nỗi niềm riêng biệt.

Sự tiếc nuối quá khứ cứ theo thời gian mà tăng dần.

Có quay đầu nhìn lại, có thăm tự hỏi cũng chẳng ích gì đâu.

Sao để biết hiện tại sẽ như thế nào? À mà chắc em sẽ biết sớm thôi.

Và giờ khi đã biết, em vẫn chẳng thể chấp nhận được rằng anh đã cất bước ra đi.

Khúc nhạc đầu của bài hát này rất buồn và đau thương nhưng tôi lại rất thích nghe. Do chênh lệch về chiều cao nên chúng tôi khiêu vũ rất tốn sức. Tôi nghiêm túc cẩn thận đếm từng nhịp, từng bước từng bước một dạy bé Jimmy. Một khúc nhạc trôi qua, em vẫn chưa tiếp thu được là bao. Là do tôi làm giáo viên quá tệ, so với sự chuyên nghiệp lúc bé Jimmy dạy tôi thì kém xa tí tắp. Tôi đề nghị: “Chị không sợ học sinh ngốc, chúng ta tập lại một lần”.

Chẳng biết từ lúc nào, Lí Triết đã vào trong khoang thuyền, nói với bé Jimmy: “Nếu em không ngại, anh có thể làm mẫu cho em xem, thế nào?”.

Bé Jimmy gật đầu, tôi thay đổi bạn nhảy.

Chưa từng có giấc mơ nào trở thành sự thật.

Cho đến ngày em tìm thấy anh.

Dẫu có vờ kiên cường để bước tiếp.

Thì anh vẫn luôn là người mà em yêu nhất.

Nhưng em chẳng nói nổi thành lời.

Anh là điều duy nhất mà em muốn nghĩ đến.

Dẫu cuộc đời đưa đẩy tới nơi đâu.

Thì một phần trong em vẫn luôn gửi trọn nơi anh.

Vỗ tay! Tiếng vỗ tay giòn giã mà mạnh mẽ!

“Phỉ Phỉ, em nhảy rất tốt!”

Tôi đột nhiên quay đầu lại: “Tiết Duy Lạc!”.

Lí Triết vẫn giữ nguyên tư thế khi khiêu vũ cùng tôi, không hề buông tay, chỉ cúi đầu trêu đùa tôi: “Có chuyện gì vậy? Chỉ nhìn thấy anh rẽ lại có thể làm cho em giật mình như thế?”.

Tiết Duy Lạc thoải mái ngồi xuống, vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình: “Phỉ Phỉ, đến đây ngồi, chúng ta trao đổi một chút về thiệp mời của em”.

“Anh biết nhanh như vậy?”

“Điện thoại di động của tôi có thể nhận email, hơn nữa đúng dịp tôi cũng ở ngay gần đây.” Đúng dịp, lại vừa đúng dịp. Lúc trước tôi có hỏi anh tại sao có thể tới tìm tôi ngay lập tức, anh cũng trả lời là đúng dịp. Thì ra trên thế giới này lại có nhiều sự trùng hợp để cho người ta bắt được như vậy, dù cho là ở trên biển hay đất liền, ví dụ như việc Tiết Duy Lạc có thể hiện hữu ở khắp mọi nơi. Tôi cảm thấy về sau, con người cũng chẳng cần phải phát minh ra vệ tinh hay thiết bị định vị GPS làm gì, bởi vì bất cứ nơi đâu chúng ta cũng có thể trùng hợp được tìm thấy thôi mà.

Rốt cuộc, dưới cái nhìn chăm soi của Tiết Duy Lạc, bàn tay của Lí Triết cũng rời khỏi eo tôi. Có điều anh ta lại thay bằng một phương thức tốt hơn để chứng tỏ sự có mặt của mình, tự mang một chiếc ghế ra đặt giữa chỗ ngồi của hai chúng tôi. Lí Triết cảm thấy ngồi như vậy rất tốt, lại còn thúc giục tôi: “Không phải em muốn nói chuyện hay sao? Mau tới đây ngồi”.

Sau khi ngồi xuống, tôi không thể không nghiêng mình về phía trước mới có thể nhìn thấy cử động của Tiết Duy Lạc: “Anh muốn nói gì?”.

“Em nói một chút về kế hoạch của mình đi.” Anh lấy ra một cây bút, nghiêm túc chuẩn bị ghi chép.

“Không có.” Tôi nói.

“Không có? Không có mà em cũng dám gửi thiệp mời mọi người lên thuyền? Em có bao giờ nghĩ rằng từ trước tới nay em luôn ở ngoài sáng còn bọn họ đứng trong tối hay không!” Anh dùng bút gạch một đường thật mạnh, xé toạc trang giấy ra vò thành một nắm rồi ném vào thùng rác.

Bé Jimmy dán mặt vào hai vai tôi, chuyển từ chỗ ngồi sau lưng tới phía trước người. Đôi mắt em nhìn tôi sáng tựa như sao Bắc Đẩu trong đêm tối, kéo tay tôi lúng túng hỏi: “Faye, chúng ta có kế hoạch mà, chẳng lẽ hiện tại vẫn chưa thể nói cho bọn họ biết sao, tại sao vậy?”.

Lập tức mặt tôi đỏ lừ. Có lẽ chỉ có đứa trẻ mười tuổi mới không nghi ngờ gì mà tin tưởng cái mà tôi gọi là kế hoạch. Tôi thừa nhận mình hoàn toàn không hề tính toán đường đi nước bước của đối phương mà chỉ một mực tin vào kết quả của các thí nghiệm, không hề suy nghĩ cẩn thận mà đã gửi thiệp mời đi.

Cách Lí Triết, Tiết Duy Lạc ném cho tôi cuốn sổ và bút trong tay: “Phác thảo lại cho tôi xem”

Tôi nhặt lên, vẽ vài nét bút thể hiện phòng vũ hội nhưng lại không cho thấy được cảm giác của một hiện trường thực sự, trực tiếp đề nghị: “Hay là để tôi đưa mọi người đi, như vậy miêu tả cũng dễ dàng hơn”

Lông mày của Lí Triết vẫn nhú chặt. Nhất định là anh thấy không hài lòng với sự kém cỏi của tôi. Tôi cũng không biết mình bị làm sao, mỗi khi nhìn thấy Tiết Duy Lạc lại kiêng kỵ như chuột thấy mèo. Đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn, núi cao còn có núi cao hơn. Cho dù tất cả mọi thứ trên người tôi đều bị anh phủ định, sau đó tàn nhẫn giẫm đạp dưới lòng bàn chân, nhưng đối với anh, lúc nào tôi cũng mang theo một vẻ xu nịnh phát ra từ trong xương. Cho dù mặt có trát thêm bao nhiêu phấn cũng không thể che giấu được sự chột dạ.

Mặt nạ, đèn pha lê, phòng vũ hội trống trải, những chiếc bàn lộn xộn khắp nơi.

Chiếc tàu Boer Kos này được đóng năm 1967, là một chiếc tàu chở hàng cỡ lớn của Anh. Nó đã bình yên vượt qua con đường dài 7.200 kilomet, có thể được coi như một con tàu có lịch sử lâu đời.

Phòng vũ hội này của nó vốn dùng để phục vụ cho việc tổ chức các cuộc liên hoan nhỏ của đoàn thủy thủ nên cũng không thật sự lớn cho lắm. Chỉ có điều theo tôi nhận thấy thì không gian này cũng đủ để tôi chiêu đãi các vị khách của mình.

Khiêu vũ sẽ bắt đầu, sau đó tắt đèn, sau 3 phút 20 giây sẽ bật lại. Tôi lấy bé Jimmy làm mẫu, tự biên tự diễn, miêu tả toàn bộ quá trình của trò đùa. Lí Triết không ngừng lắc đầu, “Quá ngây thơ”.

Tiết Duy Lạc trầm ngâm một lát: “Cũng được, đùa giỡn một lúc, để cho Phi Phi xả giận”.

Tôi biết trò vật của mình rất tầm thường, tối đa chỉ có thể coi là trò đùa ấu trĩ. Đầu tiên, tôi gửi một tấm thiệp điện tử đồng thời cho bốn người bạn họ cùng bạn bè của tôi. Sau đó, tôi sẽ chỉ định một lần tắt đèn trong vũ hội, rồi chọn một mục tiêu trong số bốn người họ. Trong khoảng thời gian 3

phút 20 giây đó, sẽ dùng dây đai bảo hiểm trói cô ta lại, cuối cùng khi ánh đèn bật sáng, cô ta sẽ bị treo lên giữa không trung mà thần không biết, quỷ không hay. Dĩ nhiên, tôi còn thiết kế thêm một màn gồm trứng gà thối hoặc vài thứ tương tự vậy. Trò này đến cùng cũng chỉ khiến người ta bẽ mặt, còn chẳng được coi là dạy cho họ một bài học. Thật không ngờ Tiết Duy Lạc lại đồng ý với kế hoạch của tôi, thậm chí còn hứng thú xem tôi biểu diễn một lần, nhìn rõ động tác và phương hướng của tôi.

Bé Jimmy vỗ tay, “Yeah!”.

Tiết Duy Lạc hỏi rất cẩn cẽ về các vấn đề kĩ thuật: “Em có thể khẳng định rằng cho dù đổi thành bất cứ người nào cũng tự tin nắm chắc một trăm phần trăm khả năng thành công?”.

“Anh có muốn thử một chút không?”

“Được.”

Vào lúc nghe thấy tiếng “được” này, không hiểu sao cảm giác bối rối trong tôi lại dâng tràn. Tôi không biết phải làm sao cho tốt, làm thế nào mới có được vẻ tự nhiên, nên cười ha ha chạy đến trói anh lại hay là đứng yên một chỗ, coi nó như chuyện cười thì tốt hơn.

Lỗ mũi Tiết Duy Lạc hơi nhúc nhích một chút, trêu ghẹo hỏi: “Sao vậy? Không dám trói trói tôi? Tôi sẽ không thù dai đâu”.

Tôi nhìn ống tay áo anh nói: “Nói đùa gì vậy, trói thì trói”.

Phần lưng của một người thanh niên như anh khác biệt rất lớn với thân thể gầy yếu của bé Jimmy, cơ hai bên cột sống rất dày, so sánh ra thì còn dễ buộc chặt, cố định móc hơn. Thế nhưng khi buộc dây an toàn thì có chút khó khăn, do độ rộng của vòng không thật chuẩn. May mắn là trong thời

gian quy định tôi có thể thuận lợi hoàn thành chuỗi động tác này. Khi Tiết Duy Lạc bị treo cao lên và có thể nhìn thấy hết thảy phía dưới, anh huýt sáo, “Khá thật”.

Lí Triết đại ra nhìn mặt đất, tay phải vô thức siết chặt lại, anh ta bỗng cau mày nói với tôi: “Phỉ Phỉ, chúng ta ra ngoài nói chuyện một lát”.

Bé Jimmy nhanh trí chạy tới “mở trói” cho Tiết Duy Lạc. Nút ấn ở đầu tường phải ấn xuống từ từ, như vậy mới có thể đảm bảo người bị treo lên không bất ngờ rơi xuống đất bị thương.

Tôi theo Lí Triết xoay người về hướng boong thuyền. Cho tới lúc ánh mắt của anh ta lướt qua gò má tôi, sự đặc ý trong tôi bị nén chặt lại, chưa kịp chui lên từ mặt đất đã bị đóng băng. Dưới sự kiểm soát của những tia nắng mặt trời, tôi có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi li ti trên mũi Lí Triết.

Anh ta không nói mà nắm chặt lấy tay tôi: “Anh không biết mình có tư cách nói những lời này hay không, chỉ có điều, anh không hi vọng em sẽ trêu đùa bọn họ. Đúng là họ làm chuyện ác trước, những người phụ nữ độc ác đó muốn giết chết em. Nhưng anh luôn cảm thấy trò đùa này của em cũng không phải là một biện pháp hay. Nói không chừng còn làm cho bọn họ càng điên cuồng muốn trả thù hơn. Hiện tại, điều em nên làm chính là chờ đợi. Anh cam đoan với em, cho dù bản thân có ngồi tù, anh cũng sẽ không tiếc trả giá để đòi lại công lý cho chị gái em. Phỉ Phỉ, em khiến anh rất đau lòng. Tại sao em không thể chờ anh một chút, anh đảm bảo với em chuyện lần này sẽ không bao giờ tái diễn thêm lần nữa. Mỗi khắc anh đều sẽ bảo vệ em, không rời khỏi em nửa bước”.

Tôi chậm rãi xoay nửa người, kéo tay anh cùng hướng về phía biển rộng. Trên mặt biển có tiếng ong ong phía xa vọng lại, không biết từ đâu làm người ta vô cùng khó chịu. Khí áp^[2] rất thấp, phóng tầm mắt nhìn tới cũng

không thấy một cánh hải âu. Tôi nói với biển rộng: “Anh không thể chiều em một chút sao, để cho em buông thả một lần này?”.

[2] Khí áp là sức nén của không khí xuống bề mặt Trái đất. Tùy theo tình trạng của không khí (co lại hay nở ra) sẽ có tỉ trọng khác nhau, do đó khí áp cũng khác nhau và từ đó hình thành nên các đai áp cao và áp thấp.

“Sau đó thì sao? Là sự phản tác dụng không thể kiểm soát hay là sự trả thù càng điên cuồng hơn từ những người phụ nữ đó? Phi Phi, thật ra em không cần người khác chiều em như vậy. Chúng ta có thể đổi một phương thức khác.”

Phương thức gì? Là kết hôn hay mua cho tôi nhẫn kim cương thật lớn? Tôi cũng không có ý muốn hỏi sâu thêm. Tôi chợt không thể không thừa nhận, Tiết Duy Lạc nói đúng, chúng tôi là cùng một loại người. Chúng tôi yêu thích những thứ kích thích gần như điên cuồng, đồng thời lại đắm chìm vào những trò truy tìm kích thích mà không biết ngán. Ngược lại nếu là một người thứ ba cũng không thể hiểu nổi chúng tôi. Chỉ là tôi thường co mình vào trong phạm vi mà bản thân tự cho là an toàn. Với chuyện báo thù khôn ngoan tẻ nhạt, tôi sẽ trốn càng xa càng tốt. Nếu không thể trốn tránh, tôi cũng muốn mặc cho nó một chiếc áo khoác sung sướng, như vậy tôi cũng có thể giả tạo ra rằng chính mình cũng vui sướng, và đồng thời vì theo đuổi được điều đó mà không tiếc hậu quả sẽ gây ra cho những người yêu thương mình. Tôi cùng Tiết Duy Lạc chính là những con người giống nhau như vậy, không có khả năng ở bên nhau cũng chẳng bao giờ có thể ở bên nhau.

Tôi cắn môi, quyết định nói với Lí Triết: “Được rồi!”.

“Cái gì?” Rõ ràng là anh không theo kịp dòng suy nghĩ của tôi.

Cũng khó trách Lí Triết nghe không hiểu, thật ra tôi cũng không hy vọng có bất kỳ người nào nghe hiểu. Tôi muốn nói, tôi buông tay, tôi giải thoát

chính mình. Tôi quyết định sau lần vũ hội này sẽ thử một cuộc sống mới. Dĩ nhiên hai tiếng “được rồi” này của tôi cũng không có ý nói tới kết hôn. Đoạn thời gian gần đây, Lí Triết từng hỏi tôi có đồng ý cho anh ta một cơ hội chăm sóc tôi hay không, câu “được rồi” này của tôi coi như là trả lời. Chỉ có điều thời gian và địa điểm không phù hợp, làm sao anh ta có thể biết tôi đang nói cái gì.

Tôi dựa theo câu hỏi trước đó của anh ấy để nói tiếp: “Bọn họ khiến em thảm như vậy, dù sao em cũng phải đáp lại chút gì đúng không? Chỉ một lần này thôi, thiệp mời cũng đã gửi rồi. Hơn nữa anh cũng thấy đó, chỉ là trò đùa nhỏ không có nguy hiểm gì”.

“Chờ một chút, em vừa nói được rồi là có ý gì?” Lí Triết bắt tôi quay trở lại đề tài cũ.

“Cô ấy nói cô ấy nhận lời cầu hôn của anh. À, nói là lời cầu hôn vào lúc này có lẽ còn quá sớm, coi như là lời cầu yêu đi.” Tiết Duy Lạc điềm tĩnh lấy ra một điều thuốc bạc hà, châm lửa chậm rãi đi tới phía kia của boong tàu, lại chậm rãi quay về khoang thuyền. Thật buồn cười, anh ta lại hiểu thấu tôi.

Ánh mắt Lí Triết nóng bỏng tìm kiếm đáp án khẳng định trên khuôn mặt tôi. Vẻ mặt của anh ta mờ mịt trông thật đáng yêu, một nửa là không dám xác định lại mang theo mong đợi, một nửa là vui sướng pha chút hoảng hốt. Tôi cũng bị cảm xúc của Lí Triết lây nhiễm, trở nên bất an. Có người nói, tình yêu là một loại hương thơm của hoa độc kỳ dị nở ra từ sâu trong linh hồn, dường như tôi có thể nghe được phảng phất một mùi hương thơm ngát. Hai chúng tôi đứng ở mũi thuyền như hai bức tượng điêu khắc. Tôi ra vẻ không biết, vờ trấn định nhú lông mày, sau một lúc lâu mới nói: “Em cũng chưa nói gì hết”. Mãi cho tới khi nhìn thấy ý cười dẫn ra từ khoe miệng của Lí Triết, tôi mới ném đi vỏ bọc nguy trang này.

Bà tôi nói, lần đầu tiên của đàn ông và đàn bà rất quan trọng. Nếu như lần đầu tiên là anh ta ôm cháu thì những lần sau đó anh ta cũng sẽ tới ôm cháu. Nếu như lần đầu tiên là người đàn ông đó giao tiền cho cháu thì về sau cũng sẽ nghe lời vợ. Đây cũng là lý do mà cô dâu mới đặt một cây kéo dưới đệm giường vào đêm tân hôn. Tuy rằng tôi không hiểu những phương pháp cổ xưa này nhưng tôi vẫn cảm thấy lần đầu tiên rất quan trọng. Tôi hi vọng anh sẽ luôn nhân nhượng tôi, ôm tôi, hôn tôi, như vậy về sau tôi có thể yêu ít hơn một chút, trả giá ít hơn một chút. Lí Triết nhảy lên cao, nắm lấy hai lần mới bắt được tay tôi.

Tôi thuận theo tư thế của anh ta giơ lên một đôi tay trước mặt, bĩu môi nói: “Anh nhìn xem có phải có vết máu ở trên không?”.

Anh ta không dỗi dành tôi mà ngược lại mở bàn tay mình cho tôi xem: “Vậy anh thì sao?”.

Tôi nhìn ngắm một lúc lâu, miệng méo xệch, “Không có”.

“Vậy em cũng không có.” Anh ta kéo tay tôi, thay tôi xoa bàn tay qua lớp vải áo, sau đó hài lòng đưa cho tôi xem, “Như vậy càng sạch sẽ hơn”.

Một cơn gió nhẹ hiếm hoi trên mặt biển khẽ lướt qua. Theo mùi vị của biển, tôi có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của Lí Triết đang dần tới gần, sau đó là hai cánh môi nóng bỏng in lên vành môi tôi, nhẹ nhàng, không phải rất sâu nhưng vẫn thật kiên nhẫn lưu lại. Vào giờ khắc này, trái tim bị giam cầm kia của tôi tựa như đang nỗ lực phá vỡ bức tường chắn. Tôi thật sự vui vẻ vì chính sự thay đổi này của mình, có thể bước ra một bước này chính là sự khích lệ to lớn với bản thân tôi. Tôi tự nhủ, mình có thể trải qua một cuộc sống riêng, tôi có thể thử yêu một người khác, tiếp nhận một người khác, tìm lại hạnh phúc của chính mình.

Chạng vạng ngày hôm đó, chúng tôi đứng hóng gió biển trên boong thuyền, thường thức sự bắt đầu mới chỉ thuộc về tôi và Lí Triết. Chúng tôi dựa lưng vào nhau, anh ta tìm trong máy mp3 của mình những bài hát mà cả hai chúng tôi cùng thích, chọn một bài rồi cùng nhau lắng nghe, rồi lại tìm một bài hát khác. Nghe Britney chậm rãi hát Everytime, chúng tôi nói chuyện về khuyết điểm của nhau.

Tôi nói: “Hừ, thói xấu của em sao, ngủ nướng này, không thích nấu cơm này, thích ăn chơi, cố chấp. Nói chung đều là những thói quen không quá tệ”.

Tôi không nhìn thấy được mặt của Lí Triết, chỉ nghe được giọng nói giễu cợt của anh ta: “Ồ? Như vậy còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ em còn muốn thêm vào là mình có mồ hôi chân, miệng hay nói bậy, còn có mùi ngày không chịu tắm rửa..., kiểu vậy?”.

Tôi kéo người anh ta qua, nâng cao chân: “Đây nè! Anh kiểm tra đi, kiểm tra đi xem nào!”.

Hai người chúng tôi, đuổi bắt, chơi đùa một lúc, ca khúc Everytime cũng được phát đi phát lại năm sáu lần. Cho tới khi đuổi đánh tới sức cùng lực kiệt mới nghe xong.

Sao anh nỡ cất bước ra đi mà chẳng có em bên cạnh?

Mỗi lần muốn cất cánh bay cao là một lần em lại gục ngã.

Thiếu vắng một vòng tay chở che, và em thấy mình thật nhỏ bé.

Có lẽ em vẫn luôn cần có anh bên mình.

Anh vẫn luôn hiện hữu trong từng giấc mơ.

Gương mặt ấy vẫn luôn ám ảnh trong tâm trí.

Lí Triết nói đùa với tôi, nếu như không phải đi trực đêm, anh ta thà ở chỗ này cùng tôi cả đời. Tôi mắng và đuổi đánh mãi, khó khăn lắm mới khiến anh ta chịu rời đi. Lúc quay lại khoang thuyền, thì chỉ còn bé Jimmy chờ tôi ăn cơm tối.

“Hai anh chị đều yêu nhau, thật tốt.” Bé Jimmy chúc phúc chúng tôi từ tận đáy lòng.

Tôi cười hì hì xoa đầu em.

Bé Jimmy suy nghĩ một chút mới nói câu tiếp theo: “Nhưng em vẫn cảm thấy, chị càng hợp với anh Tiết. Chị biết không, ánh mắt chị nhìn anh ta rất khác. Em là trẻ nhỏ, trên kinh thánh đều nói trẻ em là thiên sứ, sẽ không có gì có thể lừa gạt được em”.

Tôi cầm tờ báo đập nhóc, ấp úng nửa ngày mới nói: “Rõ ràng như vậy sao?”.

“Đúng vậy.”

“Em nói lung tung. Sau này không cho nói như vậy nữa.” Tôi gấp một tảng mỡ dày ném cho Jimmy coi như trừng phạt nhóc. Nhìn lúc em bấu môi ăn miếng thịt mỡ tôi mới cảm thấy thoải mái hơn.

Có đúng không, rõ ràng như thế sao?

Người ta đều nói yêu một người bao lâu thì cần bấy nhiêu thời gian để quên được người đó. Tôi tự nhủ, tôi chỉ cần thời gian để quên Tiết Duy Lạc mà thôi. Đó là thói quen và ảo giác do tôi yêu anh quá lâu nên mới sinh ra.

Mọi việc sẽ phát triển theo hướng mà tôi mong đợi. Có lẽ mười mấy năm hoặc mấy năm sau tôi sẽ hoài niệm đoạn tình cảm thời còn trẻ này, chỉ là nhớ lại mà không có mong đợi. Cuộc đời mỗi chúng ta đều có những giao điểm nhất định, đó chính là hệ quả tất yếu đã được khẳng định từ rất lâu về trước.

Buổi tối, chúng tôi lại luyện tập kỹ xảo trói người một lần. Không hiểu tại sao, tôi lại đặc biệt muốn dùng máy tính của bé Jimmy lên mạng, dường như tâm thần tôi luôn mang một cảm giác bất an.

Khi máy vi tính kết nối được mạng, ngay lập tức tôi mở ra QQ của Quyên Tử. Bé Jimmy đưa cho tôi một cốc nước hoa quả lạnh, “Faye, trông chị có vẻ rất căng thẳng”.

“Hả?” Ngoại trừ mấy quảng cáo ở ngoài, tôi rất bất ngờ khi không nhận được bất kỳ một tin nhắn nào khác. Bất ngờ nhưng điều này lại rất hợp lý.

Biểu tượng đầu sư tử sáng lên, Tiết Duy Lạc gửi cho tôi một tin nhắn: “Phi Phi?”.

“Đúng vậy.”

Thấy rất lâu anh cũng không gửi tin nhắn tiếp theo, tôi gõ một câu hỏi: “Có chuyện gì?”.

“Không có chuyện gì. Lần trước trên sân thượng tôi đã từng nói, tôi hi vọng em có thể sống một cuộc sống của người bình thường. Xem ra em cũng đã làm được.”

“Này này, cuộc sống của người bình thường nghĩa là gì? Nói vậy chẳng phải là tôi không bình thường hay sao, thật là phóng đại thái quá.” Tôi ra vẻ thoải mái.

“Ha ha, có một chút. Chỉ là tôi không muốn em cũng bỏ qua người yêu mình.”

Ánh mắt của tôi dừng lại ở từ “cũng” này trong giây lát, chỉ cần nhìn vào nghĩa đen của chữ cũng hiểu, anh đã bỏ qua Quyên Tử, nếu như tôi lại bỏ qua Lí Triết như vậy có thể nói là “cũng”. Anh gửi một icon hình bộ mặt muốn gõ đầu tôi: “Tạm biệt”.

“Hẹn gặp lại.”

“Faye, nét mặt của chị bây giờ mới giống như cô gái đang yêu đó. Bố em nói, những cô gái đang yêu sẽ có những lúc nhìn trời cười vu vơ.” Bé Jimmy ra vẻ dày dặn kinh nghiệm, gõ bàn.

Tôi nghiêm mặt lại đính chính với em: “Em biết gì chứ, chị chỉ là thấy vài chuyện buồn cười mà thôi”.

Bé Jimmy le lưỡi, cầm bóng ngồi chờ bên cạnh tôi. Bầu trời đã tối đen, tôi có thể nghe được tiếng cờ bay phàn phật trong gió ngoài khoang thuyền. Trong nội tâm tôi, có hai âm thanh đang không ngừng tranh đấu, một mặt nói rằng người mà yêu rõ ràng chính là Tiết Duy Lạc, tại sao còn có thể nhận tình cảm của Lí Triết? Thật quá... Nhưng lại có một âm thanh khác như chui lên từ dưới lòng đất, nói mà đừng có ngu, phải lý trí mà tiếp nhận Lí Triết, quên đi Tiết Duy Lạc, đây mới là con đường tương lai tươi sáng. Chỉ có như vậy mới có thể giúp bản thân thoát khỏi bóng tối giam cầm trong suốt ba năm.

Phục vụ mang đồ uống tới cho chúng tôi, tôi muốn uống sô đa còn bé Jimmy uống nước hoa quả. Đoàn thủy thủ cũng từng tốp từng tốp kéo nhau đi nghỉ. Thuyền trưởng Steven hỏi tôi có muốn uống vang đỏ hay không? Tôi lắc đầu, ông ta ngồi vào phía đối diện.

“Faye, cô có tâm sự sao?”

Tôi gật đầu rồi lại lắc đầu, không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận.

“Faye, vũ hội cô đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Không thành vấn đề!” Tôi quay về phía ông làm một bộ mặt xấu, vẩy tay tạm biệt. Bé Jimmy cũng học theo động tác của tôi: “Daddy, tất cả đều ổn”.

“Ha ha ha”, thuyền trưởng Steven lớn tiếng cười: “Tôi vẫn còn nhớ chuyện tối ngày hôm đó. Chúng tôi ở trên đường tìm kiếm cô khắp mọi nơi, lung tung không có mục đích, chỉ biết một khu vực chung chung, ngay cả việc cô còn sống hay không cũng không chắc chắn. Lí tiên sinh vô cùng lo lắng cho cô, cậu ấy yêu cầu nhất định phải đứng ở đầu thuyền”.

Tôi mỉm cười: “Anh ta thực rất quan tâm tôi”.

“Còn có Tiết nữa, đúng không, có cả Tiết.” Bé Jimmy quẩn quýt lấy thuyền trưởng Steven muốn ông nói tiếp.

“Đúng vậy.” Thuyền trưởng ôn hoà xoa lưng Jimmy: “Còn có Tiết cũng như vậy. Nếu như không phải có cậu ta gửi thư cầu cứu tới liên đoàn các tàu chở dầu, chúng tôi cũng không thể kịp thời tham gia tìm kiếm. Tiết khẳng định chắc chắn cô còn sống. Lúc đó với sự tin tưởng này của cậu ta, tôi cũng rất kinh ngạc. Cậu ta nói cô có kinh nghiệm đã ngoại sinh tồn rất phong phú, nhất định có thể sống sót”.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi được nghe câu nói này của thuyền trưởng, nhưng mỗi lần nghe tới tôi đều cảm thấy sợ hãi. Nếu như

lúc đó không phải là hai người kia thì liệu tôi còn có thể sống tới bây giờ hay không?

Rất nhanh, những tấm thiệp mời của tôi đã phát huy tác dụng. Liên tục có những khuôn mặt lạ từ bốn phương tới thăm tàu Boer Kos. Luôn có những người lên lút nhìn về phía chúng tôi, còn có người nhân cơ hội hỏi thăm tình hình trên tàu. Thuyền trưởng Steven áp dụng chiến lược chặt trong, lỏng ngoài, chấp thuận cho bất cứ ai muốn lên tàu thăm quan. Chỉ là tôi đã được giấu kín, bọn họ không thể thấy tôi hay không gian bối cảnh được chuẩn bị cho vũ hội cùng các đồ dùng, đồ trang trí, trang sức, mặt nạ...

Điều thú vị nhất là các vị khách của tôi dường như còn căng thẳng hơn chủ nhân của bữa tiệc. Với tôi mà nói, đây chỉ là một vũ hội với trò đùa dai nhưng dường như bọn họ lại nghĩ nơi này là đầm rồng hang hổ. Chính bởi vì sự chột dạ của bọn họ mà trò chơi này mới càng làm cho người ta mong chờ. Để bầu không khí thêm phần sinh động, Tiết Duy Lạc thuê một ban nhạc cổ điển tới góp vui. Nếu như Lí Triết không ủng hộ cũng chẳng phối hợp, thì ngược lại, dường như Duy Lạc rất chờ mong đêm hội hoá trang này, thậm chí từ trước đó một tuần anh đã cho chuyển rượu vang đỏ lên tàu.

Thứ bảy, ngày mười chín tháng chín.

Trống, sáo, kèn đồng, đàn violon, đàn công-bát vang lên bản nhạc đón khách cao vút. Thuyền Boer Kos được trang hoàng đèn hoa rực rỡ, thuyền trưởng Steven mang theo bộ tóc giả quý tộc Anh Quốc thế kỉ XIX, mặc một bộ đồ màu đỏ giống như quân trang của hoàng đế Napoleon, đứng ở mũi thuyền, thân thiết bắt tay và chụp ảnh lưu niệm với các vị khách. Vì đây là vũ hội hoá trang, do đó các thuỷ thủ ăn mặc đủ loại kiểu dáng, không thiếu một thứ gì: quỷ Halloween, ông già Noel... nói chung là vô cùng kỳ quặc. Bé Jimmy nhất quyết hoá trang thành một siêu nhân nhỏ, từ sáng sớm đã mặc quần lót ra ngoài khoa tay múa chân khoe khoang với mọi người.

Tôi mặc trang phục thẳng hờ, đi cà kheo, lần lượt điểm danh từng người.

Số người đến vượt xa tổng số khách mời, còn có cả những doanh nhân nổi tiếng, nghệ sĩ thành công, các ngôi sao nổi tiếng trong thành phố, phóng viên thậm chí còn có cả quan chức giới chính trị cũng có mặt trên tàu Boer Kos này. Theo như tính toán ban đầu, tôi gửi tổng cộng hơn bốn mươi thư mời, nhưng hiện tại người tới có đến hơn một trăm. Phòng yến hội trên tàu bỗng nhiên trở nên nhỏ hẹp, điều may mắn chính là nó vẫn có thể chứa đủ.

Hai chị em Đường Lâm, Đường Ba, cùng Hà Tĩnh, Ngô Dao đều có mặt. Có điều khó hiểu là Lí Triết – một người tích cực, cứ nhàn rỗi là sẽ chạy tới tàu hôm nay lại không thấy bóng dáng.

Các vị khách có thể tự do lựa chọn đối tượng hoá trang tới tham dự vũ hội, ngoài ra, tôi còn vô cùng tâm lý chuẩn bị cho họ một phòng thay quần áo. Mọi người có thể lựa chọn một bộ đồ hoá trang giản dị, sau đó trực tiếp thay tại đây, Đường Ba mặc trang phục Batman. Cậu ta vừa đến đã đi hỏi khắp nơi xem tôi đang ở đâu. Đường Lâm hoá trang thành thiên sứ, đôi cánh trắng vừa lớn lại vừa dày kia của chị ta khiến tôi rất hài lòng, khi móc câu hạ xuống buộc lại rất thuận tiện, không chút khó khăn.

Ngô Dao hoá trang thành nữ hoàng tộc Elf trong Chúa Tể của những chiếc nhẫn^[3] với mái tóc dài, để lộ tấm lưng trần cùng một đôi cánh bạc. Cô ta bị tôi loại ngoài vòng đối tượng nhắm tới. Chỉ sợ tôi còn chưa ra tay cô ta cũng đã phát hiện ra.

[3] Galadriel, nữ hoàng tộc Elf, một nhân vật trong tiểu thuyết của J.R.R. Tolkien. Bà xuất hiện trong các truyện, Chúa tể của những chiếc nhẫn (the Lord of the rings), The Silmarillion và Những câu chuyện dang dở (Unfinished Tales) do con trai J.R.R. Tolkien là C. Tolkien tiến hành chỉnh sửa và biên soạn tiếp những câu chuyện dang dở của cha sau khi ông mất.

Hà Tĩnh chính là người gây ngạc nhiên lớn nhất trong đám người này ngày hôm nay. Chị ta hoá trang thành phù thuỷ cười chõi, chỉ có điều chị ta lại mang theo một chiếc mũ rơm khổng lồ trên đầu, kích thước khoảng 60 centimet.

Tạo hình của Tiết Duy Lạc là ma cà rồng của Tom Cruise^[4] với mái tóc màu nâu, sống mũi cao với chiếc áo sơ mi ren thời trung cổ cùng chiếc áo khoác thêu hoa màu xanh lam bó sát người. Lúc anh đi cùng Đường Lâm, hình ảnh vô cùng chói mắt. Thiên sứ và ác quỷ - một tổ hợp vô cùng hoàn mỹ.

[4] Nhân vật Lestat De Lioncourt trong bộ phim (Interview With A Vampire)

Cũng tới lúc tôi nên thay quần áo.

Trang phục tôi chuẩn bị rất đơn giản, váy bông đen, mặt nạ trắng, lẫn tại đám người trong phòng yến hội, chắc chắn một trăm phần trăm không có ai để ý tới tôi. Hơn nữa so với trang phục thẳng hờ cồng kềnh, chiếc váy bông trên người tôi rất mỏng và nhẹ, dễ dàng hành động hơn, túi của nó cũng thuận tiện để chứa dụng cụ.

Thuyền trưởng Stevent tay trái đặt trước ngực, tay phải ngả mũ, thân thể hơi nghiêng về phía trước, làm một nghi thức chào hỏi quý tộc, sau đó cầm micro tuyên bố: “Kính thưa các quý ông, quý bà, hoan nghênh các vị tới với vũ hội đêm nay trên Boer Kos. Xin mời các vị mang theo sâm panh cùng rời bước tới boong thuyền. Sau màn pháo hoa chào mừng, đêm vũ hội hoá trang của chúng ta sẽ chính thức được bắt đầu”.

Tôi ngẩng đầu nhìn pháo hoa trên bầu trời, một đám năm sáu bông hoa thi nhau nở rộ, tiếp đó là những ngôi sao nghịch ngợm chạy khắp bầu trời,

một lát nữa lại biến thành hình dáng của một quả tên lửa đang bay lên, sau đó nó bỗng hoá thành đài phun nước lên trên cao, chỉ trong nháy mắt lại thành thác nước đổ xuống từ Ngân Hà. Hai chiếc cano chở pháo hoa đang dần đi xa về phía chân trời để lại những đốm tàn đỏ dần rơi xuống. “Đèn hoa rực rỡ đêm không ngủ.”^[5] Tôi không nhìn được mà cảm thán màn pháo hoa đậm nét Trung Hoa đặc trưng này, đúng là đã khiến cho vũ hội hoá trang của tôi thêm rực rỡ. Đây cũng là do Tiết Duy Lạc bỏ tiền ra chuẩn bị thay tôi. Tôi không thể không thừa nhận, tuy mình mới là người mang danh nghĩa đứng lên tổ chức, nhưng anh am hiểu việc tạo bầu không khí hơn tôi rất nhiều.

[5] Trích từ tác phẩm “Hoán Khê Sa” (浣溪沙) của Liễu Á Từ: Hoả thụ ngân hoa bất dạ thiên - 火树银花不夜天

Bé Jimmy có thêm hai người bạn cùng chơi, đó là con cái mà các vị khách của tôi mang tới, cũng tầm sáu bảy tuổi. Bọn chúng chạy tới kéo váy tôi, muốn tôi ôm từng đứa xem pháo hoa. Tuy ngôn ngữ không quen thuộc, bọn nhỏ chỉ có thể gọi tên nhau, bé Jimmy, bé Jimmy, vậy mà lại có thể cùng nhau chơi đùa. Khi màn pháo hoa kết thúc, không biết lũ trẻ tìm được mấy chiếc súng bắn nước ở đâu, lấy chút nước trong bình tôi dùng để trang trí, chơi đùa không biết trời đất gì. Trò chơi của tôi chuẩn bị bắt đầu.

Thuyền trưởng Steven giới thiệu tôi với các vị khách mời: “Đây là Feya, Cố Phi Phi, nữ chủ nhân của vũ hội ngày hôm nay. Cô ấy sẽ biểu diễn một màn ảo thuật cho tất cả chúng ta thưởng thức”.

Tôi không nói một lời nào, chỉ nhún chân cúi chào, nhận về một tràng pháo tay. Phía dưới sân khấu có rất nhiều người nhận ra tôi. Ngoại trừ bốn người Đường Lâm, cho dù là bạn bè thân thiết cũng không biết chuyện tôi suýt nữa gặp nạn. Bọn họ đều giương mắt chờ mong màn ảo thuật của tôi.

Tôi nhấc tay lên, ra hiệu tắt đèn.

Khói! Ánh sáng! Lửa!

Ngọn lửa bốc lên từ phía sườn trước của sân khấu, nhanh chóng lan ra, tạo thành một quả cầu lửa, đám lửa này đang di động, rõ ràng là nó mang hình người! Có người bị vây trong đám lửa này, giãy giụa thống khổ, vụn vụn. Tiếng hét chói tai! Tiếng kêu la! Tôi không nhận rõ đó là tiếng gào thét của chính mình hay là của người khác. Đám người theo bản năng chạy thực mạng về bốn phía, phòng yến hội chật chội nay lại trống hoác một khoảng lớn ở trung tâm, ly rượu vỡ vụn, chỉ còn lại “ngọn đuốc sống” đang không ngừng la hét. Tôi lập tức cúi mặt nạ, giơ tay không biết phải làm sao. Thuyền trưởng Steven đập nát tấm thủy tinh của khu chứa bình cứu hoả, lập tức cùng các thuyền viên đi dập lửa trên cơ thể của người nọ.

Bắp đùi kia là của phụ nữ, giày trên chân đã nói rõ giới tính của cô ta, ngoài ra đó là ai, tôi hoàn toàn không biết. Tôi chỉ biết cô ta từ từ ngã xuống, cuộn người lại trong màn sương của khí cứu hoả, các bộ phận từ bắp đùi trở lên hầu như đã bị cháy thành than, hơi chạm vào một chút, cô ta cũng không còn động đậy nữa. Chân tôi như nhũn ra, ngồi yên trên sân khấu, thuyền trưởng vừa báo cảnh sát vừa sơ tán mọi người lên trên boong tàu. Các thuyền viên dùng hòm cứu thương khẩn cấp băng bó cho các vị khách mời. Tôi vẫn ngồi tê liệt tại chỗ, con mắt không rời khỏi cục than người đen thui, cho tới khi khu vực đó bị quây lại.

Bé Jimmy khóc lóc chạy về phía tôi: “Faye, em có bị chết hay không?”.

Tôi cố gắng đứng lên ôm em, tay của chính mình cũng đang run lên.

“Faye, người này là bởi vì em mà chết!”

Tôi từ từ nhìn mặt em: “Cái gì?”.

“Chị cũng biết đó, chúng em đang nghịch súng nước. Sau đó nhìn thấy chị này đội một chiếc nón rơm rất lớn, bọn em đang đùa rất vui nên dùng súng nước phun chị ấy. Sau đó, sau đó chị ấy bốc cháy. Faye, em sẽ bị siêu nhân tiêu diệt sao? Faye, em rất sợ hãi.”

Nhất thời đầu óc tôi trở nên mù mịt, không hiểu bé Jimmy đang nói gì. Sau đó rất nhanh, cảnh sát đến mang những đứa bé chơi súng nước – những nhân chứng quan trọng – mang đi. Tất cả mọi người trên thuyền đều bị tra hỏi ngay tại chỗ.

Tôi thấy Ngô Dao đang khóc trong đám người. Mặt cô ta trắng bệch đến mức khó mà nhận ra được, khóc đến không ngừng vỗ ngực, chân tay lão đảo. Mặt cô ta giống như bị ngâm trong nước, mí trên cũng phù thũng lại. Cô ta cố gắng dùng tay quạt nước mắt nhưng lại bị giơ lên giữa không trung. Một bóng người hết sức quen thuộc tiến đến đỡ rồi ôm cô ta vào lòng, cho cô ta dựa vào bờ vai mình. Thậm chí anh ta quăng cho tôi một ánh mắt phẫn hận, khiến tôi không dám nhìn thẳng vào anh ta nữa. Ánh mắt đó là của Lí Triết. Chỉ trong khoảnh khắc đó, tôi có thể hiểu rõ anh đang hận, còn lý do tại sao thì tôi không rõ. Anh đang hận tôi không nghe lời khuyên của anh, nhất định phải tổ chức vũ hội này sao? Nhưng tôi có thể thề với trời, tôi thật sự không hề làm bất cứ điều gì.

Thình lình có người ở phía sau lưng đẩy tôi. Bên cạnh tôi là một chiếc bàn đơn giản, bày các đạo cụ cho màn ảo thuật. Tôi lão đảo một bước, đỡ lấy chiếc bàn, rồi nhanh chóng quay đầu lại. Đôi mắt của Đường Lâm cũng ướt. Chị ta cắn chặt hàm răng vào nắm đấm của mình để nén tiếng khóc nhưng những tiếng ô ô từ cổ họng của chị ta không ngừng vang lên, như tiếng gào thét của loài động vật nhỏ. Chị ta nổi cơn điên, mắng: “Là cô phải không? Cô hài lòng rồi chứ?”. Chị ta xông tới đánh, đá tôi, lực tấn công rất yếu. Tôi vừa muốn gỡ chị ta ra, cảnh sát đã tách chúng tôi ra, đồng thời nghiêm túc yêu cầu chị ta bình tĩnh.

Chuyện gì đã xảy ra?

Thuyền trưởng Steven vừa lấy lời khai xong, tôi lập tức tiến lên hỏi chuyện: “Thuyền trưởng, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”.

“Faye, cô vẫn không biết sao? Tuy rằng còn phải đợi kết quả xét nghiệm cụ thể nhưng tôi có thể xác định, đây là một dạng hiện tượng thân thể tự bốc cháy^[6].”

[6] Spontaneous Human Combustion (SHC) là hiện tượng đột nhiên, ngọn lửa bùng lên và chỉ trong vài phút ngắn ngủi, nạn nhân cháy tan thành tro, để lại lớp khói mịn mù, muội đen và những phần thân thể còn vương vãi. Đôi khi, sự việc xảy ra quá nhanh đến nỗi những vật thể xung quanh còn chưa kịp bắt nhiệt, thậm chí quần áo nạn nhân vẫn còn vẹn nguyên. Cho đến nay vẫn chưa có nhà khoa học, nhà nghiên cứu bệnh học hay chuyên viên pháp y nào đưa ra được lời giải thích thỏa đáng.

“Là ai?”

“Là một vị khách nữ họ Hà.”

“Hà Tĩnh?” Tôi nhìn xung quanh, không thấy Hà Tĩnh. Hà Tĩnh. Đội mũ... Người đội mũ mà bé Jimmy nói tới là Hà Tĩnh? Khoan đã, bé Jimmy nói là bọn họ đang chơi súng bắn nước, nhưng súng bắn nước làm sao có thể khiến cho thân thể tự cháy?

Rất nhanh, cảnh sát tìm tới tôi, tra hỏi cặn kẽ một số vấn đề bao gồm mục đích tổ chức vũ hội, danh sách khách mời, các loại vật phẩm dễ cháy và số lượng... Tôi đưa danh sách các đạo cụ và trang phục cho bọn họ, tất cả những gì có thể nhớ đến tôi đều khai báo, bao gồm cả trò đùa còn chưa kịp bắt đầu đã chết non của tôi. Lúc kí tên tôi vẫn còn khó chịu. Tôi thật sự

không hiểu tại sao Hà Tĩnh lại tự bốc cháy? Tại sao lại là chị ta? Ngô Dao vẫn đang khóc, âm thanh nhỏ hơn so với lúc trước, nói đúng hơn là đã không thành tiếng. Tâm tình của Đường Lâm vẫn rất kích động. Công tác điều tra vẫn được tiếp tục tiến hành, còi xe cảnh sát vẫn không ngừng vang lên. Một số người không có quan hệ được phép rời tàu đang lục tục về nhà. Tôi ngồi trên boong tàu mặc cho gió biển thổi, nhìn mặt trời đang từ từ lặn xuống.

“Thật đáng tiếc cho trò chơi của em.” Âm thanh của Tiết Duy Lạc vang lên.

Tôi nhìn anh, đầy chán ghét, dường như chỉ cần nơi nào đó có anh thì nơi đó có bất hạnh: “Lần này có phải lại là anh hay không?”.

“Em đừng giá hoạ tội danh giết người này cho tôi, đây là ngẫu nhiên thôi.”

“Trên thế giới này có nhiều chuyện ngẫu nhiên như vậy sao!” Tôi lắc đầu không tin tưởng.

“Có.” Tiết Duy Lạc vuốt mảnh giấy pháo hoa khi nổ rơi trên boong tàu, ngồi song song với tôi: “Nếu như không có, vậy sẽ là cái gì?”.

Tôi bị câu hỏi của anh làm cho. Nếu như không phải là ngẫu nhiên thì sẽ là cái gì đây, bao nhiêu con người, từng ấy con mắt. Hàng trăm cặp mắt chứng kiến người tự bốc cháy, vậy nó là cái gì?

Một tuần sau, cảnh sát công bố kết quả điều tra bước đầu. Hà Tĩnh tự bốc cháy, đó là do khi châm lửa đốt pháo hoa, trong không khí có chứa một lượng muối Natri khá lớn, mà trùng hợp, chiếc mũ rơm của chị ta trở thành vật dẫn. Các sợi rơm đan thành tầng có thuộc tính bám bụi mà Natri khi

gặp nước sẽ phát sinh phản ứng hoá học sinh nhiệt lượng^[7]. Hơn nữa loại nhiệt lượng này lại đủ để nhen lửa mũ rơm trên đỉnh đầu. Theo sau việc mũ rơm bốc cháy là thân thể tự cháy. Một chuỗi các hiện tượng xảy ra liên tiếp này chính là nguyên nhân gây ra cái chết của Hà Tĩnh.

[7] Trong pháo hoa, người ta dùng muối Natri để tạo màu vàng như Na_2CO_3 , $\text{Na}_2\text{C}_2\text{O}_4$, NaAlF_6 ... một số loại muối như Na_2CO_3 có tính hút ẩm và tạo nhiệt khi tan trong nước. Theo như ý tác giả thì do nồng độ bụi Natri trong không khí hút ẩm tạo phản ứng hoá học thành Bazo sinh nhiệt, tuy nhiên trên thực tế, pháo hoa được tạo thành từ các Muối Natri chứ không phải Natri nguyên chất.

Nếu như muốn vẽ sơ đồ biểu diễn quá trình thì nó sẽ là:

Đốt pháo hoa -> sinh ra muối Natri -> mũ rơm -> súng nước của bọn trẻ -> muối Natri sinh ra phản ứng tạo nhiệt -> mũ rơm bốc cháy -> thân thể tự cháy.

Vậy nhưng nếu như dựa trên quá trình diễn ra của các sự kiện, có thể điều chỉnh thứ tự như sau:

Tôi gửi thiệp mời -> Tiết Duy Lạc chuẩn bị pháo hoa -> Hà Tĩnh đội mũ rơm lên thuyền -> bọn nhỏ nghịch súng nước -> đốt pháo hoa -> mũ rơm dính một lượng muối Natri đủ lớn -> bọn nhỏ dùng súng nước bắn vào Hà Tĩnh -> mũ rơm cháy -> thân thể tự cháy.

Nếu bỏ qua bất kỳ giai đoạn nào cũng sẽ gây cản trở, không tạo được đủ điều kiện để gây ra chuyện lần này. Chẳng hạn như nếu Hà Tĩnh không đội chiếc mũ rơm kia, bọn nhỏ không nghịch súng bắn nước hoặc bọn chúng dùng súng nước để chơi đùa với các đồ vật mà không phải Hà Tĩnh thì những yếu tố này sẽ vô dụng, không có khả năng cộng hưởng cùng lúc.

Thuyền trưởng Steven nói, những chiếc súng phun nước mà bọn nhỏ nghịch là do hai đứa con trai con gái của một vị khách mang từ nhà tới, thậm chí còn không thuộc đồ vật sở hữu trên thuyền. Kết luận cuối cùng của cảnh sát là: Sự cố ngẫu nhiên. Mặc dù là vì sơ sẩy mà dẫn tới sự vụ này nhưng bọn họ là những người đầu tiên được loại khỏi phạm vi đối tượng khả nghi.

Lại là một chiều nắng đẹp.

Tôi gọi một phần mì Ý cá hồi, Yến Tử muốn ăn một chiếc pizza nhỏ, hai chúng tôi đã ngồi đối diện nhau ở chỗ này hơn nửa giờ, không ai ăn thấy ngon miệng.

“Tao vẫn không thể hiểu được.” Từ lúc vừa gặp, Yến Tử đã nói câu này không dưới mười lần.

“Tao không hi vọng có ai đó sẽ hiểu rõ.” Tôi lại thở dài một lần nữa.

“Mày nói xem, tại sao Hà Tĩnh lại muốn hại mày?” Yến Tử chống đầu nhìn tôi, mắt đen mờ mịt.

“Người cũng đã chết rồi, còn truy cứu những chuyện này làm gì?” Tôi lại thở dài theo thói quen.

“Thật không hiểu nổi tại sao chị ta lại có thể tự bốc cháy được. Không đầy nửa năm, chị ta cùng Trương Tiểu Sơn trở thành một đôi uyên ương số khổ, từng người từng người lên trang nhất, hơn nữa cái chết người sau so với người trước càng thêm rầm rộ.”

Khi tôi lại muốn thở dài một lần nữa thì bị Yến Tử ngăn lại, “Đừng thở dài nữa, mặt mày nhăn thành mướp đắng rồi. Ăn cơm đi.” Yến Tử gặm một miếng bánh. Dáng vẻ khi ăn của con người này thật quá khó coi. Nó chỉ ăn

phần vỏ bánh có nhân, vừa gặm vừa lúng búng hỏi tôi: “Anh người yêu đẹp trai kia của mày có phải đã phản bội mày rồi không? Hôm qua tao thấy anh ta cùng một cô gái điên điên dở dở đi dạo trên đường”.

Tôi lại thở dài một tiếng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tôi buồn phiền. Kể từ sau ngày đó, Lí Triết vẫn ở cùng Ngô Dao. Cô nhóc kia có vẻ chịu đả kích tinh thần quá lớn, thần kinh vẫn không được bình thường. Tôi bò nhoài trên bàn sắt nhìn Yến Tử ăn pizza, “Tao vốn không làm gì hết, tại sao cả thế giới dường như đều oán trách tao”.

“Nói vậy cũng không đúng. Mày nhìn xem, tao vĩnh viễn đứng về phía mày. Tao nói này Phỉ lưu manh, tao cũng có lỗi với mày. Là tao giới thiệu Hà Tĩnh cho mày.” Yến Tử bẻ một miếng bánh nhỏ có chứa phô mai, đưa tới bên miệng tôi.

“Haizz, tao làm sao còn có sức lực tới trách mày. Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, là do dây thần kinh của tao quá thô, có thể lấy ra cọ nền nhà.” Tôi há mồm, nhai nhai, chẳng phân biệt được mùi vị gì mà cứ vậy nuốt xuống.

“Mày định làm như thế nào?” Yến Tử hỏi tôi.

“Tao còn có thể làm sao đây?” Tôi đập tay xuống bàn.

“Cũng phải. Không bằng mày đi Singapore với tao? Coi như đi du lịch mấy ngày rồi về.”

“Chẳng phải chỉ cần một ngày là có thể đi chơi khắp Singapore sao?” Lời nói của tôi vẫn bàng quan như trước.

“Quyết định như vậy đi. Phỉ lưu manh, đi với tao!” Yến Tử ném miếng Pizza bị gặm chỉ còn lại viền bánh vớt xuống bàn sắt, “Mày trở về làm đờn

xin cấp visa”.

Việc đi Singapore giải buồn cùng Yến Tử cứ như vậy được quyết định. Ăn cơm xong, tôi lên mạng tải mẫu đơn xin cấp visa số 14 về rồi in làm hai bản, ngồi nghiêm túc, cẩn thận dưới đèn. Lúc viết tôi lại cẩn bút đờ đẫn. Tôi vẫn không thể hiểu rõ tại sao Lí Triết lại trách mình, thật sự tôi không hề làm gì cả. Đơn xin cấp visa còn yêu cầu thêm hai tấm ảnh 4x6, tôi lại không có sẵn. Có lẽ mấy thứ này đã bị mẹ tôi đặt trong ngăn kéo, khi về nhà phải nhờ bà tìm hộ. Tôi dọn dẹp đồng bát đĩa của Tây Tây, chuẩn bị đem lồng sắt của nó đánh rửa luôn một thể.

Nếu ngày mai tôi về nhà thì dĩ nhiên sẽ mang nó đi cùng. Tây Tây ngược đầu nhìn tôi, mặt đầy nghi hoặc. Nó biết nếu tôi động vào lồng sắt sẽ chẳng có chuyện tốt gì, vậy nên thỉnh thoảng chạy lại cắn bàn chải trong tay tôi, không cho làm việc.

Tôi vấy tay, mang cái lồng sắt ướm nhẹphơi trên ban công, vô ý thoáng nhìn thấy bóng người vẫn đứng bất động dưới đường.

Tôi ưỡn ngực, thẳng lưng từ từ xoay người. Đầu Lí Triết cúi rất thấp, cất bước tiến vào toà nhà. Tôi kinh ngạc nhìn khoảng không anh ta lưu lại. Lát nữa khi gặp mặt nên nói chuyện gì đây? Nói ra mấy ngày nay tôi phải chịu oan ức? Tôi gãi đầu, thật phiền phức.

Sau mấy phút, chuông cửa rớt cuộc vang lên, mà tôi đã nín thở đứng chờ sau cửa đến mức hai chân tê dại, bàn tay một lúc sau mới nâng lên để mở cửa.

Lí Triết bắt chuyện với tôi trước: “Chào em”.

“Chào anh.”

Tôi muốn tìm nước khoáng cho anh ta uống, nhưng tủ lạnh đã bị nhét đủ thứ linh tinh nên chỉ có thể cầm một hộp hồng trà trong góc tủ lạnh ra mời. Tôi lau bàn tay đầy nước lên quần áo, cứ như vậy lúng túng ngồi đối diện Lí Triết. Tôi không biết phải nói gì vào lúc nào, dù trong lòng đã từng nói với anh ta cả ngàn lần, đó không phải lỗi của tôi, nhưng tới lúc gặp mặt, tôi vẫn cứng ngắc nói không nên lời.

“Ngô Dao cô ấy...” Vừa mở miệng anh ta đã nhắc tới Ngô Dao.

“Làm sao?”

“Tình huống của Ngô Dao không được tốt lắm.”

“Ồ!”

Tôi không phải bác sĩ khoa tâm thần, với chuyện này tôi chẳng giúp được gì.

“Anh hi vọng em có thể tới thăm cô ấy, có lẽ sẽ giúp được bệnh tình của cô ấy.” Lí Triết cũng không uống bình hồng trà lạnh kia mà đẩy nó lại cho tôi.

“Vậy sao?” Tôi máy móc nhìn đáy bình hồng trà.

“Em xem lúc nào có thời gian, anh tới đón em. Cô ấy hiện đang ở bệnh viện chỗ anh. Bác sĩ điều trị em cũng biết đó, là bác sĩ Vạn.”

“Được.”

“Em... Muốn xuất ngoại?”

Tôi ngược mắt lên mới nhìn thấy Lí Triết đang cầm đơn xin cấp visa của tôi xem: “Ừ... muốn đi xa một thời gian”.

“Phải. Đi giải sầu cũng tốt cho em.”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy mình thật oan ức. Tại sao chỉ một lời nói thật cũng không thể nói ra được. Tôi quay sang một bên sửa sang lại quần áo, rồi quay lại bàn nói: “Trong lòng anh có phải đang trách em không? Thật ra em vẫn muốn nói với anh, chuyện này quả thực không phải do em làm”. Nói được ra tôi mới cảm thấy gánh nặng trong lòng được tháo xuống, cảm giác này thật tốt.

Lí Triết vẫn ngồi ở đó không hề có động tĩnh gì. Tôi từ từ ngẩng đầu lên, nâng mí mắt để có thể nhìn thẳng vào mắt anh ta. Ánh mắt của Lí Triết dường như có thể đâm thủng mắt tôi, lại một lần nữa hiện rõ lên mặt: “Phi Phi, có phải em cảm thấy chỉ cần một câu không phải em làm thì sẽ thoát được quan hệ? Lúc trước anh đã khuyên em như thế nào? Anh bảo em dừng tay, chờ tin tức của anh, sao em không nghe? Anh có thể nói rõ ràng cho em biết, chuyện của chị em từ đầu tới cuối anh không hề nhúng tay vào. Nhưng anh cảm thấy trong tình huống đó, mặc dù anh không làm vậy nhưng cũng đã gián tiếp hại chết một sinh mạng, tội lỗi anh gánh trên vai không ít hơn bất cứ kẻ nào. Em đừng nghĩ rằng chỉ có Ngô Dao mới chịu kích thích. Thật ra tất cả mọi người ở đó ít nhiều cũng sẽ bị ám ảnh tâm lý. Em có nghĩ tới những đứa bé kia có thể sẽ phải gặp ác mộng cả đời hay không?”.

Tôi há miệng nhưng lại không nói ra được một chữ. Nước mắt trực tiếp chảy xuống. Quả thực tôi không tính đến những kết quả như vậy. Trước đó tôi cũng là người bị hại, tại sao lại muốn đổ tất cả trách nhiệm lên đầu tôi. Tội lỗi trên vai tôi đã chất chồng cao như núi, nếu như lại thêm vào một ít, tôi không dám chắc người phát điên tiếp theo có phải là mình hay không.

Lúc đi, Lí Triết chỉ vỗ vào lưng tôi, ý bảo tôi ngừng khóc. Thậm chí một tờ giấy cũng không đưa cho tôi, cứ thế mà đi. Tôi gục người lên bàn, nhìn nước mắt không ngừng rơi xuống lá đơn xin cấp visa làm ước đi cái tên trên đó, chữ “Phi” trong tên của tôi hoá thành một bãi mực nhàn nhạt, tới cuối cùng không còn chữ đó nữa.

“Em khóc cái gì? Thật vô dụng.” Bất thình lình một âm thanh vang lên.

Tây Tây nằm dưới gầm bàn cố gắng vẩy cái đuôi mấy lần, ngay cả đứng lên ra đón nó cũng không muốn làm. Mãi cho tới khi Tiết Duy Lạc ôm lấy, vỗ đầu nó, nó mới biểu lộ sự vui vẻ.

Tôi lau mặt, cảm tức nhìn anh: “Tại sao anh lại mở cửa đi vào?”.

“Em nói xem?”

“Tôi nói cái gì đây... anh thật là!” Lời nói ra tôi mới phát hiện thái độ của mình quá dữ dội, không biết là tại sao, tất cả những sướng vui, đau khổ của tôi đều được biểu hiện rõ ràng trước mặt anh, không hề che giấu.

Tiết Duy Lạc tự mình sửa lại bàn ghế, gom những trang giấy kia lại một chỗ, lấy ra hai lon bia từ trong tủ lạnh, mở ra kê sát vào mặt tôi: “Em thuộc loài chó hay sao? Kêu loạn cái gì! Tôi vốn định cho em một cuộc sống của người bình thường, có thể thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này nhưng hoá ra em cũng chưa bao giờ bình thường”. Hôm nay anh mặc một chiếc áo T-shirt không cổ màu trắng. Màu da anh rất mịn, không mang theo vẻ đẹp hoang dã, nhưng không hiểu sao tôi lúc nào cũng cảm thấy anh mang đường nét cứng cõi hơn những người đàn ông khác.

Tôi nằm sấp xuống bàn không di chuyển. Hôm nay tôi không có tâm tư cãi nhau với anh.

“Em ngồi dậy!” Anh đẩy đầu lon bia ra, dán lên mũi tôi. Cảm xúc lạnh lẽo này khiến tôi không thích chút nào. Tôi dùng miệng đẩy, để lon bia kia cách xa mình một chút.

“Không đứng lên sao?”

Tiết Duy Lạc lại nhắc lon bia lên, từ trên cao đổ xuống mặt tôi.

Chương 8

Một tiếng Saxophone từ nơi xa^[1]

[1] Trong nguyên tác, đây là câu hát thứ hai trong bài hát chủ đề của bộ phim “Em có hẹn ước với mùa xuân” (我和春天有个约会) – do Lưu Nhã Lệ thể hiện.

“Anh...” Tôi vội ngồi dậy, dùng sức lau mặt, khắp người toàn mùi bia. Hiếm khi anh lại tốt bụng như vậy, dễ dàng đưa cho tôi một chiếc khăn tay: “Được rồi, em lau mặt một chút đi. Chẳng phải là chỉ chịu chút oan ức thôi hay sao? Rửa mặt thay quần áo đi, tôi dẫn em đi dạo”.

“Đi dạo?” Người anh trai này đổi tính hay sao? Hôm nay tâm tình tốt đến vậy, còn có nhã hứng ra ngoài đi dạo. Tôi nhận khăn tay, lau lung tung lên mặt, càng nghĩ càng cảm thấy không ổn định, muốn nhìn sắc mặt của anh để đoán chút tin tức gì đó.

“Em đừng nhìn nữa. Còn nhìn thêm con ruồi cũng được mời đến.” Tiết Duy Lạc đẩy tôi đi thay quần áo, còn anh xắn ống quần lên, đi tìm một chiếc khăn vừa lau bàn vừa hát. Với sự thay đổi của anh tôi cũng không thấy quá bất ngờ. Kinh nghiệm ở cùng trước đây nói cho tôi biết, con người này buồn vui thất thường.

Tôi tắm xong đứng lau tóc. Anh cầm máy sấy ra: “Dùng khăn mặt thì tới lúc nào mới khô? Tới đây, tôi giúp em sấy tóc”.

Chiếc máy sấy tóc trong tay anh giống như một con rô bốt quái vật, tôi cảnh giác nghiêng đầu: “Anh không cần...”, nhưng ngay ở giây tiếp theo đã bị anh trực tiếp ấn xuống, cắm điện, bật công tắc máy sấy. Năm ngón tay của Tiết Duy Lạc trùm lấy huyết Bách Hội^[2] của tôi, nắm tóc lên sấy lung tung, vừa sấy còn vừa lớn tiếng nói: “Tôi nhớ là phải sấy như vậy, cũng tương tự như sấy lông cho chó”.

[2] Huyết Bách Hội (百会穴) là huyết vị nằm ở điểm lõm ngay trên đỉnh đầu của con người. Trong y học cổ truyền phương Đông thì Bách Hội được dùng để bấm chữa các chứng đau đầu, mất ngủ, thần kinh suy nhược.

Tôi cố gắng kéo đám tóc trước mắt về phía sau, lộ ra lỗ mũi để thở: “Tôi tự làm”.

“Chẳng lẽ sấy tóc không phải làm như thế này à? Vậy để tôi đổi một tư thế khác là được.”

Sau mười phút, tôi hoàn toàn bỏ cuộc, anh muốn sấy thế nào thì làm thế ấy, chỉ cần tóc tôi có thể khô là được. Tôi không thể hiểu nổi tại sao Tiết Duy Lạc có thể được ca ngợi là doanh nhân thành công của thành phố. Dường như anh luôn thấy lúng túng, luống cuống tay chân khi làm những việc vô cùng nhỏ nhặt.

Anh kiểm tra da đầu của tôi, rất hài lòng với thành quả của mình: “Về cơ bản là đã khô”, sau đó đưa lược tới cho tôi chải đầu, “Nhanh lên, chải đầu một chút rồi ra ngoài”.

Dường như anh nhớ tới một chuyện quan trọng khác, vỗ đầu hỏi tôi: “Em cùng với quái vật áo trắng họ Lí giận nhau sao? Vì con nhóc điên nhà họ Ngô?”.

Tôi vội vàng khiến anh nhỏ giọng: “Đại ca, anh không thể âm thầm mà cười trên nỗi đau khổ của người khác sao?”.

“Phi Phi, tôi phải nói với em thế nào mới tốt đây!”, Tiết Duy Lạc lấy ngón tay gí vào trán tôi, “Người ta bám sát sau lưng muốn lấy mạng em, em có thể thở dốc mà sống là tốt lắm rồi. Lúc này còn ngồi buồn thương cái quỷ gì. Chẳng lẽ chỉ biết ngồi ở nhà khóc nhè là tác phong trước giờ của em. Em còn nhớ sự tích quang vinh năm đó, một mình em chọc tất cả nữ sinh trong lớp 18 của mình phải khóc sao?”.

“Cái này...”

Làm sao tôi có thể không nhớ được, nhập học được hơn nửa năm, đúng vào ngày mừng một tháng tư – ngày cá tháng tư, tôi đánh cược với Yến Tử xem ai có thể chọc đám nữ sinh trong lớp khóc trước. Kết quả tôi chỉ dùng hai giờ sáu phút ba mươi giây đã có thể dễ dàng hạ gục tất cả nữ sinh trong lớp. Biện pháp chọc ghẹo họ rất nhiều, ong mật, rắn nước, nhện nhện, bọ ngựa còn có cả bọ cánh cứng...

Kỳ lạ nhất là một cô bạn trong lớp chúng tôi sợ gà, chỉ cần nhìn thấy đầu gà chân vịt hay bất kỳ một bộ phận nào trên cơ thể loài chim cũng sẽ lớn tiếng khóc. Tôi cách ba dãy bàn, lấy khăn tay gói một cái đầu chim cút lại, quơ quơ trước mặt, cô ấy nhìn thấy, khóc âm lên làm cả lớp phát sợ. Vậy nên mới nói, tài năng khi còn bé không chắc có thể giữ được tới lúc trưởng thành. Cứ nhìn tôi sẽ thấy, ngày trước chẳng phải chuyên đi gây họa cho toàn trường đó thôi, nhưng tại sao càng lớn lên lại càng kém cỏi. Chỉ không ngờ Tiết Duy Lạc lại biết chuyện này. Chẳng trách người ta vẫn nói, tiếng lành đồn gần, tiếng xấu đồn xa.

“Ai nói cho anh chuyện đó?”, tôi chớp mắt vô tội. Tuy rằng hai mắt đã sưng húp chẳng khác nào bong bóng, nhưng điều đó cũng không gây trở ngại tới một lần hiểm hoi tôi tỏ ra ngây thơ vô số tội.

“Cái này còn cần ai nói sao?” Tiết Duy Lạc hăng giọng một cái: “Năm đó, đám con trai đều lấy em làm gương, đều nói chỉ tiếc em là con gái. Nếu như giới tính của em có thể thay đổi, tôi chỉ sợ vị trí đại ca của trường phải nhường cho em mất”.

“Thật thế ạ?” Tôi nghi ngờ tám mươi phần trăm là anh đang nói dối.

“Dĩ nhiên.”

Anh nghiêng đầu, nửa như đang cười, nửa như không, hốc mắt thật sâu, khuôn mặt thành thật khiến người ta không thể nghi ngờ. Thật ra tôi vẫn tự nhắc nhở chính mình, Tiết Duy Lạc chỉ coi tôi là đối tượng chế nhạo, nhưng lại không thể ngăn cản bản thân từng bước từng bước sa vào vũng bùn của anh. Tôi biết rõ những gì anh nói đều bị giấu một nửa, nhưng vẫn cứ đi theo con đường anh đã vẽ sẵn. Có thể nói thế này, tôi đang tự đánh cược. Tôi cược anh không phải là người xấu, ít nhất là với tôi, anh vẫn vô hại.

Tôi khoá cửa, Tiết Duy Lạc nâng điều thuốc, hai chúng tôi chuẩn bị đi dạo. “Em yêu anh ta?” Anh hỏi.

“Sao?” Tôi cầm chìa khoá thất thần.

“Bác sĩ Lí.”

“Ồ.”

Mãi cho tới khi lên xe, tôi cũng không trả lời vấn đề này. Không phải tôi không muốn trả lời mà là không biết phải làm thế nào để miêu tả tình cảm của mình với Lí Triết.

“Đi dạo sao lại phải lái xe?”

“Tôi cũng đâu có nói đi dạo ở gần nhà em?” Anh thản nhiên gạt tàn thuốc, “Em vẫn chưa trả lời tôi”.

“À... Tôi không biết phải trả lời anh như thế nào. Đó là một loại tình cảm hết sức kỳ lạ. Tôi thích được Lí Triết quan tâm, luôn ở bên cạnh tôi nhưng cũng không hi vọng hai đứa có thể ở bên nhau ngay lập tức... Phải rồi, tâm trạng như vậy có được coi là yêu hay không?”

Tiết Duy Lạc khê huýt sáo: “Thật là một cô bé tham lam. Thăng thần mà nói, tình cảm này của em được gọi là ích kỷ”.

“Vậy anh nói xem, cái gì gọi là tình yêu?”

“Là hận từng giây từng phút không thể ở gần đối phương, muốn làm cho đối phương hoà tan trong thân thể mình. Bất kể là ưu điểm hay khuyết điểm của người ấy đều vô cùng đáng yêu. Mặc dù cố ý dùng những lời lẽ cay nghiệt nhất để trào phúng đối phương nhưng lại không cho phép bất kì ai nói xấu người ấy một câu. Đặt hết tất cả những việc vặt trong sinh hoạt như ăn mặc... lên đầu cô ấy, nhưng khi cô ấy không thể tự mình quyết định lại tự mình đứng ra giải quyết vấn đề.”

“Oa, anh là heo đất sao?” Tôi ở trong xe, giậm chân kháng nghị.

“Cũng có điểm giống.” Điều thuốc của anh lại cháy tới phần cuối. “Em có tin không, sự khác biệt lớn nhất giữa đàn ông và phụ nữ chính là, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt thì hormone của người đàn ông đã có thể nhận biết

được cô ấy có phải là người mình yêu hay không. Mà phụ nữ các em thì phải nhớ rất lâu, cân nhắc quá nhiều chuyện trong khi hành động thực tế thì chẳng có bao nhiêu?”.

Tôi không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ buông tay xuống.

Con đường Khang Định này tôi đã đi qua một lần, đây chính là đường tới thành Duy Lạc. Bản năng của tôi khi nghĩ tới chỗ đó là bài xích nó. Nhìn từ kính chiếu hậu, vẻ mặt của tôi hết sức không thoải mái, tôi hít thật sâu, thở ra lại hít thật sâu.

“Đừng sợ, không đáng sợ tới vậy.” Tiết Duy Lạc vỗ mu bàn tay tôi, chỉ như vậy mà tay tôi đã cứng ngắc. Một lúc lâu sau tôi mới ngượng ngùng rút trở lại, giấu tay ở trong túi.

Từ rất xa, tôi đã vô cùng kinh ngạc khi thấy đội thi công đang kéo lưới chống bụi bên ngoài biệt thự: “Nơi này bị dỡ bỏ sao?”.

“Ừ. Tôi nghèo như vậy, chỉ có thể mua một căn hộ ở đây, mà Đường tiểu thư lại mua cả mảnh đất này cho xây dựng lại.” Tiết Duy Lạc cười rất tươi, dường như việc tháo dỡ này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới anh.

“Đường Lâm muốn đập bỏ, xây dựng lại nơi này sao?”

“Ai biết được. Có lẽ cô ta chán ghét chỗ này.”

Điều này còn cần phải nói sao. Đường Lâm chán ghét nơi này là điều tất nhiên. Nếu đổi lại là tôi thì cũng vậy. Người đàn ông mà mình nằm trong lòng bàn tay lại xây dựng một nơi bí mật để tưởng nhớ người tình cũ. Với chuyện như thế này thì dù là ai cũng sẽ không chịu nổi. Có điều Đường tiểu thư quả thực là số một, mua cả mảnh đất này rồi huy động nhân lực dỡ bỏ, xây dựng lại. Nhìn qua cũng hiểu chị ta muốn phá huỷ cả toà nhà này đi.

Nhưng con người sống trên đời này có ai là không đê tiện, càng những thứ không chiếm được lại càng coi trọng. Chị ta không nghĩ tới việc Tiết Duy Lạc có thể chuyển những thứ đồ kia đi sao? Vì vậy ngay sau đó, tôi lại hỏi tiếp: “Vậy thành Duy Lạc thì sao? Cũng chuyển đi?”.

“Không chuyển được. Ngay từ lúc xây dựng tôi đã cố định bộ mô hình trên nền đất.”

“Thế chẳng phải chúng cũng bị phá huỷ luôn hay sao, vậy mà anh vẫn còn cười được?”

“Không cười thì phải làm sao? Chẳng lẽ tôi cũng phải như em, ngồi khóc nhè?”

Sau khi đỗ xe, chúng tôi không lên lầu mà đi bộ trong tiểu khu. Có thể tạm coi đây chính là “đi dạo” như Tiết Duy Lạc đã đề nghị. Bên cạnh chúng tôi có một người dân mặc đồ ở nhà dắt chó đi dạo. Con chó kia cũng đã khá già, hai mắt vẫn đục.

Tôi tới gần Tiết Duy Lạc nói: “Con chó này bị mắc bệnh tiểu đường đúng không? Màu sắc nước tiểu rất nhạt, hơn nữa rụng lông cũng rất nhiều”.

“Em tự đi hỏi người ta.”

Tôi nói chuyện với chủ nhân con chó về những dấu hiệu này, quả nhiên câu trả lời đã xác thực suy nghĩ của tôi. Con chó này đã hơn năm tuổi. Gần đây sức ăn bỗng trở nên lớn, lượng nước uống cũng nhiều hơn bình thường, đi vài bước đã mệt mỏi. Đây là triệu chứng điển hình khi thú cưng mắc bệnh tiểu đường. Ngay lập tức, người chủ tỏ vẻ sẽ mang chú chó tới bệnh viện khám bệnh.

“Em cũng được đấy chứ. Làm thú ý cũng có chút tài năng.”

“Tôi cũng chỉ có mấy chiêu này là chưa quên.”

“Nói vậy cũng đúng. Nếu không thì lãng dạ lan hương kia...”

“Anh trai à, anh có thể không nhắc lại chuyện này được không! Cầu xin anh.”

Tiết Duy Lạc kéo tôi đi tới thang máy. Anh thích đặt bàn tay lên lưng tôi. Tôi cảm thấy hành động này của anh là một thói quen vô thức, giống như nhất định phải đặt như vậy mới được. Bức tường bên trong thang máy phản chiếu bóng hình tôi và anh. Tôi lặng lẽ nâng mũi chân di chuyển khoảng năm phân, nghiêng đầu nhìn về phía sau một chút rồi lại thôi, sau lại tiếp tục ngoái cổ lại. Tiết Duy Lạc ho khan một tiếng, chỉnh lại đầu tôi về chính diện, có điều anh cũng không nhìn được, quay đầu nhìn lại phía sau.

Có một câu tôi đã nghĩ rất lâu nhưng rốt cuộc vẫn không thể nói ra, chúng tôi có thể ở cùng nhau hay không?

Thành Duy Lạc bị đập phá tan hoang. Đồ đạc trong hai gian phòng khác đều được chuyển hết đi từ trước, chỉ để lại một chiếc máy ghi âm kiểu cũ cùng băng từ trên sàn nhà, có lẽ là không muốn chuyển đi. Tiết Duy Lạc nhíu mày, nhét một cuộn băng vào, đi kèm theo tiếng máy móc âm ỉ là một khúc nhạc dạo trầm thấp vang lên.

Vang lên trong đêm khuya thanh vắng.

Một tiếng Saxophone từ nơi xa.

Mang theo nỗi sầu từ sâu thẳm đáy lòng.

Một tiếng Saxophone từ nơi xa.

Mơ màng nhớ tới anh cho tới khi đêm khuya sâu thẳm.

Trong đêm nay trăng sao mịt mù.

Chỉ mong ước được nhìn thấy anh.

Đây là một vũ khúc kinh điển, là ca khúc chủ đề trong bộ phim truyền hình “Em có ước hẹn với mùa xuân”. Tiết Duy Lạc đưa tay ra, “Tiểu thư, xin mời nhảy với tôi điệu này. Vũ hội lần trước chúng ta còn chưa cùng nhảy”.

Tôi kéo chiếc quần thụng Mickey trên người, “Mặc cái này khiêu vũ sao?”.

Tiết Duy Lạc bước lên phía trước, “Đến đây đi”.

Đêm khuya thanh vắng khi dần về sáng.

Trăng và sao cũng dần chạy đi đâu.

Tình cảm vẫn trào dâng như thủy triều mãnh liệt.

Nếu tình vẫn chưa lạnh xin hãy cùng tôi.

Ngâm nga theo tiếng Saxophone từ nơi xa.

Hạnh phúc đến thật quá bất ngờ. Tôi mỉm cười nhìn anh rồi nâng tay, anh chậm rãi đưa tôi theo bước nhảy. Không có lễ phục hoa lệ, không có váy bông phiêu dật, chỉ có một trái tim ngập tràn hạnh phúc, giống như làn váy xoè rộng trong chớp mắt, đi sát theo bước chân anh lại êm ả, vui vẻ đến

như vậy. Kỹ thuật khiêu vũ của Lí Triết rất hoàn hảo, nhưng giờ khắc này, khi nắm chặt tay Tiết Duy Lạc, tôi mới biết được khác biệt một trời một vực là thế nào. Đó không phải là ở khoảng cách bước chân, vẻ đẹp của tư thế hay là lực nắm cánh tay căng chùng mà là sự hoà hợp trong tâm hồn. Anh dịu dàng dựa vào gần như vậy, mang đi nhịp tim đập của tôi. Được yêu thật quá hạnh phúc, nhưng cảm giác khi ta cũng yêu đối phương tha thiết lại càng khiến con người ta khó tự kiềm chế.

Bài hát kết thúc, máy ghi âm cọt kẹt mười mấy giây rồi tiếp tục phát thêm một ca khúc.

Chúng tôi dừng lại, nhìn nhau chăm chú, anh buông tay tôi nói: “Rất tốt”. Đúng vậy, khiêu vũ rất khá và cũng chỉ có thế như vậy mà thôi. Chúng tôi lại quay về điểm bắt đầu – chẳng là gì của nhau. Anh hút thuốc, tôi tới gần ô cửa sổ, nhìn theo góc độ này tôi có thể dễ dàng thấy được xe từ bên ngoài tiến vào cổng lớn của tiểu khu. Tôi bỗng nhiên hiểu được điều gì đó.

“Lần trước, chính là lần tôi đến, có phải anh cố ý chọc tôi tức giận để tôi xuống ngăn cản Đường Lâm?”

Tôi nhớ lần đó anh cũng đứng ở vị trí này, như vậy nhất định anh có thể thấy xe của Đường Lâm đi vào. Lúc đó, anh nói những lời thật khó hiểu, đến nay tôi vẫn còn nhớ. Anh nói tôi nên đặt thêm chút tinh lực trên người Đường Ba, sau khi nghe được, tôi vô cùng giận dữ đẩy cửa bỏ đi. Nhìn từ vị trí này ra bên ngoài có thể thấy rõ được xe đến, hơn nữa ngay cả lối ra của gara cũng có thể nhìn được rõ ràng.

Tiết Duy Lạc gượng cười, hỏi tôi: “Trong túi của tôi có nước khoáng, em có muốn uống một chai không?”.

Nghi vấn của tôi vẫn chưa được rũ sạch, “Còn nữa, tôi cảm thấy anh có thể tìm được tôi trên biển nhất định không phải do trùng hợp”.

“Em truy cứu những việc này để làm gì? Như vậy dưới cái nhìn của em thì cái gì là trùng hợp? Là giống như cách Hà Tĩnh bị thiêu chết hay sao? Phi Phi, em đừng có suy nghĩ lung tung. Em nên tìm một công việc, hừm... ví dụ như thú ý đi, em có vẻ thích hợp với công việc này.”

“Tôi chỉ có chứng chỉ hành nghề trợ lý thú y, không có kinh nghiệm tại các bệnh viện lớn, nên cũng không tìm được công việc nào tốt.”

“Việc thành ở người. Nếu em không thử tìm thì vĩnh viễn cũng sẽ không tìm được.”

Suốt đoạn đường Tiết Duy Lạc đưa tôi về nhà, tôi vẫn dờ dẩn nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết có phải do tôi hoa mắt hay không nhưng tôi vẫn cảm thấy ở đâu đó có bóng người xẹt qua. Chẳng lẽ lại là người nào nhầm chán đi dạo lúc nửa đêm qua đây? Anh lái xe ra ngoài, tôi thu thập đồ lên nhà. Ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại lôi mớ CV bị nhét dưới đáy hòm ra, bỏ sức sửa sang, trau chuốt, lên một số trang web tuyển dụng tìm kiếm thông tin, bận rộn tới tận ba giờ. Thật ra có công việc để làm cũng khiến tâm trạng thoải mái hơn. Tôi cẩn thận sao chép sáu bức thư xin việc, kẹp trong hồ sơ chuẩn bị ngày mai đi gửi. Cho tới khi nằm trên giường tôi vẫn còn suy nghĩ, có thể hay không tồn tại một khả năng nhỏ nhoi, dù chỉ là một phần một vạn, Tiết Duy Lạc cũng thích mình?

Ngày hôm sau, tôi trở về nhà từ rất sớm. Mẹ tôi mang theo đồ ăn sáng trở về còn nghĩ rằng trong nhà có trộm. Tôi nằm nhoài cả người trong tủ treo quần áo tìm ảnh làm visa.

“Muốn chết phải không, con nhóc chết tiệt kia, tìm cái gì vậy?”

“Ảnh thẻ.”

“Chỗ này không có ảnh. Mấy cái đó được đặt cùng với sổ tiết kiệm.”

“Vậy sổ tiết kiệm ở đâu ạ?”

“Sổ tiết kiệm làm sao con biết được, mẹ giấu rất kĩ.” Âm thanh của mẹ tôi chỉ lớn hơn tiếng muỗi kêu một chút, bà kéo tôi đi vào phòng.

Dưới sự chỉ dẫn của bà, cuối cùng tôi cũng tìm được một ô bí mật ở nơi sâu nhất trong chiếc tủ âm tường. Phía trên ô bí mật là một tấm vải trắng, dưới tấm vải, bà lấy ra một chiếc túi nilon màu đỏ cũ kĩ đưa cho tôi, “Lấy ra chỗ nào thì xếp gọn lại về như cũ. Gia sản của cả nhà mình đều ở chỗ này”.

“Ôi, vì sao lại đặt ảnh cùng với thẻ ngân hàng?”

“Con nhóc chết tiệt, cái này mà cũng không biết sao? Ảnh đặt trong hộ chiếu, hộ chiếu phải để cùng với thẻ ngân hàng, thế mới không sợ làm mất.”

“Mẹ... Tại sao còn có cả phiếu giảm giá?”

“Con thì biết cái gì? Đừng xem thường mấy cái phiếu này, không chắc về sau mấy thứ này sẽ không còn giá trị đâu.”

“...”

Đấu võ mồm với mẹ, tôi vĩnh viễn không bao giờ thắng được. Kể từ lúc bà biết được bộ sách Tây Du Kí xuất bản năm 1980 có thể bán với giá ba ngàn tệ, bà đã quyết tâm thu thập, lưu trữ tất cả những thứ lung tung với lý do mỹ miều: lưu cho tôi làm đồ cưới.

“Con đi đây, con phải đi xin visa. Phải rồi mẹ ơi, con để Tây Tây ở nhà một thời gian nhé.”

“Cái gì? Con đi đâu?”

“Singapore. Yến Tử bao ăn ở đi lại, con không cho nó sạt nghiệp sẽ không trở lại.”

“Hâm à? Tiểu Lí thì sao bây giờ? Con phải biết bây giờ mình không phải chỉ có một mình.”

Nghe xong những lời này tôi thật choáng váng. Như vậy là tôi đang mang thai hay là con ghê? Tôi không chỉ có một mình là ý gì? “Tiểu Lí, lại là Tiểu Lí?”.

“Con sao vậy? Giận nhau?”

“Không ạ? Lát nữa con sẽ tới bệnh viện.”

Tôi tránh nặng tìm nhẹ, nói mấy lời xuôi tai cho mẹ nghe. Tôi có thể thề với Bác Mao, một lát nữa chắc chắn tôi sẽ đi bệnh viện. Tôi đã đồng ý với Lí Triết tới thăm Ngô Dao. Đến cùng tôi và Lí Triết có phải đang giận nhau hay không, chính tôi cũng không hiểu. Chỉ có một điều duy nhất mà tôi có thể xác định đó là, về mặt tình cảm, không có người nào thất bại hơn mình.

Mẹ tôi lái nhải ba phen bốn bận mới chịu cho tôi đi. Trước khi ra cửa, bà còn không quên nhét cho tôi hai quả trứng gà luộc, sợ tôi đi đường bị đói.

Tại một hòm thư nơi ngã ba, tôi nhét thư xin việc và sơ yếu lí lịch đã viết cẩn thận từ tối qua vào một phong bì, bỏ vào trong. Xong xuôi, tôi còn dán mắt vào ô nhét thư nhìn đi nhìn lại, chỉ sợ thư của mình bị rơi vào tận cùng

phía trong. Tiết Duy Lạc nói đúng. Việc thành ở người. Tôi tự nhủ đây chỉ là sự khởi đầu, mình phải làm cho đến nơi đến chốn, từ từ rồi sẽ thành.

Mười giờ, tôi bắt xe đi tới nơi làm visa nộp hồ sơ. Quá trình tiếp nhận rất ngắn, toàn bộ chỉ mất hai mươi lăm phút. Cho tới khi tôi đổi xe đi tới bệnh viện cũng đúng vào thời gian ăn trưa. Tôi không biết mua gì làm quà thăm bệnh nên tiện đường mua một quả dưa Ha Mi ở cửa hàng hoa quả ở đầu bệnh viện.

Ở bàn lễ tân, tôi hỏi thăm phòng làm việc của bác sĩ Vạn, đi thang máy thẳng từ tầng một lên tầng sáu, tới khoa tâm thần.

Tôi mù mờ đi mò đường không ngờ lại tìm đúng, chào hỏi hộ sĩ ở bàn bên ngoài rồi đẩy cửa đi vào, giữa hai cửa có một hành lang ngắn.

“Lão Vạn, bằng bất cứ giá nào ông cũng phải chữa khỏi cho Dao Dao nhà chúng tôi.”

Âm thanh này hẳn là của người phụ nữ họ Ngô kia. Đúng rồi, buổi tối hôm đó, Đường Lâm có nói bố tôi lợi dụng mẹ của Ngô Dao, khiến cho Trương Tiểu Sơn thăng chức ba cấp trong một năm. Mẹ của Ngô Dao, người phụ nữ họ Ngô, Dao Dao. Là trùng hợp sao? Tôi còn có thể nghĩ thế nào nữa?

“Điều này, hiện tại chúng ta còn ở giai đoạn trị liệu đầu tiên, còn rất khó nói, cần phải xem hiệu quả thế nào.”

“Ôi, Lão Vạn là chuyên gia trong phương diện này, bà đã không hiểu bằng người ta thì đừng làm ồn nữa.” Âm thanh của bố tôi hàm chứa ý trách cứ. Tại sao ông vẫn còn ở cùng với người phụ nữ này? Ngọn lửa vô danh trong tôi lại một lần nữa dấy lên, chỉ chực tuôn trào khỏi đầu lưỡi rồi lại bị nuốt xuống bụng.

“Nhưng Dao Dao nhà chúng ta vẫn lúc tỉnh lúc hồ đồ. Mỗi khi phát bệnh con bé lại muốn đi tìm cái chết. Lão Cố, ông bảo tôi phải yên tâm thế nào! Bệnh này càng để lâu càng không chữa được. Con gái của ông không có chuyện gì nên ông không thấy sốt ruột, nhưng Dao Dao là do tôi dứt ruột đẻ ra, ông không thông cảm cho tôi một chút được sao?”

“Cái này được gọi là báo ứng, mẹ làm bậy thì con chịu báo ứng thay.”

Tôi thừa nhận là tôi cố tình khiến bọn họ khó chịu.

Lúc này nghe bọn họ nói chuyện, tôi không thấy tiếng của Lí Triết nên cho rằng anh không có ở đây. Không ngờ tới lúc này anh mang khuôn mặt u ám, ngồi trên ghế sa lông đối diện cửa vào. Sự kiêu ngạo của tôi nhất thời bị chém bay mất phân nửa.

Mẹ của Ngô Dao bị tôi làm cho tức giận phát điên: “Mày, mày, mày! Hôm nay tao phải xé nát cái miệng mày ra!”.

Cái gì tôi cũng sợ nhưng lại không sợ mấy người đàn bà đánh đá. Tuy rằng mẹ tôi thường nói, con gái chưa chồng phải nhã nhặn một chút, nhưng trời sinh tôi đã miễn dịch với mấy người đàn bà đánh đá. Tôi còn chưa nhúc nhích, Lí Triết đã đứng lên, bước mấy bước tới phía trước ngăn cản người phụ nữ này: “Dì à, dì bình tĩnh lại”.

“Cháu tránh ra, hôm nay dì phải xé nát cái miệng con ranh này ra.”

“Ôi chao, đây là Phi Phi đúng không? Đúng là con gái càng lớn càng xinh, sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đây?” Bác sĩ Vạn vẫn còn khá khách sáo với tôi. Nói cũng phải, mấy cô chú trong bệnh viện của bố trước đây vẫn qua nhà tôi ăn cơm. Tuy rằng mấy năm nay ít tới nhưng tình cảm vẫn còn khá tốt.

“Chào bác Vạn.”

“Tốt tốt, đến đây ngồi đi.”

Lí Triết kéo tôi qua ngồi, anh muốn buông tay ra nhưng lại bị tôi nắm chặt. Tôi không ngại làm người phụ nữ ác độc. Vào giờ phút này, tôi thích cùng anh nắm tay nhau. Người đàn bà họ Ngô lại như con sư tử bị chọc giận, ngón tay chộp vào cạnh bàn đến xanh lại. Nếu như không có những người này ở đây, sợ là bà ta đã trực tiếp ăn sống tôi.

“Tại sao con lại tới đây?” Lúc này bố tôi mới mở miệng.

“Là cháu bảo cô ấy tới đây một lát.” Lí Triết thay tôi giải vây.

“Ồ.”

“Ai mượn nó tới. Mau bảo nó rút đi.” Người đàn bà họ Ngô vung tay, lại trưng ra vẻ lãnh đạo.

Bác sĩ Vạn nói: “Trước đây Tiểu Lí có đề xuất một phương án điều trị tâm lý, tôi thấy cái này cần được kết hợp đồng thời với trị liệu bằng thuốc và kích thích não bằng sóng từ hiện nay của chúng ta. Dĩ nhiên cũng phải dựa trên khả năng chịu đựng của Ngô Dao”.

Chúng tôi đang nói chuyện thì hộ sĩ gõ cửa, Ngô Dao được hộ sĩ nâng đỡ, sợ hãi rụt rè đứng ngoài đó.

Cô ta mặc một bộ đồ bệnh nhân kẻ sọc bên trong, trên vai khoác một chiếc áo sơ mi mỏng màu vàng nhạt, khuôn mặt bầu bĩnh nay gầy đi, trở nên dài hơn, vành mắt thâm tím, hai mắt hơi lồi ra. Mỗi khi cô ta nhìn người khác, trông không hề có chút sức sống, dường như mắt vẫn nhìn

nhưng tâm trí thì bay đi nơi khác. Chỉ khi thấy Lí Triết thì khuôn mặt của cô ta mới sáng hơn một chút, gương tay ra như đứa trẻ chạy về phía anh, ngồi trên đùi làm nũng. Tôi rất muốn đẩy cô ta ra, nhưng hiện tại, cô ta là bệnh nhân còn tôi là người khoẻ mạnh, không được phép hẹp hòi như vậy.

Lí Triết hỏi cô ta đã ăn cơm chưa, cô ta chỉ ngơ ngác rồi cuộn tròn trên mặt đất không nói câu nào.

Ánh mắt của cô ta từ từ đảo qua mặt tôi, cuối cùng dừng lại ở mười ngón tay đang nắm chặt lấy nhau của hai chúng tôi. Tiếng hít thở của cô ta trở nên dồn dập, khuôn mặt vắn vẹo, dữ tợn vì giận dữ: “Cô... cô thả anh ta ra”. Cô ta lôi tay tôi đưa vào miệng mình: “Cô buông tay! Buông ra! Cô thả anh Đông Kí ra!”.

Đau, đau quá! Tôi đau đến thét lên. Cô ta cắn vào tay tôi như có vật nặng nghìn cân theo mặt cắt tiếp xúc trên dưới đè vào tay tôi, giống như lưỡi dao trực tiếp đâm tới. Người ta nói ngón tay liền với trái tim, mồ hôi lạnh theo chóp mũi của tôi chảy xuống. Tôi liều mạng hất tay ra: “Nhả ra! Cô nhả ra!”.

Răng của cô ta vẫn ghim vào mu bàn tay tôi, âm ờ nói: “Cô buông tay, cô thả anh Đông Kí ra trước!”.

Lí Triết vội vàng đưa tay cho cô ta xem: “Dao Dao em xem này, bọn anh không có nắm tay, tay anh tách ra, không có nắm tay”.

Cô ta dịu xuống, nhân dịp đó, hộ sĩ đi ra ôm cô ta từ phía sau lưng. Tôi vuốt ve dấu răng trên mu bàn tay, chỗ đó đã bắt đầu thâm tím lại. Sau khi đau đớn qua đi, tôi thở dài. Một người khoẻ mạnh tại sao có thể biến thành như vậy. Dường như cô ta đột nhiên nhớ tới điều gì, chỉ vào tôi gào to: “Mẹ ơi, có quý! Anh ơi! Cô ta là quý!”.

Tôi thở dài: “Cô muốn tôi biến thành quý cũng được, đáng tiếc là Diêm Vương không chịu nhận tôi”.

“Phi Phi, em không thể nói ít đi vài câu được sao, anh thật sự thấy hối hận khi để em tới đây.” Không biết Lí Triết đang oán tôi hay là đang giận chính mình. Tôi biết mình có ở đây cũng chỉ làm người thừa, cha không thương, bạn trai không yêu, mẹ con Ngô Dao thì chỉ ước gì tôi mau trở thành quý, vậy ở lại có ý nghĩa gì.

Tôi nói mình phải đi, bác sĩ Vạn tiễn tôi ra ngoài cửa, trước khi đi còn đưa cho tôi mười đồng tiền phiếu cơm căng tin. Bố tôi vẫn không hé răng, giống như trước mặt mẹ Ngô Dao, ông không phải là bố tôi mà là một người khác. Tôi còn tưởng rằng bữa trưa nay là một bữa cơm đông vui náo nhiệt, không ngờ rằng cuối cùng cũng chỉ có một mình mình.

Căng tin bệnh viện bắt đầu ăn cơm từ 11h30. Lúc tôi đến chỉ còn sót lại mấy món như bánh màn thầu, bánh chưng, cháo, trứng vịt muối... Tôi gọi đại một phần, rệu rạo ăn từng miếng. Yến Tử gọi điện cho tôi hỏi visa làm tới đâu. Tôi nói đã nộp hồ sơ, con nhỏ đó liền sung sướng.

“Phi lưu manh, mày vui lên đi. Người dân Singapore hoan nghênh mày.”

“Thôi đi, mày còn chưa nhập tịch đâu, làm sao mà dám nói người dân.”

“Tao đâu có nói tao, tao nói là trai đẹp khắp mọi vùng đồi núi của Singapore chào đón mày.”

Cuộc gọi của Yến Tử khiến cho tâm trạng tôi khá hơn một chút. Con nhóc này dặn đi dặn lại, rằng tôi không cần phải mua gì cả, nhà nó là một kho thực phẩm đúng nghĩa, có đầy đủ mọi thứ từ mì sợi ăn liền đến cải bẹ Tứ Xuyên. Nó còn có một bao tải hoa quả khô chờ tôi tới nấu.

Rời khỏi bệnh viện, tôi tới thư viện thành phố tra tài liệu. Dù sao cũng đã tốt nghiệp nhiều năm, kiến thức cũng đã quên hơn phân nửa. Nếu có điện thoại gọi tới mời đi phỏng vấn, tôi sẽ đi tong. Tôi mượn hai cuốn “Thi chứng chỉ thú y và những điều cần chú ý” cùng cuốn “Sổ tay đơn thuốc thú ý”. Một khi dồn tâm trí vào đọc sách liền quên thời gian, tôi ngồi cho tới khi điện thoại di động vang lên tôi mới chậm rãi rời khỏi phòng đọc sách. Gọi tới là người đã lâu không liên lạc – Đại Mao.

“Cố Phi Phi em thật là, sao Yến Tử trở về cũng không gọi bọn anh, cùng đi ăn bữa cơm?”

“Phải nói sao nhỉ, điều này anh phải hỏi Yến Tử chứ, em đâu có quản nó.”

“Nguy biện!”

“Tối hôm nay, dù có phải trói Yến Tử em cũng phải mang nó đến. Chúng ta đi ăn cơm ở Ngân Đô, sau đó khiêu vũ ở New World.”

“Đi cũng không thành vấn đề, chỉ là tôi không muốn thấy Đường Lâm.” Tôi vẫn còn sợ hãi vụ lần trước Đại Mao tự tiện quyết định.

“Điều này còn cần em nói hay sao? Lần trước em giả vờ không tệ, mới được vài hộp mào uống đã làm bộ say đến không biết gì nữa. Em đang dọa ai thế, ai cũng không thềm vạch trần.”

Tôi cười ha ha: “Đại Mao anh nhớ nhé, nếu hôm nay không hạ gục anh thì tôi theo họ anh”.

Ở hàng sách báo đằng xa, nhân viên quản lý ra hiệu cho tôi nói nhỏ lại. Tôi vội che miệng: “Đại Mao, không nói chuyện với anh nữa, buổi tối lại tán gẫu tiếp”.

“Làm sao lại nhỏ giọng như vậy, em đang đi ăn trộm sao?”

Tôi không trả lời anh ta mà trực tiếp ngắt điện thoại, sau đó nhắn tin cho Yến Tử nói các anh em nhớ chúng ta, buổi tối đi ăn ở Ngân Đô sau đó tới New World xã. Yến Tử phải gửi lại một khuôn mặt cười ngoác miệng, cứ quyết định như vậy đi.

Tôi vẫn ngồi ở thư viện cho tới năm giờ. Trước đây hồi còn đi học tôi vẫn hay tới chỗ này. Bà chủ cửa hàng nhỏ bên rìa đường vẫn còn nhớ tôi. Bà hỏi có phải tôi ra nước ngoài hay không mà sao mấy năm đều không thấy tới. Tôi mua một chiếc áo hai dây bó sát hở rốn mang đi. Đi cùng với bọn Đại Mao không cần ăn mặc kín chu, càng hở càng tốt.

Tôi ôm mấy quyển sách mượn ở thư viện tới Ngân Đô, vừa vào phòng khách, Yến Tử đã chạy lại ôm hôn tôi.

“Phỉ lưu manh, mày mang sách đi làm gì?”

“Để đọc chứ còn làm gì.” Tôi ôm lại nó. Hôm nay, nó mặc một chiếc áo quây cotton màu đen phối cùng váy ngắn màu vàng, làm nổi bật nước da như một viên ngọc trai đen sáng lấp lánh.

Đại Mao xem thường tôi: “Đừng có giả vờ giả vịt, lúc này em còn đọc sách cái gì? Lúc đi học em còn không thèm nhìn kĩ”.

Tôi bị anh ta bóc mẽ cũng có chút xấu hổ, “Anh không nói lời nào cũng chẳng có ai bảo anh câm đâu!”.

Tôi hỏi: “Thiệt Bì, Toán Đầu đâu? Mọi người đến đủ thì hãy gọi đồ ăn lên”.

“Em đừng nóng vội, bọn họ lái xe tới ngay bây giờ.”

Đợi khoảng chừng gần mười phút, Thiết Bì, Toán Đầu, Hồ Tử từng người một lần lượt vào phòng, người cuối cùng là Đường Ba. Đường Ba đập chìa khoá xe vào tay trái tôi, cười toe toét ngồi uống: “Đến đông đủ rồi, mau gọi đồ ăn”.

Yến Tử trêu cậu ta: “Tôi đang rất không vui đó. Dựa vào cái gì mà anh Đường chỉ thích ngồi cạnh Phi lưu manh chứ? Đêm nay em mới là nhân vật chính nè. Anh Đường thật là bất công!”.

Đại Mao kéo vai Yến Tử xuống, “Hừ, em tính toán với nó làm cái gì. Bây giờ trong đầu cậu ta chỉ có Phi Phi, không thèm để ý tới ai khác”.

Yến Tử cười vui vẻ gạt tay Đại Mao xuống, “Em không biết đâu. Anh Đường trước tiên phải chịu phạt ba chén”.

Đường Ba cũng tiếp nhận, “Phạt thì phạt, ai sợ ai chứ. Em gái nói có đúng không?”.

Tôi nói: “Có phạt thì cũng là chuyện của anh, liên quan gì tới tôi?”.

Yến Tử vờ nôn mửa, “Buồn nôn chết mất. Hai người có định để cho người khác nuốt trôi miếng cơm hay không vậy?”.

Thiết Bì cùng Toán Đầu nói chuyện vui hơn một tiếng, Yến Tử cũng nể mặt bọn họ, chúc rượu thế nào nó cũng uống. Ánh mắt của Thiết Bì nhìn Yến Tử có chút kì lạ, đăm đõi giống như muốn nuốt chửng cả người nó vậy. Tôi lấy chân đạp cái ghế Đường Ba đang ngồi, tôi sợ Yến Tử có chuyện gì. Cậu ta kề miệng lại bên tai tôi nói: “Em yên tâm, anh chắc chắn việc đêm nay là được, Yến Tử cũng ngầm đồng ý”.

Ăn uống cũng tương đối, tôi đi thay đồ. Yến Tử cùng Thiết Bì đã dính lại một chỗ, nam nữ tay trong tay dựa sát vào nhau. Mấy người chúng tôi đi bộ tới New World. Rượu đúng là một thứ tuyệt vời, chỉ cần uống vài chén thì cái gì cũng có thể cho dù ngày thường không dám. Thật ra biện pháp khiến bản thân vui sướng rất đơn giản, chỉ cần không suy nghĩ quá nhiều thì có thể sống những ngày tháng thú vị, thoải mái.

Đường Ba nhăn nhó nói với tôi: “Em gái, em nhìn xem người ta hiệu suất như vậy, lúc nào thì em mới đáp ứng anh?”.

Tôi vui vẻ giả ngây: “Đáp ứng anh cái gì chứ, trước hết anh sửa lại cái mặt rỗ của mình đi đã”.

“Đường Ba cậu cũng thôi đi. Tôi đã nói người ta không có ý đó với cậu, nếu thích thì chuyện đã sớm thành rồi.”

“Đại Mao, ông rút đi cho tôi. Tình cảm của chúng tôi rất tốt.”

“Được lắm đồ quý, cứ nằm mơ đi thôi.”

“Tôi đánh ông một trận bây giờ, ông có tin không? Là anh em bao lâu mà đêm nay lại trở mặt sao.” Đường Ba huơ huơ quả đấm hướng về Đại Mao, có lẽ cậu ta đã bắt đầu say.

Đại Mao cũng là người cứng đầu ngoan cố, “Ông cũng chỉ dám to mồm với anh em, ông có dám làm gì Phi Phi không? Đừng nói là Phi Phi, ở trước mặt chị ông, ông cũng chỉ là một con chuột chết. Lần trước, đúng rồi, là lần chị gái ông bị sẩy chân đã lôi ông ra mắng nhiếc nguyên rủa, không coi ra gì, sao tôi không thấy ông hé răng?”.

Hồ Tử xen miệng vào: “Thôi được rồi. Ông cũng nói đó thôi, đây là chị của nó”.

Mặt Đường Ba chuyển sang màu cà tím, vỗ ngực hùng dũng: “Chúng mày đi chết đi. Tao sợ chị tao lúc nào? Hôm ấy chị tao cũng hoảng phát điên. Phải rồi Phi Phi, ngày đó sao anh không tìm thấy em ở trên tàu? Làm sao em lại biến mất không thấy tăm hơi? Cái người bị thiêu chết đó đúng là, đúng là làm cho người ta sợ mất mật”.

“Ông nói tiếng người đi”, Đại Mao châm biếm cậu ta.

“Ông đây vẫn đang nói tiếng người.”

Tôi bị bọn họ làm cho đau đầu: “Tất cả thôi đi. Đợi lát nữa tôi lấy Whiskey chặn miệng mấy người lại”.

“Lâu lắm rồi anh không được nhìn Phi Phi nhảy.”

“Đúng rồi, em gái anh uốn thân nhìn đẹp nhất.”

Yến Tử không vui: “Tôi tự ái đó mấy người!”.

“Đúng vậy, bọn họ làm sao biết nhìn cái đẹp mà khen, Yến Tử nhà anh uốn người cho mấy tên đó xem.” Thiết Bì da mặt dày lên tiếng nịnh nọt Yến Tử.

Tôi uốn người có đẹp hay không cũng không quan trọng. Trong sàn nhảy có rất nhiều người đồng thời lắc thân thể cùng nhau, cảm giác đó cực kỳ hưng phấn. Rượu, âm nhạc, ánh đèn – đây là nơi sự mờ ám được sinh ra. Cái mông Đường Ba cũng không ngồi được ổn định, gọi trước một tuần rượu. Chỗ này của chúng tôi nhiều nam ít nữ, có mấy cô gái không quen chạy lại ngồi cùng.

Tôi không thích chơi xúc xắc cũng chẳng có hứng hút thuốc chơi đoán số^[3], trực tiếp lôi Yến Tử ra sàn nhảy. So với tôi, Yến Tử nhập cuộc nhanh hơn nhiều, vừa vào đã như bị thứ gì hút lại, vòng eo vặn vẹo như mỹ nhân rắn, có mấy gã đàn ông đi qua cùng nó nhảy sát người. Tôi cũng dần dần hoà mình vào không khí. Tôi nhảy nhiều lắm cũng có thể coi là không tệ, không thể nào so sánh được với một đám bad-girl ở nơi này, bọn họ chính là báu vật khêu gợi.

[3] Khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thì hoà.

Khi nhảy đến hưng phấn, cái gì tôi cũng không nhớ rõ. Có người đi tới dán sát vào nhảy cùng, tôi cũng không từ chối. Thằng nhóc này mặt mũi cũng không tệ, tuy không được nhã nhặn như Lí Triết hay mê hoặc như Tiết Duy Lạc, nhưng dưới ánh đèn sao biết được ai với ai. Nhảy cùng cậu ta tôi cảm thấy khá hài lòng. Về phần Yến Tử, ngay khi nó sắp bị người đàn ông lạ hôn cuồng nhiệt, Thiết Bì đã vội vàng kéo nó đi, hình ảnh đó quả thật rất buồn cười. Tôi dừng lại cười ha ha đến không thể ngậm miệng lại được.

Tên nhóc kia hỏi tôi: “Tại sao lại cười như vậy, có muốn uống một chén không?”.

Tôi nói được, đi theo cậu ta ra ngoài, trên đường đi vẫn còn cười không ngừng.

“Vodka thêm đá, tôi muốn uống một ly rượu tây.”

Cậu ta nói: “Người đẹp em tên gì? Em cứ gọi tôi Hoà Thượng là được”.

Tôi đang ngậm ngậm rượu mạnh, may mắn không phun ra, “Hoà Thượng? Thật ra pháp hiệu của tôi là Viên Thông^[4]”.

[4] Một nhà sư trụ trì nổi tiếng thời Khang Hy, tương truyền ông là Bồ tát hoá thân.

“Nếu vậy sao em không gọi là Fedex (Chuyển phát nhanh liên bang) còn hay hơn^[5].” Hoà Thượng nâng ly mời tôi.

[5] Bên Trung Quốc có hãng chuyển phát nhanh Viên Thông, còn FedEx là một hãng chuyển phát nhanh nổi tiếng của Mỹ, có chi nhánh ở hầu hết các quốc gia và vùng lãnh thổ. Nhân vật Hoà Thượng lợi dụng sự trùng hợp của từ “Viên Thông” để chơi chữ, trêu đùa Phi Phi.

“Không được, tôi cũng không nên sánh ngoại, đúng không?”

Hoà Thượng nói: “Cô em thật là hài hước, mãi vẫn không chịu nói tên? Vậy thì chơi đi”.

Chúng tôi chơi vài lượt đoán số, rất đơn giản, chỉ có “Năm, mười, mười, năm”. Hoà Thượng đúng là cao thủ, anh ta không thắng hết nhưng cũng không thua nhiều. Tuy nhìn qua là như vậy nhưng trên thực tế, tôi bị uống rất nhiều. Dưới sự kích thích của cồn, tôi cũng có chút hưng phấn, mặc cho anh ta va chạm thân cận cũng không phản đối. Rốt cuộc trước khi tôi say như chết, Đường Ba phải lại đây kéo tôi đi. Tôi cười như điên suốt dọc đường quay về ghế ngồi.

Trước mặt mọi người, Yến Tử mắng Đường Ba: “Tôi dặn anh chăm sóc nó cẩn thận cơ mà? Anh không biết lúc này trong lòng nó có bao nhiêu phiền muộn hay sao? Anh nhìn đi, nó uống nhiều như vậy”.

Thiết Bì nói với nó: “Em còn nói người khác, em không xem chính mình đi”.

Tôi biết mình uống say nhưng tinh thần thì vẫn còn tỉnh táo. Chẳng qua là tôi thấy tư duy của mình có chút ì ạch, hoạt động không được liền mạch, phản xạ chậm lại, còn đâu những cái khác vẫn bình thường. Trước đây tôi vốn như vậy, càng uống mật càng tỉnh, uống bao nhiêu cũng không say.

Chúng tôi chơi tới hơn hai giờ sáng, sau đó từng người mới bắt xe về nhà. Đường Ba vẫn còn âm ỉ đòi đưa tôi đi nhưng cậu ta thậm chí còn gục trước tôi. Đại Mao tay trái ôm Toán Đầu tay phải đỡ Đường Ba, bắt một chiếc xe đưa bọn họ trở về, chỉ còn lại một mình tôi. Tôi ngồi cạnh ghế lái của tài xế, mở to hai mắt nhìn đăm đăm vào đồng hồ tính tiền trên xe đang nhảy lên từng số từng số. Lái xe bị tôi nhìn đến phát sợ, an ủi tôi: “Cô đừng lo, tôi không đi lòng vòng đâu”. Thật ra anh ta không biết, đó là do tôi không dám nhắm mắt, vì tôi lo mình sẽ ngủ thiếp đi. Tôi lão đảo xuống xe nhưng cố gắng thế nào cũng không thể nhấc nổi chân lên, ngồi một mình bên vỉa hè mặc cho gió thổi.

Có một người đi tới ôm tôi. Tôi hất tay của người đó ra, nhìn tới năm phút đồng hồ mới nhận ra, “Ồ, là anh à”.

Sau đó, đầu tôi trở nên nặng nề, rồi mí mắt giống như bị tảng đá chặn lại. Sau đó tôi lại nghĩ đã có người đưa mình lên nhà, cần gì phải ngồi chết gí ở chỗ này. Sau đó... không còn sau đó.

Tôi đang ngủ say, nhưng phần eo có cái gì đó cộm cộm rất khó chịu. Tôi không nhịn được bèn xoay người lại, thứ đồ này còn bám rất chặt, xoay thế nào cũng không chịu nhúc nhích. Tôi lại lấy tay kéo rút một lát mới mơ hồ cảm thấy hình như là một quyển sách. Kỳ lạ, tại sao sách lại ở trên giường? Tôi dùng cả tay cả chân cố sức định đẩy nó xuống giường. Bỗng một tiếng kêu rên đau đớn truyền đến từ mặt đất chứ không phải tiếng sách rơi lạch cạch, nghe rất giống tiếng người.

Mất một lúc tôi mới tỉnh táo xoay người, dụi hai mắt nghiêng đầu nhìn xuống, tóc xoà trước mắt cản trở một phần tầm nhìn. Tôi lắc đầu nhìn xuống dưới xem chuyện gì đã xảy ra, không ngờ lại đập mạnh vào đầu Tiết Duy Lạc. Chuyện đáng sợ nhất không phải là tôi va vào anh mà chính là quyển sách bị tôi đẩy kia đã văng văng đập trúng giữa bụng anh.

“Ặc...”

“Em tỉnh rồi?”

“Ai ôi, đầu tôi choáng váng...” Tôi ôm đầu giả say.

Tiết Duy Lạc đặt hai cuốn sách dày cộp lên đầu giường: “Em có còn nhớ hai cuốn sách này không? Tối hôm qua em nhất định đòi ôm chúng nó đi ngủ, sống chết gì cũng không chịu thả tay, sáng sớm hôm nay lại coi thành bom để ném?”.

“Cái này... Cái này... quả thực tôi cũng không biết phải nói sao. Còn anh vì sao lại ngủ trên mặt đất? Căn phòng tuy rằng không lớn nhưng ít nhất vẫn có sô pha cho anh ngủ cơ mà?”

Tiết Duy Lạc gượng cười, “Vậy tối hôm qua là ai sống chết không cho tôi đi?”.

Lẽ nào? Lẽ nào tối hôm qua tôi mượn cơn say, đánh bạo nói cái gì? Không thể nào.

Tôi cố gắng tìm chút manh mối trong những lời nói lạnh nhạt của Tiết Duy Lạc, nhưng những câu nói của anh vô cùng chặt chẽ, không để cho tôi một chút cơ hội nào. Tôi chỉ có thể ôm đầu suy nghĩ, ôm gối suy nghĩ rồi cuối cùng vừa nghĩ vừa xoay người. Động tác vô ý này lại khiến tôi hết sức

mất mặt, bởi vì lúc này tôi mang theo cả người cả gói đồng thời lật ngã, đập vào trên người anh.

Tôi không cố ý...

Tôi không cố ý muốn sàm sỡ anh...

Tôi thật sự không cố ý bày ra tư thế ngã như ngòi cười ngựa khó coi như thế.

Chỉ là tôi càng vội thì tay chân lại càng quấy loạn cào cào, càng không thể đứng dậy nổi. Trời ơi!

Trước hết anh dùng khuỷu tay đẩy chiếc gói trên đầu mình ra. Cánh tay tôi đang chống trên gói nhất thời mất đi điểm tựa, năm ngón tay túm thật chặt lấy áo ngủ của anh.

Rốt cục anh không thể nhịn được nữa, “Em đừng nhúc nhích”.

Một hai ba, chúng ta là những người gỗ, không được nói chuyện, không được nhúc nhích^[6].

[6] Lời bài đồng dao trong trò chơi “Người gỗ” - 木头人 một trò chơi phổ biến ở Trung Quốc những thập niên 80 của thế kỉ hai mươi. Khi chơi trò chơi này sẽ hát câu đồng dao trên và sau đó bày ra một tư thế bất động, thi xem ai có thể đứng yên như tượng gỗ lâu nhất là thắng.

Bầu không khí trong phòng từ đùa giỡn vui vẻ lúc bắt đầu nhanh chóng trở nên khô nóng. Chúng tôi cách nhau rất gần, gần tới mức có thể nhìn thấy những sợi tóc gáy bám trên da là thẳng hay uốn cong, có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi trên mũi, lấm tấm xít lại gần nhau, có thể nhìn thấy rõ từng sợi lông mi mang theo nét cười hoặc là một chút nghịch ngợm.

Tôi thừa nhận mình là loài động vật không có triển vọng, tình cảm với Tiết Duy Lạc ngay từ đầu đã mang theo một sắc thái dơ bẩn. Có ai đó đã từng nói rằng, trí nhớ của loài cá chỉ có bảy giây, sau bảy giây đó, nó liền trở thành một con cá hạnh phúc. Nhưng tôi thì từ rất lâu trước đây đã bắt đầu gánh tội danh yêu anh rể tương lai. Tôi vẫn cho rằng mình có thể dễ dàng quên đi, bất kể là sự ấm áp hay đau khổ, tôi vẫn nghĩ rằng mình đều có thể quên được.

Trong nháy mắt khi đôi môi chạm vào nhau, pháo đài phòng hộ mà tôi dùng bao tâm huyết xây dựng nên bỗng sụp đổ. Đắm đuối, ghen tị, truy cầu, vui sướng, đau thương, say mê... Có lẽ là vì đi qua quá nhiều ngã rẽ, tôi mới không muốn từ bỏ cơ hội hiếm có này.

Tôi nghiêm túc nói khi môi vẫn kề bên môi anh: “Anh yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm”.

Tôi nghe được tiếng cười của anh. Vẻ mặt anh cũng không có gì thay đổi, chỉ có khoé mắt cong lên. Tiết Duy Lạc không chủ động cũng chẳng cự tuyệt, không bày tỏ đồng ý cũng chẳng giải thích. Anh giống như được chặn bởi một bức tường không thể đoán ra, lại làm cho sự thoải mái của tôi bị bào mòn gần hết. Tôi thở dài tự nhủ quên đi, những gì không thuộc về mình thì sẽ vĩnh viễn không phải là của mình. Anh giống như một con Siberian Husky mà tôi thì như con chó vàng rụng đầy lông trong xóm nhỏ, cho dù đều là chó nhưng đẳng cấp hoàn toàn khác nhau. Tôi đã đưa đến tận miệng mà anh vẫn còn có thể thờ ơ như vậy, điều đó cũng đủ thấy rõ thất bại của tôi là không hề nhỏ.

Tôi thay đổi tư thế muốn lặn ngay, ý tôi muốn nói là dùng phương pháp lặn để tách khỏi anh.

Anh giữ chặt tôi lại, nói với giọng khàn khàn: “Em còn muốn đi đâu?”.

“...”

Ham muốn bị chôn sâu dưới lòng đất một khi chạm tới thì xấu hổ ngược ngùng cũng chẳng có gì đáng nói. Ngàn vạn sợi ái tình đan xen vô cùng phức tạp lại thống khổ mà vui sướng của cuộc đời chính là được hành động theo bản năng. Tình yêu như một bản Tango đang ở trên những nhịp điệu cao trào mãnh liệt, bước nhảy chẳng cần để ý đúng sai, ngay cả khi bạn có bước sai cũng đừng để tâm, hãy cứ tiếp tục nhảy.

Ba rưỡi chiều, tôi gác chân gối lên cái bụng trắng như tuyết của anh, lấy điện thoại di động đặt mua thức ăn ngoài.

“Thùng KFC gia đình thế nào?”

“Không được.”

“Suất ăn Big Mac của McDonal thì sao?”

“Không ăn.”

“Cái này không, cái kia cũng không, vậy thì ăn của viên Hoàng Kim giao hàng tận nơi của Pizza Hut thì sao?”

“Cố Phi Phi, tôi nói cho em biết, tôi không ăn đồ ăn chiên ngập dầu.”

“Ôi... nhưng tôi đang rất đói. Hay là gọi hai bát mì vằn thắn ở quán dưới lầu cũng được.”

“Tôi cũng không ăn đồ vỉa hè.”

“Như vậy thì... anh ăn cái gì?”

“Là một người phụ nữ em không cảm thấy không biết nấu ăn là rất đáng xấu hổ hay sao?”

“Không, tại sao quan niệm của anh vẫn cổ hủ như vậy? Anh không thấy bằng rôn quảng cáo tuyên truyền kế hoạch hoá gia đình dạo gần đây hay sao? Sinh con gái hay con trai đều không khác biệt, con gái cũng có thể nối dõi tông đường.”

Tuy tôi không nghe được tiếng cười của anh nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng bụng của anh đang run lên.

“Thật ra, tôi không ngại anh nấu cơm, tôi ăn.” Tôi nói mơ mộng hão huyền.

“Cút, em đừng có nằm mơ!”

“Khi nhân loại tiến bộ là lúc giấc mơ bắt đầu... Ai ôi...” Tôi bị anh lấy một tay đẩy ra.

Nửa giờ sau, tôi cầm ví tiền của Tiết Duy Lạc hùng hục chạy đi nhận thức ăn nhanh giao đến. Tôi đặt Mì Ý của Pizza Hut cùng bánh ngọt trà xanh, còn anh gọi một suất cơm rang tiêu chuẩn. Cảm tạ trời đất, cửa hàng thức ăn nhanh kiểu tây bây giờ cũng cho thêm món cơm rang Trung Quốc vào thực đơn, nếu không thì chắc chắn tôi sẽ chết đói mất.

“Tôi thà ăn Sandwich cá ngừ bán ở siêu thị còn hơn.” Có vẻ anh rất thất vọng. Khi nhận đồ ăn anh cũng không lập tức mở ra ngay rồi vùi đầu vào ăn mà lại hút một điếu thuốc trước.

“Ôi, sao anh không nói sớm? Cái này còn đắt hơn Sandwich nhiều.” Chỉ là sau đó lướt qua ví tiền của anh, tôi liền trách mình lắm miệng. Thật ra có

đắt hay không cũng chẳng liên quan tới tôi.

“Chỗ em còn loại trà nào?”

“Có Bạch trà Mẫu Đơn của Phúc Đỉnh, anh có uống hay không? Tôi vừa tích trữ được từ mấy hôm trước.”

“Bạch trà Mẫu Đơn uống không ngon bằng trà Bạc Kim.”

“Anh đã từng thấy một kẻ thất nghiệp uống trà Bạc Kim bao giờ chưa?”

Tôi liếm một miếng bơ trên bánh ngọt, mạnh mẽ lên án, người thuộc giai cấp no đủ như anh làm sao hiểu được nỗi khổ của kẻ đói rách như tôi. Bạch trà là một trong sáu loại trà thượng hạng hàng đầu Trung Quốc. Đặc điểm nổi bật của nó chính là lớp tơ màu trắng bạc, cho dù là Phổ Nhĩ hay là Thiết Quan Âm cũng không thể có được vẻ ngoài thanh lệ như vậy. Đó là lý do tại sao bạch trà mới có mỹ danh là “Lục trang tố khoả^[6]”. Màu nước của Phổ Nhĩ khá đậm trong khi bạch trà có màu vàng nhạt, nhìn trong suốt, vị nhẹ nhàng, hơi ngọt, tạo ra sự mềm mại và thoáng mát trong vòm họng. Chỗ Bạch trà Mẫu Đơn này của tôi là do Yến Tử lấy từ chỗ mẹ nó, có tác dụng trị ho giải độc, công dụng tốt hơn nhiều so với hồng trà hay trà xanh.

[6] Lục trang tố khoả là một câu nói hoa mỹ miêu tả vẻ đẹp bên ngoài của Bạch Trà, ý nói lá trà xanh lục được bọc một lớp tơ màu trắng bên ngoài.

Chỗ tốt nhất của việc gọi đồ ăn ngoài chính là khi ăn xong không cần phải rửa bát.

Tôi thu dọn rác rưởi vào trong một chiếc túi bóng đen, sau đó giao cho Tiết Duy Lạc, “Anh đi đổ rác”.

Thấy anh không đưa tay ra nhận, tôi lại bồi thêm một câu: “Đàn ông không đổ rác không phải là đàn ông chân chính”.

Anh đưa tay ra nhận lấy, chỉ có điều lúc xoay người đi còn lẩm bẩm một câu: “Là phụ nữ không biết nấu cơm mà vẫn mặt dày nói được câu này”.

Thật ra, tôi đang tự nhắc nhở bản thân, quan hệ của tôi và Tiết Duy Lạc về sau cũng sẽ không vì một chút nhạc đệm này mà có gì thay đổi. Cũng giống như chỗ Bạch trà Mẫu Đơn trong tay tôi, nó được thu hoạch từ một chồi hai lá, trong quá trình gia công, không phải trải qua các công đoạn xát hay vò mà chỉ trải qua hai quá trình lớn là hấp chín và sấy khô để có thể giảm thiểu được quá trình oxy hoá và giữ được nhiều chất dinh dưỡng, được khoác lên một lớp lông tơ màu bạc trắng mịn. Tuy nhiên về bản chất, nó cũng không khác biệt so với các loại trà khác, chỉ là một thứ trà.

Nước dùng để pha bạch trà là loại nước nóng ở khoảng tám mươi đến tám mươi lăm độ C. Tôi lấy ra một bình nước khoáng trong tủ lạnh đổ vào bình siêu tốc. Tiết Duy Lạc cũng đã đi đổ rác về, vào nhà bếp rửa tay vừa lúc nước tôi đun đã sôi, bắt đầu tráng chén.

Bạch trà đẹp như vậy, nếu không được nhìn thì thật đáng tiếc. Do đó tôi dùng loại tách trà có nắp thuỷ tinh, như vậy có thể quan sát xuyên thấu qua lớp thuỷ tinh thưởng thức lá trà.

“Keo kiệt.” Anh nói.

“Vậy để tôi cho thêm một chút.” Miệng tôi mếu máo, tay lại thêm một chút, ước chừng tầm ba gram. Thả thêm ba gram này chắc chắn là đã đủ uống.

Đợi nước nóng giảm xuống nhiệt độ thích hợp, tôi đổ nước vào một phần tư chén để tráng trà. Hầu như mỗi loại trà khi pha đều trải qua bước đầu

tiên này. Riêng với bạch trà, ngoài việc tráng trà ra thì còn phải dùng tay nâng chén, di chuyển nhẹ nhàng để lá trà có thể ngâm đều trong nước. Sau bốn mươi giây, tôi rót chỗ nước đầu này cho trà sùng của mình.

Khi dùng tách có nắp thủy tinh pha trà có thể nhìn thấy rõ những lá trà đang xoay bên dưới. Người ta vẫn nói bạch trà giống như nụ hoa chớm nở, thực ra sợi trà của nó vẫn là màu xanh biếc, chỉ có màu nước hơi vàng phớt đỏ. Sau hai ba phút yên tĩnh tâm trí, tôi nâng một chén trà đưa cho anh.

Tiết Duy Lạc tiếp nhận, ngửi một chút sau đó nhắm mắt lại uống một ngụm nhỏ.

Tôi hỏi anh: “Thế nào?”.

“Ừm, hương vị dễ chịu, vị trà này quả thật không tồi. Chỉ cần quên đi người pha trà là ai thì vẫn có thể thưởng thức được hương vị thanh nhã thoát tục^[7].”

[7] Nguyên tác “Tiên phong đạo cốt” – Phong thái của ông tiên, cốt cách của người đạo. Ý nói đáng vẻ bên ngoài thanh cao, thoát tục, khiến cho người khác trông thấy phải đem lòng kính nể, quý trọng.

“Anh ngứa đòn phải không!” Tôi dứ năm tay về phía anh nhưng gặp phải ánh mắt cảnh cáo mà không vui rụt trở lại. Tôi thật không hiểu nổi, anh có cái gì mà tôi lại sợ như vậy? Nhưng cảm giác sợ hãi này dường như từ lúc bắt đầu đã âm thầm tồn tại mà chẳng có cách gì lý giải nổi.

Tôi khép mi mắt, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm lá trà trong chén, rồi nâng chén lên uống. Phiến lá của Bạch trà Mẫu Đơn theo động tác của tôi mà nở ra đẹp tuyệt, tựa như đang sống. Tôi nghĩ trà cũng giống như tâm tình người phụ nữ, tĩnh lặng mà ẩn nhẫn cũng chỉ vì một lần nhen lửa.

“Tại sao em không nói chuyện?”

“Chẳng phải anh muốn quên người pha trà sao?” Tôi tức giận lườm anh một cái.

“Cũng đúng.” Anh khẽ cười, “Tôi chỉ gặp qua những cô gái pha trà mặc sườn xám, mà chưa nhìn thấy người mặc đồ ngủ bao giờ”.

Nếu là trước đây nghe anh nói chuyện như vậy, nhất định tôi sẽ rút dép đuổi người. Nhưng hôm nay tôi lại muốn được ngồi cùng anh thêm một lát. Tôi nói linh tinh mấy chuyện thượng vàng hạ cám, cuối cùng vẫn trở lại chủ đề trà. Tôi nhớ tới truyền thuyết về Bạch trà Mẫu Đơn, có người nói rằng nó được tạo nên từ mười tám cây mẫu đơn trắng.

Tiết Duy Lạc đặt chén trà xuống, dựa lại gần, gối đầu lên chân tôi, “Ồ! Ngày hôm nay em không ném đồ, đổi tính hay sao? Em nghĩ gì thế, ngây ngốc chờ người ra?”.

Tôi nói: “Tôi đang nghĩ tới truyền thuyết về Bạch trà Mẫu Đơn, câu chuyện về Mao Nghĩa từ quan về nhà trồng trà, cây trà do mười tám cây mẫu đơn biến thành^[8]”.

[8] Câu chuyện về Mao Nghĩa, một vị quan thanh liêm thời Tây Hán, không chịu được tham quan lộng quyền nên từ quan ẩn cư. Trên đường về quê, ông ngủi được một hương thơm và được tiên ông chỉ cho mười tám đoá mẫu đơn trắng trong hồ sen. Hai mẹ con ông ở lại nơi đó trồng trà. Cho tới khi mẹ ông ngã bệnh, cần tìm trà làm thuốc giữa mùa đông, lại tiên ông chỉ điếm, mười tám bông hoa mẫu đơn biến thành mười tám cây trà tiên, Mao Nghĩa lấy nó làm trà, từ đó sinh ra Bạch trà Mẫu Đơn.

“Ồ.” Sau một lúc anh nói: “Bao giờ thì lấy visa?”.

“Cũng nhanh thôi. Làm visa đi Singapore chỉ mất ba ngày.”

“Được, phải rồi, lúc nào đi em mang giúp tôi ít đồ.”

“Cũng được.” Tôi miễn cưỡng rót thêm cho mình một chén trà.

Có một vấn đề mà tôi đã sớm biết đáp án, chỉ có điều không thể nhận được lại ngu ngốc hỏi anh: “Tại sao tối hôm qua anh lại ở cửa nhà tôi?”

“Trùng hợp?”

“Trùng hợp!”

Tôi và anh đồng thời nói ra đáp án. Trong lòng tôi nghĩ anh không thể cho tôi một đáp án khác hay sao?

“Em biết rõ còn hỏi.” Tiết Duy Lạc đánh trước đòn phủ đầu, oán trách tôi.

“Tôi còn cho rằng anh trang bị rada hoặc là GPS.”

“Mấy chuyện này còn cần phải trang bị cái gì sao? Em đi ra ngoài chơi đùa với Đường Ba, không tới tận nửa đêm rạng sáng sao có thể chịu về nhà. Cố Phi Phi, em hãy dùng đầu óc nghĩ kỹ rồi hãy nói chuyện với tôi.”

“Nhưng làm sao anh lại biết nửa đêm lại biết nửa đêm là mười hai giờ, một giờ hay là hai giờ?”

“Bây giờ em đọc đi đọc lại ‘Quy định vũ trường’ ba lần cho tôi.”

“...” Điều thứ hai mươi tám của “Quy định vũ trường”, các vũ trường không được hoạt động trước tám giờ sáng và quá hai giờ đêm.

Chương 9

Thành phố sư tử trắng lệt

Đi Singapore cần chuẩn bị hành lý gì không?

Yến Tử nói không cần, ngoại trừ mấy bộ quần áo để thay, còn lại không cần phải mang cái gì. Nhưng khi lên tới máy bay tôi mới đau khổ khi phát hiện vali của mình vô cùng nặng.

Tiết Duy Lạc gửi một thùng mộc nhĩ nấm hương, nói là muốn gửi cho một người nào đó, địa chỉ và điện thoại đều đã ghi cho tôi nhưng tôi vẫn chưa có thời gian nhìn kĩ. Lí Triết cũng có đồ muốn gửi sang Singapore, nói là quần áo cho bà nội Ngô Dao. Bà cụ sống một mình ở bên đó rất nhiều năm. Làm hàng xóm từ hồi trước giải phóng¹, gia đình Lí Triết vẫn thường xuyên gửi đồ sang cho bà cụ. Ngoài ra tôi còn mang theo mấy quyển sách chuyên ngành, suy nghĩ thì rất tốt, tôi luôn nghĩ rằng nhân lúc rảnh rỗi có thể lật xem vài trang, còn hiệu quả thế nào thì thật sự rất khó để nói. Cứ như vậy, một vali hành lý lớn tự nhiên bị tôi nhét đầy.

[1] Giai đoạn 1946 – 1950 là thời kỳ nội chiến Trung Quốc, Đảng Cộng sản Trung Quốc gọi đây là “Chiến tranh giải phóng”.

Sau ngày hôm đó, tôi cũng không còn gặp lại Tiết Duy Lạc. Nghe nói anh đang bận một dự án rất lớn, không có thời gian rảnh rỗi. Dĩ nhiên tôi cũng từng nghĩ, có phải là do anh không muốn đối mặt mình hay không. Sau đó tôi cảm thấy suy nghĩ này của mình đúng là vớ vẩn, anh là ai chứ, có người nào sở hữu được lớp da mặt dày hơn anh sao? Hơn nữa, anh cũng

không cần thiết phải vội vàng rũ sạch quan hệ với tôi như vậy. Tôi đâu phải kẻ suốt ngày đau khổ chỉ biết cầu xin.

Lí Triết tự mình tới đưa đồ cho tôi. Dường như anh ta có điều gì muốn nói, ngồi tới hơn một giờ nhưng lại không nói chuyện gì. Nhìn qua cũng thấy có vẻ như Lí Triết ngủ không được ngon giấc, dáng vẻ rất tiêu tụy. Tôi không biết có phải là do bệnh tình của Ngô Dao lại nặng thêm hay không, muốn hỏi nhưng lại sợ mình lăm miệng. Về mặt muốn nói lại thôi của Lí Triết làm cho tôi mất ngủ một đêm, không biết điều anh muốn nói là gì. Thật ra mà nói cũng là do tôi chột dạ. Anh ta biết cũng có quan hệ gì đâu. Tôi chưa gả còn anh ta chưa cưới, ai cũng là người tự do, muốn ở cùng nhau thì ở, cảm thấy không thích hợp thì chia tay. Nếu nói là ai nợ ai, tôi nghĩ là mình còn nợ Lí Triết một lời giải thích.

Vào lúc máy bay cất cánh rời khỏi mặt đất, tôi nói với Yến Tử: “Không trách được mọi người ai cũng thích đi ra nước ngoài giải sầu, cảm giác bay lên thật tốt”.

Yến Tử bịt tai lớn tiếng nói với tôi: “Tốt cái gì mà tốt, mỗi lần tao đều sợ phát khiếp”.

Tôi lấy ra hai chiếc mặt nạ hoa hồng từ ba lô, đưa cho nó một chiếc, “Có cái gì đáng sợ chứ, thời gian cũng ngắn mà, đeo chiếc mặt nạ này lên là sẽ tới liền”.

Con nhóc Yến Tử này được lời còn ra vẻ bất mãn, “Nhìn đi, cái gì mà y cũng mang, chẳng trách hành lý nặng kinh khủng như vậy”.

Có người nói với tôi, hôm đó đúng là nó đã đi về cùng Thiết Tử. Tôi rất ít khi hỏi bạn bè về mấy chuyện đồn nhảm này. Nếu không phải là Đại Mao truyền tin, tôi nghĩ mình cũng sẽ không trực tiếp hỏi Yến Tử. Lúc ấy tôi cười đến chảy cả nước mắt, nếu bọn họ không có cảm giác gì thì làm sao có

thể ngủ cùng nhau. Đại Mao nói, không ngủ với nhau làm sao biết được có cảm giác hay không? Lời nói này của anh ta khiến tôi không thể cười nổi, có thể như vậy cũng đúng, không ngủ với nhau sao biết có được hay không?

Trên máy bay, tôi nhàn rỗi không có việc gì làm bèn lấy quyển sổ ra xem các địa chỉ chuyển đồ. Địa chỉ Lí Triết đưa là do anh ta tự tay viết vào sổ của tôi. Bà nội của Ngô Dao tên là Dương Kim Hoa, bà cụ sống khá xa, tại đảo Sentosa^[2] nằm ngoài bán đảo Singapore. Trong thùng hàng gửi của Tiết Duy Lạc còn có một tờ giấy ghi rõ địa chỉ. Lúc trước tôi tiện tay kẹp vào sổ cũng chưa ngó qua, lúc này mới lấy ra xem kỹ nội dung bên trong.

[2] Sentosa, có nghĩa là thanh bình và yên tĩnh trong tiếng Mã Lai, là một khu nghỉ mát đảo ở Singapore, nằm cách bờ biển phía nam của lục địa Singapore 0,5 km. Đây là đảo lớn thứ 4 của Singapre (không kể đảo chính).

Yến Tử ghé đầu lại, đọc: “Dương Kim Hoa? Không thể nào lại trùng hợp như vậy chứ. Mà mau nhìn địa chỉ xem có giống không?”.

Tôi vội vàng so sánh, quả nhiên là đảo Sentosa, ngay cả số nhà và tên đường phố cũng đều giống nhau!

“Cái quái gì vậy! Chúng ta còn định chia nhau đi gửi, loay hoay nửa ngày mới biết là đưa cho cùng một người.” Yến Tử tức giận nói, hành động của nó thô bạo quá, làm phần mặt nạ đắp ở miệng nhăn lại.

Tôi lại không cảm thấy có gì không đúng, Lí Triết đưa quà của Lí Triết, Tiết Duy Lạc đưa quà của Tiết Duy Lạc, bọn họ cũng không nhất thiết phải hỏi ý kiến nhau. Tình cảm giữa hai nhà Lí Ngô từ xưa tới nay vốn đã rất tốt, tặng đồ là lẽ thường. Còn về việc Tiết Duy Lạc gửi lễ, dĩ nhiên là tôi nghĩ tới Đường Lâm, biết đâu đây là do đại tiểu thư nhà họ Đường muốn

tặng, anh cũng chỉ tiện tay. Thật ra hiện tại tôi rất vui vẻ, chỉ cần đi một nơi mà có thể làm bốc hơi nửa rương hành lý này. Tôi thích việc như thế này, lại có thể giảm một nửa công sức, thời gian đi đường.

Tôi hé mở mặt nạ chỗ miệng, nói với nữ tiếp viên hàng không: “Làm ơn mang cho tôi một ly nước chanh, cảm ơn”.

Vừa bước xuống máy bay, tôi dang rộng hai tay nghênh đón hương vị của biển cả.

Vùng đất này ba mặt giáp biển, người Hoa chiếm gần 77% nhân khẩu, vì vậy nên tôi cũng không lấy làm kỳ lạ khi thấy các loại biển hiệu tiếng Trung tràn ngập dọc đường đi: tên đường, trạm dừng, cửa hàng quần áo, những loại thực phẩm quen thuộc, khi mua đồ có thể dùng tiếng Trung, hỏi đường cũng có thể dùng tiếng Trung. Tôi khinh bỉ Yến Tử tại sao lại sang một nơi mà tiếng Trung hoành hành như thế này để học tiếng Anh, nó lại mặt dày giải thích: chỉ cần nói được tôi, bạn và bọn họ, đi khắp thế giới chẳng sợ gì^[3].

[3] Yến Tử lấy ý trong bài tuyên truyền “52 ích lợi của nói tiếng phổ thông” bên Trung Quốc, trong đó có câu, “Nói tốt tiếng phổ thông, thuận lợi tôi, anh và họ cùng nói chuyện. Nói tốt tiếng phổ thông, đi khắp đại lục chẳng sợ gì”.

Thật ra quốc ngữ của Singapore là tiếng Mã Lai, ngôn ngữ dùng trong hành chính là tiếng Anh. Trẻ em nơi này từ khi còn rất nhỏ đã bắt buộc phải học tập bốn ngôn ngữ: tiếng Mã Lai, tiếng Anh, tiếng Trung cùng tiếng Tamil^[4]. Tôi rất ghen tị với bọn họ, ngay từ khi còn bé đã được học ngôn ngữ thông hành toàn thế giới, có chạy đi đâu cũng chẳng sợ thiệt thòi. Phòng trọ Yến Tử thuê nằm trong phạm vi trường học, diện tích không rộng lắm nhưng cũng có thể đặt được một chiếc giường lớn, một cái tủ quần áo và một cái bàn. Quần áo vứt lung tung, mỗi nơi một chiếc. Theo như lời nó nói thì những du học sinh đều như vậy, một người ăn no cả nhà không lo, có thể nấu cơm một lần một tuần là tốt lắm rồi, còn mì ăn liền mới là chính.

[4] Tiếng Tamil (தமிழ் ta; IPA: [t̪amiɻ]) là một ngôn ngữ thuộc hệ ngôn ngữ Dravida, là một trong những ngôn ngữ chính thức của Ấn Độ, Sri Lanka và Singapore.

Tôi cố gắng kéo dài lịch trình mới có thể chơi trên bán đảo Singapore được bốn ngày, đi một lượt các địa điểm nổi tiếng mang những nét đặc trưng riêng của vùng đất này như công viên Sư Tử (Merilon Park), Đại lộ Orchard, khu Chinatown. Đặc biệt là tại công viên Sư Tử, tôi cũng giống như hầu hết các khách du lịch khác, đứng trước đài phun nước Sư Tử giơ hai ngón tay hình chữ V chụp ảnh, chỉ còn thiếu chưa khắc thêm mấy chữ “Cố Phi Phi đã từng đi du lịch qua nơi này” lên cột đá.

Yến Tử nói nó đã gặp nhiều chuyện xấu hổ nhưng chưa bao giờ thấy ai được như tôi, lúc đi thì hùng tâm tráng chí ai dè vừa xuống máy bay đã què một cục. Nhưng mà cái này có thể trách tôi hay sao? Chiều dài bán đảo Singapore tính từ đông sang tây mới được hơn 40 kilomet, đo từ nam tới bắc thì chỉ có 23 kilomet, nếu tôi không cố gắng tìm chỗ chơi, không chụp nhiều ảnh một chút thì giá trị của chuyến đi sao bù đắp nổi tiền vé máy bay.

Tôi nằm trên giường của Yến Tử lật xem từng tấm ảnh trong máy chụp kĩ thuật số. Kĩ thuật chụp ảnh của con nhóc này khiến người ta tức điên, ảnh nào cũng không có đầu hoặc không có chân, nếu không thì nhìn người cũng chẳng khác gì mấy cây tăm khô. Đáng giận nhất chính là tấm ảnh chụp chung của tôi và một người bán hàng rong, nếu như nói nó muốn lấy người bán hàng rong làm trọng tâm thì nó chỉ chụp nửa khuôn mặt của người ta, mắt cũng chỉ có một bên, còn nếu nói là chụp tôi thì lúc ấy tôi đang quay mặt chếch về phía màn ảnh, về mặt đúng là lúc đang nói chuyện. Yến Tử đặt cho tấm hình này một cái tên rất đẹp: “Chụp ảnh nghệ thuật”. Tôi cảm thấy nên cho thêm một cụm từ phía sau: “Chụp ảnh nghệ thuật, vô cùng thảm hại”.

Yến Tử cắt cho tôi một nửa quả lê, “Giả vờ giả vịt cái gì, mày cũng nhìn mười mấy lần rồi đó”.

“Vậy thì làm sao, tao càng nhìn càng thấy đẹp không được à!” Tôi ác độc cắn một miếng lê, quả lê này rất ngọt.

“Mày định lúc nào thì đi đảo Sentosa?”

“Khoảng hai ngày nữa.”

Lại nói bà nội của Ngô Dao cũng thật biết hưởng thụ cuộc sống. Cụ vẫn định cư tại gần khu Siloso ở đảo Sentosa. Theo như quan điểm của tôi, nếu như bán đảo Singapore đúng là một nơi yên bình thì đảo Sentosa lại là một vùng đất điền viên trù phú. Trong tiếng Mã Lai, Sentosa có nghĩa là thanh bình và yên tĩnh. Nó nằm ở phía nam của đảo Singapore và được tạo thành từ ba bãi biển: Tanjong, Palawan và Siloso. Bãi biển ở vùng này kéo dài hơn ba ngàn mét, trước đây từng là căn cứ quân sự của Anh, tới khoảng những năm 1970 bãi biển mới được bắt đầu đi vào khai thác, dần dần trở thành một hòn đảo nghỉ dưỡng.

Yến Tử cuối cùng cũng quyết định vùi đầu vào luận văn thạc sĩ của nó. Con nhỏ này cũng giống tôi, ôn tập mãi mãi không có kế hoạch, nước đến chân mới nhảy, nếu ngày nào cũng học tập thì chẳng khác nào lấy mạng của nó. Nghe nói đề tài luận văn của nó là vấn đề gì đó về Module đầu tư, những vấn đề đau đầu về lý luận tài chính hết sức xa lạ đối với tôi. Nó vẫn có chút không yên tâm về tôi nên mua cho tôi một bản đồ địa phương. Tôi cảm thấy hành động này của nó đúng là hâm, dù cho không biết đường tôi cũng có thể dùng tiếng Trung để hỏi mà.

Đọc đường đi, tôi tham khảo qua một lượt tất cả những hoạt động vui chơi giải trí trên biển mà tôi có thể nghĩ tới, từ lướt sóng tới bơi trên biển, lái xe địa hình bốn bánh, chèo xuồng, trượt patin... Khi chơi mệt mỗi du khách có thể ghé vào quán bar trên bãi cát uống nước nghỉ ngơi. Ra ngoài dự liệu của tôi, xe taxi đưa tôi đi đã rất lâu, tôi bắt đầu nghi ngờ có phải tài xế ở Singapore cũng cố tình đi đường vòng, bà nội Ngô Dao ở xa như vậy sao?

Tài xế chỉ cho tôi xem và nói, phía trước chính là bến tàu, khi nào có đủ mười hai người thì thuyền mới chạy, nơi tôi tới là hòn đảo nhỏ ở bờ bên kia. Mỗi người tốn hai đô Singapore, khi nào đủ hai mươi tư đô thì người ta mới lái thuyền. Lúc này trên thuyền đã có sáu người, khi tôi tới nơi, mọi người đã góp tiền cho đủ hai mươi tư đô đưa cho người lái thuyền, mong ông ta có thể nhanh chóng chạy, thời gian này cũng không có nhiều người lên đảo.

Sau tám phút đi thuyền, tôi lên tới đảo nhỏ Ô Hạc, đảo này vẫn còn giữ nguyên dáng vẻ của những năm thập niên bảy mươi của thế kỉ trước: những chiếc nhà nhỏ bằng tôn, thuyền gỗ, những tiệm tạp hoá không được sơn tường ngoài... khác biệt một trời một vực so với bãi biển thanh bình bên ngoài. Người dân trên đảo nhỏ vẫn còn giữ lại thói quen tự nuôi dưỡng gia cầm, nhịp điệu cuộc sống chậm rãi hơn rất nhiều. Sống trên đảo hầu hết là những người lớn tuổi. Họ phơi khô hải sản, uống cà phê, đọc báo, tận hưởng ánh mặt trời... Cũng khó trách các cụ lại thích nơi này – một nơi mà thời gian vẫn còn lắng đọng lại trong kí ức xưa cũ. Trên đường cũng có một vài người trẻ tuổi tới dã ngoại, đi phượt. Họ nhàn nhã đạp xe hoặc ngồi túm năm tụm ba trò chuyện trên bãi biển.

Tôi tới cửa hàng tạp hoá hỏi thăm chỗ ở của bà nội Ngô Dao.

“À, bà cụ đó hả, dạo gần đây bà ấy già yếu tới mức chẳng đi được đâu. Thứ hai lúc tôi tới đưa gạo thấy tinh thần của bà ấy không được tốt lắm. Hai hôm nay cũng không thấy bà cụ gọi điện thoại hỏi mua dưa tươi.”

Ông chủ tiệm tạp hoá rất nhiệt tình giúp tôi vẽ một cái bản đồ. Ông ta nói phải đi qua một khu rừng tái sinh mới tới nơi, tuy nhiên cũng không quá xa, thậm chí ông ta còn đề nghị tôi thuê một chiếc xe đạp để di chuyển, chỉ tốn ba đô Singapore.

Đề nghị của ông ta rất tốt, tôi làm thủ tục thuê xe đạp, chẳng tất cả đồng hàng hoá mang tới vào yên sau. Tôi đạp xe theo hướng ông chủ chỉ, chậm rãi tiến thẳng vào phía trong rừng. Đường nhỏ trong rừng ở nơi này được mở riêng cho xe đạp nên vô cùng bằng phẳng, chỉ mất có một đoạn cuối cùng là tôi phải dắt xe đi qua. Ngôi nhà đó ở nơi thật sự hẻo lánh, bà cụ sống ở khu đường nhỏ rất ít người qua lại.

Trước cửa nhà bà có trồng một ít cây ăn quả. Có vài loại tôi biết tên như sầu riêng, chôm chôm, mít, còn lại trông hình thù rất kỳ quái, tôi không thể nhận ra. Ngôi nhà cũng được làm từ tôn, cửa khép hờ, chỉ dùng một sợi dây thừng buộc lại.

Tôi dắt xe đạp ở một bên, đi lên gõ cửa.

“Có ai ở nhà không?”

“Có ai ở nhà không?”

Bà cụ đi ra ngoài sao? Tại sao tôi gọi lâu như vậy cũng không có ai ra mở cửa.

Tôi vừa định quay đầu rời đi nhưng nghĩ lại thầm mắng mình ngu ngốc. Tôi tới là để làm gì, dĩ nhiên là chuyển đồ, bà cụ đi ra ngoài cũng không ảnh hưởng tới việc tôi có thể chuyển những thứ này vào trong nhà. Chỉ cần để đó là được, tôi cũng chẳng muốn trao đổi tình cảm. Tuy là nói như vậy nhưng tôi vẫn đứng do dự ngoài cửa hồi lâu không quyết định. Tôi chỉ sợ bà cụ trở về lại coi tôi là kẻ trộm. Nhưng sau một hồi lâu đắn đo suy nghĩ, tôi vẫn xắn tay áo lên để tháo sợi dây thừng. Chân tôi cố gắng đứng bên ngoài cửa, lấy đó làm bằng chứng cho sự trong sạch của mình.

Cầm dây thừng buộc cửa trên tay, chạm vào mấy cái nó liền rơi xuống.

Tôi vội vàng đem đồ đạc chuyển vào hai bên cửa ra vào. Căn nhà này cũng khá lâu đời, đồ dùng không còn mới nhưng cũng không thiếu cái gì. Trên cửa có treo một chiếc giỏ tre, có vẻ bà cụ cũng rất thích bắt cá ở bờ biển. Tôi đặt mấy thứ đồ khô và túi quần áo xuống, thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng nhiệm vụ cũng được bàn giao xong.

Trước khi đóng cửa lại, tôi vô ý liếc mắt về phía giường thì thấy có một đôi chân nhỏ thò ra bên ngoài chăn. Đôi bàn chân ấy rất nhỏ, rất giống những đôi chân bó trước giải phóng, ngón chân nhỏ bé gấp khúc dị dạng, bị ép chặt vào những ngón chân khác. Bàn chân đó cứ buông thõng xuống bên giường, không hề động đậy.

Tôi cười nói: “Dạ là bà ạ? Cháu được người ta nhờ tới gửi quà. Bà chỉ giùm cháu nên đặt ở đâu cho thích hợp ạ”.

Không có tiếng trả lời. Bà cụ đang ngủ sao?

Tôi cao giọng nói: “Bà ơi, bà tỉnh lại đi ạ, cháu không dám tùy tiện đánh thức bà”.

Vẫn không có tiếng nào. Bà cụ ngủ thật say.

“Cháu muốn nói...” Tôi lớn giọng nói, tôi cảm thấy giọng mình lúc này đủ để đánh thức lũ chim trong cả khu rừng.

Bà cụ vẫn không nhúc nhích.

Tim tôi bỗng co lại, một dự cảm không may dâng lên trong đầu tôi.

Không thể nào...

Chuyện như vậy... không lẽ tôi gặp phải...

Tôi đi tới, đi tới. Tôi nghe thấy âm thanh vang động của tiếng giày cọt kẹt đạp trên sàn gỗ, tôi ngửi thấy một mùi hôi thối trong phòng, có lẽ là mùi phát ra từ bà cụ.

Tôi đứng ở đầu giường, lấy sức gọi một tiếng: “Bà ơi...”. Chỉ là âm thanh phát ra không được trôi chảy như trước, cảm giác giống như bị cái gì chặn lại.

Mái tóc bạc trắng như tuyết, đội theo một chiếc bôm sắt màu đen, những vết đồi mồi đầy trên mặt, hai mắt nhắm chặt, những nếp nhăn chồng lên nhau sâu như dao khắc, giống như mứt táo phơi khô, tất cả các vết nhăn đều nhú lại cùng nhau. Mặt cụ hướng ra ngoài, hai mắt nhắm ngủ, cổ áo mặc trên người rất lớn, có thể nhìn thấy bộ ngực khô quắt rủ xuống. Ôi... Tôi không dám đưa tay tới kiểm tra... Ngón tay tôi run run đưa tới trước mũi bà... Hơi thở... hoàn toàn không có!

Tôi sợ đến mức lùi lại về sau mấy bước, chạy ra nhà ngoài gọi điện cho Yến Tử: “Có chuyện rồi! Bà nội Ngô Dao đã chết!”.

“Sao cơ!”

Sau khi tôi gọi 999, nói năng lộn xộn một hồi, cảnh sát trên đảo cuối cùng cũng nhanh chóng đạp xe tới. Đó là một người đàn ông Mã Lai gầy gò như khi, hơn bốn mươi tuổi, nói tiếng Trung không được tốt. Sau khi vào nhà, ông ta ngồi ở cửa lấy sổ ra ghi chép. Xem ra, với ông ta, việc bà cụ chết cũng không phải là chuyện gì to tát. Cũng khó trách, bà cụ đã quá già, sự ra đi của bà cũng không khiến ai thấy ngạc nhiên. Chỉ có tôi, một người đi từ xa tới chuyển đồ, bất ngờ gặp cái chết của bà cụ nên nhất thời bị kích động. Cảnh sát trò chuyện với tôi câu được câu không một lúc. Ông ta nói

bà cụ đã ở đây rất lâu, mấy năm nay tính tình trở nên kỳ lạ, dường như không muốn ai tới quấy rầy, ngay cả việc nuôi gà vịt bà cụ cũng ngại âm ỉ.

“Không có ai tới chăm cụ sao?” Tôi hỏi.

“Có, con dâu bà ấy. Nhưng mà lần nào bọn họ cũng cãi nhau. À, còn có ông chủ hàng tạp hoá, ông ta phụ trách đưa gạo và nước ngọt tới cho bà.”

Trên đảo không có bệnh viện chính thức, chỉ có một trạm y tế địa phương. Một bác sĩ người Hoa tới đây, vào nhà xem một lượt rồi đưa cho tôi một tờ khai, sau đó gọi điện cho bệnh viện trên đảo chính, nói bô bô một đồng thứ tôi nghe không hiểu, tôi đoán là muốn bên đó phái xe tới đảo. Đối với chuyện sinh lão bệnh tử, thật ra tôi chỉ cần nhìn thoáng ra là được, bởi vì đây cũng không phải là chuyện gì quý dị hay quá kinh khủng, nó chỉ đơn giản là một đoạn đường mà bất cứ ai rồi cũng sẽ phải đi qua. Lý do tôi thấy phiền não là vì sao họ lại bảo tôi đi tới đây, chẳng lẽ là tôi có năng lực siêu độ cho vong linh? Không nghĩ nữa, càng nghĩ càng mơ hồ.

Bác sĩ chuyển sang nói với tôi bằng tiếng Trung: “Cô là cháu gái của bà ấy sao? Bà ấy vẫn đợi cháu gái tới thăm”.

“Tôi không phải, chỉ là đúng dịp tới đây.”

“Vậy cô có thể báo cho người nhà của bà ấy không?”

“Có thể.”

Đầu tiên tôi gọi cho Lí Triết, kết nối mạng ra nước ngoài rất lâu, ở đâu bên kia, anh “A lô” mất một lúc còn tôi ở đây nói “Anh nghe được không?” mười mấy lần. Sau đó hai người ngắt máy, lại gọi thì chỉ nghe tiếng thông báo máy bận. Cuối cùng là anh gọi tới, tôi mới bắt được.

“Có chuyện gì sao?”

“Bà Ngô mất rồi.”

“Cái gì? Anh nghe không rõ.”

“Em nói, bà Ngô mất rồi! Mất rồi! Anh nói cho Ngô Dao và người phụ nữ kia đi, anh có nghe thấy không?”

Đầu bên kia truyền tới một tiếng sần sạt, cuối cùng anh nói: “Ba ngày trước Ngô Dao đã tự sát”.

“Cái gì?” Tôi thực sự không thể tin lỗ tai của mình được nữa. Con nhóc kia tuy bị điên nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc cô ta sẽ chết. Chẳng phải cô ta đang nhận sự trị liệu của bác sĩ Vạn hay sao? Tại sao lại ra đi đột ngột như vậy?

“Bệnh nhân trầm cảm thường như vậy.” Dù cho điện thoại âm ỉ nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng thở dài của Lí Triết.

“Anh vẫn nên nhanh chóng thông báo cho người nhà của bà cụ tới Singapore đi.”

“Được.”

Bất hạnh của gia đình này tại sao lại tập trung hết vào mấy ngày gần đây. Tôi vừa cân nhắc chuyện này, vừa gọi điện thoại cho Tiết Duy Lạc. Lần này mạng kết nối rất nhanh chóng, nhận được tín hiệu ngay lập tức. Ở đầu này, tôi líu ríu vào đề luôn: “Đồ anh nhờ tôi chuyển không gửi được, bà nội Ngô Dao đã mất rồi”.

Ở đầu bên kia là một quăng trầm lặng, sững sờ một lúc lâu anh mới trả lời lại: “Ừ... Tôi đang bận. Một lát nữa sẽ gọi cho em”.

Nghe thấy tiếng điện thoại tút một tiếng đập máy, tôi kìm nén nỗi buồn không hiểu từ đâu sinh ra, âm thầm nuốt vào trong bụng. Đột nhiên tôi rất muốn biết anh đang làm gì, tại sao không thể an ủi tôi vài câu, cho dù không phải là an ủi mà là trào phúng cũng được, như vậy cũng có thể khiến tôi yên tâm. Đối với một số người, trong vô thức ta lại muốn đòi hỏi càng nhiều, luôn hi vọng đối phương có thể cho nhiều một chút. Đây chính là tình yêu phải không? Có lẽ là vậy.

Vì ở Singapore bà cụ không có người thân, tôi – “nhân viên chuyển phát nhanh” nghiêm nhiên trở thành người quen, đi bệnh viện, kí tên, đưa bà cụ tới nhà xác. Suốt quãng đường này, một mình tôi lo liệu mọi việc, chỉ chờ người nhà họ Ngô tới lo liệu hậu sự.

Quần áo tôi mang tới bà cụ không thể nào mặc được nữa, đợi thời gian sau có thể hoá cho cụ mang đi.

Yến Tử tới bệnh viện tìm tôi, mang theo cho tôi chút hoa quả. Nó biết hiện tại tôi ăn không vào nên tự ăn trước. Tôi yêu nhất điểm này của nó. Nó luôn biết điều gì là quan trọng nhất. Với tôi mà nói, có nó ở bên cạnh còn tốt hơn so với việc ăn bất cứ thứ gì.

Hai chúng tôi chờ ở bệnh viện không dám đi đâu. Chúng tôi luôn cảm thấy cần phải giao mọi chuyện cho người nhà bà cụ mới xem như kết thúc. Tôi gọi điện lại cho Lí Triết và nhận được một tin tức tốt. Anh nói cho tôi mẹ Ngô Dao đã làm xong visa, cũng đã mua vé máy bay, lập tức sẽ tới. Tôi thở phào nhẹ nhõm, cho dù tôi và người phụ nữ này có quan hệ không tốt thế nào, hiện tại tôi cũng như nắng hạn chờ mưa, mong bà ta mau mau tới.

Bảy rưỡi tối, tôi cùng Yến Tử ngồi cạnh nhau, tựa lưng trên băng ghế bệnh viện. Nó đọc sách của nó, tôi đọc của tôi, hai chân đã tê rần mà người còn chưa tới. Nhưng cũng không thể trách được, bay từ Trung Quốc tới Singapore tuy gần nhưng cũng cần thời gian để làm visa cấp tốc và mua vé máy bay, có thể tới trong ngày hôm nay đã là rất giỏi, coi như người đàn bà họ Ngô kia vẫn còn có chút thủ đoạn. Nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy bà ta đáng thương, trong cùng một tuần, cả con gái và mẹ chồng đều ra đi, không biết bà ta có thể chịu đựng được không.

Tôi lại nghĩ, mình ở đây thật đúng diện nhân rồi sinh nông nổi, bà ta chính là kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác, tôi là con gái xấu tính của bố, hai chúng tôi lần nào gặp mặt chẳng cãi nhau. Người đáng thương cũng có chỗ đáng trách, vậy nên những lúc bà ta đáng thương, tôi cũng chỉ có thể coi như không thấy.

Có lẽ Yến Tử cảm thấy tôi không có chút động tĩnh nào trong một thời gian dài, đột nhiên hỏi tôi một từ vựng: “Nonprofessional có nghĩa là gì, có phải là công nhân chuyển gạch không?”.

“Cái gì mà công nhân, từ này có nghĩa là không chuyên nghiệp, tức là nghiệp dư. Giống như một luật sư đối với các công việc tài vụ chính là Nonprofessional, cũng như một tài vụ khi làm các công việc về đầu tư cũng là dân nghiệp dư. Mà học tiếng Anh thế nào vậy hả?”

Yến Tử nói, “Tao đùa mà thôi, đây là chuyện cười của một bạn trên lớp kể, có buồn cười hay không?”. Yến Tử vẫn luôn như vậy, nó không thích bộ dạng nghiêm túc của tôi, nếu như tôi trầm mặc không nói, nó sẽ cảm thấy tôi có chuyện.

“Tao cũng có một chuyện cười liên quan tới tháp Big Ben bên Anh. Lúc tao thực tập có người lãnh đạo dịch nó thành Big Stupid Clock^[5]...”

[5] Trong tiếng Trung, chữ “ben” đọc gần giống với 笨 (bèn) – “bồn” tức là ngu ngốc.

“Ha ha ha... Big Stupid Clock”, Yến Tử cười to.

“Nhỏ giọng một chút.”

Yến Tử quả thực là một người dễ cười, lúc nào cũng có thể vô ưu, vô lo.

“Em gái, em đang làm gì vậy?” Điện thoại di động của tôi nhận được một tin nhắn của Đường Ba.

Cậu ta cũng biết tôi không có tình ý gì với cậu ta, nhưng vẫn thích mỗi khi rảnh rỗi lại quấy rầy tôi, có khi là nói chuyện cười, có lúc là bạn bè tán gẫu, nếu rảnh rỗi sẽ tiếp chuyện cậu ta vài câu, mấy hôm nay vẫn đều như vậy. Đường Ba là loại người gì tôi quá rõ. Cậu ta không yêu đương say đắm giống như mấy thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, có lẽ là do bị nhốt trong phòng làm việc lâu nên buồn chán. Còn việc Đường Ba có những người phụ nữ khác hay không, bọn Đại Mao vẫn thường cáo trạng với tôi. Bọn họ vẫn cho rằng tôi là “chính chủ” của Đường Ba, những hoa cỏ đại khác nhất định phải tránh qua một bên.

Tôi gửi lại tin nhắn cho Đường Ba: “Bà nội Ngô Dao đã mất rồi, tôi vẫn còn đang canh ở bệnh viện đây”.

Đường Ba trực tiếp gọi điện thoại tới: “Em gái, em nói cái gì? Bà nội cô ấy cũng đi rồi? Ngô Dao vừa mới tự sát, lễ truy điệu vừa tổ chức hôm qua. Anh nghĩ em không thích cô ta nên cũng không nói cho em”.

“Tôi biết rồi, bác sĩ Lí đã nói rồi.”

“Hừ, không phải anh nói xấu tên họ Lí kia nhưng em gái cách xa thẳng đó ra cho anh. Chỉ cần nói về lễ truy điệu ở nhà họ Ngô ngày hôm qua thôi, hẳn ta còn chạy đôn chạy đáo nhiệt tình hơn cả cháu gái ruột, nói hẳn ta là con rể nhà họ Ngô cũng không sai. Em gái, lúc trở về nhất định anh phải khuyên em, người như vậy không thể ở cùng được.”

“Ồ.” Tôi cũng chẳng cảm thấy Lí Triết làm như vậy là có gì không đúng, tôi hỏi Đường Ba: “Tôi vẫn không hiểu, tại sao Ngô Dao lại mang họ Ngô?”.

“Khi còn bé cha mẹ cô ấy li hôn, cô ấy mang họ mẹ. Em không muốn biết cô ấy chết thế nào sao?”

“Đúng rồi, không phải cô ta có hộ lý chăm sóc 24/24 sao?”

“Đúng là có người chăm sóc, nhưng sau một giai đoạn trị liệu cô ấy được xuất viện về nhà. Lúc bệnh trầm cảm bộc phát thì chẳng ai ngăn cản được. Lúc nửa đêm, cô ấy nói với hộ lý muốn đi vệ sinh, cuối cùng lại dùng kéo đâm vào tim tự sát ở trong đó.”

“A? Thật tàn nhẫn. Cô ta lấy kéo ở đâu?”

“Là cô ta tự mình lén lút giấu đi chứ còn ở đâu. Con nhóc này đúng là muốn chết. Diêm Vương đã thúc giục thì cũng không còn cách nào. Thôi không nói nữa, em nghe điện thoại ở bên đó tốn tiền muốn chết, khi nào về mời em ăn cơm. Thôi, bye.”

Tôi cũng từng đọc qua một phần tài liệu tương tự, nói rằng khoảng thời gian người mắc bệnh trầm cảm thường hay tự sát nhất là vào lúc rạng sáng. Chỉ có điều là một người chuyên nghiệp, bác sĩ Vạn phải biết rõ điều đó hơn tôi, tại sao ông ta có thể cho Ngô Dao về nhà? Nhưng khi nhớ lại tình cảnh ngày đó trong phòng bệnh, mẹ của Ngô Dao kiên trì lập trường muốn

nhanh chóng chữa khỏi, không trị hết thì chuyển viện, chẳng lẽ chuyện này bác sĩ Vạn cũng không thể làm gì.

“Là tên nhóc thối Đường Ba đúng không? Nói to như tiếng tàu hoả chạy.” Yến Tử hỏi.

“Đúng vậy, to mồm như vậy thì còn ai vào đây nữa.”

Yến Tử lăm bắm một câu, tôi nghe không rõ nó nói cái gì, hình như là đang ghen tị với tôi.

“Cái gì, mà nói cái gì?”

“Không có gì. Phi lưu manh, mà già cả nên nghe nhầm rồi, ha ha.”

“Ồ...”

Mẹ của Ngô Dao mặc một chiếc quần lụa mỏng màu đen, trên cánh tay có một vết thương, đã được băng bó lại bằng băng gạc. Bà ta còn kiên cường hơn so với tôi tưởng tượng, mặt mũi cũng không hốc hác, không ra hình người. Mắt bà ta đeo một chiếc kính đen khá lớn che kín đi vết thâm nơi khoé mắt, khoé miệng hơi loét, trên má mọc chút mụn do bị nóng trong, giống như mụn trứng cá của thiếu niên mới dậy thì. Sau lưng bà ta còn có mấy người đàn ông trung niên đi theo, khuôn mặt khá giống nhau, có lẽ là thân thích.

Bà ta thấy tôi nhưng lại hỏi Yến Tử.

“Bà cụ ở chỗ nào?”

Yến Tử đưa tờ khai bệnh viện cho bà ta, cũng chỉ vị trí nhà xác.

Hai chúng tôi vừa định đi thì lại nghe thấy mẹ Ngô Dao đang hỏi bác sĩ: “Bà cụ có để lại di chúc hay không?”.

Tôi và Yến Tử chỉ liếc mắt thoáng qua, đều cảm thấy ở lại chỗ này cũng chẳng để làm gì, thu thập sách vở đứng lên. Dọc đường đi, Yến Tử lầm bầm nói, làm người tại sao lại có thể như vậy, người chết còn chưa xuống mồ, tại sao lại vội vã hỏi về tài sản. Dưới góc độ của tôi, bà cụ cũng chẳng có tài sản gì đáng kể, chẳng phải là chỉ có một gian nhà tôn sao, nhìn qua cũng chẳng đáng mấy tiền, chỉ tiếc đám cây ăn quả trước cửa nhà, không có ai chăm sóc hằng ngày chắc chẳng mấy mà chết héo.

Hai chúng tôi đi dạo trên đường một lát, lại cùng cảm thấy đói bụng bèn tạt vào một quán vỉa hè nhỏ gần chỗ này gọi hai suất mì xào Phúc Kiến cùng canh xương thịt, Yến Tử muốn ăn thêm kem ốc đậu hoa nhưng ở đây không có. Sau khi ăn xong, hai chúng tôi lại đi dọc vỉa hè, có một cửa hàng nhỏ của nhà thiết kế địa phương đang chuẩn bị đóng cửa, chúng tôi chạy vọt vào. Bên trong có bán những đồ trang sức nhỏ, từ khuyên tai, vòng tay đến nhẫn, không thiếu thứ gì, kiểu dáng hết sức đặc biệt, mang hơi hướng dân tộc. Ngay lập tức, chúng tôi chọn mua một đôi khuyên tai, lúc đi rồi vẫn chưa thấy đã ghiền. Ngay sát vách còn một cửa hàng nhỏ bán hương liệu, chỉ tiếc chúng tôi tới chậm một bước, nó đã đóng cửa. Tôi và Yến Tử nhìn ngắm những bình tinh dầu nhỏ và nước hoa mini qua cửa kính, tuy không thể ngửi được mùi thơm của chúng nhưng chỉ nhìn bình cũng cảm thấy vô cùng đẹp mắt.

“Haiz, Phỉ lưu manh, mày thật đúng là không có tiền đồ, cứ gặp phải chuyện gì là chạy đi mua sắm xả stress.”

Tôi hừ hừ mũi, “Đừng nói như thế lúc này mày không có phần vậy chứ. Là ai vét những đồng tiền cuối cùng ra để mua khuyên tai?”.

Trên đường không thiếu xe chạy ngang qua, nhưng xe taxi nào cũng giống nhau cùng mang một tiêu chí: “HIRED”^[6] (đã có khách). Yến Tử chạy nhanh lên vài bước, đứng trước người tôi cong người thành hình số “8”, dáng vẻ vui sướng của nó khi mở rộng hai tay chào đón bóng đêm, mang theo một cảm giác thoải mái khó nói thành lời. Hai chúng tôi cũng không vội vã quay lại, một trước một sau dạo chơi trên đường.

[6] Từ tác giả sử dụng trong nguyên gốc.

Bên phía đường đối diện có một đôi trẻ, họ băng qua đường cái hỏi chúng tôi: “Cho hỏi ở đâu bán Cocktail Socola?”.

Yến Tử nói: “Quán Zouk vẫn chưa đóng cửa đâu, hai người nhanh tới đó”.

Mãi cho tới khi hai chúng tôi đã đi tới sức cùng lực kiệt mới quay lại chỗ ở của Yến Tử để tắm rửa chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên nó lại nói thêm một câu: “Tao hối hận quá, lẽ ra chúng ta phải mua thêm một chiếc lắc tay. Không biết ngày mai đi có còn bán nữa hay không nhỉ?”.

Tôi nói: “Mày thật đúng là không có tiền đồ, mau đi viết luận văn đi”.

Nửa đêm, bụng tôi đau một trận trong khi Yến Tử hoàn toàn không việc gì. Hai giờ sau đó, tôi lại bị đau mấy lần. Yến Tử chế nhạo tôi, nói người với người không giống nhau nên dạ dày cũng khác. Tôi “chạy” đến tay chân mềm nhũn, chỉ còn chút sức nằm trên giường rên rỉ. Yến Tử coi như cũng còn chút từ bi, thức dậy tìm thuốc cho tôi uống, sau đó tôi mới ngủ lại được.

“Phỉ lưu manh, nhanh dậy xem báo sáng nay.”

“Xem báo làm cái gì, tao buồn ngủ.” Tôi thầm nghĩ, mà cũng biết rõ ràng nửa đêm qua tao làm những gì, sao phải gọi tao rời giường lúc này.

“Mau đứng lên, mà trở thành phú bà nghìn tỷ rồi.”

“Nói bậy.”

“Dậy mau, liếc mắt nhìn mà xem, mà dậy mau.” Yến Tử trực tiếp đập tờ báo lên trên mặt tôi.

Trang báo tiếng Trung này đưa dòng tít: “Bà cụ goá tám mươi tuổi để lại tài sản nghìn tỷ cho người có duyên”.

Tôi hất tờ báo ra, xoay người: “Thật không hiểu nổi bà cụ này”.

“Mày xem nội dung đi, nhìn kỹ vào.”

Tôi không tình nguyện nhặt tờ báo đầy một đống chữ đó trở lại, kéo đến trước mũi xem nội dung. Nói cho đúng thì nội dung chính là một lá thư từ một Công ty luật quốc tế nổi tiếng, Công ty luật Novartis của Mỹ, kèm thêm một bức ảnh công khai di chúc. Nội dung là một bức di chúc từ mười sáu năm trước của một Hoa kiều tên là Dương Kim Hoa, quốc tịch Singapore, muốn để lại toàn bộ tài sản của mình cho cháu gái nội, nếu như cháu gái bà vì một nguyên nhân nào đó không thể tiếp nhận được tài sản, bà để lại cho người đầu tiên phát hiện ra thi thể của mình.

Tôi đập tờ báo: “Dương Kim Hoa không phải là... Không phải là...”.

“Đúng vậy, chính là bà nội của Ngô Dao.” Yến Tử vô cùng hưng phấn, “Ngô Dao đã chết rồi nên không thể tiếp nhận tài sản thừa kế, mà là người đầu tiên phát hiện di thể của bà cụ, vậy nên Phi lưu manh, mà giàu to rồi”.

“Chờ một chút, phía dưới còn có bình luận.”

Tôi cẩn thận nhìn xem hàng chữ nhỏ: “Theo như thông tin toà báo nhận được, cháu gái nội của bà cụ đã tự sát do bệnh trầm cảm từ bốn ngày trước. Di thể của cụ được phát hiện ngày hôm qua tại đảo Ô Hạc, thời gian tử vong vẫn chưa được kết luận. Nếu như bà cụ tử vong trước cháu gái, như vậy toàn bộ tài sản sẽ thuộc về người phát hiện. Nói cách khác, nếu như bà cụ chết sau khi cháu gái tự sát, như vậy tài sản sẽ thuộc về người thừa kế của cháu gái bà”.

Tôi nói: “Mày xem đi đều chẳng được gì, hơn nữa tao cũng không muốn bất cứ cái tài sản thừa kế nào rớt từ trên trời xuống như thế này.”

“Cũng phải, mày ngủ tiếp đi.”

Tôi đang định nằm lại thì bị tiếng điện thoại quấy rầy. Đầu tiên là bố mẹ hỏi tôi tình hình ở bên này, trọng điểm là về việc có phải là người đầu tiên phát hiện di thể của bà cụ hay không? Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định chắc chắn xong, bọn họ hài lòng đập máy. Sau đó là điện thoại từ chú hai cả trăm năm không thấy mặt của tôi, tuy gọi là chú hai nhưng đó là con trai cả của ông hai tôi, chẳng biết từ đâu lấy được số của tôi, câu đầu tiên hỏi có phải tôi nhận được di sản hay không, lấy được bao nhiêu. Sau khi nghe tôi giải thích, ông ta vẫn còn nửa tin nửa ngờ, không cách nào rõ ràng.

Sau đó là hãng truyền thông Singapore đánh hơi được vị trí của tôi, hi vọng tôi cho phép được phỏng vấn. Nhưng cả đời này tôi chưa bao giờ được lên ti vi, mà tôi cũng không hi vọng chuyện này lại trở thành đề tài buôn chuyện của người dân cả thế giới. Cuối cùng là đoạn cao trào nhất của màn kịch, mẹ của Ngô Dao hoá trang lên sân khấu. Người đàn bà kia vừa mở miệng là không nói được lời nào hay, bà ta bảo tôi đừng có nằm mơ, đừng mộng tưởng tài sản nhà bọn họ, một đồng tiền cũng đừng hòng lấy được.

Yến Tử ném sách, “Điên mất, những người này ồn ào muốn chết, ngày hôm nay là ngày gì vậy?”.

Tôi vẫn rất vui vẻ, nhìn chăm chăm trần nhà nghĩ tới trận bùng nổ “Cơn sốt vàng” California từ năm 1848. Theo ghi chép lúc đó thì: “Những người nông dân cầm cố ruộng vườn, người khai hoang bỏ việc khai khẩn, công nhân ném dụng cụ, công chức rời bàn giấy, thậm chí cả những người truyền giáo cũng bỏ việc giảng đạo, lũ lượt kéo tới California”. Những gì phát sinh trên người tôi hai ngày hôm nay cũng thật giống như một “Cơn sốt vàng” biến tướng. Tài sản của bà cụ để lại chính là một núi vàng chói mắt, mà tôi chính là “Người tìm vàng” may mắn phát hiện ra nó. Còn có những người cầm xẻng, cầm chậu rửa mặt chạy đến, chẳng qua là muốn kiếm chác được chút gì đó từ tôi.

Người đàn bà họ Ngô cũng thật đáng thương, bà ta như một con chó trung thành, ngày đêm bảo vệ chặt chẽ đồng tài sản đó. Sớm biết như vậy, tại sao bà ta không thể đối xử tốt với bà cụ một chút, chịu khó đến thăm thường xuyên hơn, như vậy chẳng phải đồng vàng này sẽ hoàn toàn thuộc về bà ta hay sao? Làm gì còn có chỗ cho người ngoài như tôi góp chân vào trò vui này.

Ngay từ hồi nhỏ tôi cũng đã được học không tham của rơi. Mãi cho tới lớn như thế này mới có cơ hội được thử thách một lần. Chỉ là lần này cũng không phải là giải đặc biệt mười lăm triệu của xổ số Bóng hai màu^[7], khoản thừa kế không rõ lai lịch này quá ớn, thiêu đốt đầu óc tôi đến choáng váng, mí mắt trên dưới nháy loạn không ngừng. Chỉ là tôi vẫn còn hoài nghi nguồn gốc của chỗ tài sản này. Gian nhà của bà cụ cùng lắm cũng chỉ rộng bằng lòng bàn tay, nếu như thật sự có cả trăm triệu tài sản như vậy thì bà cụ để nó ở đâu? Chẳng lẽ đào hố chôn vào trong đất, như vậy chỗ tiền ấy cũng đủ để phủ kín một đỉnh núi nhỏ.

[7] Một loại xổ số kiến thiết của Trung Quốc, tên tiếng Anh là The double chromosome, phát hành từ ngày 16 tháng 2 năm 2003 trên mạng Internet, có hai loại bóng là màu đỏ đánh số từ 1 đến 33 và màu lam đánh số từ 1 đến 16. Người chơi mua 6 bóng đỏ và 1 bóng lam để được một lần đặt với giá 2 Nhân dân tệ.

Tôi tự rót cho mình một chén nước, lấy một bản tạp chí thời trang địa phương từ giá sách của Yến Tử tới xem. Loại sách báo này chủ yếu giới thiệu một vài đồ trang sức, túi xách, mỹ phẩm hàng hiệu vân vân. Trước đây tôi luôn cảm thấy những thứ đồ xa xỉ này quá xa xôi với mình, như bà nội tôi vẫn nói, ăn được bát cháo chạy ba cánh đồng. Rồi tôi lại nghĩ, nếu quả thực tôi có tiền thì mua những thứ này cho vui thì đã làm sao? Người ta vẫn nói, tham niệm cũng là một loại tội. Tôi cũng chỉ suy nghĩ một chút, chỉ tưởng tượng cho thoả mãn có lẽ cũng không tồi.

Yến Tử đọc sách một lúc lại hỏi tôi: “Liệu có phải là thật không?”.

Tôi thờ dãi: “Ai biết được”.

“Phỉ lưu manh, nếu quả thực phát tài, mày sẽ làm cái gì?”

“Cái đó còn cần phải hỏi sao, dĩ nhiên là ngay lập tức mua hai bát sữa đậu nành trên phố, uống một bát đổ một bát.”

“Mày có tiền đồ quá nhỉ, làm vậy không bằng mua một chân giày Adidas, một chân giày Nike cho phong cách.”

“Cái này có thể cân nhắc.”

“Cân nhắc cái đầu mày á!” Yến Tử lấy miếng lót chuột đập tôi. “Tao nói thật đó, mày suy nghĩ một chút, nếu quả thực có nhiều tiền như vậy, mày nên làm cái gì cho tốt?”.

“Mua một cửa hàng bánh bao trên phố đi.” Miệng tôi lắp bắp một chút.

“Vậy thì phải mua thêm một quán trà sữa.”

“Hay là mua thêm một nhà hàng Trung Quốc.”

“Lại thêm một cửa tiệm bánh ngọt.”

Cuối cùng, chúng tôi đạt được sự nhất trí: “Mua một đại lý bán vé xổ số, tự phát vé cho chính mình...”.

“Thật đúng là không có tiền đồ!” Nói xong câu này hai chúng tôi nhìn nhau cười. Nhưng mà đúng là như vậy, chúng tôi chính là những người không có tiền đồ, cũng không hi vọng mình có thể làm nên sự nghiệp gì to tát, càng không mong muốn trở thành đại gia, chỉ cần có ăn có mặc đã là đủ, thỉnh thoảng có thể đi dạo phố xa xỉ một chút, như vậy cũng đủ để chúng tôi vui vẻ mấy ngày.

Buổi trưa ở Singapore hay có mưa rào sấm chớp, thường là bầu trời vẫn nắng chói chang thì cơn mưa bỗng nhiên kéo tới. Vì để khao bản thân, chúng tôi đội mưa đi siêu thị mua một con gà nướng, hai phần salad hoa quả, khoai tây cùng hai lon nước ngọt có ga. Yến Tử nói đến Tết ở đây cũng chỉ được đãi ngộ như thế này, lại gọi thêm một suất sủi cảo.

Hai chúng tôi đạp một đường nước vôi vàng chạy, từ rất xa đã nhìn thấy Lí Triết. Lúc trước khi gửi tin nhắn cho anh ta, tôi có gửi kèm địa chỉ và số điện thoại của Yến Tử. Khi đó cũng chỉ nghĩ cứ gửi vậy thôi chứ tôi chưa bao giờ nghĩ rằng anh ta sẽ tới. Nhìn anh ta giống như vừa tới thẳng từ sân bay, hành lý chỉ có một chiếc ba lô nhỏ có treo thẻ bài ghi tên chủ màu đỏ.

Lí Triết cúi người xuống, dùng một tư thế không được thoải mái hỏi đường đứa bé hàng xóm. Từ góc độ này nhìn sang, đường viền gò má của anh ta rất cân xứng, nhìn dưới ánh mặt trời những đường nét vô cùng dịu dàng. Tôi chưa bao giờ cảm thấy Lí Triết không đẹp trai hay không dịu dàng, với tôi anh ta rất hoàn mỹ, nhưng giữa tôi và anh ta lại thiếu mất một phản ứng hoá học nguyên thủy nhất. Lý do không phải là vì Lí Triết có đẹp trai hay là có biết nấu cơm hay không mà là vì khi chúng tôi gặp gỡ, hormone cùng gen ở lần phân chia đầu tiên đã quyết định chúng tôi không thể hấp dẫn lẫn nhau.

“Bác sĩ Lí.” Tôi vẫy tay bắt chuyện.

Đến gần tôi mới thấy vùng lông mày của anh ta nhô lên một nốt nhỏ màu đỏ, giống như là dấu hiệu nóng trong người. Tôi vừa định trêu chọc “vật thể lạ” bất ngờ xuất hiện này lại cảm thấy không được thích hợp cho lắm, hiện tại chúng tôi chẳng là gì của nhau cả.

Lí Triết đứng thẳng người, hơi mỉm cười, rất tự nhiên nhận lấy nước ngọt có ga trong tay tôi, giúp tôi phủi đi hạt mưa ở bờ vai.

“Em không mở cửa sao?”

Lúc này tôi mới nhớ ra chúng tôi đang đứng bên ngoài.

Anh cởi giày, vào nhà, Lí Triết đặt ba lô xuống đi rửa tay. Tôi rót một cốc nước ngọt có ga cho anh giải khát. Lại nói tiếp, tôi cùng Yến Tử dự định sẽ mặc kệ gian khó một chút, trực tiếp dùng tay xé gà nướng ăn, đơn giản là vì cả hai chúng tôi chẳng ai chịu rảnh rỗi mất thời gian đi chặt, như vậy không ai có thể ganh tị ai. Nhưng mà bác sĩ Lí không giống như vậy, từ nhỏ anh ta đã là người rất chú ý ở những phương diện này, không chịu được biện pháp của hai kẻ lười, bèn xắn tay áo lên, giúp chúng tôi mang gà đi chặt thành từng miếng, sau đó lại dùng dấm chua và mật ong pha nước

chấm. Những thứ này sau khi qua tay Lí Triết được biến đổi vô cùng thần kỳ, chỉ là một con gà nướng điện trong siêu thị bỗng được nâng tầm thành thức ăn đẳng cấp khách sạn. Thực sự là không muốn khâm phục cũng không được.

Chúng tôi mời anh ta cùng ăn bữa tiệc gà nướng điện này. Lí Triết chỉ tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối, nói là đã ăn trên máy bay. Yến Tử gặm đùi gà cảm thán, máy bay bây giờ cũng thật là lạ, đi có một chút cũng làm thêm suất ăn, không chịu tiết kiệm chi phí cho khách hàng. Còn tôi vừa ăn thịt gà vừa nhìn trộm ngón tay của Lí Triết. Ngón tay của anh ta nhìn thật đẹp, chúng đặt yên trên cuốn tạp chí tôi vừa xem lúc nãy, móng tay được cắt tỉa cẩn thận. Tôi không biết trong những ngày mình rời đi đôi tay này phải trải qua những gì, là những ngón tay lạnh như băng của Ngô Dao sao?

Tôi vô cùng cẩn thận hỏi: “Làm sao bác sĩ Lí lại tới đây?”.

“Gần đây anh thấy không vui, vì vậy cũng muốn đi hóng mát một chút.”

Lập tức khoé môi Yến Tử nhếch lên một nụ cười, ngay sau đó nó lại vùi đầu há miệng gặm gà. Đừng nói là nó không tin, ngay cả tôi cũng không tin. Không tin nên cũng chẳng cần phải tra hỏi. McDull^[8] đã nói: “Người thấy hương gà thì động đũa ngay!”. Tôi yêu trạng thái cuộc sống như vậy.

[8] Chú lợn McDull, là nhân vật chính của truyện tranh và bộ phim hoạt hình cùng tên của Hồng Kông. “Mẹ của chú muốn rằng McDull sẽ sánh ngang các nam tài tử Châu Nhuận Phát và Lương Triều Vĩ, nhưng chú lại rất chậm chạp và không hề thông minh chút nào. Mọi việc mà chú cố gắng làm đều thất bại. Vậy mà người ta vẫn thích chú.”

Lí Triết nhìn chăm chăm vào mắt tôi: “Em đang nghĩ cái gì mà lại cười khúc khích như vậy?”.

“McDull.”

“Có phải nghĩ tới ‘Nếu tình đôi bên đã lâu dài, đâu cứ phải heo heo thịch thịch’^[9] không?”

[9] Được chế từ hai câu cuối của bài thơ “Thuốc Kiều Tiên” của Tần Quán: “Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?” tức là “Hai tình ví phỏng mãi lâu dài, Đâu cứ phải mai mai tối tối.” – bản dịch của Nguyễn Xuân Tào. NXB Văn học 1999.

“Không phải, là ‘ngửi thấy hương gà thì động đũa ngay!’”.

Bác sĩ Lí hoàn toàn không bắt kịp được nhịp điệu của chúng tôi, dĩ nhiên tôi cũng không hi vọng một người thanh niên tốt đẹp như anh ta bỗng dưng rảnh rỗi lại dùng giọng Đài Loan nói với chúng tôi: “Ôi chao, bạn thân mến, tại sao lại không có vòng eo như vậy?”, những thứ này thật quá ngây thơ, những thứ ấu trĩ này chỉ nên dành cho những người phụ nữ hâm dở như chúng tôi là được rồi. Lí Triết nói: “Ăn xong, anh muốn đi ra ngoài với em một chút”.

Anh ta thật không hiểu tôi, bình thường khi ăn xong tôi sẽ mệt mỏi rồi, vậy nên phải ngủ no mắt mới có thể đi ra ngoài tản bộ đúng không?

Quảng trường Wisma Atria là nơi đi đầu cho những xu hướng thời trang của nơi này. Mặc dù tôi vừa đi vừa ngáp không ngừng nhưng vẫn phải cùng Lí Triết ra ngoài dạo phố. Dù sao thì anh ta cũng vừa tới, nên ra ngoài ngắm nhìn một chút. Chúng tôi đứng lại ở ngã ba, nhìn mấy đứa nhỏ mặc trang phục kỳ dị đang thi nhảy đường phố^[10], còn mấy người bản địa đang gõ trống.

[10] Street Dance, một phong cách nhảy tự do, không rõ nguồn gốc, phổ biến ở các không gian sẵn có như đường phố, công viên, sân trường, câu lạc bộ đêm...

Anh có chút do dự, nhưng rồi vẫn nói: “Anh đề nghị em... từ bỏ quyền thừa kế tài sản...”.

Chương 10

Đảo hoang, có dám tới không?

Tôi quay đầu lại, “Cái gì?”.

“Có thể em không hiểu, nhưng anh cảm thấy em không cần số tiền đó.”

“Nhưng tôi lại không rõ nguyên nhân do đâu? Ý tôi muốn nói... muốn nói... ngay cả việc tôi có được thừa hưởng tài sản đó hay không còn chưa được xác định, hơn nữa căn bản là tôi cũng không rõ nguồn gốc phần tài sản đó đến từ đâu mà.”

“Nếu là anh, anh vẫn cho rằng tốt hơn hết là em không nên biết. Nếu để bị cuốn vào vụ này, với em chỉ có hại chứ không có lợi.”

Lỗ Tấn đã từng nói: “Người Trung quốc không nghi ngờ việc bản thân mình đa nghi”. Ở một mức độ nào đó, tôi biết Lí Triết làm thế là vì tốt cho mình, có lẽ anh ta muốn tôi hiểu, không cần biết chỗ tài sản này nhiều hay ít, chỉ cần tôi thực sự có ý muốn lấy tiền của nhà họ Ngô, sẽ khiến họ cảm thấy bất mãn. Nhưng tôi vẫn không thể không nghi ngờ, nghi ngờ Lí Triết có phải là thuyết khách đứng về phía đối phương hay không. Loại suy nghĩ này một khi đã bén rễ nảy mầm thì dường như không có cách nào ngăn chặn.

Tôi nói: “Anh để tôi suy nghĩ một chút”.

Có rất nhiều những chiếc lều vải đỉnh đỏ được dựng ven đường Emerald Hill^[1], tuy đã ăn cơm trưa nhưng các du khách vẫn ghé vào đây uống bia, ăn hải sản. Tôi trưng ra một khuôn mặt tươi cười, bắt chuyện với Lí Triết nói mau đi chiếm chỗ, không cho anh ta có cơ hội từ chối, tôi vội vã chạy đi mua lon bia. Hình như những thương hiệu bia ở Singapore đều có liên quan đến các loại động vật, có nhãn hiệu con Hồ, Sư Tử^[2]. Tôi chọn trái lựa phải nhưng vẫn chưa quyết định được nên chọn bia nào, hồ hay sư tử uống ngon hơn. Tôi và bác sĩ Lí tính ra thì quen nhau cũng khá lâu rồi nhưng sở thích của anh ta tôi lại biết rất ít, gần như dừng lại tại con số không. Tôi chỉ biết anh ta là người hiền hòa, ăn cái gì cũng được, nếu như hỏi Lí Triết thích loại bia nào, thích ăn ngọt hay ăn cay thì tôi thật sự không biết. Đẳng nào cũng không chọn được, nên tôi quyết định cầm cả hai loại về chỗ ngồi.

[1] Một khu phố gần Orchard ở Singapore, được đặt tên từ những năm 1901 với rất nhiều tòa nhà cổ cao tầng được xây dựng từ những năm 1925.

[2] Hai thương hiệu bia được nhắc tới là bia Tiger và Blue Lion của Singapore.

Bên đường đối diện có hai chị em gái người Nga đang chơi đàn ghita. Bọn họ vô cùng hài hước, dùng tiếng Anh viết một tấm biển, “No Money But Wine” (Chỉ cần rượu không cần tiền.) Tôi lại nghĩ, may mắn họ không viết “Đòi tiền thì không có, đòi mạng có sẵn một cái”. Hai người phân công nhau, một chơi ghita một hát. Bao của đàn ghita được mở rộng để trên mặt đất, người qua đường nếu thích có thể bỏ tiền vào trong đó, nhưng nếu như thứ bọn họ thích lại là rượu thì cũng sẽ có người mua bia thả vào bên trong, thậm chí còn có cả những chai Whiskey uống dở.

Lí Triết nhìn họ chăm chú, tôi cảm thấy đôi mắt anh ta trong suốt, mỗi một sợi lông mi lay động, như đang tán thưởng, ngưỡng mộ bọn họ. Anh ta nói với tôi: “Cuộc sống như vậy thật tốt, đúng không?”.

“Không phải chỉ là nghệ sĩ đường phố thôi à, tôi cũng không cảm thấy có gì quá tốt.”

“Nhưng em nhìn xem, bọn họ hát vui vẻ như vậy, hơn nữa còn có rượu miễn phí để uống, có gì không tốt đây?”

“Có lẽ vậy.”

“Tuy không muốn nói, nhưng anh vẫn cảm thấy em nên biết thì tốt hơn. Trước khi Ngô Dao chết đã xảy ra một loạt sự kiện bất thường.”

“Ví dụ như?” Tôi nhìn thẳng vào anh ta.

“Trong phòng bỗng nhiên có những tiếng vang rất lớn mà không hiểu tại sao, cũng không thể biết là âm thanh gì, giống như tiếng nổ nhỏ nhưng lại không tìm được pháo hoặc thứ gì tương tự, lại cũng không có khói thuốc pháo.”

“Anh có tận mắt chứng kiến không? Cũng vì nguyên nhân này mà bệnh tình của Ngô Dao chuyển biến xấu sao?”

“Không, người hộ lý chăm sóc nói lại, nhưng cô ta cũng không tận mắt nhìn thấy.”

Nói đi nói lại một lúc lâu, hóa ra lại là chuyện vô căn cứ. Thật ra hôm nay Lí Triết quanh co lòng vòng như vậy, mục đích chính là để thuyết phục tôi từ bỏ tài sản của nhà họ Ngô. Đầu tiên, anh ta trực tiếp khuyên bảo, lại mượn hai chị em hát rong miêu tả cho tôi một cuộc sống tốt đẹp, vô dục vô cầu, cuối cùng còn lấy chuyện của Ngô Dao ra nói bóng nói gió đe dọa tôi. Tôi thấy hơi thất vọng về anh ta.

Đây thực sự là Lí Triết mà tôi biết hay sao? Hay nên nói là vốn dĩ tôi không hề biết gì về anh ta, giữa chúng tôi cũng chẳng tồn tại thứ gọi là giao tình sâu nặng. Rồi sau đó tôi lại nghĩ, Cố Phi Phi ời là Cố Phi Phi, thật đúng là chó cắn Lữ Động Tân^[3], bác sĩ Lí cũng chỉ là muốn tốt cho mày, không muốn mày bị người khác đe dọa, lúc đó chẳng những không lấy được tài sản mà bản thân cũng gặp nguy hiểm, tại sao mày lại không nhìn ra lòng tốt của người ta vậy.

[3] Điển tích cổ Trung Hoa, ý chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, không dùng vắc tròng đeo cổ, làm ơn mà mắc oán.

“Phi Phi em đừng do dự, anh đã mang thư từ bỏ quyền thừa kế tài sản tới đây, ở ngay trong ba lô của anh. Tối nay em kí đi.”

Tôi nói: “Được”.

Thật ra như vậy cũng chẳng có gì không tốt. Trước khi Lí Triết tới, tôi cũng không có dã tâm nhất định phải lấy bằng được chỗ tài sản này. Nếu anh ta đã khuyên tôi nhiều lần như vậy, tôi tin rằng nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Chữ “Được” này nói ra rồi, cả người tôi cũng nhẹ nhõm không ít, chỉ có điều mấy ông chú, bà bác của tôi chắc chắn sẽ thất vọng không thôi, còn lại thì cũng chẳng khác gì, ngày tháng vẫn cứ thế trôi qua.

So với tôi, Lí Triết còn kích động hơn, tay cầm ly bia cứ run run: “Em...nói cái gì?”.

“Được.” Tôi khẳng định lại một lần nữa, nói chắc như đinh đóng cột. Vốn chỉ là một giấc mộng, tỉnh lại lúc tám giờ hay mười giờ cũng chẳng có gì khác nhau. Hơn nữa, nếu như tôi có thời gian để nghĩ tới số tài sản rơi từ

trên trời xuống này còn không bằng dùng nó để cố gắng học tập, tiến lên phía trước, suy nghĩ xem khi nào loài người có thể di cư tới sao Hỏa.

“Được.” Lí Triết cũng nói được, giống như đóng một con dấu chông lên tiếng “Được” vừa rồi của tôi.

Tôi gượng duỗi cổ, cầm ly bia trên tay uống cạn, giữ lại được gì đâu, ngoài dòng bọt bia chảy dọc theo thân cốc thủy tinh. Hai chúng tôi đi dọc theo đường cũ quay trở về. Hiếm khi thấy Lí Triết nói nhiều như vậy. Anh ta nói chờ tới lúc tôi quay về, mẹ và bà nội anh ta muốn gặp tôi, còn nói nhà mình vừa sáng tạo ra mấy món ăn mới, canh sườn ngô cà chua và tôm bóc vỏ rang đậu phụ. Tôi nghĩ rằng tốt hơn hết là nên nói rõ ràng, tôi đã đưa ra quyết định, mình tuyệt đối không có tư cách đi gặp mặt người nhà của anh ta.

Tôi nói: “Tôi thấy chúng ta không hợp nhau đâu, nếu đã vậy, cứ xem như chưa có chuyện gì có được không?”.

Thực chất chỉ là biến suy nghĩ thành lời nói, nói ra rồi mới cảm thấy đó cũng không phải là việc quá khó khăn. Bác sĩ Lí cũng không quá kinh ngạc, anh ta chỉ khôi phục lại vẻ bình tĩnh như lúc trước, cúi đầu một lúc lâu mới nói, “Thật ra anh cũng biết, trong mấy ngày đó anh đã biết”. Như vậy thì tôi còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể cùng anh đi tiếp, nhìn những cây cối không rõ tên ở hai bên đường lùi dần về phía sau.

Lí Triết thuê phòng ở khách sạn bốn sao Carlton, từ vị trí của chúng tôi chỉ cần bắt xe đi năm phút là tới. Anh để lại cho tôi một bức thư in làm ba bản, tôi nhìn qua loa một chút, hình thức có vẻ hơi đơn giản, chỉ có điều nội dung lại rất rõ ràng: Ô trống đề tên cá nhân tôi, phần tự nguyện từ bỏ quyền thừa hưởng các hạng mục tài sản cùng con số, phần kí tên đều để trắng. Phần ô trống điền tên cá nhân dĩ nhiên tôi sẽ điền, nhưng tại sao phần thông tin tài sản cũng để trắng, là không thể xác nhận rõ số lượng tài sản hay con

số thực tế là bao nhiêu. Tôi thở dài, cuộn tròn chúng lại như một cái ống tre cầm trong tay.

Mãi cho tới khi quay lại chỗ ở của Yến Tử tôi mới biết hôm nay khách tới không chỉ có một vị. Yến tử đang cầm chổi đuổi bọn họ, cừu vừa đi sói xám lại tới. Nó thấy tôi liền vội vàng nháy mắt, nói với tôi: “Phi lưu manh, cuối cùng thì mày đã về rồi, mày xem mấy tên ôn thần này đi”.

Nhà Yến Tử không có bàn ăn cơm, ăn uống học tập đều diễn ra trên bàn học của nó, chồng sách tham khảo Yến Tử dùng để làm luận văn không biết đã bị ai vứt vun vãi lung tung, trước mặt có ba phần thư từ bỏ quyền thừa kế di sản. Thứ này rất giống với mấy tờ trong tay tôi. Vừa nhìn đã thấy ức chế. Trời sinh tôi vốn là một con lừa lì lợm, kéo không đi, đánh không lùi. Lí Triết tận tình khuyên bảo, tuy tôi thấy khó chịu nhưng cũng đành kí cho xong, nhưng nhà họ Ngô cử những người này tới làm gì, để ép tôi kí tên?

Ba người đàn ông trước mặt này tên là gì tôi cũng không biết, một người béo hai người gầy hơn một chút, khuôn mặt chữ điền, đầu hói, khuôn mặt hao hao giống nhau. Tôi chỉ biết đây là người nhà họ Ngô, đã từng nhìn thấy ở bệnh viện tối hôm qua. Còn lý do tại sao họ tới thì cũng dễ đoán, giấy trắng mực đen để trên bàn đã nói rõ ràng mục đích của họ. Thấy tôi trở về, bọn họ cũng yên tâm hơn nhiều, cũng không tiếp tục nhìn tới nhìn lui trông như bọn cướp, nụ cười lại treo trên mặt, vừa mở miệng đã nói tới chuyện kí tên: “Chúng ta đều là người thẳng thẳng cũng không cần nói nhiều, không phải chỉ là kí tên thôi sao, cô kí xong thì mọi chuyện cũng sẽ dễ nói”.

Yến Tử trong lúc cấp bách, ôm mấy quyển sách dày và nặng bất chấp tất cả ném về phía bọn họ, nói chuyện còn ngang tàng hơn cả tôi: “Kí cái gì mà kí? Các người còn chưa cú hay sao! Thật là không thể hiểu nổi”.

Ở phía đầu cầu thang cũng có người lên tiếng: “Đúng, chính là ba người này đây, bọn họ chính là mấy người tới quấy rầy hai vị nữ sĩ này”. Mấy vị cảnh sát người Singapore cùng tiến lên, ngăn cản ba người đàn ông họ Ngô kia.

Tôi nhìn thấy anh thì không thể nhịn được mà hé miệng ra cười. Tiết Duy Lạc vẫn là Tiết Duy Lạc, chỉ có điều anh đang đeo một cặp kính râm cỡ lớn, mặc áo sơ mi cộc tay in hoa màu lam, cùng một chiếc quần lờ rộng màu vàng. Ở Singapore, những trang phục như vậy có thể thấy đầy trên đường phố, nhưng với Tiết Duy Lạc mà nói thì đây quả thực là một cú đột phá. Phong cách này nên gọi là gì nhỉ, Bohemian hay là Hawaii? Tiết Duy Lạc vậy mà cũng có thể ăn mặc theo phong cách Hawaii.

Bộ đàm cảnh sát đeo bên hông rè rè vang lên không ngừng. Mấy vị to con này cũng rất nghiêm túc, lấy sổ ra nghiêm mật ghi chép, giống như lúc nào cũng có thể còng tay ba người đàn ông này lại. Yển Tử thả chiếc chổi xuống, ra chiều đặc ý: “Lên mặt đi, bây giờ để cho mấy người tha hồ mà lên mặt”.

Tôi giả vờ bình thản nói với Tiết Duy Lạc: “Anh tới rồi”.

Anh đẩy kính mắt: “Vị tiểu thư này, chúng ta quen nhau sao?”.

Anh muốn tôi trả lời thế nào, chúng tôi không quen biết, hơn nữa...Thôi quên đi, anh thích giả vờ cũng không phải lần đầu tiên, tùy anh thôi. Tôi chưa bao giờ hoài nghi việc Tiết Duy Lạc là một tên vô lại chính hiệu, ví dụ như bây giờ, anh dùng tiếng Trung bập bẹ nói với ba vị cảnh sát ba người kia quấy rối hai vị nữ sĩ này như thế nào, mà anh ta lại gặp việc bất bình hăng hái giúp đỡ ra sao. Tiếng phổ thông tiêu chuẩn của anh trong nháy mắt bị lẫn với những âm điệu không rõ ràng, câu nào cũng được mở đầu bằng: “Các anh cũng biết rồi đấy...”, trái thêm một chữ “rồi”, phải lại chen

một chữ “rời”, “rời” nhiều đến mức làm cho dạ dày tôi không thoải mái, chỉ muốn nôn.

Cảnh sát rất phối hợp, có thể nói là nhiệt liệt cổ vũ, anh nói cái gì bọn họ cũng gật đầu. Tôi nghĩ nếu anh là công dân Singapore nhất định bọn họ sẽ thường cho anh mộ cái huân chương vinh dự. Chờ anh “rời” đem mọi chuyện nói rõ đầu đuôi, ba người đàn ông họ Ngô kia lập tức im bật, ngờ ngác anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, dường như không thể tìm thấy vị trí của họ trong câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, tích cực làm việc nghĩa này.

Sau đó, người đàn ông mập nhất trong bọn họ rất tự nhiên khi nói tiếp một câu: “không phải như vậy rời”.

Lập tức tôi và Yến Tử cười nghiêng ngả trên đất, bọn họ đã bị Tiết Duy Lạc kéo theo, cách nói năng cũng bị đổi. Những người này vốn nói tiếng Phổ Thông không được chuẩn cho lắm, tôi cũng không biết là khẩu âm của vùng nào nhưng nghe rất lạ, có lẽ là nghiêng về vùng nông thôn phía nam, bây giờ bị trộn lẫn với phong cách của Tiết Duy Lạc lại càng thêm buồn cười. Cũng không biết là bọn họ nghĩ như thế nào, có lẽ là bị Tiết Duy Lạc đùa tới mức loạn trí rời.

Tiết Duy lạc còn rất tốt bụng giúp ông ta sửa lại: “Tại sao lại không phải như vậy rời? Ông nói đi, ông nói đi rời”. Anh chê tôi và Yến Tử cười phá hoại bầu không khí, còn lớn tiếng quát chúng tôi: “Các cô gái không nên cười, không nên cười rời, nói với cảnh sát rõ ràng đi rời”.

Vỡ kịch nháo loạn này kéo dài tới nửa giờ mới kết thúc. Cảnh sát “hộ tống” ba vị kia rời khỏi địa bàn của Yến Tử, bọn họ còn nói nếu những người này còn dám tới quậy nữa, sẽ bắt họ vì tội “quấy rối”. Biểu tình lúc nói rất nghiêm túc, thậm chí bọn họ còn gọi bảo vệ ở đây tới chứng kiến. Tôi và Yến Tử cúi đầu nấp tay, lấy hình dáng rụt rè sợ hãi của người bị hại

đứng một bên. Đây không phải là diễn trò cười, mà là thủ đoạn lợi dụng pháp luật để bảo vệ bản thân.

Lúc bọn họ đi, Tiết Duy Lạc cũng đi theo, nhưng đi được một lúc anh đã thoải mái quay lại, vừa bước vào nhà đã trực tiếp mắng tôi: “Em còn có não hay không hả? Móc ra cho tôi xem, có lớn được bằng óc heo hay không?”.

Yến Tử vội vàng nhìn đồng hồ, “Ôi chao, tối nay tôi còn có tiết tự học”, sau đó xỏ giày kéo cửa chạy mất, để nhà lại cho tôi. Thì ra trong tình huống thế này, nhà cũng có thể không cần giữ.

Tôi đứng im nghe Tiết Duy Lạc phát biểu.

“Em nói xem em nghĩ gì, còn cầm loại giấy tờ như thế này về, cầm về làm gì hay em còn muốn kí tên? Đầu em bị lừa đá hay sao mà lại muốn kí?”

“Tôi...”

“Đừng có xen mồm vào, tôi còn chưa nói xong. Cuối cùng thì trong đầu em đang nghĩ cái gì vậy hả? Tên bác sĩ họ Lí đó nói vài lời ngon tiếng ngọt thì em liền đồng ý kí tên thật sao, nếu không phải tôi tới, em còn định kí thành sáu bản, giúp bọn họ làm hai lần bảo hiểm hả? Em có biết kí sáu chữ này là bao nhiêu tài sản hay không?”

“Không biết.”

“Không biết mà em cũng kí?”

“Ôi...”

Thôi được rồi, tôi không có lời nào để nói. Khí thế của anh luôn vượt lên trên tôi, điều này cũng đồng nghĩa với việc đêm nay tôi không thể chỉ cần vươn cái cổ lên cãi là có thể giải quyết xong chuyện. Nhưng tôi thực sự không biết chỗ tài sản đó là bao nhiêu, có thật là lên đến hơn trăm triệu không? Nếu đúng thì thật đáng sợ.

“Em nghe kĩ cho tôi, đó là ba trăm triệu, bao gồm tài sản cố định, cổ phiếu, công trái và tiền cho vay.”

“Nhiều như vậy sao!” Tôi không nhịn được, thở hắt một hơi, nhưng cho dù có nhiều như vậy thì tôi vẫn không cho rằng đó là đồ của mình.

“Chỗ này còn bao gồm cả cổ phần của bệnh viện tư nhân mà bố em đang làm, cũng có cả cổ phần của công ty gia đình tôi. Em cứ định tùy tiện mà kí như vậy à? Cũng không tham khảo ý kiến của người khác. Em có tư cách gì xử lý những thứ này.”

“Nhưng... nếu như không phải Ngô Dao chết sau bà nội cô ta thì tất cả số tài sản này sẽ thuộc về Ngô Dao hay sao?”

“Thời gian tử vong đã được xác nhận, không nghi ngờ gì nữa, tài sản thuộc về em! Chẳng bao lâu nữa luật sư bên Mỹ sẽ tới.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng gì hết!”

“Tôi đã đồng ý với bác sĩ Lí...”

“Không có hiệu lực.”

Đã tới nước này rồi thì không có gì để nói tiếp. Lập trường của Tiết Duy Lạc hết sức rõ ràng, chết cũng không cho tôi kí tên. Lập trường của Lí Triết lại càng rõ ràng hơn, nhất định trong vòng sáng mai tôi phải kí. Nhưng dựa trên ý nghĩ cá nhân của tôi mà nói, tôi thiên về phía Lí Triết.

Trên đời này sẽ không có tình yêu như vậy, yêu anh nhưng lại không tin anh. Nếu không thì tôi với Tiết Duy Lạc sẽ là trường hợp duy nhất. Tôi có thể đánh đổi mạng sống của mình để yêu anh nhưng cho tới bây giờ, tôi vẫn không tin anh. Tiết Duy Lạc nói anh đang ở khách sạn Four Season, nhất định phải tóm tôi đến ở đó. Lý do thì cũng không cần nói nhiều, chính là ở gần để dễ trông chừng không cho tôi kí tên. Con người xa xỉ này còn đặt phòng SUITE^[4].

[4]Loại phòng cao cấp nhất và thường ở tầng cao nhất với các trang bị và dịch vụ đặc biệt kèm theo. Thông thường mỗi phòng Suite gồm 1 phòng ngủ, 1 phòng khách, 2 phòng vệ sinh và nhiều ban công hướng đẹp nhất. Các khách sạn khác nhau đặt tên phòng loại này khác nhau nhằm tăng thêm mức độ VIP để bán giá cao hơn, chẳng hạn như President room (phòng Tổng thống), Royal Suite room (phòng Hoàng gia)...

Tôi nằm trên giường lớn xa hoa cấp năm nhưng không tài nào chớp mắt được. Ba trăm triệu, ông trời ơi, là ba trăm triệu. Tôi có thể khẳng định là nếu như mất đi cơ hội này thì cả đời tôi không bao giờ có thể sở hữu ba trăm triệu nào khác. Nhưng ba trăm triệu rơi từ trên trời xuống thực sự có thể dễ dàng cầm trong tay như vậy hay sao? Thứ này sẽ sinh ra bao nhiêu ảnh hưởng xấu với tôi và gia đình tôi? Tôi không biết, tôi rất sợ. Nói đi cũng phải nói lại, tôi là một đứa không có tiền đồ, nếu để cho tôi cầm ba trăm triệu của người khác, không những tôi sẽ chùn tay mà đầu óc của tôi cũng sẽ không biết phải dùng chúng thế nào.

Bên ngoài tấm rèm cửa sổ dài chấm đất là một hồ bơi nhỏ, được trang trí bởi một vòng ánh nền, chỉ cần gió hơi lớn một chút là có thể làm những ánh

nền chập chờn, giống như tâm trạng của tôi lúc này.

Rầm một tiếng, bọt nước bắn tung.

Tôi sợ hết hồn. Thì ra Tiết Duy Lạc cũng không ngủ, muợn như vậy còn đi bơi. Trước đây tôi chưa từng được nhìn anh bơi bao giờ. Anh bơi ngửa, nghe nói kiểu bơi này có thể làm săn chắc vòng eo nên tôi cũng học nó, chỉ là bể bơi này rất nhỏ, rất khó để duỗi thân. Tôi dựa lưng vào sàn kính nghe tiếng nước trong hồ, bỗng nhiên lại nhớ tới lúc mình lênh đênh trên biển. Tôi cũng ngồi trên thuyền nghe tiếng nước như vậy, chờ đợi giờ phút cuối cùng của mình.

Người ta vẫn nói khi trải qua sinh tử thì ham muốn với tình cảm và tiền tài của con người ta sẽ trở nên khác đi, trường hợp của tôi lại không hẳn như vậy. Trải qua sinh tử nhưng tôi vẫn là tôi, ăn uống ngủ nghỉ vẫn không thiếu, nhìn thấy động vật nhỏ cũng sẽ không thể bỏ qua, tình cờ nhìn thấy những món đồ xa xỉ qua tủ kính trong cửa hàng vẫn không kìm được ham muốn. Mỗi tháng trôi qua tôi vẫn không biết nguồn phí sinh hoạt tháng sau của mình sẽ kiếm từ đâu. Nhưng một người thấp kém như tôi cũng biết được hai chữ thành tín là thế nào.

Tôi lấy mấy tờ giấy mà Lí Triết đưa, đặt lên bàn trà của khách sạn, kí ba chữ tên mình xuống. Tôi tự trào phúng. Cổ Phi Phi, đời này của mày sống cũng đáng, kí một chữ trị giá một trăm triệu, có vị tai to mặt lớn nào có được đái ngô như thế này chứ. Sau khi kí xong, tôi cất mấy tờ giấy này thật cẩn thận, giấu vào ngăn đầu của túi đựng đồ trang điểm.

“Em đang làm cái gì thế?”

Tôi vội vàng giấu bút ra sau lưng, tim bỗng đập thành thịch mà không hiểu tại sao, “Không có?”.

“Em không ngủ được sao?”

“Một chút.”

“Mỗi lần nói dối em đều dùng những từ một âm tiết.”

“Có sao?”

Anh trực tiếp lấy khăn tắm trong ngăn kéo, nhìn có vẻ là muốn đi tắm. Tôi tới gần nịnh nọt: “Anh có cần pha nước hay không?”.

“Em thấy ai tắm vòi hoa sen cần pha nước chưa? Có điều...” Còn điều gì nữa? Tôi ngẩng đầu nhìn anh.

“Có điều, nếu như em muốn vào tắm cùng cũng được.” Vẻ mặt anh giống như đang đùa giỡn, rồi lại đổi về cái vẻ mặt của bố dượng khi này. Tôi cân nhắc về sau mọi người cũng không cần đi khám bác sĩ tâm lý, cần gì phải phí tiền, chỉ cần nhảy vào hồ bơi hai vòng cũng có công hiệu làm tinh thần thoải mái.

Mặt tôi lại đỏ, lắp bắp không biết phải tiếp lời như thế nào. Anh cười ha hả, vắt khăn tắm lên vai, bước vào phòng tắm.

Thừa dịp anh đi tắm, tôi vội vàng quay trở về ổ chăn, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Năm rưỡi sáng ngày hôm sau, tôi ngồi ở dưới lầu khách sạn Lí Triết ở để chờ, Vì thức dậy quá sớm nên lúc ra cửa, tôi chẳng khác gì trộm. Do quá mệt nên cuộn tròn người ngáp ở sô pha trong sảnh. Tôi gọi điện cho Lí Triết nhưng anh ta tắt máy. Có lẽ anh ta có thói quen tắt điện thoại khi đi ngủ.

Tôi chép miệng một cái, nhìn quỳ lễ tân rồi lại ngó ra ngoài cửa. Nhưng chỉ một cái liếc mắt vô tình này lại khiến tôi sợ mất mặt. Phía ngoài cánh cửa kính xoay tròn kia không phải chính là ba người đàn ông nhà họ Ngô hay sao? Chẳng lẽ họ cũng ở chỗ này? Nhìn bọn họ giống như đang đi ra ngoài ăn sáng, chỉ có điều, giờ này ra ngoài cũng quá sớm, chỉ là mua đồ ăn sáng thôi có cần phải đi sớm như vậy không? Bây giờ mới năm giờ bốn mươi bốn phút.

Dưới tình thế cấp bách, tôi vội vàng cầm tạp chí ở khách sạn che khuất mặt, đồng thời giấu túi đựng đồ trang điểm dưới gầm sofa. Chỉ cần Lí Triết thấy mấy thứ này sẽ biết là tôi đã tới.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, tôi chỉ có thể cầu khẩn những người này mau mau bước qua chỗ tôi. Xin Bồ Tát phù hộ để họ không nhìn thấy tôi, cầu xin người!

Hai người đi trước chỉ lướt qua tôi thật, đứng nhấn thang máy cách đó không xa. Người đàn ông béo chậm rãi hơn một chút, rõ ràng ông ta đã đi lướt qua chỗ tôi rồi quay lại, giật tờ tạp chí trong tay tôi. Tám con mắt trực tiếp đối mặt nhau, không được, tôi phải chạy!

Tôi ngồi còn ông ta đứng, tôi thẳng chân chuẩn bị chạy lại bị ông ta chặn lại. Tôi há miệng định hét lên, nhưng không ngờ ông ta lại đi trước một bước: “Tiểu Cố à, ha ha ha, cô tới lúc nào vậy, ha ha ha”. Âm thanh của người đàn ông này vang dội, hai người còn lại lập tức xông tới, cười vui vẻ đồng thời ra tay đè tôi lại, người bên ngoài nhìn vào giống như người quen mừng rỡ gặp nhau chốn đất khách.

Lễ tân ở sảnh quả thực có nhìn về phía chúng tôi một chút, nhưng cô ta cũng chỉ nhìn qua, rất nhanh lại cúi đầu làm việc của mình. Ba người này cũng không thèm quay lại phòng, trực tiếp đưa tôi tới bãi đỗ xe, rời khỏi khách sạn.

Vừa lên xe tôi đã bị trói lại, hai tay buộc phía trước người, cả người bị dính cố định trên ghế. Chỉ là bọn họ vẫn còn tốt chán, còn cho tôi uống nước cùng mấy miếng bánh coi như ăn sáng. Dường như bọn họ cũng không có kinh nghiệm trong chuyện bắt cóc này, lúc trói tôi còn luống cuống, không ngừng gọi điện thoại dọc đường đi, âm thanh vô cùng gấp gáp. Lúc nói chuyện điện thoại, bọn họ dùng tiếng địa phương, thảo luận những gì dĩ nhiên tôi không thể hiểu. Tôi đoán là đang hỏi người ở đầu bên kia phải làm gì. Có điều chỉ cần nhìn người đàn ông đang run chân trong xe bên cạnh tôi cũng có thể đoán được thân phận của bọn họ, chín mươi chín phần trăm không phải là người thành phố mà là thân thích nhà họ Ngô ở nông thôn. Chẳng trách sao họ lại đi ăn sáng sớm như vậy. Nếu là người ở nông thôn thì dậy lúc bốn năm giờ là hết sức bình thường. Người đàn bà họ Ngô cũng thật kỳ quái. Dựa vào năng lực của bà ta thì tìm vài người tới Singapore để bắt cóc tôi có khó gì, bà ta có tiền lại có quan hệ rộng, tại sao phải tìm mấy người thân thích ở nông thôn tới làm việc thay mình. Còn chuyện bây giờ sẽ đi đâu tôi cũng chẳng buồn quan tâm, Singapore “lớn” như vậy, bọn họ còn có thể mang tôi đi đâu?

Điện thoại trong túi của tôi không ngừng vang lên, người đàn ông lớn tuổi nhất đưa tay lấy điện thoại của tôi, sau đó dứt khoát tháo pin ra. Tôi không biết là ai gọi, Tiết Duy Lạc, Lí Triết hay là Yến Tử? Cho dù là ai trong số bọn họ phát hiện tôi mất tích cũng là một chuyện tốt.

Bọn họ nói chuyện, trong đó chỉ có một câu là tôi nghe hiểu. Bọn họ nói thuê một đảo nhỏ, tên là gì nhỉ, đảo Bang Ca. Bởi vì bọn họ dùng tiếng địa phương không thể nói được từ này nên tôi mới có thể dịch những gì họ nói sang tiếng phổ thông. Tiền thuê đều được trao đổi, là 2600 Nhân dân tệ trong hai ngày một đêm. Dịch vụ thuê đảo như thế này tôi đã từng được nghe, Yến Tử nói là một dịch vụ mới của một công ty Singapore, nhằm vào những người có tiền. Họ không chỉ có thể thuê cả một hòn đảo để hưởng thụ không gian cá nhân mà trên đảo còn có những biệt thự xa hoa với quán

bar và nhân viên phục vụ. Mấy gã nhà họ Ngô này có vẻ cũng tiếc tiền, cảm thấy chi phí thuê đảo quá đắt còn gọi điện thoại xác định mấy lần, nhưng lần nào cũng chỉ nhận được cùng một đáp án, lúc này bọn họ mới không nói thêm nữa.

Tôi ngồi trong xe nhìn chiếc thuyền chở ra đảo từ phía đằng xa, mặt trên có dòng slogan cỡ lớn của công ty lữ hành, “Kì nghỉ Huỳnh Quang, bạn có dám đi?”. Tôi cười khở, tự nhủ trong lòng, tôi không dám nhưng vẫn bị người ta bắt phải đi. Mấy người bọn họ cười trối cho tôi nhưng vẫn kín đáo dùng dao đe dọa khiến tôi không nhúc nhích hay lên tiếng cầu cứu. Tôi cảm thấy bọn họ xem tivi quá nhiều, hành động kiểu này chính là tiết mục ăn cướp vẫn được diễn trước đây. Đáng thương cho tôi, không biết đời nào đã tích được phúc phận này, nhân sinh cũng thực quá phong phú. Tôi bỗng nghĩ tới Quyên Tử, những giây phút cuối cùng của Quyên Tử cũng bất đắc dĩ như vậy sao?

Thuyền có đáy thủy tinh, có lẽ là đã nghiên cứu kỹ lưỡng nhu cầu và sở thích của khách hàng nên công ty này quyết định sơn mui thuyền màu xanh lam. Màu lam của thuyền hòa cùng màu lam của bầu trời nhìn rất đẹp mắt. Nước biển ở Singapore có màu xanh lục đậm mà không phải màu biển xanh lam như chúng ta vẫn quan niệm về biển xanh rộng lớn. Thật ra tôi không có tâm tình thưởng thức cảnh biển, nhưng nếu đã chẳng còn cách nào để thoát thân, chẳng bằng nhìn xem xung quanh. Bọn họ trối chặt tay chân tôi, nhưng không thể trối được đôi mắt tôi.

Hướng dẫn viên trên thuyền rất nhiệt tình, dùng tiếng Trung giới thiệu cho chúng tôi nghe về các thắng cảnh. Tuy rằng những chỗ anh ta nói tôi đều đã đi qua nhưng ở trên thuyền ngắm nhìn công viên Sư Tử lại mang một phong vị khác.

Ba gã họ Ngô chắc chưa từng được đi du lịch đây đó, bọn họ nghe rất chăm chú, còn phối hợp bắt chuyện chỉ chỉ trỏ trỏ. Hướng dẫn viên nhìn tôi

mấy lần, dường như cảm thấy tôi trầm quá. Có thể là theo anh ta, bình thường các du khách đều rất hưng phấn mà không giống như tôi, một lời cũng không nói, anh ta hỏi tôi có phải bị say tàu hay không? Tôi lắc đầu. Con dao bên hông dí sát vào lưng tôi, tôi vội vàng gật đầu một cái. Lúc này người hướng dẫn viên mới bỏ lại tôi, quay sang trả lời mấy câu hỏi của người đàn ông kia.

Cánh tay trước người tôi không ngừng vẽ hình chữ S, tôi hi vọng người hướng dẫn viên có thể nhìn thấy đây là một tín hiệu cầu cứu. Đáng tiếc cho tới khi thuyền nhỏ cập bờ anh ta đều không phát hiện ra, thậm chí còn nhiệt tình vỗ tay, giới thiệu nhân viên trên đảo với chúng tôi.

Phóng tầm mắt nhìn quanh, trên đảo khắp nơi đều là dừa, trên bãi cát có một hàng ghế nằm màu trắng, bên trên là những chiếc lán hình ô xòe làm từ cỏ tranh, trên đỉnh lán là những cây dừa được phơi thành màu trắng ngà. Nhìn lên phía trên một chút là một dãy nhà thấp, theo lời các nhân viên thì đây chính là khu biệt thự. Mấy người đàn ông mang tôi tới thẳng một gian nhà rồi khóa lại, trói tay tôi ra phía sau lưng, hạ rèm cửa sổ xuống, dùng băng dính bịt miệng tôi lại đồng thời ngắt dây điện thoại, tịch thu toàn bộ đồ đạc của tôi.

Tôi biết trên đảo còn có quán bar cùng các phương tiện giải trí khác, dĩ nhiên bọn họ có thể đi chơi. Chỉ cần trói tôi thật kĩ là bọn họ có thể thoải mái hưởng thụ dịch vụ xa hoa thoải mái trên đảo.

Tôi nghiêng người nhảy vài bước, ngã ngửa trên giường. Mấy tên đáng chết này đúng là xem mấy cảnh diễn bắt cóc quá nhiều, cảm giác bị băng dính bịt miệng này, chỉ cần là người thì đều không thể chịu được. Phỏng chừng lông tơ bên mép của tôi đã anh dũng hi sinh, không biết mấy nữa có bị dị ứng nổi mẩn đỏ hay không? Tôi trợn tròn mắt, ngoại trừ đếm cừu chỉ còn cách đếm sơn dương. Tôi đúng là ăn no rảnh rồi, khách sạn năm sao lại không ở, nhất định phải đi để tự chuốc lấy cực khổ. Nếu có thể còn sống đi

ra ngoài, không biết mọi người sẽ cười tôi như thế nào đây. Tôi đã nghĩ tới bình luận của người ta, chắc là cô gái này đầu óc bị úng nước, ba trăm triệu còn làm ra vẻ không cần, cuối cùng lại bị người ta bắt cóc chịu tội. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi cảm thấy mình thật nực cười, tại sao lại có thể ngu si như vậy, càng buồn cười hơn chính là cho tới tận lúc này, tôi vẫn không hề hối hận về chuyện kí tên.

Tôi cứ lúc tỉnh, lúc ngủ, chập chờn như vậy, tới khi quay đầu ra ngoài cửa sổ thì bầu trời đã tối đen.

Chiếc đồng hồ trước mặt tôi đã chỉ sáu giờ. Bụng tôi bắt đầu hát vang bài ca “Không thành kế”. Tính ra cả bữa sáng và bữa trưa của tôi cũng chỉ có mấy miếng bánh, lúc này tôi không đói mới là lạ. Những tên chết tiệt này sao còn không mang cơm tới cho tôi vậy.

Sáu giờ mười lăm phút, cuối cùng thì cửa cũng mở ra, tôi chưa kịp nhìn xem người tới là ai thì đã bị bịt kín bằng ga giường, sau đó bị vác ngang người mang ra ngoài. Lúc này tôi nghĩ tới một câu vô cùng chí lý “Chống cự vô ích”. Thôi quên đi, tôi cũng đói bụng, chẳng cần chống cự làm gì. Sau đó là tiếng máy bay trực thăng, sở dĩ tôi biết là nhờ nghe thấy tiếng quạt gió vang rền, âm thanh càng ngày càng vang dội, sắc bén. Tôi được thắt dây an toàn, máy bay cất cánh rời khỏi mặt đất, đồng thời tấm ga giường bịt mắt tôi cũng bị lấy ra. Những tên chết đâm chết chém này...

Ô ô ô... Ô ô ô...

Tôi duỗi thẳng chân, căng miệng ra ô ô. Tôi không thể tin được vào mắt mình nữa, tuy rằng lúc này vẫn cảm giác có chút gì không phù hợp nhưng không thể nói được. Còn lúc này, tôi có thể nhận ra được điểm không phù hợp chính là tại sao người vào nhà lại phải vác tôi đi, để tôi tự đi không được hay sao? Như vậy chẳng phải sẽ đỡ tốn sức. không nghĩ rằng, trước mặt tôi không phải là ba người đàn ông thích rung chân nhà họ Ngô mà là

Duy Lạc! Tiết Duy Lạc! Người lái trực thăng là một cảnh sát da trắng. Tôi kêu ô ô để ra hiệu bọn họ cời trói cho mình. Tiết Duy Lạc ngồi thẳng người, biểu cảm vô cùng nghiêm túc. Anh cũng không thèm nhìn tôi lấy một cái, chỉ đưa tay kéo miếng băng dính dán ngoài miệng tôi xuống. Lúc xé ra cũng không hề cẩn thận chút nào.

“Đau quá, đau...” Tôi kêu loạn lên.

“Hừ.”

Anh ném túi trang điểm vào người tôi, “Xem chuyện tốt em vừa làm đi!”, sau đó lấy ba tờ giấy ra, xé từng cái từng cái trước mắt tôi, tan tành thành từng mảnh.

Cảnh sát vẫn rất thân thiện, còn hỏi tôi: “Are you ok? Feeling good?”, sau đó nói cho tôi biết, chúng tôi đang trên đường bay tới bệnh viện của trường Đại học Quốc gia Singapore. Anh ta sợ tôi sốt ruột, còn an ủi, “10 min, only 10 min”. (Mười phút, chỉ mười phút thôi.)

Thật ra tôi không hề khóc, chỉ thấy mũi hơi khó chịu, tôi cầu xin Tiết Duy Lạc: “Anh có thể giúp tôi cời dây trói được hay không?”. Đối lại vẫn là khuôn mặt cá chết của anh, dường như trong mắt anh lúc này hoàn toàn không có tôi. Đầu ngón tay của anh để trên đầu gối, theo như tôi quan sát thì đây là một thói quen của anh, khi muốn hút thuốc anh thường có động tác này. Cảnh sát nói là tôi đã an toàn, bọn họ quyết định để cho bác sĩ giúp tôi cời dây trói và làm kiểm tra toàn thân. Thế nào, chẳng phải là “Cời quần thối lăm”^[5], có cần nhất định phải như vậy hay không? Chỉ cần cời dây là tốt rồi, những cái khác đều không cần làm.

[5] Một câu nói của người dân nông thôn Trung Quốc, ý nói về rắn thêm chân, làm điều thừa.

Máy bay trực thăng đáp xuống khu đỗ trên nóc nhà của bệnh viện Đại học Quốc gia Singapore.

Tôi lập tức được nâng lên cáng cứu thương. Thôi được rồi, đã tới thì cũng nên làm kiểm tra, khám ngoại, thử máu, chụp X quang, làm cộng hưởng từ hạt nhân^[6]... Xin hỏi là án bắt cóc tại sao còn phải kiểm tra bệnh mù màu cùng trí lực? Tôi yếu ớt như vậy hay sao? Tôi chỉ bị trói có một ngày mà thôi.

[6] Cộng hưởng từ hạt nhân (viết tắt NMR-Nuclear Magnetic Resonance) là hiện tượng một hạt nhân nguyên tử nằm trong từ trường hấp thụ hoặc phát xạ một bức xạ điện từ. Cộng hưởng từ hạt nhân cũng được xem là một nhóm các phương pháp khoa học áp dụng cộng hưởng từ hạt nhân vào việc nghiên cứu các phân tử.

Khi YẾN TỬ nhìn thấy tôi nằm thoi thóp, đẩy ống cắm quay thân, nó vô cùng kinh ngạc, “Ôi, chẳng phải là nói mày không bị thương hay sao, thế nào lại biến thành như vậy?”.

Tôi chỉ có thể thành thật trả lời: “Tao đói bụng. Bác sĩ nói đêm nay chỉ có thể truyền đường Gluco, không thể ăn thức ăn”.

Ngoài cửa sổ bệnh viện cũng là hàng cây dừa, tôi nằm trên giường bệnh trắng toát có mùi thuốc sát trùng nghe đài phát thanh. Đài tiếng nói Singapore có một kênh đang phát chương trình âm nhạc tiếng Trung Quốc, sau đó là bản tin tài chính tiếng Anh, tôi vừa nhắm mắt vừa nghe câu được câu không. Bị trói một ngày, xương cốt toàn thân tôi cũng sắp rụng rời. Tôi suy nghĩ gần đây có phải do mình quá lười biếng hay không mà chỉ nếm đau khổ có một chút như vậy cũng không chịu được. Tôi dựng thẳng hai chân hướng lên phía trên trần nhà, nằm ở tư thế yên lặng. Đây cũng là một cách thức rèn luyện bấp chân.

Yến Tử lôi một chiếc ghế ngồi cạnh giường, liếc mắt nhìn tôi, nghiêng đầu cười một lúc, lại nhìn rồi lại cười. Nó không nhịn được nói: “Ha ha ha, tao thấy mày là tự làm tự chịu, đúng là không sai chút nào”.

Tôi nói với Yến Tử: “Không được, tao nuốt không trôi cơn giận này!”.

“Nuốt không trôi là được rồi, ai muốn em nuốt? Đúng là ăn no rửng mỡ.” Tiết Duy Lạc đẩy cửa đi vào, đưa cho tôi một hộp sữa bò, chạm vào vẫn còn ấm.

Yến Tử kéo anh: “Anh đừng nói nó. Bản thân nó còn chịu chưa đủ phiền muộn hay sao?”.

Tiết Duy Lạc nói với tôi: “Tôi đã lấy danh nghĩa của em liên hệ với luật sư bên Mỹ. Bọn họ nói thủ tục nghiệm chứng đã được làm xong, có khả năng sẽ kéo dài tới tháng mười hai hoặc muộn hơn”.

“Lúc đó tài sản sẽ thuộc về Phi Phi đúng không?” Yến Tử chống má, vẻ mặt hưng phấn.

“Gần như là vậy. Đến lúc đó còn đi làm một vài thủ tục pháp luật khác.”

Năm viện quan sát một ngày, tôi được sắp xếp về nước. Trước khi xuất viện, hộ sĩ mang về một bó lan Vanda, nói là nó được đặt trước cửa, không viết tên. Tôi ôm tới ngửi một lát, thật thơm.

Có người nói trước đây, một trong những người đàn ông giàu nhất thế giới, Abramovich^[7] khi ly dị vợ cũng chỉ chia cho bà ta ba trăm triệu đô la Mỹ, mà tôi cũng chiếm được ba trăm triệu, chỉ là đổi thành Nhân dân tệ. Vì vậy cuộc sống của tôi dường như cũng thay đổi. Trong mắt nhiều người, tôi cũng biến thành một phú bà giàu có.

[7] Roman Arkadievich Abramovich (tiếng Nga: Роман Аркадьевич Абрамович) là một tỷ phú đầu mỏ người Nga gốc Do Thái và là Thống đốc khu tự trị Chukotka (Nga) từ năm 2000 đến tháng 7 năm 2008. Tháng 3 năm 2006 ông được tạp chí Fobes xếp hạng là người giàu nhất nước Nga, người giàu thứ hai tại Anh và đứng thứ 11 trên thế giới với ước tính tài sản 18.2 tỷ dollar. Lúc ly dị, vợ của ông chỉ chiếm được chưa đầy 2% tổng tài sản.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi đi xa nhưng lại là lần đầu tiên cả đại gia đình tới sân bay đón tôi. Bác gái cả, cậu trẻ, chú dì, anh chị em họ, mỗi người khi nhìn tôi đều cảm thấy tôi chính là một cây ATM di động. Đường như chỉ cần sở hữu khuôn mặt của tôi là tiền tài có thể cuộn cuộn chảy tới. Người lớn còn có thể nhịn được không nói gì, chỉ giả vờ giả vịt ân cần hỏi han. Mấy đứa bé cũng mặc kệ mấy điều này, em trai bên ngoài của tôi, mới học lớp 7, đã bắt đầu mơ mộng đi du lịch Châu Âu, đi xem Manchester United, đi châu Úc lặn biển, sau khi tốt nghiệp muốn cùng tôi mở một công ty game Online. Trừ việc cười cười với nó thì tôi còn có thể nói cái gì, được hay là không được?

Tiết Duy Lạc không cùng tôi về nước mà đi Hong Kong xử lý một vài công việc. Chỉ là lúc đi tôi nghe anh nói, cảnh sát đã chính thức bắt giữ ba người đàn ông họ Ngô với tội danh bắt cóc. Căn cứ vào Thẩm quyền giải quyết vụ án theo lãnh thổ, bọn họ bị thẩm xét tại Singapore.

Tôi bị ép ở nhà vợ một ngày, sau đó lại tới nhà dì ăn cơm trưa. Trong ba chữ “Tình – Lý – Pháp” này, người Trung Quốc thường đặt chữ “tình” ở vị trí đứng đầu. Mãi cho tới khi về đến nhà, tôi lại ngoài ý muốn nhận được thông báo phỏng vấn từ hai bệnh viện thú y trong hộp thư. Trong đó có một phong thư hồi âm nói rõ ràng: Cô gái này, chúng tôi muốn cô. Còn về vị trí cụ thể thì chờ tới khi cô đến chúng ta sẽ thảo luận tiếp. Loại cơ hội được nhận và được trao đổi trực tiếp như thế này rất hiếm thấy, vì vậy mà tôi vô cùng kích động.

Tôi không thể hình dung được cảm xúc của mình lúc này, so với ba trăm triệu, nó mang lại nhiều cảm giác thành công cho tôi hơn. Tôi nhảy lên ở trong phòng, như một con ruồi trâu không ngừng bay loạn vòng quanh. Tôi lập tức gọi điện cho Yến Tử, cho Tiết Duy Lạc, cho bố mẹ và tất cả những người mà tôi nghĩ đến. Dĩ nhiên tôi cũng thử gọi cho Lí Triết nhưng điện thoại không có tín hiệu.

Tây Tây gầy đi. Con chó nhỏ đáng thương, rời khỏi tôi không được mấy ngày mà đã gầy hơn rồi. Lông trên đuôi của nó trơ trọi, mũi khô nhìn không còn chút sức sống. Chỉ vừa nhìn thấy tôi, nó như người bệnh lâu năm gặp được thuốc tiên, thay đổi ngay lập tức, hết chạy lại nhảy, chạy trước chạy sau kêu ầm ĩ. Có trách thì trách con chó nhỏ này không thể nói chuyện, nếu như nó có thể mở miệng, chắc chắn nó có cả bụng oan ức muốn kể cho tôi nghe. Tôi đút cho Tây Tây một ít thức ăn cho chó, không trưng cầu ý kiến đã dắt nó đi dạo. Mấy ngày nay, tôi quen sống trong nhung lụa, mắt thấy cái bụng nhỏ của mình càng ngày càng khỏe mạnh hơn.

“Hoa Mã Lan hoa, hoa Mã Lan hoa, không sợ gió táp mưa sa, những người cần lao đang nói chuyện, xin mi lúc này hãy nở hoa!”^[8]

[8] Một câu hát của bài hát trong bộ phim hoạt hình “Hoa Mã Lan”, công chiếu năm 2006, đã đoạt giải Kim Kê cho phim hoạt hình hay nhất. Hoa Mã Lan là tên Trung Quốc của hoa Xương bồ hay Diên vĩ Nhật Bản.

Bốn cô bé đeo khăn quàng đỏ vây quanh cây cột chơi nhảy dây, hát một bài nhạc thiếu nhi mà thuở nhỏ chúng tôi vẫn thường hát. Tây Tây rất thích những thứ như sợi len hay dây thừng, nhìn thấy dây nịt lập tức chạy vồ tới cắn. Tôi vội vàng ôm lấy nó. Bọn nhỏ cười vui vẻ túm lại đây, có bé muốn sờ Tây Tây, có bé muốn ôm nó một chút, còn có một cô nhóc mặt tròn vui tính nhất, thỉnh thoảng hỏi tôi, Tây Tây là nam hay nữ. Đám bạn của cô nhóc vội vàng sửa lại nên hỏi là đực hay cái. Con “sắc cầu” Tây Tây này thấy

mấy bé con xinh xắn thì bắt đầu khoe mẽ, hết liếm người này lại chà sát người kia, tận tình sấm sỡ. May mắn nó chỉ là một con chó, cũng không ai buồn so đo với nó làm gì.

Chương 11

Thiệp Giáng sinh bí ẩn đến từ Thụy Điển

Chỉ trong một phút giây lơ đãng, ý thu đã nhuộm vàng ngọn cây.

Trong tháng đầu tiên làm việc tại bệnh viện thú y, tôi bận tối mắt tối mũi, vất chân lên cổ mà chạy việc. Chuyện này cũng không phải là do lượng công việc của tôi quá nhiều mà là do nền tảng kiến thức và kỹ năng của tôi kém, lại không thể thích ứng được trong một thời gian ngắn. Vì vậy nên Tây Tây cũng “chuyển hộ khẩu” tới bệnh viện của tôi luôn, trực tiếp đi “nhà trẻ”. Con chó Tây Tây này rất đáng đánh đòn, nó còn học được cách mở lồng sắt bằng móng vuốt, thậm chí còn dạy cho những con chó khác. Mỗi lần tôi tóm được nó về đều phải đem nó đi tắm tiêu độc. Động vật ở chỗ này ít nhiều gì cũng mang theo mầm bệnh, mà nó cũng không chú ý, hơi chút lại chạy loạn khắp nơi.

Tôi và Lí Triết liên hệ chủ yếu qua thư, nửa tháng trước anh ta gửi cho tôi một bức thư, nói phải đi Thụy Điển gấp để tham gia một khóa huấn luyện.

Anh ta không cho tôi địa chỉ e-mail, thậm chí cũng chẳng nói cho tôi biết tại sao điện thoại không liên lạc được mà chỉ nhắn tôi khi nào rảnh thì viết thư cho mình. Thư của anh ta được đánh máy, nhưng chữ bên trên thì sai khá nhiều, giống như có ai đó dùng phần mềm dịch giọng nói ra văn bản vậy. Cho tới bây giờ tôi mới biết khả năng ghép vần của Lí Triết kém như vậy. Tôi cũng bớt chút thời gian viết cho anh ta một bức thư, bên trong toàn

là dấu chấm than và hỏi chấm, chỉ hi vọng anh ta nhanh chóng cho tôi số điện thoại để có thể tiện liên lạc hơn.

Còn Tiết Duy Lạc thì càng bận rộn hơn. Hình như anh cũng tới Thụy Điển, nghe nói là đi đàm phán một dự án nào đó. Tuy rằng anh thường xuyên gọi điện cho tôi nhưng cũng không nói được quá năm ba câu, nếu không phải là do chỗ tôi có ca bệnh thì là do bên anh đột nhiên có người tới. Tôi rất hài lòng với cuộc sống bây giờ, bận rộn chết được nhưng lại đa dạng, phong phú, đến nỗi thời gian trôi qua như thế nào cũng quên để ý. Trước đây tôi luôn cảm thấy công việc cần người tới làm, bây giờ trưởng thành hơn mới hiểu rõ, căn bản là con người không thể rời bỏ được công việc.

Ngày hôm qua, sau khi tan việc, Đại Mao trịnh trọng gọi cho tôi một cú điện thoại, buôn chuyện về vấn đề hôn nhân của đồng chí Thiết Bì, chọc cho tôi cười ruột gan đều thắt lại.

“Anh nói cho em biết, bây giờ Thiết Bì chính là một ông chồng mẫu mực tiêu chuẩn kèm thêm hội chứng sợ vợ thời kỳ cuối, không còn biện pháp cứu chữa, không thuốc nào trị được.” Đây chính là nguyên văn những gì Đại Mao nói, sau đó cậu ta lại bổ sung, “Phải rồi, em đã biết chuyện này chưa... chị gái Đường Ba đã tuyên bố, nếu như tên họ Tiết muốn chia tay với chị ta thì cá chết lười rách, ai cũng đừng mong sống thoải mái”.

Tôi nghe mà cảm thấy thật khó hiểu, chẳng phải chỉ nói chuyện yêu đương thôi sao, ngay cả khi kết hôn cũng có thể li hôn cơ mà, có nhất thiết phải trở mặt thành thù, anh chết tôi sống như vậy không? Có điều thủ đoạn của Đường đại tiểu thư coi như tôi cũng đã được ném thử. Ngay cả thành Duy Lạc chị ta cũng có thể dỡ xuống, vậy thì có gì là không thể đây?

Cuối cùng, Đại Mao cũng hỏi tôi một câu: “Bọn họ cãi nhau đòi chia tay như vậy không phải là bởi vì em đẩy chứ?”.

Đa số những người truyền tin via hê đều như thế, đầu tiên, bọn họ nói cho bạn một đồng bí mật, sau đó thuận tiện muốn lấy từ bạn một chút bí mật để làm vốn cho những lần sau. Tôi thành thật trả lời: “Đại Mao, anh đừng kéo tôi vào, cái gì tôi cũng không biết đâu”.

“Xì, em nói như vậy càng có chút gì đó...Anh đây cũng không phải là Đường Ba. Em nói xem, có phải em cũng có liên quan, không ít thì nhiều đúng không?”

“Đường Ba làm sao vậy?” Tôi thuận theo lời nói của anh ta hỏi tiếp.

“Nó còn có thể làm sao, là tuyệt vọng với em chứ còn gì nữa. Bây giờ em đã là phú bà, giá trị con người lên đến cả trăm triệu, như vậy nó còn không hết hi vọng hay sao?”

“Xí, cái miệng chó siêu cấp vô địch hệ mặt trời này của anh có thể sửa ra được cái gì tốt đẹp hơn không?”

Đại Mao cười ha ha ở đầu bên kia điện thoại, rồi bỗng nhiên lại dùng một giọng điệu nghiêm túc nói với tôi: “Nhóc con, em phải cố gắng lên!”.

Chỉ như vậy, một câu dạn dò không có gì đặc biệt mà tôi nghe được lại muốn khóc, tôi che ống nghe, nước mắt cứ thế rơi xuống. Tuy rằng cuộc trò chuyện của chúng tôi vẫn kết thúc trong đùa giỡn nhưng trong lòng tôi lại dâng lên từng đợt ấm áp rồi lại nóng bỏng, một cảm giác thật khó diễn tả thành lời. Có một người bạn như Đại Mao, có thể xem như tôi đã sống không uổng. Cậu ta sẽ không ghét bỏ khi tôi nghèo rớt, không xu dính túi, cũng chẳng vì một cục vàng trên trời rơi xuống mà đối xử khác với tôi. Tôi là một người bạn mà đôi lúc cậu ta sẽ nhớ tới, cho dù không thường xuyên liên hệ nhưng luôn ghi nhớ rằng có một người như vậy, thế cũng là được rồi.

Cuộc sống yên tĩnh của tôi trôi qua rất nhanh.

Vào một sáng mưa thu rả rích, tôi nhận được một phần quà Giáng sinh đầu tiên của năm nay. Đó là một tấm thiệp mời tối từ Thụy Điển, đi kèm theo là một cặp vé máy bay khứ hồi. Thiệp mời là Lí Triết viết hoặc nói đúng hơn là Lí Triết kí tên, trên thiệp chỉ có những dòng chữ được in trước. Tấm thiệp này được thiết kế như một tấm áp phích điện ảnh, từ hình ảnh ở mặt trước của tấm thiệp, tôi có thể nhận ra là nam nữ chính của bộ phim “Kì nghỉ ở Rome.”^[1] Tôi đã từng nói với Lí triết rằng mình rất thích bộ phim này.

[1]Roman Holiday là một bộ phim hài lãng mạn năm 1953. Bộ phim này đã giới thiệu hình ảnh của huyền thoại điện ảnh gốc Bỉ Audrey Hepburn đến với khán giả Mỹ, và bà đã dành được giải Oscar cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất cho vai diễn công chúa Ann trong phim này. Gregory Peck và Eddie Albert thủ vai nam chính.

Trong tấm thiệp có một tờ giấy ghi chú màu vàng sẫm, bên trên mà một đoạn lời thoại kinh điển trong bộ phim, “I have to leave you now. I’m going to that corner there, and turn. You stay in car and Drive away. Promise Not to watch me Go beyond the corner. Just drive away and leave me as I leave you “. (Lúc này đây em phải rời xa anh. Em sẽ đi tới ngã rẽ đằng kia và biến mất. Anh ngồi lại trong xe và lái đi xa. Đồng ý với em, đừng nhìn em đi qua ngã rẽ đó. Cứ lái xe đi và rời xa em như em đã rời xa anh.)

Tuy rằng đây là một câu trích dẫn nhưng khi in nó trên một tấm thiệp Giáng sinh thì lại có chút kỳ quái. Càng làm cho tôi thấy lo lắng hơn chính là khi tôi phát hiện một tờ giấy nhỏ được dán bằng keo ở mặt trái tấm thiệp, bên trên chỉ có một hàng chữ in duy nhất, “Phi Phi, anh chỉ có thể đi cùng em đến đây, thật sự xin lỗi”. Lí Triết nói anh ta xin lỗi, anh ta nói xin lỗi với tôi. Nói xin lỗi là có ý gì? Có ý gì?

Thật ra tôi không nên coi phong thư này như lời mời của Lí Triết với tôi, bởi ngoại trừ vé máy bay ở ngoài thì từng từ từng chữ trong thư đều nói đến sự chia ly và ly biệt. Nhưng thông tin trên tấm vé máy bay điện tử được in ra quả thực có ghi tên tôi, ngày bay là 22 tháng 12, hãng hàng không Phần Lan. Tôi tìm theo dấu bưu kiện của phong thư, thì nó được gửi đi vào mười một ngày trước. Nếu như đây không phải là một phần thiệp mời thì nó sẽ là cái gì đây? Có thể là trùng hợp nhưng lẽ nào câu trích kì quái này chỉ để cho tôi nhớ lại bộ phim điện ảnh mình yêu thích sao, như vậy thì mặt sau nên giải thích thế nào, là Lí Triết cũng có lúc đa sầu đa cảm sao?

Công việc ở bệnh viện thú y của tôi vừa mới đi vào quỹ đạo. Tuần trước bố tôi lấy danh nghĩa của người đi trước, đồng nghiệp già tới thăm tôi một lần, ông rất hài lòng với vị trí hiện tại của tôi. Có lẽ trong suy nghĩ của ông, con gái đang tiến dần về con đường tương lai xán lạn, đạt được thành tích vô cùng khả quan. Nếu như lúc này tôi muốn bỏ lại công việc, xin nghỉ phép đi Thụy Điển, có vẻ không thích hợp lắm.

Ngày thứ hai sau khi nhận được bưu thiệp, điện thoại đi động của tôi nhận được thêm một tin nhắn từ Tiết Duy Lạc: “Đến Thụy Điển, tôi chờ em”.

Tôi bĩu môi định xóa đi, tay cũng đã đưa lên rồi lại cảm thấy không nỡ. Con người vốn mâu thuẫn như vậy đấy, nội tâm luôn luôn dao động, lúc nào cũng đấu tranh với chính mình. Vốn chuyện này rất đơn giản, muốn đi thì đi, không muốn thì thôi, tôi suy nghĩ kĩ rồi ra quyết định là được rồi, cần gì phải làm phức tạp lên đến mức này. Tôi giơ tay một lúc lâu, quyết định gọi điện cho anh, tưởng tượng tới những đề tài có khả năng đề cập tới trong cuộc trò chuyện này, nhưng không ngờ đối phương lại không liên lạc được, “Please redial again or leave your message”. (Xin hãy gọi lại hoặc để lại lời nhắn.) Trạng thái này rất giống hệt với điện thoại của Lí Triết, tôi không thể không thấy lo lắng.

Nếu như những chuyện này còn không được coi là ngạc nhiên thì tiếp theo sẽ còn những chuyện khác phát sinh.

Tối hôm đó, tôi nhận được điện thoại của một người tự xưng là luật sư của Công ty luật tại Mỹ gọi tới, nói là phần tài sản mà tôi được thừa hưởng kia sắp được chuyển giao, nhưng để trao đổi cụ thể về các vấn đề thì tôi phải sang Thụy Điển để nói chuyện với họ. Lúc đó tôi vội hỏi: “Không phải các ông ở bên Mỹ sao, tại sao lại phải sang Thụy Điển?”.

Đối phương chính thức giải thích cho tôi: “Bởi vì phần lớn tài sản lưu động được gửi tại ngân hàng Thụy Điển, do đó cần làm chút thủ tục”.

Tôi hỏi câu thứ hai là về thời gian, đối phương trả lời là: “Chuẩn bị tài liệu cần một chút thời gian, trước Giáng sinh thế nào, tầm ngày 22 có được không?”.

Lí Triết mời, Tiết Duy Lạc mời, cuối cùng là việc xử lý khoản tài sản thừa kế, tất cả các đầu mối đều chỉ về Thụy Điển – đất nước của những mùa đông kéo dài. Khi những chuyện “trùng hợp” liên tiếp xảy ra như cơm bữa, nhưng dù có nhiều sự kinh ngạc hơn nữa thì lúc ăn cơm tôi cũng chẳng cảm nhận được vị gì cả.

Ngày 12 tháng 12, tôi hẹn Yến Tử uống cà phê ở Starbucks. Nó về nước nghỉ Giáng sinh, vừa xuống máy bay ngày hôm qua. Nó nói trông tôi tiêu tụy đi rất nhiều, mặt mày chẳng rạng rỡ được tý tẹo nào, hoàn toàn không giống người sắp được thừa kế một khoản tài sản lớn.

“Chẳng thế thì sao.” Tôi dùng tay che thân cốt, để cảm nhận sự ấm áp chậm rãi truyền qua găng tay bông chầy vào trong lòng bàn tay. “Công việc đã bận thì chớ lại còn nhiều thứ phải học. Quan trọng nhất là tao sắp điên rồi, ai cũng không liên lạc được.”

Yến Tử đặt tay lên tay tôi an ủi: “Mày đừng có gấp, có lẽ là ở bên đó xảy ra chút chuyện bận bịu gì đó”.

“Cũng đã một tuần, coi như là điện thoại hỏng hay bận thì cũng phải có chút động tĩnh gì chứ. Nhưng chẳng thấy phản hồi gì cả!” Tôi chán nản tháo khăn quàng cổ ra, tôi cảm thấy mình sắp hít thở không thông.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, chẳng phải Tiết Duy Lạc có nhắn tin lại cho mày sao.”

“Tin nhắn cái quái gì, tất cả mọi người đều có thể cầm điện thoại của anh ta để nhắn!” Trong lúc vô ý tôi đã nói khá to, âm điệu cũng cao lên.

Cốc Cappuccino trong tay Yến Tử đã vơi phân nửa, bọt kem không còn nhiều như lúc đầu, lộ ra cà phê cùng sữa bên dưới. Nó dùng chiếc thìa nhỏ khuấy tròn, sau đó mới hỏi tôi: “Vậy ý mày là thế nào, đến cùng là đi hay không?”.

“Đi!” Tôi chưa bao giờ kiên quyết như vậy.

“Nhưng tại sao mày không báo cảnh sát?”

“Ngay cả địa chỉ của người ta tao còn chẳng có thì báo cảnh sát kiểu gì? Nếu bọn họ đã mua vé máy bay cho tao thì sau khi xuống sân bay, nhất định tao sẽ có đáp án.”

Tôi đưa cho Yến Tử tấm thiệp Giáng sinh đã được dùng túi nilon bao cẩn thận, “Này”.

“Tại sao lại bao kín vậy?”

“Biết đâu trên mặt có dấu vân tay của ai đó.”

Yến Tử bị sặc nước, không ngừng ho khan, “Khụ...Khụ...Phi lưu manh, mày còn nói người khác xem ti vi quá nhiều, nhưng hình như mày cũng xem không ít đó”.

Ặc...Thôi được rồi, thật ra là tôi cũng xem không ít.

“Ngoài ra thì mày còn làm cái gì?”

“Tao viết một bức thư gửi cho luật sư, xác nhận việc đi Thụy Điển lần này.”

“Kết quả thì sao?”

“Tất cả đều bình thường.”

Thật ra chuyện tệ nhất chính là tất cả đều bình thường, nhìn như chưa từng có gì xảy ra, nhưng tôi luôn cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mà tôi không biết. Bánh răng vận mệnh một khi đã quay thì cuộc truy đuổi vô hình này sẽ còn tiếp tục diễn ra. Quyên Tử chết, Trương Tiểu Sơn chết, Hà Tĩnh chết, Ngô Dao chết, bên cạnh tôi có một chiếc đồng hồ vô hình đang tích tắc đếm ngược thời gian cho từng người.

“Vậy mày có dám đi một mình hay không?”

Tôi nói: “Không dám”.

Mặc dù tôi không dám nhưng vẫn phải đi một mình. Vé máy bay chỉ có một chiếc, tôi đã hỏi qua đại lý của hãng hàng không, tất cả các chuyến bay cùng ngày đã được đặt hết từ ba tháng trước, khoang hạng nhất và hạng thương gia cũng đã kín chỗ. Dịp Giáng sinh chính là mùa bán vé máy bay,

bất kể là chuyến bay nội địa hay sang châu Âu, cho dù là người nước ngoài hay người Trung Quốc, tất cả đều đặt vé từ rất sớm.

“Nhưng mà tao vẫn lo liệu có chuyện gì xảy ra hay không.” Áo khoác của Yến Tử có màu đỏ tươi, nó vẫn đang nghịch cúc áo ở cổ tay.

Tôi hất tóc, cố nặn ra một nụ cười, “Mày yên tâm đi, tao sẽ cẩn thận. Tao cũng không phải đi chứng minh lòng can đảm của mình với ai”.

Ngày 21 tháng 12, tôi lái xe đi trường đua mô phỏng Bắc Hải. À đúng rồi, tôi có một chiếc xe, một chiếc Honda Fit 2009 màu đỏ, là Cố viện trưởng nhà tôi mua cho, để tôi tiện đi làm ở bệnh viện thú y. Tôi tới khu vực của đội Mitsubishi tìm Tom, mượn một chiếc xe và thay trang phục, một mình chạy mười vòng quanh trường đua, bên tai vẫn quanh quẩn câu nói của Tiết Duy Lạc: “Vẫn còn sớm, em có muốn chạy thử một vòng không?”.

Tôi đỗ xe, ông già Tom râu bạc nhận mũ bảo hiểm từ trong tay tôi, “Bạn thân ái, sắc mặt của cô nhìn không được tốt lắm”.

“Tôi đang lo lắng...à... mấy người bạn.”

“Ồ, cô bé đáng thương của tôi, Thượng đế sẽ phù hộ cho các bạn của cô.”

Hi vọng thế, tôi cũng chỉ hi vọng có thế.

Chạng vạng ngày hôm sau, tôi giao Tây Tây cho một bác sĩ có quan hệ tốt trong bệnh viện, sau đó thu thập hành lý rồi lên chuyến bay tới Stockholm.

Phần lớn máy bay được sử dụng của hãng hàng không Phần Lan là Airbus. Chuyến bay lần này của tôi cần dừng lại ở trạm trung chuyển tại Helsinki^[2], sau đó đổi sang một chiếc máy bay chặng ngắn tới Stockholm. Thức ăn trên máy bay phần lớn là thịt chân giò hun khói, mì ống, bánh mì sừng bò, salad hoa quả và thạch hoa quả. Tôi không ngừng nhìn chăm chú vào màn hình để xem thời gian bay, độ cao và khoảng cách, ngay cả mặt nạ cũng không buồn đắp. Có thể là do nguyên lý vật cực tất phản, càng hi vọng thời gian có thể chạy nhanh hơn thì nó lại trôi qua càng chậm, như thế đã ngủ quên. Tôi cầm một tờ báo tiếng Anh nhét ở chỗ ngồi, dịch tạm tiêu đề của nó là “Tuyết lớn diễn ra tại nhiều quốc gia ở Châu Âu, giao thông tê liệt, đã có ba người thiệt mạng”.

[2] Sân bay Helsinki- Vantaa (IATA: HEL, ICAO: EFHK) ở Vantaa, Phần Lan, là sân bay chính của vùng đô thị Helsinki và của cả Phần Lan.

Đầu bài báo là một bức ảnh, hình máy bay trắng muốt đỗ giữa sân bay, hơn phân nửa động cơ đã bị vùi lấp trong tuyết. Xem những hình ảnh như thế này trên máy bay, lòng tôi cũng khó tránh khỏi lo lắng bồn chồn. Lật tới các trang bên trong, tôi muốn tìm xem có tin tức nào liên quan tới Stockholm hay không. Dù chỉ là mục tin vắn tắt, tôi vẫn tìm thấy một ô tin nhỏ bằng ngón tay cái ở một góc của tờ báo, “Tuyết lớn ở Thụy Điển, hơn hai mươi nghìn hộ dân bị cắt điện. Nguyên nhân chủ yếu của việc cắt điện là do tuyết lớn đã làm gãy các cành cây dẫn tới việc phá hủy hệ thống dây điện. Hiện nay, thời tiết ở Stockholm đã có chuyển biến, ngành điện lực ở đây đang gấp rút tiến hành khắc phục sự cố, tuy nhiên vẫn chưa thể dự tính chính xác thời gian hệ thống cung cấp điện được khôi phục lại như bình thường”.

Nhìn đi nhìn lại đều là những tin tức không tốt, tôi cảm thấy hơi nản, lại đem tấm thiệp của Lí Triết cầm lại trong tay: “I have to Leave you now. I’m going to that corner there, and turn. You stay in car and Drive away.

Promise Not to watch me Go beyond the corner. Just drive away and leave me as I leave you”.

Phương thức sắp xếp các chữ cái trong đoạn văn Tiếng Anh này có chút kỳ quái, ví dụ như bốn từ đơn Leave/Drive/Not/Go. Bốn chữ này có vẻ kỳ lạ, tại sao phải viết hoa chữ cái đầu tiên, chúng đều nằm ở vị trí trung gian của câu, hoàn toàn không cần viết hoa. Tôi nhàn rỗi không có việc gì làm bèn lấy cây bút từ trong túi xách ra, sao chép lại những từ này lên tờ báo.

Leave Drive Not Go.

Leave Drive Not Go.

Leave, Do not go?

Don't go!

Trời ơi! Đây là một mật mã mà Lí Triết nghĩ ra, anh ta muốn nhắn tôi đừng đi, vậy cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra với bọn họ! Lòng tôi vô cùng hoảng hốt, tuy rằng chỗ ngồi không có cấm kim nhưng tôi vẫn không thể ngồi yên. Vẫn còn bảy tiếng lịch trình bay, tôi cũng không biết phải sử dụng phần thời gian còn lại như thế nào.

Tôi nghĩ tới những bức thư trước đây Lí Triết gửi cho mình cũng chông chất lỗi sai, chỉ có đứa óc heo như tôi mới không mang theo chúng bên người, không biết chúng mang theo những tin tức, bí mật gì. Có phải là anh ta đang cầu cứu không, có lẽ nào anh ta... Tôi không dám nghĩ.

Tôi ủ rũ, cố gắng cầm lấy quyển Catalogue về các sản phẩm được miễn thuế ở sân bay (Duty Free) trong tay, rượu thuốc, mỹ phẩm, nước hoa, đồng hồ, các loại chocolate nổi tiếng... Tôi chỉ nhìn qua hình ảnh của những thứ này, không có hứng thú mà cũng chẳng có tiền mua. Lần này đi, tiền trên

người là tôi lén lút mượn của mẹ, một vạn Nhân dân tệ đổi sang Curon Thụy Điển cũng chẳng được bao nhiêu. Tôi ngồi ở hàng ghế liền nhau bên phía cánh máy bay, bên trái không có người, bên phải là một người phụ nữ trung niên mập mạp, từ lúc lên máy bay đã bắt đầu ngủ, cho tới bây giờ vẫn chưa ăn gì.

Nữ tiếp viên hàng không dẫn một vị khách tới chỗ tôi và giải thích: “Hộp điều khiển ti vi ở ghế ngồi phía sau bị hỏng nên vị này hi vọng có thể được đổi vị trí ngồi”.

Tôi không có ý kiến, vị hành khách ở hàng ghế bên kia vẫn ngủ, không lên tiếng đồng nghĩa với việc là bà ấy cũng không có ý kiến.

Vị hành khách nam mới tới có khả năng là một người Quảng Châu, làn da sẫm màu lúa mạch đen, trông rất khỏe mạnh. Hành lý xách tay của anh ta hơi nhiều: dù, áo khoác dày, máy vi tính xách tay còn có cả một chiếc túi xách. Có lẽ là anh ta đi công tác, lên máy bay vẫn còn mặc vest. Anh ta loay hoay một lúc, cuối cùng cũng sắp xếp hành lý ổn thỏa, sau đó mới ngồi vào. Anh ta nói chuyện vẫn pha một chút tiếng địa phương, “Đây là đồ của cô đúng không?”.

Tôi hoàn toàn không chú ý rằng dưới đệm của anh ta còn có đồ vật.

Anh ta lấy ra một túi tài liệu màu đỏ đưa cho tôi, tôi vừa định nói không phải lại phát hiện ra mặt trên có ghi tên mình, “To Ms. Gu Fei Fei”. (Gửi cô Cố Phi Phi).

Đây là một tờ hóa đơn đặt khách sạn ở Stockholm có ghi tên tôi cùng một tấm vé màu nâu kì quái. Thứ này giống như một tấm vé xem phim kiểu cũ, chữ in phía trên dĩ nhiên cũng không phải là tiếng Anh, “Norrtälje”

không biết là có công dụng gì. Trên tấm vé màu nâu ngoại trừ in những dòng chữ tôi không hiểu còn có thêm một dòng báo thời gian, “Ngày 23 tháng 12, 23:22”.

Đã không nhìn thấy đối phương lại còn phải cẩn thận đấu trí, tôi hoàn toàn rơi vào thế yếu. Nếu như dựa theo tin tức mà Lí Triết đã gửi, một khi xuống máy bay, tôi nên mua vé bay về ngay, không ở lại dù chỉ một giây. Nhưng như vậy thì tôi được coi là cái gì? Ngồi máy bay quá nhiều nên nghiện sao? Đến cùng thì dù đối phương là rùa đen hay Vương Bát^[3] tôi cũng phải tới nhìn cho bằng được. Không được, tôi không thể chỉ biết ngồi chờ chết.

[3]Vương bát: đây là tiếng lóng chính công để chửi: “Đồ con rùa”. Vương Bát Đản - Là một câu mắng mỏ người của dân gian, nhưng trên thực tế, câu này lại có nguồn từ Vong Bát Đoạn (Bát Đoạn: Tám Đức Tám Căn Bản Làm Người), Thời cổ xưa, Bát Đoạn chỉ Tám Đức Tám Căn Bản Làm Người như: Hiếu, Đễ, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm, Si, nếu chúng ta quên đi tám điều cơ bản này, thì xem như con người của chúng ta đã mất đi gốc căn bản để làm người, nhưng về sau cái sai này cứ bị dân gian truyền mãi thành Vương Bát Đản 王八蛋.

Một tuần lễ trước, tôi đã lên mạng định đặt trước khách sạn ở Stockholm, dự tính chỉ thuê Motel như 168, Như Gia, Mạc Thái hoặc cùng lắm là khách sạn hai sao mà thôi. Tôi là người dễ dãi, yêu cầu không cao, chỉ cần có một chiếc giường là được. Nhưng ngay cả tiêu chuẩn đơn giản như vậy cũng trở nên khó khăn vào đêm trước Giáng sinh, tất cả các nhà trọ, khách sạn nhỏ đều chật ních. Nhưng hàng chữ bên góc phải của tờ phiếu đặt phòng trên tay tôi cho thấy phòng đã được đặt tốt từ hai tháng trước rồi.

Giấy viết màu vàng viền cam bao gồm ba trang, một tiếng Trung, một tiếng Anh, bởi vì trong những chữ cái dày đặt này tôi không thể nhận ra một từ nào. Logo của khách sạn vô cùng bắt mắt, đó là một chữ S lớn màu

trắng được bao quanh bởi một vòng lá cây cùng tông màu. Tôi biết thương hiệu này – khách sạn Sheraton^[4].

[4] Thương hiệu khách sạn và Resort cao cấp lâu đời nhất của Starwood Hotels and Resorts Worldwide, Inc – một công ty khách sạn và giải trí của Mỹ có trụ sở tại Stamford, Mỹ.

Tôi không thể ngăn mình nhếch miệng cười, xem ra đối phương đối xử với tôi rất tốt, ra tay cũng rất hào phóng. Từ hai tháng trước, người này đã biết nhất định tôi sẽ tới đây, chứng tỏ hẳn không những hiểu rõ tính cách của tôi mà còn suy nghĩ vô cùng chặt chẽ, tính toán tới từng chi tiết nhỏ.

Phiếu đặt phòng này khiến tôi ngửi thấy một chút hương vị quen thuộc, tuy không có bằng chứng mà chỉ là trực giác của phụ nữ.

Là trực giác.

Việc chuyển máy bay ở Phần Lan diễn ra vô cùng suôn sẻ chứ không hề phức tạp như tôi từng nghĩ, không cần làm thủ tục trung gian, thậm chí cũng không cần kéo hành lý, tôi chỉ cần đi từ phòng khách qua con đường dành riêng cho việc chuyển chuyển bay, đi tới phòng chờ cho chuyển bay Quốc tế tiếp theo.

Tôi nhìn đồng hồ, cách thời gian máy bay cất cánh còn hơn hai giờ nữa.

Qua cửa kính ở phòng chờ, tôi nhìn ra bãi đậu máy bay bên ngoài, quả nhiên bốn phía chỉ có một màu trắng tinh, ngay cả những chiếc xe chở hành lý cũng bị vấy lên một tầng tuyết trắng. Tôi mở bàn tay ra muốn so sánh xem bàn tay tôi hay bông tuyết ngoài cửa lớn hơn. Người Trung Quốc chúng tôi có câu “Hoa tuyết lớn tặc bàn tay, bông tuyết to như chiếc chiếu”^[5] với mong muốn nhận định các bông tuyết theo kích thước. So với chúng tôi, người nước ngoài lãng mạn hơn nhiều, họ nói “Clean and bright”- thuần khiết và đẹp đẽ.

[5] Ý thơ của Lý Bạch, “Hoa tuyết to như bàn tay” trích từ câu “bạch phong sắc hàn, tuyết hoa đại như thủ.” Trong bài thơ “trào vương lịch dương bất khăng âm tửu” còn “bông tuyết to như chiếc chiếu” lấy ý từ câu thơ “Yên sơn tuyết hoa đại như tịch” trong “Bắc Phong Hành”.

“Các hành khách xin chú ý, do tuyết lớn, chuyến bay mang số hiệu AY657 tới sân bay Oslo, Na Uy đã bị hủy bỏ.”

Loa phát thanh ở sân bay đều đặn truyền tới một vài tin tức các chuyến bay bị hủy bỏ. Tâm tình của tôi lúc này rất phức tạp, không biết nên khẩn cầu chuyến bay của mình bị hoãn hay nên chờ mong hành trình đi tới Bắc Âu. Được cái nhân viên các cửa hàng miễn thuế ở sân bay đều rất nhiệt tình. Ngoài việc giới thiệu cho tôi các đặc sản ở Phần Lan như các chế phẩm từ cá hồi đỏ hun khói, rượu ngọt từ một số loại quả mọng, cô ấy thậm chí còn nói cho tôi nghe về Helsinki.

Theo như lời cô ấy thì Helsinki là ‘Cô gái vùng Baltic’, nếu như tôi có thời gian có thể tới tham quan và ngắm một bức tượng đồng ở chợ hải cảng nơi này. Đó là bức tượng đồng của một cô gái khỏa thân được đặt trong một đài phun nước hình tròn, tượng trưng cho nàng tiên cá Amanda – con gái của biển cả^[6]. Ngoài ra, cô ấy còn giới thiệu cho tôi mấy viện bảo tàng và nhà thờ. Trước khi đi, tôi không những mua rượu ngọt do cô ấy giới thiệu mà còn mua thêm cả cá hun khói. Ừ... có thể mang làm quà cho Lí Triết đúng không, tôi tự kiểm soát cho hành vi mua sắm mù quáng của mình.

[6] Havis Amanda là một bức tượng nữ khỏa thân ở Helsinki, Phần Lan, được đúc bằng đồng và nằm trong đài phun nước bằng đá granite. Bức tượng cao 194cm với bộ đá cao 5m, tượng trưng cho sự tái sinh của Helsinki.

Chuyến bay của tôi không bị hủy bỏ, sau khi đợi năm giờ mười bảy phút tại sân bay Phần Lan, tôi lại leo lên máy bay đi tới Stockholm.

Bốn giờ năm mươi bảy phút rạng sáng ngày 23 tháng 12 theo giờ địa phương, tôi hạ cánh xuống sân bay Stockholm.

Trước khi xuống máy bay, mọi người đều mang những chiếc áo khoác nặng và dày cộm trên khuỷu tay. Theo như loa thông báo trên máy bay, tuyết ở Thụy Điển lại bắt đầu rơi, chỉ là lúc này đã yếu hơn, chúng tôi thật sự rất may mắn.

Trước khi làm thủ tục hải quan, tôi lại nhận được một phần “quà tặng” khác. Thôi được rồi, tôi tạm gọi nó là “quà tặng” vì trên thực tế, đó là một tấm bản đồ kỳ lạ. Nói một cách chính xác thì tấm bản đồ này không phải do tôi phát hiện ra mà là do một nhân viên hải quan ở Stockholm tìm giúp. Nó bị gấp theo kích thước một miếng đậu phụ khô và được kẹp giữa sổ hộ chiếu của tôi. Tuy rằng tôi không tin rằng có ai chạm vào đồ của mình

nhưng thực sự đã chứng minh rằng đồ đạc của tôi đã bị xâm phạm. Lúc qua quầy đăng kiểm, tôi vội vàng đưa hộ chiếu cho nhân viên qua ô cửa kính, một nữ nhân viên với làn da hồng hào đã lật qua lật lại, dễ dàng lấy cuống vé máy bay cùng tấm bản đồ từ bên trong ra giao cho tôi.

Bản đồ được vẽ hết sức dễ thương, thậm chí tôi còn cảm thấy đây là một tác phẩm của một đứa trẻ. Người đó đem sân bay vẽ thành một chiếc máy bay, mỗi ngã rẽ sẽ được kí hiệu bằng một củ khoai tây tượng trưng cho cửa hàng khoai tây chiên hoặc một con gà tượng trưng cho siêu thị. Nét vẽ không những sinh động mà người bạn họa sĩ nhỏ này còn tô thêm những màu sắc vô cùng đáng yêu. Điểm không được hoàn hảo đó chính là kĩ năng phối màu của bé chưa được tốt, bé tô màu lam cho cây thông Noel và chiếc mũi của chuột Mickey được tô màu đỏ.

Vừa ra sân bay, tôi kéo chặt quần áo quanh người. Tuyết quá lớn.

Bầu trời tối sẫm như được che bởi một tấm màn chocolate đen khổng lồ và dày đặc tới mức dường như không gì có thể làm nó tan chảy được, không khí ẩm ướt từ khắp bốn phía chui vào trong cổ. Tuyết rơi xuống trên lông mi, rơi vào mũi, rơi vào giữa hai vành môi, ngay cả khi đầu đã cúi thật thấp nó vẫn có thể sà tới đập trên vành tai khiến con người ta bất ngờ bị cái lạnh lẽo tập kích.

Tôi trùm mũ của áo khoác lên, nhanh chóng dấu tay vào trong túi áo. Cái này mà gọi là tuyết đã rơi ít hơn sao? Ít cái con khi ý.

Trước khi tới, tôi chỉ biết rằng nơi này rất lạnh, có tuyết rơi nhưng quả thực tôi không có chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón nhận tình trạng khủng bố của thời tiết nơi đây. Theo như tôi được biết, hiện tại đã khoảng hơn sáu giờ sáng, trời hẳn đã phải tờ mờ sáng nhưng ở đây lại không hề có một chút màu sắc nào, giống như cả thành phố vẫn chìm đắm trong giấc ngủ nặng nề giữa đêm, hoàn toàn chưa thức tỉnh.

Tấm bản đồ này đã giúp tôi rất nhiều, ít nhất tôi không bị lúng túng ở nơi đường không mông quạnh, không một bóng người này, cũng chẳng cần phải ngồi ở sân bay chờ đợi taxi, có quý mới biết lúc nào nó mới xuất hiện. Dựa theo chỉ dẫn của tấm bản đồ, tôi đi lên tàu ở sân bay, di chuyển tới trung tâm thành phố, sau khi xuống, đi bộ qua hai ba con phố, tôi đã có thể tự tìm tới khách sạn.

Tôi lượn lờ mấy vòng ở một chỗ ngã tư, sau đó đã hiểu, tất cả các hòm thư ở Thụy Điển đều có màu vàng. Vừa nãy khi cầm tấm bản đồ, tôi cứ chăm chăm đi tìm một hòm thư màu xanh lục, kết quả chỉ thấy toàn màu vàng. Có lẽ là do đứa bé ngốc nghếch vẽ bức hình này đã đảo màu sắc. Càng xem tranh này tôi lại càng cảm thấy kì lạ, đến cùng là ai vẽ ra một tấm bản đồ hoạt hình như thế này, là ai đã bỏ nó vào trong hộ chiếu của tôi đây? Còn một vấn đề nữa, tại sao màu tô trên hình đều sai, chẳng lẽ đây cũng là tin tức gì đó muốn nhắn cho tôi?

Người gác cửa giúp tôi mở cửa kính khách sạn. Nếu như bên ngoài có thể coi như một hầm băng lạnh lẽo thì bên trong này là mùa xuân ấm áp.

Áo khoác tôi cởi ra cũng được nhân viên khuân hành lý mang đi, đặt trên một chiếc xe đẩy nhỏ loại phổ biến ở các khách sạn, sau đó trực tiếp đưa tôi tới phòng. Thủ tục đăng kí nhận phòng của tôi cũng đã được làm đầy đủ từ trước, ba con số cuối cùng của số phòng chính là sinh nhật của tôi – 610. Tất cả... thật quá trùng hợp.

Tôi đặt hành lý xuống, chuẩn bị tắm rửa.

Ngâm mình trong bồn tắm lớn ấm áp, tôi không muốn nghĩ về bất cứ điều gì. Sau một giờ, khi tôi bò ra từ bồn tắm thì nghe được tiếng gõ cửa.

“Ms. Gu, room service” (Cô Cố, dịch vụ phòng đã đến)

Tôi kinh ngạc mở cửa, nhân viên phục vụ đẩy một chiếc xe tiến vào gian phòng, salad, gà tây, bánh pudding Giáng sinh, còn có cả rượu vang đỏ. Thời khắc tươi đẹp nhất chính là lúc tôi nghe được nhân viên phục vụ nói không cần trả tiền, đã có người thanh toán. Mới sáng sớm ai lại đi ăn bữa chính thế này, lẽ nào đây là bữa tối hôm qua? Tôi hào phóng cho anh ta một chút tiền boa, với tôi mà nói, số tiền cơm tiết kiệm được sau khi trừ đi chút tiền boa này thì vẫn còn lãi chán.

Tôi ăn uống no say, để một đầu tóc ẩm xem ti vi. Nghiêng người sang bên này, ngả thân sang bên nọ, hai mí mắt nhú lại, chẳng bao lâu tôi đã chìm vào giấc ngủ, cái này nhất định là do lệch múi giờ...

Từ khi tôi đi làm, đến tối đi ngủ cũng chưa bao giờ nằm mơ, cuộc sống mỗi ngày bận rộn gần chết, ăn ngon ngủ tốt, bên người lại có thêm một đám động vật nhỏ kề cận không rời. Không ngờ được rằng giường lớn mềm mại ở khách sạn năm sao lại quyến rũ được bệnh cũ của tôi tái phát. Không nói tới việc lạ giường, tôi còn mơ một giấc mơ, hết giấc này tới giấc khác.

Tôi mơ thấy mình bị trói lại, rồi bị ai đó vứt vào trong một chiếc tủ lạnh lớn có ba cánh bằng bìa carton, lại còn có người công khai đưa tôi ra ngoài. Bạn thử nói xem giấc mơ này nên gọi là gì? Nằm mơ thì cũng nên ra dáng một chút chứ, như là làm tổng thống Mỹ chẳng hạn, nếu không thì cũng phải ôm đầy trai đẹp, như vậy mới gọi là mơ. Dù ở trong mơ, tôi cũng phải lắc đầu khinh bỉ bản thân.

Cú va chạm này không nặng lắm, tôi bị ném vào một cái gì đó, không đau, vậy nhưng...

Đây-là-một-cái-hộp!

Tôi vội vàng mở mắt ra, tuy rằng không thể xác định được đây có phải là một chiếc tủ lạnh có ba cánh làm từ bìa carton hay không nhưng tôi có thể khẳng định nó là một chiếc thùng carton, từ bên trong nhìn ra thì nó có kích thước tương tự với một chiếc tủ lạnh ba cánh, có lẽ còn lớn hơn một chút. Phía trên mũi tôi có mấy lỗ nhỏ để thông khí. Tôi có thể cảm giác được mình đang ở bên ngoài, ngay sau đó liên tiếp hắt xì mười mấy cái. Quần áo trên người tôi... trên người tôi hoàn toàn không mặc gì ngoại trừ một chiếc khăn tắm lớn. Chỉ là tôi vẫn không hiểu được tại sao mình lại ở trong một chiếc hộp giấy mà không thấy lạnh, ngẩng đầu nhìn đỉnh hộp thì thấy còn có máy sưởi. Đây cũng không giống như chuyện gì đáng sợ cho lắm, mà nó lại càng giống như ...càng giống như...một trò đùa dai.

Quần áo của tôi đặt ngay bên chân. Tôi cũng mặc kệ việc trong thùng carton tay chân hoạt động khó khăn, lập tức tìm một phương án nhanh chóng nhất để mặc đồ, lại mặc ngược mà chính bản thân cũng hoàn toàn không biết. Sau đó tôi nghe thấy tiếng chuông báo động, tiếng người ồn ã và cả tiếng nói chuyện bàn tán của một nhóm người. Thùng carton bỗng nhiên bị phá vỡ, tôi bị vây quanh dưới ánh sáng chói lóa của đèn pin, tuy rằng quần áo trên người lúc này cũng không ít nhưng tôi vẫn bị lạnh tới mức hà hơi lên tay. Xung quanh có không ít người, tôi đang ở chỗ nào đây...

Tòa thị chính Stockholm!

Tôi đã xem giới thiệu về nó qua một tờ rơi trên máy bay. Tôi ngồi ở trên bãi cỏ trước tòa thị chính Stockholm, bốn phía ngoại trừ đội cảnh vệ còn có người dân vây quanh xem. Mặt mũi tôi hôm nay lại được biết đến rộng rãi, có lẽ dòng tít trên trang nhất của tất cả các tờ báo chiều nay sẽ có hình bóng của tôi. Là ai vậy, kẻ thiếu đạo đức nào lại thả tôi ở một nơi phong thủy tốt thế này. Rốt cuộc là ai vậy!

Tôi mất hai giờ hai mươi sáu phút để giải thích tình huống trong sở cảnh sát. Xét từ tất cả các bằng chứng mà họ điều tra được bao gồm cả video giám sát ở khách sạn cùng lời khai của các nhân chứng, tôi là một người bị hại vô tội. Cuối cùng ở trước bữa tối, bọn họ vô cùng nhân từ tạm giữ hộ chiếu của tôi, sau đó thả tôi ra ngoài.

Tôi vốn định quay lại khách sạn thế nhưng không thể nuốt trôi được cục tức này. Tôi cảm thấy có ai đó trong bóng tối đang coi mình như trứng gà nhỏ để đùa giỡn, kéo tôi ngàn dặm xa xôi từ nhà tới đây chẳng lẽ chính là muốn nhìn tôi bị mất mặt hay sao? Loại phong cách này tại sao lại giống như...giống như... Thôi quên đi, tốt nhất là tôi không nên đoán mò, thà giết lầm một ngàn người xấu cũng không nên nghi ngờ oan uổng cho một người tốt.

Tôi quay lại phía trước cửa tòa thị chính Stockholm. Lần này tôi cũng không dám ngồi trên bãi cỏ, bùn đất ở đó lạnh như vậy, không phải là chỗ dành cho người ngồi. Chỉ là cảnh quan ở nơi này thật đẹp, những tảng băng trôi nổi trên mặt hồ Mälaren^[7], bức tượng cô gái xinh đẹp bên hồ như một vũ công, tư thế đẹp đẽ của nàng giống như đang nhảy múa trong tuyết, khiến tôi không thể nhận rõ được là nàng hay là tuyết đang chuyển động.

[7] Hồ Mälare (thỉnh thoảng được gọi là Hồ Malar bằng tiếng Anh trong lịch sử) là hồ lớn thứ ba của Thụy Điển, sau các hồ Vänern và Vättern. Nguồn gốc của tên Mälaren bắt nguồn từ tiếng Na Uy cổ nghĩa là viên sỏi.

Những bức tường gạch đỏ đã phai màu, nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được hơi thở trang nghiêm, cả đỉnh tháp nhọn màu vàng của tòa thị chính cũng bị giấu trong tuyết, chỉ lộ ra chút xíu khiến người ta không có cách nào ngắm nhìn trọn vẹn. Đây là một vẻ xa hoa ẩn hiện giống như khóe miệng khẽ cong lên của nàng Mona Lisa, tựa như đang cười lại tựa như không. Nếu không phải giữa trời tuyết lớn này, sợ là khó mà thấy được.

Có sáu bảy học sinh đeo cặp sách, tay nắm tay xếp thành hàng hát một bài ca địa phương. Tôi cảm thấy bài hát thật êm tai, bèn nhờ họ giúp tôi viết lại.

Utan stjärnorna

Vad skulled det bli av oss dä?

...

Där alla själar hare n plats^[8].

[8]Bài hát “Utan (Stjärnorna)” Tạm dịch là “Nếu không có những vì sao”, một bài của Basshunter, một nam ca sĩ nổi tiếng Thụy Điển.

Tôi chạy tới bên đường, tìm một nhân viên cửa tiệm cà phê biết tiếng Anh giúp tôi dịch lời bài hát, sau đó tôi lại tự mình dịch từ tiếng Anh sang tiếng Trung.

Nếu như không có những vì sao,

Thì chúng ta sẽ thế nào đây nhỉ?

Nếu bầu trời thiếu vắng vầng dương,

Làm thế nào tôi ngủ yên cho được?

...

Bởi vì chúng ta không thể quên.

Rằng những vì sao vẫn đang tồn tại.

Sống giống ta, tại một thế giới hoàn toàn khác.

Thế giới của cảm xúc, nơi các linh hồn cư ngụ.

Trên thiên đường, tại cung điện những giấc mơ sinh tồn.

Giữa những hàng chữ đầy ý thơ đẹp đẽ dường như còn có một chút tư tưởng biện chứng của Đạo gia. Đáng tiếc, trời sinh tôi vốn là một kẻ chỉ biết nửa vời, cái gì cũng chỉ hiểu một chút.

Đám trẻ ca hát lại quay trở lại, đưa bé trai cầm đầu chừng mười ba mười bốn tuổi, trên mặt đầy những vết tàn nhan nhỏ màu cà phê, nhú mào trông cũng rất đáng yêu. Cậu bé thấy tôi, sau khi đánh giá kỹ một chút, liền vội vã nhét cho tôi một chiếc túi giấy màu da bò, sau đó lại nắm tay dẫn “đội ngũ” của mình rời đi.

Trong túi lại có một tấm thiệp mời ăn tối.

“Wedholms Fisk”^[9], tôi khó khăn lắm mới đọc được tên nhà hàng này, dĩ nhiên, nó quá xa lạ đối với tôi. Tôi cầm tấm thiệp mời, do dự không biết phải làm sao, chẳng còn cách nào khác, tôi lại phải mặt dày tới hỏi thăm mấy người nhân viên trong tiệm cà phê. May mắn những người này không chỉ thân thiện lại còn kiên nhẫn, giúp tôi giải thích cặn kẽ. Bọn họ nói đây là nhà hàng hải sản nổi tiếng nhất Thụy Điển, được đặt tên theo họ của bếp trưởng – Bengt Wedholm. Bọn họ chỉ cho tôi vị trí của nhà hàng trên tấm bản đồ, thậm chí trước lúc rời đi còn chúc tôi một buổi tối tốt lành.

[9] Một nhà hàng nổi tiếng với các món cá tại số 17, Nybrokajen, Stockholm. Nó được thành lập bởi Bengt Wedholm vào năm 1985 nhưng đã bị phá sản năm 2006.

Cũng phải nói rõ một chút, tôi tới đây tuyệt đối không phải là do tôi thèm ăn hay đói bụng, ven đường chỗ nào cũng có cửa tiệm bánh mì, còn có cả những chiếc bánh ngọt vô cùng hấp dẫn và gà nướng. Tôi chỉ nghĩ một điều, nếu như đối phương đã nhiệt tình mời mọc như vậy chắc chắn tối nay sẽ có người ra gặp tôi. Chỉ cần tìm được người biết đâu tôi có thể biết chút thông tin về địa điểm hiện tại của Lí Triết và Tiết Duy Lạc. Đó là trên lý thuyết, ít nhất trên lý thuyết sẽ là như vậy.

Bàn ăn được dùng tên của tôi để đặt trước, người phục vụ trực tiếp đưa tôi tới một chiếc bàn vuông hai chỗ ngồi.

Tôi cởi áo khoác nhìn xung quanh, người mời tôi vẫn không tới. Tôi lấy lại bình tĩnh, thẳng thắn ngồi xuống, gọi một cốc nước chanh ấm. Người phục vụ chu đáo đưa cho tôi một cuốn thực đơn, sau đó dùng tiếng Anh hỏi tôi muốn ăn gì? Tôi nhìn vào hình ảnh gọi một đĩa sò biển cùng trứng cá hồi, giá cả có thể nói là phải chăng, ngay cả khi đối phương không tới thì tôi cũng có thể chi trả được. Có điều tôi vẫn lịch sự nói với họ đợi một lát nữa hãy mang lên, tôi còn đang chờ một người.

Tám giờ mười bảy phút, tôi tay trái cầm dao, tay phải dùng nĩa, hưởng thụ món sò biển của mình. Thật sự tôi không quen chờ đợi, cho dù đối phương có tới hay không, tôi đều thuyết phục bản thân tự ăn trước.

Cuối cùng là một ly cà phê, tôi gọi một ly cà phê sữa không đường.

“Độp độp”, có người vỗ bờ vai của tôi hai lần!

Tôi cho rằng là người phục vụ mang cà phê lên, dùng giọng điệu không vui vẻ nói: “Xin cứ đặt xuống là được”. Theo bản năng tôi nghiêng đầu, lập

tức phát hiện ra trên vai mình có một thứ bột phấn màu trắng, sau đó lại ngửi thấy mùi thuốc thí nghiệm hóa học, phản ứng đầu tiên của tôi là mê hồn tán trong phim cổ trang! Nó không hề thơm lại còn có mùi khiến người ta buồn nôn. Những thứ tôi vừa ăn lại bắt đầu đảo lộn trong dạ dày, nhưng tôi không nôn ra được. Bất cẩn để bị tấn công cho nên tôi thấy khá hoảng loạn, tuy vậy, tôi vẫn có thể nhìn rõ người bên cạnh, cô ta đi một đôi giày cao gót đỏ tươi, người đàn bà ác độc như bọ cạp từng muốn khiến tôi chết đuối, “Đường Lâm!”.

Tôi lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lấy khăn tay phủi sạch đồng bột phấn trên vai.

Đường đại tiểu thư mặc một chiếc áo khoác màu đỏ, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế đối diện như không hề có chuyện gì xảy ra. Túi xách của chị ta màu đen, nhãn hiệu cụ thể là gì tôi cũng không nhìn ra, chỉ có điều giá cả chắc chắn không rẻ.

Tôi cảm tức nhìn chị ta, “Chị vừa vỗ cái gì vào tôi?”.

Chị ta khinh bỉ liếc mắt nhìn tôi, “Một chút phấn trang điểm trên tay thôi, còn có thể là cái gì? Tôi cũng không phải là đám người đập hoa¹”.

[10] “Phách hoa đàng” theo như lời truyền bên Trung Quốc là một nhóm người chuyên lấy một loại thuốc để trong khăn tay hoặc vỗ vai người khác, người bị vỗ sẽ trở nên mơ hồ và hoàn toàn phục tùng họ.

Chị ta cúi đầu nhìn thực đơn, cà phê của tôi cũng được mang lên.

Tôi vẫn còn lo lắng vì đám bột phấn trên vai. Chị ta nói là phấn trang điểm nhưng tôi không tin, không biết đó là thứ gì. Tôi nói muốn đi WC, ở phòng rửa tay dùng nước sạch rửa rất lâu, xác định trên người mình hoàn toàn không còn chút bột phấn nào mới thấy yên tâm phần nào. Lần trước

tôi bị bọn họ bắt đã bị mất hết mặt mũi, lần này tôi cũng không muốn giẫm lên vết xe đổ.

Tôi đánh thêm một chút phấn hồng lên gò má, che giấu khuôn mặt xám trắng, quay lại trước tấm gương để chỉnh trang lại, sau đó mới quay trở về chỗ ngồi.

Món Salad tôm của Đường Lâm đã được bưng lên, chị ta nhã nhặn giơ nĩa lên ăn, “Cô không cần sốt sắng như vậy”.

“Nào có.” Tôi chợt dạ nở nụ cười, sắc mặt tôi lúc này có phải khó coi hơn quý hay không chính bản thân tôi cũng không biết.

Người đàn bà điên Đường Lâm này biểu hiện còn có lịch sự hơn tôi, “Cô cảm thấy cảnh tuyệt nơi này thế nào?”.

“Chị tìm tôi chỉ là để nói chuyện thời tiết hay là cảnh quan thôi à?” Tôi cúi đầu uống một hớp cà phê.

“Đây là lời mở đầu của người Bắc Âu.” Chị ta cầm khăn giấy thấm môi, móng tay đỏ như máu làm cho món ăn kia như thể trắng bệch.

“Nếu vậy, lời mở đầu cũng đã có rồi, cuối cùng thì chị muốn nói cái gì?”

“Điều này, chúng ta vẫn nên chuyển sang một chỗ khác nói chuyện sẽ ổn hơn.”

“Tôi thấy chỗ này rất tốt.” Nhà hàng này rất nổi tiếng, càng nhiều người càng an toàn, dĩ nhiên là tôi thích nơi này.

Tôi luôn cảm thấy mùi bột phấn khi này đã phá hủy toàn bộ khứu giác và vị giác của mình. Hiện tại tôi ăn cái gì cũng cảm thấy tràn đầy một thứ mùi

này, ví dụ như ly cà phê vừa rồi. Hương vị của nó vốn dĩ phải đắng, nhưng khi tôi nuốt vào miệng cũng chỉ thấy một mùi mốc khó diễn tả được bằng lời. Thôi quên đi, không uống nữa.

Đường Lâm nói, “Tôi còn chưa chúc mừng cô, chớp mắt đã được thừa kế một món tài sản lớn như vậy”.

“Vẫn còn chưa sang tên.” Tôi cẩn thận lắc đầu, đôi mắt không hề rời khỏi khuôn mặt của chị ta. Tôi không sợ chị ta chút nào, chỉ là tôi không hiểu loại tình cảm nào có thể khiến một người phụ nữ tài giỏi như Đường Lâm có thể làm ra một loạt những sự việc khiến người ta cảm phẫn như vậy. Đó là do quá yêu Tiết Duy Lạc hay sao? Nếu quả thực như vậy thì tôi nghĩ thứ tình yêu này đúng là không bình thường.

“Duy Lạc nói anh ta yêu cô.”

“Hả?” May mắn tôi không làm rơi chén cà phê trước mặt. Không thể nào, Tiết Duy Lạc thực sự đã nói như vậy?

Đường Lâm cũng không có hứng thú với sự kinh ngạc của tôi, thậm chí ngay cả mí mắt chị ta cũng không thèm nhấc lên, tự mình vắt nước cốt chanh lên thịt tôm. Chị ta dùng bộ móng tay đỏ như máu của mình miết vào vỏ chanh xanh lục, chỉ ăn một đĩa salad nhưng chị ta lại giống như đang đối phó với hàng trăm kẻ thù, tuyệt đối không buông tha dù chỉ một chút.

Tôi thật sự không biết nên nói tiếp đề tài vừa rồi như thế nào. Tôi hối hận vì mình đã vội vã vào chủ đề luôn như vậy. Thật ra tôi có thể phí phạm một chút thời gian vào cảnh quan cùng thời tiết, như vậy không khí cũng sẽ không nặng nề như lúc này mà tôi lại bắt đầu thấy nóng bức, nóng tới đổ mồ hôi.

Điện thoại di động của tôi vang lên mấy hồi, đợi tới khi tôi cuống quýt lấy ra xem thì đối phương đã ngắt.

Trên điện thoại di động còn lưu lại một tin nhắn, nội dung như sau: “Cô gái ngu ngốc này, ai cho em uống cà phê?”. Khẩu khí này...chẳng cần hỏi cũng biết là ai. Cà phê...cà phê làm sao? Tôi liếc mắt nhìn cốc cà phê. Lẽ nào? Bên trong đó? Sau đó tôi nhìn khắp xung quanh, tôi không biết anh trốn ở chỗ nào nhưng lại có thể quan sát cẩn thận và rõ ràng mọi cử động của mình như vậy.

Động tác trên tay của Đường Lâm bỗng nhiên dừng lại, dùng một giọng điệu gần như mê man mà nghi hoặc, còn có sự oán vô cùng hỏi tôi: “Cô thật sự tin rằng Duy Lạc sẽ quên chị cô mà yêu cô sao?”.

Lúc này tôi nên lắc đầu hay gật đầu? Nếu như tôi là người ngớ ngẩn thì Đường Lâm cũng không tốt hơn tôi là bao nhiêu. Nói lại thì Quyên Tử cũng thật hạnh phúc, đã qua nhiều năm như vậy mà vẫn còn có những người đàn ông, đàn bà si tình như chúng tôi vì chị mà đau lòng.

“Tôi không biết.”

“Cái gì cô cũng không biết.”

“Hừ, chị nói cho tôi biết Lí Triết có ở đây hay không?”

“Cô thật là một người tham lam.”

“Anh ta là bạn của tôi.” Vì là bạn nên tôi có thể giúp, thậm chí không để ý tới mạng sống của mình.

Đường Lâm ngậm miệng không nói nữa mà chỉ chuyên chú ăn bữa tối của chị ta. Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ôi, trời mưa.

“Tôi không tin đó là sự thật.” Dưới tình huống không có tôi phụ họa, Đường Lâm lại tiếp tục đề tài không mấy vui vẻ này, “Đó đúng là chuyện cười, cô nói cho tôi nghe xem, cô có cái gì tốt? Tại sao anh ta lại yêu cô?”.

Chị ta không ngừng làm phiền khiến cho tôi thấy tức giận, nói ra lời chị ta không thích nghe nhất, “Tôi chẳng có cái gì tốt, ngoại trừ bề ngoài giống như Quyên Tử, đúng không?” Tôi nghĩ, đáp án trong lòng chị ta cũng là như vậy.

“Cô...”

Người đi chân đất vĩnh viễn không sợ người đi giày, sự thật chính là như vậy. Tôi càng lưu manh vô lại, chị ta cũng chỉ có thể thu lại sự hung hăng, kiêu ngạo của mình.

Chị ta ném tiền, xách túi lên, “Đi”.

Chị ta muốn đi, tôi chưa chắc đã muốn theo. Đường đại tiểu thư còn chưa hiểu được rằng, chân tôi không mọc trên người chị ta.

Chương 12

Bài điệu ca cuối cùng

Điều tôi muốn biết nhất chính là tin tức của Lí Triết, tôi đổi sang giọng khàn trầm hơn khi nói chuyện với chị ta, “Nói cho tôi biết, đến cùng thì chị muốn cái gì?”. Đây chính là thủ đoạn tôi quen dùng từ khi còn bé, giọng nói của tôi và Quyên Tử cơ bản không giống nhau, nhưng tôi có thể giả giọng của chị.

Ngày trước, khi bắt chước giọng của chị, tôi nhận được khá nhiều lợi ích, như là gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm lớp tôi xin nghỉ học vì ốm hoặc đôi khi cũng có thể lừa gạt bố mẹ tôi. Có một lần, tôi muốn gọi đám bạn đi chơi bèn giả giọng Quyên Tử gọi điện thoại về nhà, nói với mẹ là hai chị em chúng tôi đang cùng ôn bài trên thư viện, mẹ tôi tin ngay. Nếu như không phải hôm đó Quyên Tử về nhà sớm, thì tới tận bây giờ, trò lừa gạt của tôi vẫn sẽ không ai phát hiện.

Đường Lâm nhẹ nhàng buông tay, chiếc túi xách trực tiếp rơi xuống đất. Lúc chị ta cúi người nhặt lên, tay vẫn còn run run. Tôi thật không ngờ được rằng chị ta còn nhận ra giọng nói của Quyên Tử.

Hai chúng tôi mặc áo khoác rồi đi ra khỏi nhà hàng, nhìn chị ta hoảng hốt tôi cũng khá đặc ý. Tôi vừa định đi lên đặt câu hỏi lại phát hiện bậc thang lung lay mấy nhịp, xe taxi đi ngang qua đang lắc lư, dường như cả cột điện phía bên kia đường cũng đang lung lay. Nếu như đây không phải là do động đất thì chứng tỏ bản thân tôi có vấn đề. Vì cả người choáng váng vô cùng, tôi nhắm chặt mắt lại theo bản năng, sau đó bỗng nhớ tới tin nhắn vừa rồi, Cô gái ngu ngốc này, ai cho em uống cà phê?”

Chuyện đã tới nước này, cho dù tôi không ngừng kêu khổ thì cũng chẳng giải quyết được gì. Ly cà phê kia tôi chỉ uống một ngụm nhỏ! Chỉ có một ngụm! Tôi thử bám vào thứ gì đó bên người nhưng đầu óc quay cuồng, một bước cũng không đi nổi.

Tôi nghe thấy Đường Lâm nói: “Cô ta bị làm sao vậy?”. Lời này chắc chắn không phải là nói cho tôi nghe. Sau đó có một cánh tay đỡ tôi lên, tôi không đi, đối phương dùng sức đẩy tôi.

Tôi nghe thấy tiếng xe phanh kết lại, tôi bị ép lên xe, trong nháy mắt mùi vị của ghế da xông vào khoang mũi, sau đó tôi chìm trong trạng thái nửa

hôn mê. Bọn họ nói những gì, có những động tác nào, tôi đều biết, chỉ là không thể nào mở mắt ra cũng chẳng thể nào phản kháng.

“Đi đường nào? Qua cầu hay đường băng^[1]?”

[1] Con đường nhân tạo trên các bề mặt sông, hồ vào mùa đông ở các nước xứ lạnh gần Bắc Cực. Người ta dùng đất nước và một vài nguyên liệu khác để tạo nên những con đường này vào mỗi mùa lạnh.

“Đường băng, như vậy sẽ nhanh hơn”.

Âm thanh của người đàn ông này khá quen tai, nhưng tôi chẳng lạ lẫm gì với bầu không khí khiến người ta lo sợ này. Tôi ngửi được mùi thuốc lá trên người hắn ta, có thể khẳng định đây không phải là người mà tôi quen biết.

Nghe qua giọng nói, người tài xế là dân bản xứ, ông ta nhắc đi nhắc lại nhiều lần địa danh kỳ quái “Norrtälje”. Tấm vé màu nâu hiện lên trong đầu tôi.

Norrtälje...

Norrtälje...

Tôi chỉ biết Thụy Điển còn được gọi là quốc gia ngàn đảo. Lúc đầu tôi cũng không rõ Norrtälje là tên một con đường hay một địa danh. Nhưng nếu như người lái xe này có thể đi tới Norrtälje, như vậy nó nhất định là tên của một nơi nào đó. Có ai đó đã nói giữa mùa đông, giao thông qua lại giữa các hòn đảo đều dựa vào cầu nổi cùng đường băng, như vậy có lẽ nào Norrtälje là tên một hòn đảo nhỏ? Suy đoán này không phải không có khả năng đúng. Tôi cố gắng mở mắt ra, từ lúc bắt đầu thử nghiệm tới cuối cùng

đều thất bại. Tôi nghi ngờ bản thân có khuynh hướng thích bị hành hạ, có vẻ như mỗi lần gặp phải chuyện ngoài ý muốn như thế này đều là do tôi tự chuốc lấy.

Nhiệt độ trong xe khiến lòng bàn tay tôi chảy mồ hôi. Trò chơi này tôi đã chơi được quá lâu, tới mức mất kiên nhẫn. Mỗi một lần tôi đều biết mình rất nhỏ bé, nhưng mỗi một quá trình nhận thức đều khiến cho tôi gần như tan vỡ. Đường Lâm cùng người đàn ông kia đều không nói gì nữa, điều duy nhất đáng an ủi chính là cảm giác mê man kia cuối cùng cũng dần dần biến mất.

Tôi mở mắt, sợ hãi kêu ra thành tiếng “Đùa... Đùa cái gì vậy!”

Dĩ nhiên đây cũng không phải là trò đùa giỡn, cũng chẳng có ai kiên nhẫn đùa với tôi. Người đàn ông trung niên bên cạnh tôi cắt một kiểu tóc vô cùng ngắn gọn, còn có thể nhìn thấy hai con mắt đen thui. Tôi nhận ra ông ta, Trương Viễn Quang, bố của Trương Tiểu Sơn. Hẳn là tôi nhìn nhầm rồi, lẽ ra giờ ông ta phải ở trong tù chứ.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng ép mình bình tĩnh lại. Tôi nghĩ kỹ lại, tòa án định tội Trương Viễn Quang không nặng lắm, hành động lúc đó của ông ta đối với tôi cũng không tạo thành thương tổn gì, hơn nữa lúc đó ông ta là gia quyến của người chết, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, trong nỗi đau mất mát mới hồ đồ gây ra chuyện. Cân nhắc những nhân tố này, tòa án có thể sẽ suy xét giảm nhẹ mức án cho ông ta. Việc hoãn thời gian thi hành án hoặc miễn khởi tố đều có khả năng xảy ra. Tôi cùng với mẹ chỉ biết ông ta đã bị bắt, nhưng có bị phạt hay không, phán xét thế nào thì chúng tôi hoàn toàn không rõ ràng.

Trương Viễn Quang mặc trên người một chiếc áo khoác màu xám đen, trên mặt có một vết thương. Dường như ông ta rất mệt mỏi, không ngừng xoa mặt. Nếu như Đường Lâm là loại tội phạm IQ cao, nham hiểm và giả

dối thì Trương Viễn Quang một trăm phần trăm là kẻ liều mạng không hơn. Giọt mưa đã biến thành những hạt đá nhỏ đánh vào cửa xe từ bốn phương tám hướng, tôi chỉ hi vọng mưa đá có thể mạnh hơn một chút.

Xe cộ trên đường băng đã xảy ra chút trục trặc, tạm thời dừng một chỗ chờ cứu viện. Có một vài tài xế đã không kịp đợi, chặn xe cộ qua lại với hi vọng có thể mượn tạm bình ắc quy. Tài xế lái chiếc xe này của chúng tôi cũng là một người tốt bụng. Ông ta định chuẩn bị đỗ xe lại để giúp đỡ hai mẹ con đang xin trợ giúp giữa trời tuyết, nhưng bởi vì một tiếng quát của Trương Viễn Quang mà từ bỏ ý nghĩ đó đi.

Trong miệng người tài xế đang làu bàu, nói lung tung giống như đang chửi rủa. May mắn chúng tôi không hiểu, mặc cho ông ta mắng. Ý của ông ta tất cả mọi người đều hiểu, nhất định là đang trách cứ mấy người Trung Quốc này vô nhân đạo, không biết giúp đỡ người khác. Nếu người tài xế này biết tôi bị ép buộc lên xe, không biết ông ta sẽ nghĩ thế nào? Tự trách chính mình không thể báo cảnh sát sớm hơn một chút sao?

Đường tới Norrtälje lúc bắt đầu vốn là 1 con đường băng rộng rãi, bốn chiếc xe đi song song cũng không thành vấn đề. Dần dần mặt đường ngày càng hẹp hơn, tuyết đọng ven đường ngày một dày, như nuốt dần bề mặt đường vào một thế cục bầy sấn, cho tới cuối cùng, chỉ còn độ rộng đủ cho một chiếc xe nhỏ đi qua. May mắn hiện tại đang là lúc nửa đêm, xe cộ không có mấy, chỉ có mỗi chiếc xe này của chúng tôi bật đèn sáng trưng, chạy chậm chậm trên con đường băng đầy tuyết đọng.

Người tài xế bắt đầu hùng hổ, có điều tôi đoán lần này là do đường sá khiến người ta buồn nôn.

Tiếng sấm nổi lên, sương mù từng đợt, tầng sau còn dày đặc hơn tầng trước. Đèn pha trước xe bị sương mù nuốt chửng, từng tắc một, tầm nhìn lúc này không được đến hai mươi mét. Chiếc xe di chuyển một cách khó

khăn trên đường băng, xóc kính khủng. Đường Lâm có vẻ không được khỏe, nói với tài xế mở một khe nhỏ trên cửa kính phía sau để thông khí. Chỉ còn tôi ngồi thẳng tắp, không chút buồn ngủ nào.

Rạng sáng ngày hai mươi tư, rốt cuộc chúng tôi đến Norrtälje.

Người tài xế vui vẻ chỉ vào cột mốc đường cho chúng tôi xem, ra hiệu hiện tại đã tới địa giới Norrtälje. Nhưng cũng chỉ có một mình ông ta vui vẻ, Đường Lâm đã ngủ, Trương Viễn Quang trưng ra bộ mặt u ám, còn tôi lại thấp thỏm bất an.

Tôi suy nghĩ làm thế nào để ra hiệu cho người tài xế, đến khi chúng tôi đi rồi ông ta cũng có thể phát hiện ra được. Đầu ngón tay của tôi mở túi áo ra từ từ lục lọi, nếu như tôi nhớ không lầm, bên trong còn có một thỏi son môi.

Sau mười phút, Trương Viễn Quang nói cho tài xế dừng xe tại đầu một con đường lên núi.

Sương mù hòa cùng mây đen bao phủ bầu trời của thị trấn nhỏ này. Một tia chớp đánh xuống từ bầu trời phía bắc, kéo theo phía sau là một trận sấm rền. Tôi cảm thấy sấm sét giữa tiết trời đông này thật hiếm thấy, bình thường chỉ mùa hè mới có. Chỉ có điều đây có phải là đặc điểm khí hậu của Thụy Điển hay không thì tôi cũng không rõ lắm. Có lẽ trong thị trấn nhỏ này cũng có người sinh sống, chỉ có điều dân cư thưa thớt, thường thường cứ cách một con đường mới có một hộ gia đình.

Trương Viễn Quang đánh thức Đường Lâm, ba người chúng tôi cất bước đi trong màn sương dày đặc. Không khí buổi sớm của Norrtälje thiếu đi chút ngọt lành mà thay vào đó là sự lạnh lẽo thê lương xâm nhập vào khoang mũi tôi. Càng đi lên cao, sương mù càng mỏng dần, tầm nhìn xa cũng từ từ tăng lên. Mới đi không được bao lâu, Đường Lâm đã muốn dừng

lại nghỉ ngơi một chút. Chúng tôi ngồi ở ven đường hít thở không khí, ngoại trừ nhiệt độ đang phập phồng nơi lồng ngực, tôi chỉ cảm thấy trời đất đều bị đông cứng lại.

Tại phần trung gian ngăn cách hai quả núi chỉ có băng tuyết trắng xóa khiến con người ta tuyệt vọng, còn thêm một đường dây cáp sắt trụ lúi và nặng trĩu. Chúng tôi vô cùng vất vả mới thoát khỏi sương mù thì nơi này lại nổi gió lớn, chấm dứt thời gian nghỉ ngơi, chúng tôi lại nhắm vào hướng có cáp treo mà tiến lên. Tôi không thể không đội mũ vào đồng thời cố gắng che miệng và nhắm mắt lại. Gió nơi này quả thực là hành hạ con người, bụi bặm tung bay lại không thể tản đi, từng lớp bụi bặm lại trôi nổi nơi tầng trời thấp khiến người ta lại cảm thấy nghẹt thở.

Trương Viễn Quang kéo tay tôi, giống hệt như ngày đó ông ta lôi tôi tới nhà xác. Lực tay ông ta rất lớn, cảm giác tay bị siết rất đau. Tôi tức giận hất tay, chỉ có điều động tác dư thừa này hoàn toàn phí công vô ích. Vì khống chế tôi, phạm vi hành động của Trương Viễn quang cũng gia tăng tương đương, một vài đồ vật rơi ra từ trong túi quần: Một chuỗi chìa khóa, một chiếc ví màu đen, một bức ảnh gia đình đã ố vàng. Trong hình, Trương Tiểu Sơn cười trông rất hiền hòa, khuôn mặt hai bố con rất giống nhau. Có thể đối với tôi mà nói, ông ta là một kẻ liều mạng, là một kẻ xấu hung ác cùng cực. Vậy nhưng đối với Trương Tiểu sơn - người đã chết kia thì ông ta có lẽ là một người cha hiền lành.

Tôi vốn không biết rằng mình còn có thể hiểu được tâm tình của người cha, đặc biệt là ở trong tình huống nguy cấp thế này, tôi còn có cảm giác hổ thẹn với Trương Viễn Quang. Tôi hận Quyên Tử, tôi hận chị. Nếu như chị không chết thì liệu có phải Trương Tiểu Sơn cũng sẽ không phải chết, còn có Hà Tĩnh, Ngô Dao, những con người này cho dù là tốt hay xấu đều sống trong thế giới nhỏ bé của chính mình! Nếu không phải là tôi.....

Mọi việc đều cần có một cái kết. Tôi mệt mỏi, bầu trời của tôi ở phương nào?.

Cuối đường cáp treo là đầu một con đường lát gạch, hai chân của tôi không có chỗ đặt, chỉ có thể bước từng bước đi về phía trước. Con đường này quá gồ ghề, tôi cảm thấy đây không còn là đường đi nữa, mà là núi đao biển băng dẫn tới cánh cửa địa ngục. Tôi bước thấp bước cao mà đi, chỉ có thể nghe tiếng thở dốc của bản thân trong bầu không khí đầy cuồng phong gầm thét. Đường Lâm ở sau lưng chúng tôi la lên một tiếng “Ai da”, tôi quay đầu lại nhìn, chị ta đang ôm cổ chân giống như là bị thương.

Trương Viễn Quang lớn tiếng quát “Đi nhanh lên, đi mau, sắp tới rồi”.

Tôi cho rằng Trương Viễn Quang sẽ dìu Đường Lâm, nhưng không, ông ta dùng tất cả sức lực để tóm lấy cánh tay tôi. Thật ra ông ta cũng không cần lo lắng, tôi không đi đâu được, tôi còn có thể đi nơi nào đây chứ?

Rốt cuộc, hình dáng ngôi nhà phía đằng xa cũng ngày một rõ ràng hơn. Không ngờ nổi là nơi này lại có một căn biệt thự nhỏ hai tầng xây bằng gạch đỏ, nóc nhà có hình lục giác. Thiết kế như vậy là để ngăn cho tuyết đọng ép vỡ mái nhà. Ánh sáng hắt ra từ song cửa sổ, còn có bóng người đi lại bên trong.

“Đùng đùng, đùng đùng đùng, đùng đùng.” Trương Viễn Quang dùng một loại tiết tấu cố định, ra sức đập vào ván cửa.

Có người ra mở cửa... Có người ra mở cửa.

Đến chính bản thân tôi cũng không biết là tiếng hô lên tên của người này được vang lên từ đoạn nào của dây thanh quản, “Đường Ba!”.

Tôi vẫn ích kỷ cho rằng Đường Ba thích mình. Tuy rằng cậu ta không thể trở thành người yêu của tôi nhưng trong lòng tôi, cậu ta vĩnh viễn là bạn tốt. Thật sự tôi luôn mong muốn như vậy. Nhưng tại sao Đường Ba cũng tham dự vào chuyện này, có phải cậu ta đã phản bội tình bạn bao năm giữa chúng tôi rồi không? Tôi không thể nghĩ ra, cũng không có cách nào nghĩ rõ.

Đường Ba vừa nghiêng đầu liếc nhìn tôi, cái đó có thể coi là đáp lại hay không?

Tôi cởi giày, cọ cọ mấy cái lên tấm thảm ở trước cửa rồi mới vào nhà. Tiết Duy Lạc đang nằm trên ghế sa lông nghịch điện thoại di động, anh nghiêng người nói với cái điện thoại, "Thật ngốc, haizz".

Trương Viễn Quang đẩy tôi, tôi lảo đảo đứng tại giữa phòng khách.

Một tấm vải đen trùm kín bốn phía một cái bàn dài. Trên bàn có di ảnh của Trương Tiểu Sơn, Hà Tĩnh, Ngô Dao cùng lư hương, hoa tươi và hoa quả bày hai bên. Kiểu bày không Trung không Tây này tuy nhìn khó coi, nhưng tôi vẫn có thể lập tức nhận ra đây là linh vị được bố trí cho người chết. Đáng sợ nhất chính là trước bức ảnh của Trương Tiểu Sơn còn đặt hộp tro cốt của hắn. Chiếc hộp hình chữ nhật màu nâu này khiến cho từng lỗ chân lông của tôi đều dựng lên. Bên ngoài chiếc hộp được chạm khắc tiên hạc từng bách, nước sơn mài bóng loáng, giống như mỗi ngày đều được ai đó lau chùi mấy trăm lần.

Linh đường...

Hủ tro cốt...

Tôi nghe được tiếng ván gỗ bị giẫm lên bèn xoay mặt nhìn về phía đầu cầu thang. Chỉ có điều tiết tấu của âm thanh này rất chậm, đợi tới một lúc

lâu sau, tôi mới nhìn thấy một người đứng trên cầu thang lầu dưới. Đó là....

“Ai tới vậy?”

“Bác sĩ Lí!”

“Phi Phi? Là em sao?” Anh ta nghiêng đầu dùng sức lắng nghe dường như muốn nghe rõ xem có phải là tiếng của tôi hay không.

“Mắt của anh... làm sao lại...?” Tôi cũng sắp khóc.

“Chẳng phải tôi đã nói em không nên đến đây sao! Em không nên tới đây!”

Lí Triết tức giận, lò mò đi về phía trước, tôi vội chạy lên ôm chặt lấy anh ta.

Xung quanh đôi mắt của Lí Triết là một thứ cao màu vàng như nghệ, có lẽ là bôi một thứ thuốc mỡ nào đó, bịt kín toàn bộ đôi mắt, nhưng ngay đến cả một miếng gạc họ cũng không cho anh ta dùng. Những thứ thuốc mỡ kia bị bám đầy tro bụi hỗn hợp lại với nhau, vừa nhìn cũng thấy được nó bắn tới nường nào. Từ ngày đầu tiên quen biết với Lí Triết cho tới nay, anh ta vẫn luôn chỉnh chu sạch sẽ. Anh ta là bác sĩ Lí ôn hòa, nhã nhặn, là người đàn ông tuyệt vời trong phòng bếp, anh ta làm chuyện gì cũng có trật tự, quần áo trên người trước giờ luôn luôn sạch sẽ không một nếp nhăn.

Tôi thực sự tức giận! Tại sao bọn họ có thể đối xử với anh ta như vậy? Cho dù anh ta đã nói gì, làm gì, tại sao bọn họ có thể đối xử như vậy với một bệnh nhân.

Tôi nói “Đi, chúng ta đi khám bệnh”.

Đường Ba dỗ tôi, “Phi Phi, bây giờ không phải là lúc em có thể muốn làm gì thì làm đâu!”.

Toàn bộ cơn giận dữ của tôi đều trút về phía cậu ta, “Đường Ba, anh còn có phải là con người nữa không, anh ta bệnh ra nông nổi này, các người còn giam anh ta làm cái gì? Đường Ba, trước giờ tôi tin tưởng anh như vậy, tại sao anh có thể biến thành...”.

Tôi còn chưa dứt lời, Trương Viễn Quang đã tặng cho tôi một cái tát như trời giáng.

Đùng!

Cảm giác nóng rực lan trên mặt tôi.

Nếu như bạo lực có thể giải quyết được mọi vấn đề, vậy thì thế giới này sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Đường Ba nhảy lên, “Lão già họ Trương kia, tại sao ông lại đánh em gái tôi, ông nói rõ ràng cho tôi”.

Lí Triết dò tới bên cạnh tôi, “Em thế nào?”

Chỉ có Tiết Duy Lạc vẫn đang nghịch điện thoại của mình, giống như mọi chuyện nơi này chẳng hề liên quan tới anh.

Đường Lâm nói: “Đường Ba câm miệng lại! Cô ta là em gái nào của mày, tao mới là chị ruột của mày! Tại sao mày không qua xem chân của chị mày một chút”.

Tôi cố gắng không để ý tới đau đớn, kéo tay Lí Triết nói, “Đã xảy ra chuyện gì với mắt của anh? Anh biết phương pháp xử lý không, anh nói đi

để tôi làm”. Dù sao tôi cũng là một nhân viên y tế, cho dù trị bệnh cho người hay cho chó, tôi nghĩ trong những tình huống khẩn cấp vẫn có thể hiểu được những phương pháp này.

“Vô dụng thôi, Phi Phi. Vô dụng. Em lên lầu với anh, anh có chuyện muốn nói”.

Độ rộng của chiếc cầu thang gỗ nhỏ này chỉ đủ cho một người đi lên, Lí Triết lò dò dẫn đường trước. Đầu óc của tôi rất loạn, cho dù có cả ngàn vạn manh mối muốn suy nghĩ thì hiện tại chỉ còn duy nhất một mục tiêu, làm sao để cứu Lí Triết ra ngoài. Tôi có thể trốn đi hay không chỉ là thứ yếu, chỉ cần có Tiết Duy Lạc ở đây, tôi đi hay ở đều không thành vấn đề. Đừng có nhìn dáng vẻ sống dở chết dở hiện tại của anh mà nhầm, cảm giác như anh luôn có biện pháp để thoát ra khỏi cảnh khốn cùng, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Đôi mắt của bác sĩ Lí không biết đã bị bệnh bao lâu, còn có thể cứu chữa hay không, nơi này lại không có trang thiết bị chữa bệnh nào, nhất định anh ta phải thoát khỏi nơi đây, tiếp nhận điều trị.

Gian phòng bọn họ sắp xếp cho Lí Triết chỉ có thể đặt được một chiếc giường đơn rộng 70 centimet cùng một chiếc bàn để máy tính xách tay, ngay cả tủ quần áo cũng không có. Máy tính xách tay vẫn để mở, bên cạnh bàn có một chiếc máy tính bảng. Cửa sổ anh ta mở ra vẫn là QQ thường dùng để nói chuyện với tôi. Tôi nhìn mặt trên có một đoạn dài tin nhắn, nhưng tất cả mấy thứ này đều đã chậm.

Trong ba tháng này, căn bản là tôi chưa từng đăng nhập vào phần mềm này. Máy tính trong cơ quan chỉ dùng để gõ đơn thuốc, ngay cả QQ cũng không được cài. Tuy ở nhà cũng có máy tính nhưng khi tôi đi làm về cũng đã mười một mười hai giờ, có hôm ngủ tại bệnh viện. Vào những ngày nghỉ hiếm hoi, hoặc là tôi sẽ nằm nhà xem ti vi cả ngày, hoặc là hẹn bạn bè đi ăn. Cho dù là vào lúc nhận hay gửi thư từ, tôi đều không mở QQ. Đó là lỗi

của tôi. Tôi không nghĩ rằng, ngoại trừ gửi thư, Lí Triết còn dùng những phương thức khác liên lạc với mình.

Tôi hồi hận vỗ đầu mình, không trách được Tiết Duy Lạc nói tôi ngốc, tôi đã ngu hết thuốc chữa rồi.

Lí Triết bắt chuyện, tôi ngồi xuống, hai má của anh ta hõm sâu, sắc mặt còn vàng hơn thuốc mỡ bôi trên mắt. Thật sự tôi không dám nhìn thẳng vào mặt anh ta.

“Phi Phi, tại sao em lại không nói chuyện?”.

“Đôi mắt của anh...”

“Không có chuyện gì, em mau nói tại sao em lại đến đây.”

Tôi đem những chuyện sau khi hai đứa tách ra khỏi Singapore kể tóm tắt lại cho Lí Triết, bao gồm cả ngày hôm đó, tôi cầm phần thư từ chối tiếp nhận gia sản kia tới tìm anh ta.

Lí Triết lắc đầu, “May mắn còn chưa kí, chưa kí là tốt rồi”.

Tôi sửng sờ “Chẳng phải lúc đó anh đã ra sức thuyết phục tôi kí tên sao?”.

“Khi đó anh... Aizzz...” Lí Triết vẫn là người mà tôi quen thuộc, yêu sạch sẽ. Anh ta cố gắng dùng tay vuốt lên cổ áo, cảm giác như khi ở trước mặt tôi, anh ta lại càng chú ý tới dáng vẻ của mình hơn.

“Khi đó anh chỉ hi vọng em nhường nhịn cho yên chuyện, vì vậy mới khuyên em từ bỏ khoản tài sản kia. Nhưng anh thực sự không nghĩ rằng bọn họ sẽ xuống tay trước với em.”

Mũi đau xót, tôi gật đầu “Vâng”

Lí Triết gật đầu nói lại cho tôi những chuyện mà anh ta biết.

Ngày đó, sau khi chúng tôi chia tay ở Singapore, anh ta quay lại khách sạn chờ tin tức của tôi. Tục ngữ có câu “Trời muốn đổ mưa, cô gái phải lập gia đình”. Đúng là không may, Lí Triết có thói quen tắt máy trước khi đi ngủ, khiến tôi chờ cả sáng sớm hôm đó, cho tới khi anh ta thức dậy, nhận được tin nhắn thì tôi đã sớm bị mấy người đàn ông họ Ngô mang đi. Lí Triết lo lắng bèn vội vã báo cảnh sát, lại nghe được cảnh sát nói một giờ trước đã có người tới báo án rồi. Cái này không cần phải hỏi, người kia chính là Tiết Duy Lạc. Anh ta chờ ở khách sạn tới gần nửa đêm cũng không nhận được bất cứ tin tức nào của tôi, lại đi suốt đêm lên cục cảnh sát hỏi thăm mới biết tôi đã được giải cứu thành công và đưa đến bệnh viện.

Tôi hỏi anh ta “Bó lan Vanda trước cửa phòng bệnh của tôi là anh đặt đúng không?”

Lí Triết gật đầu. Vậy tại sao lúc đó anh ta lại không đi vào, sợ tôi trách móc anh ta hay sao? Làm sao tôi có thể trách anh ta được chứ.

Lí Triết giúp tôi tìm người nhà họ Ngô để hòa giải, hi vọng bọn họ sẽ không gây sự với tôi, thậm chí anh ta còn nói với người nhà họ Ngô rằng tôi đã đáp ứng kí thư từ bỏ quyền thừa kế tài sản. Nhưng đối phương không tin, chẳng những vậy còn dùng lời lẽ nặng nề độc ác với anh ta, cuối cùng còn động thủ đánh người, may mắn anh ta bị thương không nặng.

Lần thứ hai Lí Triết tới bệnh viện thăm tôi thì không ngờ tôi đã xuất viện. Nhân viên trong đó cũng không biết tôi đã về nước hay đi tới đâu. Anh không thể làm gì khác hơn là đi hỏi Yến Tử.

Tôi hỏi: “Anh gặp được Yến Tử sao?”

“Không có. Lúc anh tới thì cô ấy đi học”

Nhưng khi ở dưới nhà của Yến Tử, anh ta gặp được Tiết Duy Lạc. Duy Lạc nói cho anh ta tôi mất tích, có thể là bị người nhà họ Ngô đưa đi, có phải là đi ra nước ngoài hay không anh ta cũng không đoán được. Lí Triết không hề nghi ngờ, lại tìm tới người nhà họ Ngô lần thứ hai. Chỉ là lần này vận khí của anh ta không được tốt như lần trước, ma xui quỷ khiến như thế nào lại bị lừa tới Thụy Điển.

Tôi còn chưa kịp nghe hết đã đứng thẳng người lên.

Tiết Duy Lạc anh được lắm!

Lí Triết không giữ được tôi, tôi tức điên lên vội vàng đi xuống lầu. Tiết Duy Lạc vẫn còn nằm ườn trên ghế sa lông, nghịch chiếc điện thoại di động chết tiệt kia.

“Anh đứng lên cho tôi, nói rõ ràng!”

“Phi Phi, tôi thấy giọng em như một con bò cái, rất có tinh thần”.

Nếu thật sự là một con bò cái thì tôi sẽ dùng móng đè chết anh ngay lập tức. “Tôi không có đùa giỡn với anh.”

Có lẽ Đường Ba không thể nhịn được nữa, bèn kéo tôi ra nói: “Cố Phi Phi, em chú ý một chút, em không phải chủ nhân ngôi nhà này”.

Tôi nói: “Tôi mặc kệ, tôi muốn anh ta cho tôi một câu trả lời”.

Trương Viễn Quang khoanh tay nhìn tất cả chúng tôi, cảm giác như ông ta không thèm quan tâm, khoe miệng mang theo một nụ cười châm chọc, đứng xem chúng tôi đấu đá nội bộ.

Tiết Duy Lạc uể oải ngồi dậy, cất điện thoại di động vào trong túi áo, “Phi Phi, tới khi nào thì em mới có thể sửa được cái tính nóng nảy này đi, chưa biết rõ điều gì đã làm âm lên. Người ta chưa tới Hoàng Hà thì chưa bỏ ý định, còn em thì đã đến Hoàng Hà rồi mà vẫn còn muốn nhảy xuống”.

[2] Câu ngạn ngữ của Trung Quốc, ý nói chưa tới phút cuối chưa thôi, nếu chưa tới mức không còn đường để đi thì chưa chịu hết hi vọng.

“Anh nói rõ cho tôi, tại sao lại lừa bác sĩ Lí tới nơi này, có phải đôi mắt của anh ta là do anh hại ra nông nỗi này không?”

“Hừ, tôi nói em sẽ tin sao?”. Tiết Duy Lạc bĩu môi.

“Thế nào? Là tôi!”

Trương Viễn Quang bỗng nhiên mở miệng. Ông ta từng bước đi tới, nhìn chăm chăm vào mắt tôi đe dọa: “Cô có tin không, nếu cô còn tiếp tục nói thêm một câu thôi thì tôi sẽ khiến cô giống như hăn ta”.

Tôi vẫn còn không dám tin mình là một người xấu tính như vậy, hăn ta càng ác độc tôi càng muốn đối nghịch lại. Tuy rằng tôi biết mình không đấu lại Trương Viễn Quang nhưng trong lòng vẫn không phục, hai con mắt trợn tròn lên còn lớn hơn tiền đồng.

Tiết Duy Lạc kéo tôi, “Em làm loạn cái gì, ngoan ngoãn một chút”. Sắc mặt anh ta âm trầm, giọng điệu nói chuyện giống như dỗ dành một đứa trẻ ba tuổi.

“Buông tay ra! Con trai ông ta, Trương Tiểu Sơn, là hản tự nhảy lầu mà chết được không, liên quan gì tới tôi, tại sao ông ta lại muốn trút giận lên chúng ta. Còn có bác sĩ Lí nữa, anh ta chẳng liên quan gì tới chuyện này, bắn đại bác cũng không tới, các người đều điên rồi! Điên hết rồi!”

Tôi không cố tình nhắc lại cái chết của Trương Tiểu Sơn, nhưng thật sự tôi không nhịn được. Nếu như người đã chết cố tình quấy nhiễu tới người còn sống, xáo trộn cuộc sống của chúng tôi thì quá đáng lắm rồi! Ba người bọn họ đã chết, dù có mặt ở đây cũng chỉ là mấy tấm hình cùng một hộp tro cốt, bọn họ có tư cách gì để hạn chế tự do của chúng tôi?

“Phỉ Phỉ!”

Đường Ba đứng nghiêng sang để chặn Trương Viễn Quang.

Cùng lúc đó, Tiết Duy Lạc nắm cánh tay tôi kéo lên lầu, nhìn bộ dáng của bọn họ dường như đều rất sợ hãi, giống như chỉ cần chạm một giây thôi, Trương Viễn Quang có thể xé xác tôi ra. Tôi bị đẩy mạnh vào một gian phòng khác trên lầu, Duy Lạc khóa cửa lại, trong phòng trải một tấm thảm màu đỏ sậm, chính giữa là một chiếc giường đôi. Căn phòng này cũng rất nhỏ, vậy nhưng so với phòng của Lí Triết nó còn có thêm một chiếc tủ cùng một chiếc sofa nhỏ.

Cơn giận của tôi càng tăng lên, còn đang định nói gì nữa thì bị Duy Lạc che miệng lại, “Tôi nghi ngờ rằng cuối cùng trong đầu em có chứa cái được gọi là não hay không vậy? Em yên lặng một chút cho tôi, ngay lập tức! Lập tức! Yên lặng lại cho tôi!”.

Tôi nhỏ giọng hơn một chút, “Vậy tại sao anh lại lừa bác sĩ Lí? Anh còn hại anh ta thành như vậy? Uống công tôi yêu anh như thế...”

“Phi Phi? Nhìn vẻ mặt của em lúc này như một con thỏ muốn cắn người”. Giọng nói của anh dịu dàng như nước, ngồi cạnh xoa tóc tôi giống như anh đã từng làm với Tây Tây ngày trước.

Tôi nghiêm túc né tránh, “Anh khiến tôi rất thất vọng”.

“Ồ? Thì ra em vẫn còn kỳ vọng vào tôi?”

Tôi vớ lấy bình nước khoáng ở trên mặt bàn, vặn nắp chai ra uống một ngụm lớn. Gian phòng này của Tiết Duy Lạc giống như một cái nhà kho, anh cũng không phải là chuột, sao còn dự trữ đồ ăn cơ chứ. Chỉ riêng nước khoáng thôi đã có hai thùng, còn có thêm một số loại thực phẩm giống như bánh bích quy.

Anh đi tới trước cửa sổ, hé mở rèm cửa. Sau khi trận cuồng phong kia qua đi thì mưa đá lại đột kích. Tôi cảm thấy những hạt băng tròn tròn kia phải lớn như nắp chai nước ngọt có ga, đập vào cửa kính vang lên những tiếng đùng đùng, âm thanh này còn đáng sợ hơn nhiều so với lúc ngồi trong xe. Thật ra mưa đá thế này vốn không nên xảy ra trong mùa đông. Thôi được rồi, tôi chỉ có thể giải thích là kiến thức của tôi về thời tiết Bắc Âu rất hạn hẹp, có lẽ là do dòng khí đối lưu ở nơi này tương đối mãnh liệt.

Duy Lạc lấy thuốc ra nhưng vẫn không vội đốt ngay, “Phi Phi, em không vui hay sao? Rốt cuộc chúng ta đã tới nơi này”.

Vui vẻ? Có quỷ mới vui nổi. Tôi không biết chỗ này có thứ gì đáng để mình vui được, là những tấm bài vị đáng để tôi vui vẻ hay do đôi mắt của Lí Triết đáng để cho tôi cảm thấy vui vẻ? “Không! Chẳng có chuyện gì ở nơi này đáng cho tôi thấy vui vẻ cả”.

“Tôi nghe nói em rất hân hoan, nhất là lúc uống ly cà phê kia.”

“Làm sao anh biết?”

Tiết Duy Lạc kéo tôi đến xem, điện thoại di động của anh ta có mấy ngàn tin nhắn, một ít trong đó có liên quan tới tôi, ví dụ như tôi đang ăn gì, gặp gỡ Đường Lâm, Đường Lâm thả thuốc trong ly cà phê của tôi... Mỗi tin nhắn đều là báo cáo một thông tin nào đó. Nói như vậy, ở ngoài kia vẫn có người của Tiết Duy Lạc núp trong bóng tối nhìn tôi chăm chăm.

Tôi chỉ những tin nhắn ở giữa có tiêu đề màu xanh lam hỏi, “Đây là?”

“Tin tức thời tiết. Ồ? Em dẫn cảnh sát tới?”

Tôi đầu tiên là sửng sờ, sau đó dán mắt vào ô của kính nhìn ra xung quanh phía ngoài. Cách đó không xa có một chiếc máy bay trực thăng đang lượn quanh ở tầng thấp, bên dưới núi có rất nhiều cảnh sát tập kết. Tôi đặc ý cười nhếch mép. Tại chỗ ngồi trắng như tuyết trên taxi, tôi đã dùng son môi để lại kí hiệu “SOS” - tín hiệu cầu cứu mà cả thế giới này đều biết.

Tôi sung sướng khoa tay múa chân, “Quá tốt rồi, Duy Lạc! Chúng ta có thể thoát ra ngoài”.

Tiết Duy Lạc dựa lại gần, dán sát vào phía sau lưng, hai tay tự nhiên ôm lấy eo tôi. Anh hạ rèm cửa thấp hơn nữa để đảm bảo không có ai bên ngoài có thể nhìn thấy chúng tôi. Hơi thở nóng bỏng của anh theo viền cổ áo tiến vào trong cổ khiến tôi tê ngứa. Dù cho trong lòng tôi có cả trăm ngàn bất mãn nhưng bị anh ôm như vậy tôi cũng quên đi một nửa.

Anh nhìn một lúc rồi mới dán sát vào tôi, thong thả nói: “Theo tôi thấy, chuyện có khả năng sẽ không dễ dàng như vậy”.

Trương Viễn Quang cùng Đường Ba mang theo hai bao lớn gì đó vội vàng chạy thật nhanh ra ngoài, bọn họ quay lưng lại nên chúng tôi cũng

không biết họ đang mân mê gì trong tuyết. Hai người họ đang đào bới chỗ tảng đá cố định đường dây cáp treo, tuyết bị đào lên chất đống cao hơn đầu người. Ở trong đó rốt cuộc còn có cái gì tôi cũng không thấy rõ, nếu như chỉ nhìn vào bề ngoài phán đoán nó có vẻ giống với một gói đồ da màu đen, lại thấy bọn họ quay người lại, công thêm một chiếc bao đen lớn đặt ở phía trên. Hai người này đi tới đi lui vài chuyển, dồn tuyết bốn phía che lấp, chặn lại, giẫm giẫm vài cái, xong xuôi mới quay vào trong nhà.

“Duy Lạc, anh xem bọn họ.... Ồ, ông ta đang chọn cái gì kìa!”

“Chờ một chút em sẽ biết ngay thôi”.

Tôi từng nghe qua một câu chuyện cười liên quan tới cảnh sát Châu Âu, nó như thế này: Nếu như sở cảnh sát tan tầm vào bốn giờ rưỡi, như vậy có thể nói cho dù lúc đang đuổi bắt tội phạm, bọn họ chỉ đuổi tới bốn giờ hai mươi lăm phút, chừa lại cho mình năm phút để uống nước thay quần áo. Người Trung Quốc chúng tôi nói, Hoàng Đế không vội thái giám đã gấp. Tôi nhìn thấy những người cảnh sát ngoài cửa sổ đều rất nhã nhặn. Bọn họ bỏ ra nửa tiếng để đeo dây an toàn, lại chi thêm nửa tiếng đứng đợi trong gió. Ôi trời, tôi không thể hiểu nổi tại sao tốc độ của họ có thể chậm như vậy, chậm tới mức tôi đã mất sạch kiên nhẫn, đập đầu vào ghế sofa.

“Đây là thứ cảnh sát gì thế a a a ...” Tôi tay dẫm chân đá loạn vào sofa để trút giận, lúc vô tình chạm vào một trang giấy nhỏ, bên trên cho ghi chép số lượng một số loại thực phẩm “Nước x 48 bình, bánh bích quy...”.

Tôi vứt trang giấy sang một bên, tiếp tục giận dỗi.

Duy Lạc gọi tôi, “Mau đến xem”

Tôi cho rằng có gì tiến triển vội vàng chạy tới. Nhưng mấy người cảnh sát này lại bắt đầu rút đi... Làm ơn! Các vị đại ca, có ai đến giải thích cho

tôi, kí hiệu “SOS” có thể tùy tiện viết linh tinh được hay sao? Tôi nhìn thấy Đường Lâm cầm điện thoại đi ra cửa, dù không nghe rõ chị ta nói những gì nhưng qua vẻ mặt, tôi luôn cảm thấy được nhất định chị ta đang có âm mưu gì. Gọi điện thoại bình thường cần phải có vẻ mặt như vậy sao? Hơn nữa, thời tiết bên ngoài cũng không phải là trời trong nắng ấm, nếu chị ta chỉ gọi điện thoại thì sao lại chạy ra ngoài cửa.

Trực thăng đã bay đi, cảnh sát cũng rút lui. Tôi vốn định nhảy ra ngoài ngăn bọn họ lại nhưng bị Duy Lạc đè lại. Anh nói vẫn chưa tới thời điểm. Tôi hỏi anh cái gì gọi là thời điểm, anh cũng không nói. Coi như là tôi đã rõ ràng, trong mắt anh tôi vẫn chỉ là khán giả, tôi chỉ cần ngoan ngoãn ở một bên làm khán giả là được rồi. Trong kịch bản của anh nhất định sẽ không có đất diễn của tôi.

Cảnh sát cũng đã đi, tôi bực mình tới nhìn bác sĩ Lí. Tôi có ý muốn giúp anh ta tẩy sạch mỡ loang trên mặt, do cái không lại tôi nên cuối cùng anh ta cũng phải đồng ý. Ở chỗ này, một chút cồn sát trùng cũng không có, điều kiện không phải là thiếu thốn bình thường. Tôi hòa tan một viên thuốc giảm đau trong nước ấm, dùng băng gạc nhúng ào, rửa mặt sạch sẽ cho anh ta. Sau khi rửa xong mới biết hai mắt đã bị thũng lại, che lấp cả xương gò má. Tuy rằng không có những vết thương do dao nhưng nhất định là do bị người đánh gây tụ huyết ở bốn phía xung quanh viền mắt. Tôi phải hình dung như thế nào đây, là vô cùng thâm hiểm... Đúng vậy, vô cùng thâm hiểm. Bị thương tới như vậy mà bọn họ còn không cho anh ta đi khám bệnh, nếu bị nhiễm trùng chỉ sợ là ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi.

Trong phòng Lí Triết có một hộp cứu thương, bên trong có một số loại thuốc thường dùng như trị đau đầu vân vân... nhưng anh ta bị thương nặng như vậy, mấy thứ này vốn chẳng có tác dụng gì.

Tôi bối bối tìm tìm trong hộp thuốc, cố gắng lắm nhưng cũng chỉ thấy mấy loại hạ sốt giảm đau tán thành bột nhỏ rồi trộn lẫn với thuốc mắt mờ

tạo thành hỗn hợp rồi đắp cho Lí Triết. Tuy rằng như vậy trông càng đáng sợ nhưng tôi đã dùng băng gạc quấn lại, phòng ngừa bị nhiễm bẩn, nhiễm trùng. Tôi lại cầm mấy viên thuốc đưa cho anh ta uống.

Tôi hỏi: “Có đỡ hơn chút nào không?”.

Thật ra câu hỏi này cũng bằng thừa, với trình độ thuốc như thế này làm sao anh ta có thể thấy tốt hơn được chứ?

“Ừm.” Lí Triết đưa tay mò mẫm mép bàn, muốn đặt chiếc cốc trở lại, tôi vội vàng nhận lại từ tay anh ta.

Tôi trách, “Anh muốn làm chuyện gì thì cứ nói một tiếng, để tôi làm cho”.

Lí Triết cười điềm đạm, “Phi Phi, có phải em thật sự coi tôi là người tàn phế hay không?”.

“Không có! Không phải! Không phải như vậy... Ừ, anh nhớ lúc chân tôi bị thương không, chẳng phải lúc đó anh cũng chăm sóc tôi như vậy sao.”

“Phi Phi, đoạn thời gian đó là những tháng ngày vui vẻ nhất mà anh đã trải qua”.

Dĩ nhiên tôi hiểu ý anh ta nhưng lại không có cách nào nối tiếp câu nói này, chỉ có thể đứng dậy cầm lấy miếng vải lau bàn thật sạch sẽ, xếp gọn đồ trong hộp thuốc. Cho dù Lí Triết không nhìn thấy vẻ mặt của tôi nhưng anh ta thông minh như vậy nhất định có thể đoán ra tâm tư của tôi.

“Thật ra từ ngày đầu tiên nhìn thấy anh rể em thì anh đã biết mình thua. Cho dù anh có đối tốt với em bao nhiêu đi chăng nữa thì ngay từ lúc bắt đầu anh cũng đã thua triệt để. Khi em nhìn anh, trong ánh mắt em có thể có

cảm kích, có thể có do dự, nhưng những thứ dao động nhỏ bé ấy không đủ để trong lòng em có anh. Nhưng khi nhìn anh ta, đôi mắt em hoàn toàn khác. Phi Phi em biết không, trong mắt em có tình yêu.”

Đây không phải lần đầu tiên có người nhắc tới đề tài này, tôi cũng rất hiểu bản thân mình. Nhưng vào giờ phút này, khi chúng tôi đang ở nơi nguy hiểm, nghe Lí Triết nói ra những lời tâm sự này tôi thấy thật đau lòng.

Tôi kéo lấy bàn tay anh ta, đau lòng nói: “Đi ăn cơm đi, tôi đói rồi”.

Đêm Giáng sinh.

Người ta vẫn nói buổi tối trước đêm Giáng sinh, người nhà nên quây quần bên cây thông Noel hát thánh ca. Chỉ có điều đây là ngày lễ của nước ngoài, mà chúng tôi thì có thể làm cái gì chứ? Đừng nói là người nhà, chỗ này có mấy người được coi là tri kỷ của nhau?.

Cơm tối không phải do Đường Lâm, cũng chẳng phải Đường Ba làm, mà người mang thức ăn lên chính là Trương Viễn Quang. Món chính là gà tây quay bọc giấy bạc. Trong chiếc đĩa sứ trắng hình bầu dục đặt một con gà tây nặng hơn năm cân béo ngậy, dầu nhỏ giọt tí tách ở phần bụng. Tuy rằng có thể dễ dàng nhận ra đây là đồ ăn sẵn được bán ở siêu thị nhưng nó vẫn làm tôi kinh ngạc không thôi. Chẳng lẽ đây chính là bữa tiệc lớn đêm Giáng sinh của chúng tôi hay sao? Nhưng rõ ràng trên bàn ăn có bày cơm và các món ăn khác. Cái bàn tiệc kiểu không Trung không Tây này làm tôi khá bối rối. Nhưng mà tôi cũng chỉ có thể oán thầm trong bụng một lát, ở chỗ này có đồ ăn là tốt lắm rồi. Trương Viễn Quang lấy một chiếc bát nhỏ múc vào một ít thức ăn, bày trước bài vị của ba người kia, lại còn hết sức cung kính thấp thêm một nén hương.

Tôi không hề khách khí, gắp một vài món ăn thanh đạm vào bát của bác sĩ Lí trước. Mắt anh ta không nhìn thấy gì, không biết những ngày trước có

người nào ở đây giúp bác sĩ Lí gặp thức ăn hay không, nhưng nếu tôi đã tới thì về lý hay về tình đều nên chăm sóc cho anh ta thật tốt. Khẩu vị của Lí Triết rất kém, chỉ ăn qua loa vài đĩa, cả miếng thịt gà lớn cũng chưa hề động qua. Tôi múc cho anh ta một bát canh, anh ta cũng chỉ uống được non nửa. Nhưng mà tinh thần thì vẫn rất tốt, lúc ngồi trên bàn cơm nói vài câu chuyện phiếm. Mắt cá chân của Đường Lâm đã sưng to như nắm đấm. Đường Ba tìm chiếc khăn mặt gói mấy viên đá cho chị ta chườm chân.

Thật ra tôi rất muốn cười trên sự đau khổ của người khác để hù dọa chị ta, kiểu nói rằng có khả năng đã bị gãy xương, nhưng bị ánh mắt cảnh cáo của Duy Lạc ngăn lại. Tốt xấu gì hai người bọn họ cũng từng là vợ chồng sắp cưới một thời gian, vậy mà đối với vết thương ở chân của Đường Lâm, thái độ của anh ta vô cùng hờ hững, hoàn toàn chẳng quan tâm mà chỉ lo ăn cơm xem tin tức. Anh thật giống như một loại vật chất cách ly, không dẫn điện mà cũng chẳng truyền nhiệt.

Đường Lâm ném bát, đập bàn, “Triết Duy Lạc! Anh... Anh đừng có ngồi đó như người chết. Anh nói kết hôn thì kết hôn, anh nói chia tay thì chúng ta chia tay sao? Tôi nói cho anh biết, tôi không đồng ý!”.

Đường Ba khuyên chị ta, “Chị, với loại người như vậy thì chị có nói nữa cũng vô ích”.

Lí Triết lắc đầu, “Đều đã đến nước này, làm sao vẫn còn mù quáng u mê không chịu tỉnh”.

Đài khí tượng thủy văn lại thông báo một trận tuyết lớn chuẩn bị tới. Tiết Duy Lạc bưng bát xem tivi, hầu như đã quên ăn cơm. Từ lúc nào anh đã trở thành người đam mê xem dự báo thời tiết tới như vậy. Tôi vẫn cảm thấy, phương thức làm việc của anh hoàn toàn là nhất thời tự phát, không hề có tính logic, nhưng những gì anh làm luôn luôn đạt được kết quả trong phạm

vi tính toán. Lần này anh lại muốn làm ra chuyện oanh liệt nào nữa đây, tôi thật sự rất tò mò.

Trương Viễn Quang hỏi Đường Lâm: “Luật sư nói lúc nào thì tới thời điểm, làm sao chúng ta có thể lấy được ba trăm triệu kia”.

Nhất thời bầu không khí trong phòng khách như ngưng lại.

Dường như tất cả mọi người đều nghiêng tai chăm chú lắng nghe, chỉ có Tiết Duy Lạc vẫn ngồi xem dự báo thời tiết.

“Có khả năng phải chờ tới năm sau, ông cũng biết thời gian làm việc của người nước ngoài đấy.”

Trương Viễn Quang đập đôi đũa xuống bàn, nhưng không nói thêm một câu nào nữa. Tôi nghe mà mờ mịt, những người này tại sao lại có liên quan đến ba trăm triệu? Nếu là cướp thì cũng phải là người nhà họ Ngô tới cướp chứ, cuối cùng thì bọn họ muốn cái gì đây. Nhất là Đường Ba, người này tôi vốn hiểu rõ, cậu ta có tâm sự gì tất cả đều được viết hết trên cái bộ mặt đầy mụn nhọt kia. Cậu ta bưng bát cơm lên ăn mấy miếng rồi lại đặt đũa xuống một lúc, rồi lại cầm lên ăn. Cái cách ăn uống dông dài này hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ ngày thường của cậu ta. Chẳng lẽ cái kẻ trời có sập xuống cũng không thèm để ý này bây giờ cũng quan tâm tới ba trăm triệu kia. Trên thế giới này, ngoại trừ mấy đồng tiền dư bản ra thì chẳng lẽ không còn cái gì khác sao? Khi nào tìm được cơ hội, tôi nhất định phải nói chuyện với Đường Ba một chút. Tôi nhận định cậu ta không phải là người tham tài. Nói thẳng ra là tôi không cần ba trăm triệu này, của ai thì trả về cho người nấy, Đường Ba cũng không có tư cách chen vào đòi một phần.

Đài truyền hình ở nước ngoài không thường có những chương trình đặc biệt dành riêng cho Giáng sinh như ca múa, biểu diễn... Lúc này cũng chẳng có bản tin dự báo thời tiết cho Tiết Duy Lạc xem, trên ti vi chiếu đi

chiếu lại những tiết mục hợp xướng và một vài bài hát kinh điển quen thuộc. Trong số đó, cũng có không ít bài tôi có thể hát vài câu như: “All I want for Christmas is you”, “Last Christmas”, “We wish you a Merry Christmas”, “Jingle Bells”... Những bài hát này năm nào cũng được phát đi phát lại, cứ chuẩn bị tới lễ Giáng sinh thì đi tới góc ngách nào trên thế giới cũng có thể nghe mấy bài hát này.

Tôi vốn không có tâm tư ngời đây xem ca nhạc, dù sao đi nữa chúng tôi cũng không phải đang ăn cơm đoàn viên, dĩ nhiên không có nghĩa vụ phải cùng đón giao thừa. Nhưng Lí Triết lại muốn nghe không ngừng được, chỉ cần nhìn hai hàng lông mày vốn bị nhú chặt lại cũng được giãn ra khi nghe những giai điệu vui vẻ này.

“Phỉ Phỉ, trong những bài hát này, em thích bài nào nhất?”

“‘All I want for Christmas is you’ đi, bài hát này mang đậm chất trữ tình.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn có ‘Last Christmas’, mang một chút buồn thương.”

“Vậy bác sĩ Lí thì sao?”

“Bài nào anh cũng thích. Nhưng mà vẫn là bài hát ‘Silent night’ là hay nhất, nó khiến cho mọi sự kiêu ngạo và bốc đồng trở thành hư không.”

“Như vậy cũng không đúng, đâu phải tất cả mọi người đều có cái nhìn thông suốt.” Tôi hừ lạnh một tiếng, quét mắt nhìn những người khác ở đây. Vốn là như vậy, đây không phải là thời đại mà anh cao quý thì người khác cũng phải học theo. Bác sĩ Lí yên lặng gật đầu, mày mò tự thu thập bát đĩa

của mình. Tôi bị anh ta dọa sợ, vội vã tiếp nhận đồ từ trong tay anh ta, “Anh đang làm gì vậy?”.

“Rửa bát.”

“Anh có phải có đam mê bị tra tấn hay không vậy? Bây giờ anh ra nông nỗi này rồi mà còn đòi rửa?” Đều nói người đáng thương tất có chỗ đáng trách, tôi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Nếu như không rửa, ngày mai khi ăn cơm sẽ phải dùng bát bẩn.”

“Những người này đều có tay có chân...”

“Tôi không ngại ăn bẩn.” Triết Duy Lạc nói.

“Tôi cũng không”

“Tôi cũng không”

“Tôi cũng không có vấn đề.”

Được rồi, hóa ra ở chỗ này nếu không phải là người điên thì chính là quân vô lại. Tôi nói: “Tôi biết rồi, bác sĩ Lí, anh đừng động tay vào, để tôi đi rửa”.

Đường Ba lấy cây tăm xỉa răng, “Em gái à, em có biết anh thích em ở điểm gì không? Anh phát hiện trên người em luôn có một tia nghĩa khí giang hồ. Tuy rằng tính tổng lại từ trước tới giờ cũng không được vài lần, còn làm việc bừa bãi nhưng lại thích ra mặt giúp người khác. Anh không biết nên nói em là người có tâm địa tốt hay là người thiếu đầu óc đây?”

“Cô ấy là người tốt.”

“Cô ấy là người thiếu đầu óc.”

Thật sự tôi không thể nhin được nữa. Lí Triết và Tiết Duy Lạc đưa ra hai đáp án hoàn toàn khác nhau nhưng tôi lại cảm thấy, làm kẻ ba phải thiếu đầu óc cũng chẳng phải vấn đề gì quá lớn. Nhưng bọn họ nói đúng. Tôi vốn là người mạnh miệng lại dễ mềm lòng, làm việc không bao giờ suy nghĩ kỹ càng, hơn nữa còn là kẻ ba phải, thường làm người tốt ngu xuẩn, đôi khi còn mơ hồ động chạm tới ai cũng không tự biết. Đã không có bản lĩnh mà vẫn cứ thích ôm chuyện bao đồng. Nếu nói tới những chuyện sai lầm mà mẹ hay trách mắng tôi thì có khi còn dài hơn cả hiến pháp Mỹ. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, thì công việc rửa bát sau khi ăn xong cũng bị tôi vơ vào người. Chỉ là rửa mấy cái bát, cũng chẳng chết được, hơn nữa còn có thể vận động sau bữa ăn, quả là một việc hết sức vui vẻ.

“Ồn chết mất! Phỉ Phỉ. Cô ta vừa mới đến thì ở chỗ này mặt trời đã mọc ở phía Tây rồi hay sao? Có cái gì đây mà một lũ đàn ông vây quanh cô ta xun xoe.” Đường Lâm có vẻ không vừa ý với địa vị giang hồ của tôi lúc này. Ánh mắt độc địa của chị ta như một con dao sắc, chỉ hận không thể cắt đi vài miếng thịt trên người tôi.

“Nếu ghen tị thì chị cứ nói ra đi. Chị không nói làm sao tôi biết có người đang ghen chứ?”

Tay tôi dính đầy bọt xà phòng rửa bát nhưng vẫn không quên nói móc Đường Lâm một câu. Xỉa xói chị ta vẫn còn là khách khí chán, ai sợ chị ta chứ tôi thì không. Dĩ nhiên ý nghĩ này của tôi chính là biểu hiện của việc thiếu đầu óc, nhưng mà nếu tính theo số lượng thì ngu xuẩn một lần hay hai lần cũng không khác biệt gì nhiều. Đường Lâm căm tức nhìn tôi, tôi cũng trừng mắt nhìn lại chị ta. Hai chúng tôi như hai con chim công xòe đuôi, lại còn xù thêm lông cổ màu xanh lục.

Tiết Duy Lạc tổng kết lại: “Ai, đều thiếu đầu óc”.

Đường Ba và Trương Viễn Quang ngồi xì xào bàn tán tại một góc ghế sofa, bọn họ cao hứng nói chuyện lại còn không ngừng khoa chân múa tay. Tôi vừa lấy vải lau bát vừa thầm oán không biết bọn họ đang nói cái gì. Đến cùng là nhắc lại kỉ niệm về ba người kia hay là nói tới những thứ khác.

Lí Triết hỏi tôi: “Em rửa xong chưa? Sao không thấy nói lời nào”.

“Vẫn chưa đâu, tôi đang còn lau bát”.

“Ồ.”

Cho tới tận mười giờ đêm, chúng tôi vẫn còn ngồi trong phòng khách, có người ngồi xem ti vi, có người ngồi nói chuyện phiếm, còn có người như Tiết Duy Lạc nằm nhắm mắt nghỉ ngơi. Đường Lâm vẫn còn kêu đau. Xương của chị ta có bị gãy hay không thì tôi không biết, nhưng mắt cá chân đã sưng lên như cái bánh bao thịt, mà ngày càng tấy đỏ, xem ra tình hình đang chuyển biến xấu hơn.

Lí Triết giúp chị ta kiểm tra, chị ta đau tới rơi nước mắt.

“Có lẽ là bị gãy xương”.

“Không thể nào!”.

“Trương Viễn Quang, ông cũng không phải là bác sĩ, dựa vào cái gì mà ông nói không thể nào?”.

“Tôi tận mắt nhìn thấy cô ấy chỉ bị trật chân một cái.”

Lí Triết thở dài, “Tùy ông có tin hay không nhưng chỉ xoay một chút cũng có khả năng gây ra thương tích cho gân hoặc gãy xương”.

“Đợi sáng sớm ngày mai lại xem thế nào. Nếu vẫn còn sưng sẽ đưa đến bệnh viện.” Trương Viễn Quang đã quyết định.

Lại chờ thêm một lát, tôi xung phong đưa Lí Triết lên gác. Thật ra anh ta cũng đã quen với cấu trúc trong căn nhà này, đi tới chỗ nào trong lòng anh ta đều rõ. Tôi đỡ không phải vì sợ anh ta sẽ ngã chổng vó mà là giúp chính mình thêm an tâm.

Đến cửa phòng, Lí Triết nói: “Phỉ Phỉ, em cũng vào phòng đi, anh có lời muốn nói với em”.

“Ồ?” Tôi đưa tay đóng cửa lại.

“Em vẫn còn chưa biết kế hoạch của bọn họ đúng không?”.

“Kế hoạch gì? Có liên quan tới ba trăm triệu kia sao?”

“Ừ.”

“Những tên đầu heo đó còn có thể nghĩ được cái gì khác ngoài việc để tôi từ bỏ chúng.”

“Không phải. Nếu như em từ bỏ ba trăm triệu này thì nó vẫn sẽ là tiền của người nhà họ Ngô. Nhưng mà những người này muốn em thừa kế chỗ tài sản đó, rồi sau đó chuyển nhượng lại cho bọn họ.”

“Tôi đâu có gốc như vậy chứ”

“Bọn họ không sợ em phản đối. Còn nữa, bọn họ sẽ làm giỗ cho những người đã chết, muốn em quỳ gối trước mặt những người đã chết đó, chuyển tặng tài sản.”

“Nếu như tôi thật sự làm như vậy thì không phải là thiếu đầu óc mà là thiếu não”.

“Anh đã nói rồi, bọn họ không cho phép em từ chối.”

“Vậy anh cứ chờ xem.” Lúc này, lòng tôi rối như tơ vò. Nếu như bọn họ ép tôi phải quỳ xuống thì sao, nếu như bọn họ buộc tôi phải chuyển giao tài sản thì phải làm sao đây? Hiện tại tôi không thể nghĩ được bất cứ điều gì, cũng chỉ có thể đợi, chuyện đến đâu thì hay đến đó.

Lí Triết nói, giọng khàn khàn: “Ngoại trừ việc lừa em tới đây thì anh không biết mình còn giá trị lợi dụng nào khác không, có thể sau khi nhận được tiền họ sẽ giết người diệt khẩu... có khả năng gặp nguy hiểm không chỉ có anh mà còn cả em nữa, là chúng ta”.

“Tôi cũng đã nghĩ tới”.

“Em không cần phải sợ. Cho dù có phải chết anh cũng sẽ nghĩ cách đưa em ra ngoài”.

Môi của Lí Triết trắng bệch, bắt đầu từ viền mắt, cả khuôn mặt của anh ta đã sưng vù nhưng trong mắt tôi, anh ta vẫn đẹp trai như vậy. Cho dù khuôn mặt không dễ nhìn nhưng lời nói vẫn làm cho người ta cảm động.

“Bác sĩ Lí cũng đừng lo lắng, nhất định chúng ta sẽ cùng thoát khỏi đây.”

“Phi Phi, anh muốn nói cho em mọi chuyện liên quan tới chị gái em.” Không có dấu hiệu báo trước, Lí Triết nói ra một câu như vậy khiến tôi

hoảng hốt.

“Anh nói sao?”

“Phi Phi, anh sợ nếu tiếp tục giấu em thì sẽ không còn kịp nữa”. Mắt anh ta nhất định phải thấy đau lắm, trên bàn có một bình thuốc giảm đau, Lí Triết quen tay dò tìm lấy một viên để uống.

“Mùa hè năm đó, Ngô Dao hẹn anh đi leo núi Cô Nương. Nhóm tổng cộng có bốn người, anh, Ngô Dao, Trương Tiểu Sơn và Đường Lâm, dĩ nhiên sau đó em đều biết những người này. Bọn anh chơi dưới chân núi mấy ngày, sau đó liền mang theo mấy thứ vào sâu trong núi cắm trại. Lúc đó nhóm người bọn anh hoàn toàn là khách du lịch phổ thông, không biết nhiều kiến thức leo núi, không giống bọn em đều trang bị đầy đủ. Ngày đầu tiên vào trong rừng, thời tiết cực kỳ đẹp, bọn anh cắm trại trên bãi cỏ, nghe chim hót ve kêu hết sức vui vẻ. Đó là lần đầu tiên bọn anh có được trải nghiệm thú vị như vậy, tất cả mọi người đều rất hưng phấn nên nhất trí ở lại thêm mấy ngày. Nếu như không phải bọn anh chỉ lo ham chơi thì chắc cũng sẽ không có những chuyện về sau”.

Anh nói những lời này tôi đều đã biết. Tôi chỉ hiếu kỳ về những chuyện phát sinh sau đó.

“Sau đó bọn anh càng đi càng xa, cho tới lúc nước và lương khô sắp hết mới quyết định xuống núi.”

“Nhưng, đã quá muộn.”

“Đúng vậy, đã quá muộn”

“Bọn anh gặp phải sương mù dày đặc, càng đáng sợ hơn là không thể tìm được đường ra ngoài mà vẫn vòng đi vòng lại mấy con đường nhỏ.”

“Sau đó... các anh gặp được Quyên Tử?”

“Bọn anh ở trong núi, sử dụng gần hết lương thực, nước cũng không hẳn là thiếu, có thể uống tạm nước suối, dù cho có bắn một chút cũng có thể uống được. Đáng sợ nhất chính là mưa. Mưa tối tăm mặt mũi không ngừng được. Lúc đó bốn người bọn anh chỉ tìm được một hốc đá tránh mưa, ngay cả một hang động cũng không có.”

Tôi cũng đã trải qua những ngày tháng tương tự, vừa lạnh vừa đói, ngay cả một mái ngói che trên đỉnh đầu cũng không có. Dĩ nhiên tôi có thể hiểu được bọn họ sống cũng không dễ dàng gì, nhưng không thể lấy những khó khăn đó ra làm lý do hại chết Quyên Tử.

“Sau đó bọn anh gặp phải trận sạt lở núi cùng đất đá trôi, những con đường kia cũng không thể gọi là đường được nữa. Chỉ cần có một chỗ để đặt chân, bọn anh liền đi tới, nếu không đi được thì cũng sẽ bò qua. Cho tới lúc bọn anh đều cho rằng không ai có thể đi được nữa, chỉ có thể chết đói trong núi thì gặp được chị gái em. Cô ấy là một cô gái nhỏ nhắn, gầy gò lại đeo trên lưng một cái túi leo núi cực lớn, trước người còn ôm thêm một cái khác. Cả người cô ấy cũng lấm bùn đất, trán và khuỷu tay còn bị trầy xước, nếu không nhìn kĩ thì bọn anh không biết đó là một cô gái.”

“Quyên Tử...” Tôi ghen ngào.

“Phi Phi, anh thật sự không biết phải hình dung tâm tình của bọn anh lúc đó như thế nào, giống như gặp được ốc đảo trong sa mạc, nắm được cọng cỏ khô bên vách núi... Nói chung là một lời khó diễn tả hết được”.

“Quyên Tử có nói cái gì không?”

“Cô ấy hỏi bọn anh có nhìn thấy một cô bé có bộ dáng rất giống cô ấy hay không, ở một mình trong rừng. Bọn anh chỉ nói không thấy. Nếu như chị của em lúc đó không tốt như vậy thì có thể không có chuyện gì. Nhưng cô ấy đã đi rồi lại quay lại cho bọn anh bốn gói bánh bích quy cùng hai cái áo khoác. Khi cô ấy mở ba lô trước ngực ra bọn anh đều nhìn thấy, trong đó không chỉ chứa quần áo, mà còn có đồ ăn, tất cả được nhét đầy chặt. Lúc đó Trương Tiểu Sơn và Đường Lâm đều cảm thấy chị gái em quá keo kiệt, bọn anh có những bốn người mà chỉ cho có chút đồ như vậy, bằng đó sao có thể lấp đầy từng này cái bụng.

“Quyên Tử thật quá ngu si, con người ngu ngốc đó! Chị thật ngu ngốc”.

“Phi Phi, em đừng kích động như thế.”

“Tôi có thể không kích động hay sao? Con người đó đúng là tự tìm cái chết. Nếu như lúc đó... nếu như lúc đó...”

Bây giờ, cho dù có đặt bất cứ giả thiết nào đi nữa thì đó cũng chỉ là mong muốn đơn phương của một mình tôi mà thôi, những gì đã qua không thể lấy lại được, trên đời này cũng chẳng có mấy thời gian. Ngoại trừ tức giận thì tôi có thể làm cái gì khác đây. Nếu không phải là vì tôi thì Quyên Tử cũng sẽ không mang nhiều đồ như vậy vào rừng, cũng sẽ không trở thành mục tiêu khiến những người kia thêm nhỏ dãi.

“Ngô Dao tuy cũng muốn lấy những chỗ thức ăn kia nhưng cô ấy nhát gan, không hề làm gì cả, chỉ ngồi tại chỗ nghỉ ngơi. Trương Tiểu Sơn và Đường Lâm đi tìm chị gái của em, không bao lâu thì Đường Lâm mang hai cái ba lô kia trở về. Trương Tiểu Sơn cũng chưa trở lại, không biết có phải ở cùng chị gái của em không.”

“Lúc đó anh không hỏi hay sao?”

“Anh có hỏi, Đường Lâm nói dối là Tiểu Sơn nhiệt tình, giúp đỡ Quyên Tử đi xung quanh tìm em. Nhưng lúc ấy anh đã cảm thấy kỳ lạ, nếu như tìm người sao không mang theo ba lô, cho dù cô ấy không ăn thì em cô ấy cũng phải ăn chứ. Tại sao lại có người cả tin như vậy, đưa hết quần áo, nước và lương thực cho một người xa lạ, mà không giữ lại chút gì cho bản thân. Chuyện này hoàn toàn không hợp lý.”

Đường Lâm... Đường Lâm... Đường Lâm!

“Cứ như vậy, cho tới tận ngày bọn anh được cứu thì anh mới biết chị gái em đã chết rồi. Nhưng đối mặt với cái chết của cô ấy, cả bốn người bọn anh đều lựa chọn im lặng.”

Tôi liếc mắt nhìn anh ta, Quyên Tử không chết trong tay Trương Tiểu Sơn mà chết vì sự im lặng của bốn người bọn họ. Mỗi người trong số họ đều lựa chọn im lặng làm vũ khí, từng đao từng đao cắt Quyên Tử thành thịt vụn.

Lí Triết hỏi tôi: “Phi Phi, em nói xem đây có phải là báo ứng hay không?”

Tôi không có cách nào trả lời, tôi phải nói cái gì đây. Tôi nghĩ đáp án trong lòng mình có lẽ chính là “đúng”. Cho dù loại báo ứng này là trời gieo tai hay người chuốc họa thì nó cũng như một ngọn lửa đen thiêu đốt những con người này. Có người đã bị nuốt, có mấy người vẫn còn sống sót.

“Nghe xong mọi chuyện về Quyên Tử, có phải Phi Phi vô cùng căm ghét anh không?”

“Không biết.”

Tôi khịt mũi. Tôi nghĩ mình có thể tha thứ cho Lí Triết, hơn nữa đôi mắt của anh... Chuyện này với một người thầy thuốc mà nói là quá sức chịu đựng, tôi không cần phải đâm anh ta thêm một đao này nữa. Tôi tin tưởng Lí Triết, cho dù là trước đây hay hiện tại.

“Cũng không còn sớm nữa. Bọn họ đã sớm chuẩn bị phòng cho em rồi, ở ngay cuối hành lang.”

Căn phòng dành cho tôi rất tệ, khi vừa mở cửa phòng tôi đã phải chun mũi lại, một mùi không khí ẩm mốc và khó chịu. Diện tích căn phòng này cũng không khác phòng của Lí Triết là mấy, một chiếc giường đơn với ga trải giường màu xanh lam, trên ghế ngồi phủ một lớp bụi dày, có vẻ như đã bỏ không từ lâu lắm rồi. Quan trọng nhất là lò sưởi đã bị hỏng, tôi bật mấy lần mà vẫn không lên. Không biết bọn họ còn định chơi trò gì nữa. Đây là đêm Giáng sinh, là giữa mùa đông, không có lò sưởi thì làm sao mà sống được, tôi cũng đâu phải là cô bé bán diêm.

Tôi gõ cửa phòng Tiết Duy Lạc. Tôi không nói gì, anh cũng đã biết lí do tôi tới.

Anh nói: “Vào đi. Gian phòng kia của em không thể ở được”.

Tôi ngã người trên chiếc giường đôi của anh, không khí ẩm áp tràn vào lồng ngực, xua tan đi gần hết giá buốt trên người. Những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay đủ để quét sạch thể lực của tôi.

Anh cầm khăn đánh vào mông tôi, “Nhanh, dậy, đi tắm ngay”.

“Hả?”

“Đừng giả bộ ngu ngơ, nếu không tắm thì em không được phép ngủ trên chiếc giường này”.

“Ồ”

“Ồ cái đầu em, nhanh đi!”

Nước nóng trong phòng tắm chảy nhỏ giọt, không biết có phải là do ngôi biệt thự này được xây trên núi hay không mà nước chảy ra từ vòi cũng không nhiều hơn nước mắt là bao nhiêu. Tôi sắp ngủ gật trong phòng tắm, mất một tiếng mới chui ra. Lúc này thì tôi thật sự cảm thấy buồn ngủ. Tiết Duy Lạc nằm trên chiếc ghế sofa nhỏ nhắm mắt nghỉ ngơi. Tôi cũng không có sức lo cho anh, vùi đầu vào trong chăn, không được bao lâu thì ngủ mất.

Nếu như không phải do tiếng sét lúc nửa đêm thì tôi nghĩ mình nhất định sẽ ngủ cho tới hừng đông, sau đó thỏa mãn lười biếng đuổi người, nói rằng tôi đã ngủ no rồi. Nhưng âm thanh kia thật sự quá lớn, đánh thức tôi tỉnh lại từ trong trạng thái ngủ say. Tôi cảm giác như nóc nhà đang rung lên, mặt đất chấn động, giường cũng chấn động, chẳng chừa thứ gì.

Tôi giật mình ngồi dậy, nhưng mắt vẫn còn chưa mở, trong lúc hỗn loạn tôi đụng phải một thứ gì cứng cứng, dụi mắt nhìn kỹ thì ra là khuỷu tay của Tiết Duy Lạc.

Tôi hỏi anh: “Tiếng gì vậy?”

“Không biết”

“Có thể nào là động đất hay không?”

“Tôi đi xem xem”

Cùng lúc đó, trong hành lang vang lên rất nhiều tiếng người, tôi nghe được Đường Ba, Trương Viễn Quang và cả những người khác đều đã tỉnh. Máy người đàn ông chạy dồn dập ra bên ngoài nhìn xem. Tôi nghe thấy Trương Viễn Quang kêu Đường Ba mang theo chiếc đèn pin.

Tôi cũng nhanh chóng bò dậy, mặc áo khoác vào. Tôi không có đèn pin nên chỉ có thể đi theo sau lưng bọn họ. Cứ đi về phía trước cho tới khi tất cả mọi người dừng lại tôi mới chạy lên xem.

Trời ơi! Tuyết ở phía trước bị lở, sạt xuống một mảng lớn, còn dây sắt đâu? Đường dây cáp treo đâu? Toàn bộ đã biến mất!

Không phải là tôi đang nằm mơ chứ...

Không phải là tôi đang nằm mơ đúng không...

Không phải là tôi đang nằm mơ đúng không...

Như vậy có nghĩa là con đường duy nhất kết nối chúng tôi với bên ngoài đã hoàn toàn bị phá hủy! Mấy cái cọc cố định dây xích sắt giờ đã trọc lốc, chỉ còn sót lại một đoạn đặng gốc, đoạn dây sắt trung gian hoàn toàn biến mất, không biết có phải bị rơi xuống chân núi rồi hay không nữa.

Đây rõ ràng là dấu vết của một vụ nổ, là do con người làm ra. Đây nhất định là do con người gây ra!

Đường Ba điên cuồng gào thét, quay người túm lấy cổ áo Trương Viễn Quang: “Ông nói đi, chuyện này là như thế nào? Tại sao thuốc lại tự nổ? Ông nói đi!”.

Trương Viễn Quang cũng không phải dạng vừa, chỉ một động tác đã hất được tay Đường Ba ra: “Buông ra! Đã ăn cắp còn đi la làng đúng không?

Tao còn muốn hỏi mày đây, cái này có phải do mày làm không?”

“Làm sao có thể chứ! Đầu tôi bị kẹp vào ván cửa hay sao?” Đường Ba tức giận đến giậm chân, đi quanh tại chỗ.

Nếu truy cứu chuyện này đến cùng thì chẳng ai thuyết phục được ai. Đường Ba nói là Trương Viễn Quang làm ra, Trương iễn Quang lại bảo đây là chuyện xấu của Đường Ba, cứ thế tranh cãi tới rạng sáng. Tôi phờ phạc ngồi cuộn mình trên ghế sa lông, nghe bọn họ tranh cãi náo loạn. Đây chính là sáng đầu tiên của ngày Giáng sinh, thôi được rồi, đúng là ngày lễ nước ngoài không thích hợp với chúng tôi.

“Tiết Duy Lạc, này giờ anh vẫn im lặng không nói lời nào, có phải do anh làm không?”

Duy Lạc lười biếng duỗi ra một ngón tay chỉ vào tôi, “Cậu có thể hỏi Phi Phi, cả đêm qua hai chúng tôi ở cùng nhau”.

Trong chớp mắt mặt tôi đỏ bừng, Đường Ba cùng Trương Viễn Quang đồng loạt quay sang nhìn tôi. Nếu như hiện tại tôi nói rằng đêm hôm qua là chúng tôi vô cùng thuần khiết không hề làm bất cứ cái gì không biết họ có tin không. Nghĩ đi nghĩ lại thì thấy, thật ra bọn họ cũng chẳng quan tâm chúng tôi làm gì mà chỉ cần biết Tiết Duy Lạc có thời gian để gây án hay không? Ôi, mặt tôi đỏ làm gì chứ, đúng vậy! Chỉ có điều trong mắt người ngoài, tôi đỏ mặt đồng nghĩa với một biểu hiện ngầm thừa nhận. Nếu như hiện tại tôi rũ sạch quan hệ với Tiết Duy Lạc chẳng phải sẽ đẩy mỗi hiểm nghi về cho anh hay sao? Tuy rằng nhiều lúc tôi hay mù mờ nhưng cũng không ngu đến mức độ như vậy.

Lí Triết mò mẫm xuống lầu, “Mọi người đang ồn ào gì vậy?”

“Bác sĩ Lí không nghe thấy tiếng nổ mạnh lúc nửa đêm hay sao?” Tôi nhanh nhẹn chạy lên đón, giúp anh ta chuyển ghế.

“Anh uống thuốc ngủ nên không nghe thấy gì”.

“Chắc chắn là rất đau đúng không?” Tôi lo lắng nhìn phía dưới bằng gác, hốc mắt anh ta càng ngày càng sưng lên.

Đường Ba cầm lấy miếng đệm mềm ở trên bàn đập đập, “Bác sĩ Lí tới rất đúng lúc, chúng tôi đang nói chuyện có phải Phi Phi ở cùng anh Tiết cả đêm hôm qua hay không?” Bây giờ đang là mùa gì rồi mà cậu ta còn quạt gió, cậu ta còn nói: “Sao chị tôi không xuống lâu?”.

Đúng rồi, mục la sát Đường Lâm kia bình thường chỉ cần có chút chuyện nhỏ chẳng phải đều rất tích cực hay sao, hôm nay lại ngủ như lợn chết vậy, tiếng nổ ầm ầm lớn như vậy cũng không thể kéo chị ta xuống đây.

“Đế tôi đi xem cô ấy”

“Tôi cũng đi”

Trương Viễn Quang cùng Đường Ba một trước một sau lên lầu, chẳng bao lâu Đường Ba như lợn bị chọc tiết gọi tôi: “Em gái! Em tới đây! Nhanh!”

Lí Triết nói:”Phi Phi, em đi lên xem đi, ai”

Tuy rằng tôi triệu lần không tình nguyện nhưng vẫn phải đi lên. Cửa phòng Đường Lâm mở ra, Đường Ba vội vàng kéo tôi vào trong. Chị ta ngửa mặt nằm trên giường, mặt đỏ chót, mày nhíu chặt, tay ôm chân, cũng không biết là đang tỉnh hay đã hôn mê. Tôi đưa tay sờ mặt chị ta thì thấy sốt rất cao, lại nhìn xuống chân. Tối ngày hôm qua chỉ bị sưng như chiếc bánh bao thì hôm nay càng đáng sợ hơn, phải to bằng miệng bát, chắc hẳn xương chỗ này đã xảy ra vấn đề, nếu không sẽ không sưng lớn như vậy.

Lí Triết cũng tìm tới, “Làm sao thế?”

Tôi nói: “Có khả năng bị gãy xương, hiện tại đang bị sốt, nóng đến bỏng tay”.

Lí Triết cũng tới kiểm tra, “Nhất định phải đưa đi bệnh viện”.

“Đúng vậy”.

Đường Ba làu bàu mắng người, “Bây giờ làm sao mà xuống núi được, mấy người nói thật nhẹ nhàng”.

Bác sĩ Lí bảo tôi lấy túi đá chườm cho chị ta, lại lấy trong đám thuốc hạ sốt của anh ta mấy loại thuốc có tác dụng để chúng tôi cho Đường Lâm

uống. Chị ta vẫn còn đang hôn mê, không chịu nuốt cái gì. Mấy người chúng tôi phải cố gắng ép mới nuốt được một chút.

Trong phòng này chúng tôi có tổng cộng sáu người, một phần ba là bệnh nhân. Hơn nữa xét về độ nghiêm trọng thì cả Lí Triết và Đường Lâm đều không thể trì hoãn được. Không phải ai cũng chỉ cần tùy tiện uống mấy viên giảm sốt là có thể chữa khỏi.

Trước khi ăn bữa sáng, tôi giúp Lí Triết đổi thuốc lần thứ hai. Số thuốc có thể chọn trong hòm càng ngày càng ít. Ngoài việc thử dài, tôi chỉ có thể đổi biện pháp, tăng thêm lượng thuốc. Đáng sợ nhất chính là cồn sát trùng cũng đã hết, may sao trong túi trang điểm của tôi còn có nước hoa hồng, trong đó cũng chứa một ít hàm lượng cồn nhất định. Tôi dùng bông ngoáy tai chấm dung dịch này giúp Lí Triết rửa vết thương. Nếu không thể đi xuống núi thì tính mạng cả anh ta và Đường Lâm đều bị đe dọa.

Trương Viễn Quang cùng Đường Ba thảo luận cho tới khi trời sáng rõ, cuối cùng cũng đưa ra được phương án giải cứu. Trương Viễn Quang có ý muốn ở lại chờ luật sư đồng thời trông giữ chúng tôi. Đường Ba sẽ công Đường Lâm xuống núi. Tôi cầu xin cậu ta dẫn cả bác sĩ Lí theo, vết thương của anh ta cũng rất nặng nhưng Đường Ba kiên quyết từ chối, một mình cậu ta công Đường Lâm đã rất vất vả, hơn nữa muốn đi xuống núi từ đường phía sau rất khó khăn, không thể mang theo Lí Triết.

Lí Triết không hề thấy thất vọng, trái lại còn an ủi tôi: “Phỉ Phỉ, anh vẫn tốt lắm, cứ để bọn họ đi thôi”.

Lúc đi, Đường Ba mang theo chút bánh quy cùng nước uống, khoác một chiếc ba lô lớn trước người, phía sau công Đường Lâm. Trương Viễn Quang lấy ga trải giường bó Đường Lâm trên lưng cậu ta, buộc chặt rồi mới tiễn cậu ta xuống núi.

Tôi không tiễn bọn họ mà ở lại cùng bác sĩ Lí. Tiết Duy Lạc lần này bỗng nhiên lại thay đổi, anh và Trương Viễn Quang cùng đưa Đường Ba ra cửa. Cho tới khi bọn họ trở lại, tôi đang nấu mì. Không phải bởi vì tôi không biết làm cơm mà trong tủ chỉ còn lại mấy cuộn mì sợi.

Bác sĩ Lí hỏi: “Thế nào?”

Tiết Duy Lạc nói: “Bên kia căn bản không có đường nên để kệ bọn họ đi đi. Tôi cũng đã khuyên nhưng Đường Ba đúng là trẻ con miệng còn hôi sữa...”.

Trương Viễn Quang cười, “Như vậy chẳng phải càng tốt sao, ít đi mấy người đòi chia tài sản...”.

Tôi nhìn ông ta cười châm biếm, đúng là cha nào con nấy. Nếu như Trương Tiểu Sơn có thể vì mạng sống mà giết chết Quyên Tử thì Trương Viễn Quang cũng vì có thể chiếm nhiều tài sản hơn mà cố ý bỏ mặc Đường Ba và Đường Lâm mạo hiểm đi vào chỗ chết. Chuyện này nói cũng rất có lý.

Tình hình buổi chiều còn xấu hơn, lại thêm một trận tuyết lớn. Tiết Duy Lạc đưa điện thoại di động cho tôi xem, nơi này đã hoàn toàn không có tín hiệu.

Tôi vẫn cứ nghĩ rằng tuyết chỉ rơi trong yên lặng, không hề vang lên tiếng động, nhưng thật không ngờ tuyết động trên nóc nhà lại phát ra tiếng nứt nghe như đốt pháo. Không chỉ một lần, Tiết Duy Lạc đã bò lên nóc nhà quét tuyết xuống nhưng anh vừa quét xong thì âm thanh răng rắc lại vang lên. Tôi ngồi ở cạnh lò sưởi nhìn ra ngoài cửa sổ, vách núi đối diện có một thân cây khô, tôi được chứng kiến toàn bộ quá trình nó bị đè gãy. Không biết Đường Ba bây giờ ra sao? Bọn họ đã xuống tới chân núi chưa?

Trong bữa cơm tối, tất cả các bóng đèn trong nhà đồng thời chớp lên rồi phụt tắt, điện đã bị cắt.

Tôi không biết hệ thống lò sưởi có bị cắt hay không nên chỉ có thể cố gắng lôi hết đồng áo quần dày nặng ra, đồng thời khuyên mọi người nhanh đi tắm, không biết chừng chỉ một lát nữa nước nóng cũng không còn.

Khi cầm khăn tắm đi lên lầu hai, tôi luôn cảm giác thấy có một làn gió lạnh. Lúc đầu tôi cũng không để ý, chỉ cho rằng có chiếc cửa nào bị hở làm gió ùa vào nhưng sau đó cảm thấy không đúng lắm. Tôi ngẩng đầu nhìn nóc nhà...

“Duy Lạc! Mau tới đây! Nóc nhà bị nứt.”

Vết nứt xấu xí giống như những con giun oằn mình bám trên nóc nhà. Nếu không nhìn thật kỹ thì căn bản rất khó phát hiện ra.

Tiết Duy Lạc đổi từ quét tuyết mỗi giờ sang khoảng nửa tiếng đến bốn mươi phút một lần. Nếu như căn biệt thự này sập xuống, thật sự chúng tôi không biết phải làm sao. Mỗi lần quay về móng tay anh đều thâm tím lại, tôi cũng không để ý đến việc thẹn thùng hay xấu hổ mà chạy lại ôm anh giúp anh sưởi ấm.

Nét cười vẫn thấp thoáng ẩn hiện trên mặt Trương Viễn Quang, dường như ông ta rất hài lòng với tất cả những chuyện này. Ông ta tạo cho tôi một ảo giác rằng cho dù ngôi nhà này có bị sập xuống thì ông ta cũng hoàn toàn không để ý. Tôi không nhịn được mà nghĩ, có phải liệu chúng tôi đều chết hết thì ông ta càng vui vẻ không? Như vậy ông ta có thể ôm trọn toàn bộ tài sản. Tiền! Tiền! Tiền! Nếu như ngay đến việc sống hay chết vẫn còn chưa rõ thì bơi trong một đồng tiền còn có ý nghĩa gì không?

Tôi cảm thấy hơi đói nên muốn làm cơm tối. Khi mở ngăn tủ ra xem thì tất cả đã hết sạch.

Trương Viễn Quang lên lầu, ném hết tất cả quần áo cùng đồ đạc chúng tôi ra ngoài.

“Ông đang làm cái gì vậy?”

“Ở đây không đủ thức ăn cho bốn người. Thay vì tất cả mọi người cùng chết đói không bằng tha cho các người, để lại vật dụng đủ cho một mình tao chờ ở chỗ này”.

Đây đâu phải là ông ta thả chúng tôi, mà là ép chúng tôi đi chết thì đúng hơn.

Ông ta tóm lấy ngón tay tôi, đặt trên mực dấu, rồi dè xuống một trang giấy mà tôi không kịp nhìn rõ nội dung. Tôi không giãy giụa. Tôi biết đây là giấy tờ có nội dung liên quan tới tài sản nhưng tôi có thể thắng được ông ta sao? Thay vào đó, thà tiết kiệm chút sức lực cố gắng sống sót. Sau khi điểm chỉ, ông ta vẫn chưa yên tâm, còn cầm lấy ngón tay cái của tôi ấn trên vài tờ giấy trắng khác rồi mới cười thỏa mãn. Cười trắng trợn không hề kiêng dè, như thể ba trăm triệu đã chất thành đống đặt trước cửa phòng, chỉ còn chờ ông ta ra lấy.

Sau khi làm xong những việc này, sự tàn nhẫn hiện lên trên mặt, ông ta cầm lấy dao nhọn muốn đuổi tất cả chúng tôi ra bên ngoài. Ông ta còn ném vỡ cả điện thoại di động của chúng tôi, dùng chân nghiền xác chúng trên mặt đất, cố gắng dùng sức dẫm nát, mấy chiếc ộp điện thoại cũng chỉ còn lại đồng mảnh vỡ đầy màu sắc.

Tiết Duy Lạc xông lên nắm chặt tay cầm dao của ông ta, “Trương Viễn Quang ông điên rồi, chúng tôi có thể đưa đồ ăn cho ông, nhưng đuổi chúng

tôi ra ngoài thì tuyệt đối không được. Bác sĩ Lí sẽ là người đầu tiên chết trong tuyệt”.

“Cút cho tao! Mà có tin tao đâm chết mày không hả! Ông chẳng quản chúng mày sống hay chết! Cút mau!”

“Ông đưa dao cho tôi!”

“Mày buông tay ra”

Hai người bọn họ xông vào đánh nhau, tôi nhanh chóng nhét đồ ăn vào trong ba lô. Tuy trong chiếc tủ đựng thức ăn duy nhất đã trống trơn nhưng trên bàn trà vẫn còn mấy túi bánh bích quy vừa bóc. Tôi nhét hết vào ba lô, khoác sau lưng. Trên lầu còn có một hòm thuốc và khăn mặt, tôi mặc kệ hai vị này có đánh nhau chết người hay không, cứ cầm lấy trước đã rồi tính tiếp.

Thật ra nếu nhận xét một cách khách quan thì Trương Viễn Quang ỷ vào trong tay mình có hung khí, Tiết Duy Lạc thì có thể mạnh của tuổi trẻ, hai người này đánh nhau trong chốc lát sẽ không kết thúc. Nhưng đợi tới lúc tôi xuống lầu nhìn xem thì không thể không phục những kẻ liều mạng, chúng luôn có thể dùng những biện pháp vô liêm sỉ nhất để đạt được mục đích.

Trương Viễn Quang lập tức đẩy Tiết Duy Lạc ra. Ông ta trực tiếp đặt con dao sáng loáng trước ngực Lí Triết.

“Đừng nhúc nhích.”

“Thả bác sĩ Lí ra.” Tôi vội vàng chạy tới, lấy móng tay cào một vết máu trên cánh tay ông ta.

“Cút! Đi chết hết ở ngoài đó đi!”

“Trương Viễn Quang, tên sát nhân này!”

“Nói cái gì cũng vô dụng! Đi ra ngoài! Cút hết ra ngoài!”

Tiết Duy Lạc lau vết máu trên miệng, nửa mặt bên của anh ta cũng đã sưng lên, trong mắt tràn đầy tia máu. Anh cầm lấy chiếc áo khoác mặc vào rồi bỏ đi. Tôi giúp đỡ Lí Triết đi theo phía sau anh. Tuy rằng tôi biết bước ra ngoài nếu không bị đói chết thì cũng chết rét, nhưng hiện tại phải làm sao đây. Trước khi ra cửa tôi còn cầm theo hai chiếc ô. Vốn dĩ tôi chẳng lưu luyến gì với căn nhà này, nhưng ít nhất nó cũng có thể coi như có chút gạch ngói che trên đầu. Ở bên ngoài, ngoại trừ tuyết thì chờ chúng tôi chỉ có cái chết.

Lúc đi qua ngưỡng cửa, Lí Triết lại đùa giỡn với tôi, “Phi Phi, anh còn cho rằng mình phải chết trong cái nhà khốn kiếp này, không ngờ còn có cơ hội được đi ra ngoài”.

Trương Viễn Quang cười gằn, “Đúng đấy, chết ở bên ngoài dù sao cũng tốt hơn là ở trong này. Chúng mày yên tâm, tao sẽ chuẩn bị đầy đủ bài vị cho mấy đứa”.

Ông ta dùng dao uy hiếp chúng tôi đi tới lối ra sau núi. Sáng sớm hôm nay, Đường Ba cũng công Đường Lâm đi từ lối này xuống nhưng trận tuyết lớn như vậy thì làm gì có dấu chân nào lưu lại được. Những dấu vết cuối cùng mà Đường Ba lưu lại trên ngọn núi này cũng đã bị tuyết vùi lấp. Trong lòng tôi hoảng hốt. Tôi quen biết Đường Ba không chỉ ngày một ngày hai, cậu ta đối xử với tôi rất tốt, tôi cũng thấy được, cậu ta hành xử lỗ mãng, nhiều khuyết điểm ra sao tôi đều biết.

Hiện tại cậu ta có gặp nguy hiểm hay không đối với tôi mà nói vô cùng quan trọng. Có thể chị của cậu ta là người xấu, có chết cũng không hết tội

nhưng điều đó cũng không có nghĩa là tôi mong cậu ta chết cùng với Đường Lâm. Nhưng rồi tôi lại nghĩ, cho dù lúc này biết Đường Ba gặp nguy hiểm thì tôi có thể giúp được gì được cho cậu ta chứ. Tôi giống như bức tượng Bồ Tát bằng đất, có tâm nhưng vô lực^[3].

[3]Ý trong câu tục ngữ, “Nê Bồ Tát lạc thủy tự thân nan bảo” tức Tượng bồ tát bằng đất rơi xuống nước, ý nói ngay cả bản thân mình cũng không giữ được còn có thể cứu được ai. Nhân vật này xuất xứ từ nhân vật Nê Bồ Tát trong Phong Vân, người đã tiên đoán “Kim lân khởi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vân tiện hóa long” (Cá vàng là vật trong hồ, gặp được phong vân ắt hóa rồng) cho Hùng Bá, nhưng mới chỉ tiết lộ nửa thiên cơ. Cũng chính bởi vậy cho nên Nê Bồ Tát bị mọc mụn độc trên mặt, phải dùng hóa hầu hấp thụ độc, duy trì tính mạng, cuối cùng vì từ chối yêu cầu tiết lộ thiên cơ của Hùng Bá và vì giữ bí mật nên bị Hùng Bá giết hạ. Nê Bồ Tát có thể nhìn thấu thiên cơ, lại không nhìn thấy vận mệnh của mình.

Trương Viễn Quang hài lòng quay người vào nhà. Tôi thật không biết có phải trái tim ông ta được đúc từ thép đặc hay không, tại sao lại có một con người tàn nhẫn như vậy. Ông ta cũng là một người cha, một người chồng và cũng từng là một người con, tại sao có thể chỉ vì tiền, vì thức ăn mà ông ta có thể dồn chúng tôi tới con đường chết như thế này.

Chúng tôi đã đứng đây tầm năm phút đồng hồ, tôi nhìn thấy tuyết bám trên lông mi của Lí Triết, bèn đưa tay giúp anh ta phủi xuống.

Tôi hỏi Duy Lạc: “Làm sao bây giờ?”.

“Phỉ Phỉ em sợ sao?”

“Không, được chết cùng một chỗ cũng rất tốt.”

“Ai muốn cùng chết một chỗ với em chứ. Tướng ngữ của em xấu như vậy, xuống dưới đất rồi cũng vẫn bị em bắt nạt”.

Lí Triết nắm lấy tay tôi, “Đừng sợ, anh ta chê em nhưng anh không chê”.

Gió đập vào mặt cũng không còn đau đớn như lúc trước nữa, cả người tôi đã cứng đờ, chỉ có bàn tay đang nắm lấy tay Lí Triết là còn một chút nhiệt độ. Hai người bọn họ vẫn còn có tâm tình nói đùa, rốt cuộc tôi cũng biết được cái gọi là “Bình chân như vại”! Chúng tôi có được coi là tìm niềm vui trong nỗi khổ hay không? Tôi thật sự phục hai người này sát đất. Bây giờ là lúc nào rồi mà vẫn còn....

“Đi thôi”

Hai người bọn họ rất ăn ý cùng xoay người.

“Đi đâu?”

“Cứ đi rồi em sẽ biết!”

“Đến cùng là đi đâu?”

“Em cứ đi theo chúng tôi là được, đi thôi”

Chúng tôi men theo đường phía sau núi trở lại trước căn biệt thự. Trong nhà không có điện, tối om. Không biết lúc này Trương Viễn Quang đang làm gì? Có phải là trùm chặn ngủ để giết thời gian.

Chúng tôi càng đi càng tới gần chỗ dây cáp sắt.

Tôi ngăn cản hai người bọn họ, “Chúng ta định nhảy xuống sao?”

“Đúng vậy. Nếu không nhảy thì cũng chết đói, em muốn bị chết đói sao?”

“Tôi không muốn... Không biết chừng, ý tôi là... có thể không, biết đâu đấy...”

“Duy Lạc, anh đừng dọa cô ấy. Phi Phi, em cũng đừng hỏi nhiều, cứ đi theo bọn anh đi”

Lẽ nào bọn họ còn có chuyện gì gạt tôi? Cảm giác bất an đang cuộn lên trong lòng tôi, nhưng nghe bọn họ nói có vẻ như đây là một chuyện tốt. Tiết Duy Lạc từ trong túi áo lấy ra một bộ găng tay, hình như là loại đặc chế cùng một sợi dây thừng kéo co giãn dị. Hai thứ đồ này tôi cũng không lạ lắm gì, khi còn ở trong đội leo núi đã từng thấy anh dùng qua. Anh nói với chúng tôi chờ ở bên đầu cầu này, tự mình bám vào dây cáp sắt bò xuống. Tôi che kín miệng, sợ bản thân sợ hãi mà hét lên.

Hơn nửa giờ trôi qua, anh lại trèo lên, công theo sau lưng một chiếc túi có hình bao đàn ghi ta. Anh thở dốc mệt nhọc nhưng lại không chịu nghỉ ngơi, muốn công Lí Triết xuống trước. Nhìn lại gần tôi mới nhận ra, thứ anh công chính là một chiếc Granite Gear^[4] màu xanh quân đội loại mới nhất, trước đây, tôi cũng chỉ được nhìn loại ba lô có hệ thống khung xương trợ lực năng động này trên tạp chí. Hệ thống khung xương trợ lực năng động ở đây chính là khi xương hông trên cơ thể vận động thì đai lưng và dây đeo vai cũng tùy theo đó mà chuyển động tương xứng. Tác dụng của loại khung xương này chính là góp phần làm giảm bớt trọng lượng, cho phép người mang ba lô có thể hoạt động thoải mái trong nhiều tình huống khác nhau, không ảnh hưởng tới việc đi bộ. Tuy nhiên tôi cũng chỉ biết tới một vài lý luận suông, còn cụ thể nguyên lý hoạt động của nó thì vẫn chưa nắm rõ. Anh kéo dài túi, lấy ra một cuộn dây thừng lớn. Trước tiên, tôi buộc chặt bác sĩ Lí trên lưng anh, lại dùng dây thừng buộc chặt và lót khăn mặt ở các nút buộc dây.

[4] Một thương hiệu ba lô Back Pack được làm từ tấm khung ba chiều và sợi carbon.

“Duy Lạc...”

“Chờ có sốt ruột không?”

Tôi quên đi tất cả mà ôm anh. Lòng bàn tay anh nóng hổi, yết hầu nhấp nhô mãnh liệt vì thở hỗn hển. Trên gương mặt giá lạnh của anh còn có thêm hai vết cắt rướm máu, nhất định là bị đá sắc cắt vào. Núi này cũng không phải làm từ bông, mỗi tảng đá đều mang theo cạnh sắc.

“Đến đây đi, anh cõng em xuống”.

“Để em tự leo xuống”.

“Em có thể không?”

“Anh quên em cũng từng là thành viên trong đội leo núi sao”.

“Cũng đúng. Tôi còn nhớ ngày trước em leo rất khá”.

“Anh nhớ được em?”

Tôi cho rằng ngày ấy tôi chỉ là một người vô hình chạy sau lưng anh. Chúng tôi thậm chí còn chưa nói chuyện với nhau một câu nào, làm sao anh có thể nhớ được tôi là thành viên trong đội leo núi.

Tôi nghe được tiếng cười trầm thấp của anh, “Sao lại không nhớ được chứ. Con nhóc đen thùi lùi còi cọc, thích leo núi phía sau tôi”

Thì ra anh vẫn còn nhớ, anh vẫn còn nhớ.

Một đầu dây thừng cột vào người tôi, một đầu quấn quanh hông anh.

Tiết Duy Lạc đi xuống trước, một tay anh nắm lấy dây sắt, vị trí của đầu ngón tay và đặt chân vô cùng chuẩn xác. Tôi cũng đi theo con đường của anh, giẫm vào điểm đặt chân đầu tiên. Chúng tôi cứ như vậy, một trước một sau leo xuống núi. Hơi thở của tôi và anh cùng một nhịp, giống như hai chiếc máy sấy tóc hoạt động ở tốc độ cao cho tới khi hai tiếng hít thở một cao một thấp hòa vào nhau, không nhận ra được hơi thở của ai.

Tôi liếc mắt nhìn một cái, thật ra khoảng cách từ phía dưới lên trên này cũng không xa. Nếu như trong điều kiện tốt thì chỉ cần năm phút đồng hồ là có thể vượt qua. Nhưng bởi vì tuyết rơi khiến cho nửa đoạn dây xích sắt này trơn trượt, hơn nữa ngoại trừ những lỗ nhỏ trên dây cũng không có bất kỳ điểm tựa nào để đặt tay, hoàn toàn không thể vượt qua dưới mười lăm phút.

Khi chân tôi chạm đến bao tải lát ở nền cửa động thì nỗi lo sợ treo lơ lửng cũng rơi xuống theo.

Lí Triết đưa tay tới quờ quạng, “Xuống tới nơi rồi sao? Phi Phi?”

Tôi rất vui vẻ, “Đúng vậy”.

Tiết Duy Lạc bật đèn pin, tôi mới có thể nhìn rõ cấu trúc của nơi này.

Đây là một cái hang động thiên nhiên, tuy không sâu nhưng rất lớn, thừa sức cho ba chúng tôi ở lại. Trên mặt đất được trải bao tải và tờ báo, hai thứ này có thể giữ ấm và phòng ẩm. Đáng nhắc tới nhất chính là những trang giấy rực rỡ màu sắc, số lượng nhiều tới mức giống như có thể che kín bầu trời, phân loại theo nội dung có: số tay an toàn trên chuyến bay, nhật báo tiếng Anh, báo giải trí lá cải, thông tin y học vân vân, ngay cả thực đơn Pizza giao hàng tận nhà cũng được dùng để lót dưới chân. Tiết Duy Lạc

thắp đèn dầu lên, dùng dây leo núi làm một ngọn bấc. Ánh lửa màu da cam lòe lòe bập bùng, nhảy lên trong chụp đèn, tỏa ra hơi ấm.

“Duy Lạc, những thứ này đều là các anh chuẩn bị trước?”

Anh vẫn trả lời bằng câu nói chết tiệt đó, “Em nói xem?”

Vào giờ phút này, mặc dù Tiết Duy Lạc nói kiểu Phật trên đầu môi chót lưỡi như vậy cũng không khiến người ta chán ghét.

Đi sâu vào bên trong, trên mặt đất có dựng hai chiếc lều nhỏ, đặt ba cái túi ngủ, còn có nước khoáng và thùng mì ăn liền được đặt trên một tảng đá bằng phẳng.

Ánh đèn leo lét khiến tôi nhất thời không chú ý tới trong góc của tảng đá còn có một cái hộp, bàn chân lại đau nhức. Tôi định mở nó ra xem lại bị Tiết Duy Lạc ngăn lại, “Đây là đồ dùng leo núi của tôi, em đừng động vào”

Cũng chỉ là đồ leo núi thôi, còn không cho người ta xem...

Lí Triết sờ soạng tìm một tảng đá bằng phẳng ngồi xuống, nhất định là anh ta đã rất mệt mỏi, một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì. Tiết Duy Lạc đưa cho tôi một cái túi ngủ cùng hai ngọn đèn dầu để sưởi ấm. Tôi ngẫm hiểu, để cho bác sĩ Lí ngồi trong túi ngủ duy trì thân nhiệt, sau đó nhận lấy bật lửa thắp ngọn đèn sưởi dã ngoại lên. Loại đèn này có hình dáng giống như hai phần trên dưới của đồng hồ cát, nhưng phần trên chính là một chiếc chụp đèn được điêu khắc tinh tế, phía dưới là chiếc hộp màu đỏ chứa dầu hỏa. Loại đèn mà tôi đã từng được đọc ở trong sách lớn hơn thế này nhiều, kích thước khoảng bằng một chiếc xe đẩy trẻ em, chắc chắn không thuận tiện khi mang theo. Loại đèn sưởi Tiết Duy Lạc đưa cho tôi là sản phẩm thu nhỏ, ưu điểm là dễ dàng mang theo, khuyết điểm cũng rất rõ ràng, phạm vi sưởi ấm rất nhỏ.

Lí Triết liếm đôi môi nứt nẻ nói: “Hai người không cần phải đưa hết đồ tốt cho tôi, không nhất thiết phải như vậy”.

“Làm sao có thể không chăm sóc anh được chứ, anh đừng nghĩ nhiều quá”. Tôi mở một chai nước khoáng, đổ một chút vào nắp bình giúp anh làm ấm môi, sau đó cầm bình cẩn thận giúp anh uống một chút. Có lẽ là nước hơi lạnh nên anh bị sặc, nhưng bây giờ tôi cũng không còn cách nào khác. Tiết Duy Lạc híp mắt nhìn tôi, có phải anh cũng biết tôi đang lo lắng điều gì hay không.

Tôi hỏi Duy Lạc “Loại đèn sưởi ấm bằng dầu này có thể gây ra trùng độc Oxit Cacbon hay không?”

“Sẽ không, thứ nhất, đây không phải là loại đèn dầu thông thường. Kể đến, em nhìn về bốn phía mà xem, hang động này không phải hoàn toàn khép kín.”

Nếu anh không nói thì tôi cũng không để ý, trên đỉnh hang núi này, chỗ nào cũng có lỗ nhỏ giống như tổ ong. Khi tôi còn bé, chúng tôi được học một bài văn cổ tên là “Thạch Chung Sơn Kí”^[5] có một câu tôi còn nhớ mang máng là “Trên không có nhiều lỗ thủng”, ý muốn nói tới hang núi đó có rất nhiều lỗ thủng trên vách, những lỗ thủng này rất sâu, khi nhìn vào bên trong chỉ thấy đen sì không thấy đáy.

[5] “Thạch Trung Sơn Kí” là một bài khảo sát của nhà văn học Tô Thức thời Bắc Tống viết cho Tống Thần Tông năm 1084 sau khi đi khảo sát địa hình và đá vùng Chung Sơn.

Vấn đề thông gió coi như đã xong, vậy nhưng ở bên ngoài còn có rất nhiều vấn đề khác không thể giải quyết được như nước nóng, sưởi ấm, quang trọng nhất chính là việc chữa trị cho bác sĩ Lí. Tôi cũng không biết

mình phải sử dụng những viên thuốc cuối cùng này như thế nào nữa? Tôi lén kiểm tra trong hộp thuốc hạ sốt chỉ còn lại vài viên con nhộng Difloxacin có tác dụng diệt khuẩn, tuy nhiên nó chỉ được dùng trong việc trị liệu trĩ lâm sàng, viêm ruột thừa cấp, trong khi đó, Amoxicillin chỉ còn lại năm viên.

Tôi tìm một cây gậy nhỏ, lấy ra giấy lót viết lên trên nền đất “Bao giờ chúng ta có thể đi ra ngoài, bác sĩ Lí cần được chữa trị.”

Tiết Duy Lạc cũng nhận lấy cây gậy trong tay tôi viết xuống câu trả lời, “Theo như tôi tính thì trận tuyết này ít nhất còn rơi trong mười ngày nữa.”

“Hiện nay không thể ra ngoài sao?”

“Thời tiết quá kém, điều kiện khắc nghiệt.”

Thật ra không cần anh nói tôi cũng biết điều kiện khắc nghiệt, chúng tôi có thể tạm trú trong hang núi này đã là quá tốt. Nếu như lúc này ba người chúng tôi còn ở trong tuyết, chỉ sợ là không trụ nổi qua đêm nay.

Tôi suy nghĩ thật kĩ lại viết, “Đường Ba sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Mặc cho số phận.”

Câu tiếp theo tôi chỉ có thể hỏi ở trong lòng. Tại sao anh không nói cho Đường Ba? Anh đã có một chỗ để trốn như thế này, tại sao không nói cho bọn họ biết. Tôi còn muốn hỏi rất nhiều nhưng chỉ có thể quy cho việc hiểu biết quá ít. Tôi luôn cố gắng tìm một kết thúc có hậu cho tất cả mọi người nhưng mỗi một lần, tình huống sẽ phát triển theo chiều hướng xấu nhất. Trời không chiều lòng người, rốt cuộc đây là sai lầm của ông trời hay là bất hạnh của con người?

Đêm nay, tôi vùi mình trong túi ngủ, ôm sát người nhưng vẫn cảm thấy lạnh.

Tôi rón rén rút ra chiếc chăn len được phân, đi tới lều của Lí triết đắp xuống cho anh ta. Một người khỏe mạnh như tôi còn rét cóng tới độ chân tay tím tái thì một người bệnh như anh ta lại càng khó khăn hơn. Tôi vừa định chui vào túi ngủ thì bị Tiết Duy Lạc kéo lại “Lạnh sao? Qua đây ngủ”.

“Cái này... chờ một chút”.

Tôi lại cầm túi ngủ của mình lên, lót dưới thân Lí Triết.

Tôi xoa tay tiến vào trong túi ngủ của Duy Lạc, anh sờ vành tai tôi nói: “Em tốt với anh ta như vậy, không sợ anh ghen sao?”

Tôi bị nhột, cười khanh khách, “Anh sẽ ghen với một bệnh nhân sao?”

“Cũng không biết được. Chỉ cần yêu một người thì sẽ sợ mất đi cô ấy, cứ như vậy sẽ chú ý từng hành động của người đó, đây là bản tính của con người”

“Nhưng anh yêu em sao?”

“Em nói xem?”

Có người nói thiên thần tình yêu có một đôi cánh trong suốt, Tôi đang nghĩ liệu nó có bay tới nơi này hay không? Ở đây không có hoa hồng bầy sắc cũng không có giường lót đệm nhung ấm áp mà chỉ có tuyết lớn che ngợp bầu trời cùng gió lùa qua hang núi. Như vậy có tới hay không?

“Em nghĩ gì vậy?”

“Đang nghĩ tới thần tình yêu có muốn bay tới chỗ này hay không. Em ngây thơ quá phải không?”

“VẬY em đã nghe qua câu chuyện trong bão cát cũng có trứng cá chưa?”

“Chưa nghe”. Tôi đặt sát bàn tay lạnh lẽo vào dưới nách anh. Trong nháy mắt mấy đầu ngón tay cứng đờ không cử động nổi cũng bắt đầu thấy ấm áp hơn.

“CÓ một vùng đất cát, sau một trận mưa lớn biến thành hồ nước. Vào năm sau thì trong hồ xuất hiện cá”.

“Anh kể chuyện cổ tích sao?”

“Chuyện thật”

“VẬY cá từ đâu tới?”

“Ai biết được...”

Cũng trong đêm hôm nay, tôi mơ một giấc mơ kì lạ. Tôi thấy một đám cá chôn trứng trong cát vàng, sau một trận mưa lớn trút xuống, vùng trứng của mảnh đất đó biến thành một cái ao nhỏ. Đám cá bắt đầu xây dựng vùng trời riêng cho mình trong chiếc ao nhỏ này. Tới năm sau, khi mùa xuân về, hoa tươi khoe sắc, trong cái ao không lớn này có một đàn cá nhỏ bơi tung tăng.

Bỗng nhiên có một con cá nhỏ mở miệng nói chuyện, “Phi Phi, em quên chị rồi sao? Chị là Quyên Tử - chị gái của em đây! Em cứu chị với, cứu chị với!”.

Lại một con cá nhảy lên nói, “Em gái, em nhìn anh đi. Là anh đây, anh là Đường Ba! Em mau tới kéo anh một cái”.

Sau đó có càng nhiều cá bơi tới, hé miệng muốn nói chuyện với tôi nhưng tiếng gió quá lớn, tôi không nghe rõ được câu nào. Nhìn dáng vẻ có lẽ chúng đang kêu cứu với tôi, đều đặt hi vọng cuối cùng lên người tôi.

Bỗng nhiên tình huống đột ngột thay đổi, một con cá rẽ nước bơi đến, nó uy nghiêm nâng đầu lên, không thèm giải thích mà nó há miệng định nuốt gọn tôi vào bụng. Lúc thấy hàm răng nhọn của nó chuẩn bị xé nát mình, tôi vội vàng xoay người nhìn phía sau lưng. Trời ơi, tôi cũng mọc ra một cái đuôi cá. Như vậy có nghĩa là tôi cũng chỉ là một con cá đáng thương.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi tự cho bản thân mình học một khóa học. Tôi thấy giấc mộng này rất có hàm ý ám chỉ. Đầu tiên nó cảnh cáo tôi đừng tự cho mình là tài giỏi, chỉ là loại một bình thì chẳng đầy mà nửa bình thì chao đảo^[6]. Sau đó, nó quy tụ tất cả những người đã chết về bên cạnh tôi, ngày có nghĩ thế nào thì đêm sẽ mơ như vậy. Không, không phải, Đường Ba còn chưa chết, người chưa chết sao có thể tham gia cuộc vui này chứ. Như vậy chỉ còn lại một lời giải thích, là do tôi ban ngày suy nghĩ quá nhiều.

[6] “Nhất bình bất mãn, bán bình hoàng dăng” – Câu tục ngữ Trung Quốc ý nói mỗi thứ chỉ biết một chút nhưng không tính thông và hiểu sâu cái nào, mang ý nghĩa chê bai.

Điều cuối cùng mới là điều quan trọng nhất, ý nghĩa giáo dục của nó chính là tôi luôn nghĩ, dẫn đo quá nhiều, thế này không đúng, thế kia cũng không được. Thực tế, như những gì tôi đã thấy, tôi chỉ là một con cá hết sức bình thường, không có thời khắc nào là không ngừng cẩn thận, đề phòng những con cá lớn khác tới ăn mình, làm gì có thời gian rảnh rỗi đi giúp những con cá khác....

Sau khi tỉnh lại, tôi sững sờ nhìn chăm chăm vào túi ngủ, Duy Lạc ở bên cạnh tôi vẫn ngủ say sưa, anh cũng quá mệt mỏi rồi. Tôi trần trọc trở mình, mới nghĩ thông suốt một đạo lý, tôi... vốn không phải là một con cá!

Vì không phải là cá nên tôi mới có cái gọi là trách nhiệm, đây cũng là sứ mệnh mà khi làm một con người, tôi phải gánh vác. Phật có nói, gặp ai trên đường thì sẽ đi cùng họ, thân thiết với ai thì sẽ phản người đó, tất cả đều là định mệnh, có giãy giụa cũng không trốn được. Tôi có vô số lí do hợp lý để thuyết phục chính mình, mặc kệ mọi chuyện nhưng trên thế giới này lại không có cái gì gọi là nếu như. Tôi không thể chỉ đặt giả thiết Đường Ba còn sống rất tốt và thoải mái hơn mà chỉ có thể dựa vào hai mắt của mình để tìm tòi.

Nghĩ lại, có lẽ cuộc sống của tôi quá tẻ nhạt nên chỉ một chút thuộc về kí ức giữa tôi và Đường Ba mới có thể rực rỡ tới vậy. Đó là một mối quan hệ không liên quan tới tình yêu, chỉ có tình bạn thuần túy. Có những lúc khi tôi cô đơn, trong giấc mộng, lúc vui vẻ hay đau khổ đều có một người bạn như vậy ở bên chia sẻ cùng tôi. Tuy rằng miệng lưỡi cậu ta xấu xa, tuy rằng tính tình ngang ngược, tuy rằng mặt cậu ta đầy mụn nhọt không đáng nhìn, nhưng cậu ta vẫn luôn là đồng bọn của tôi.

Ma xui quỷ khiến thế nào tôi rời khỏi ổ chăn, tuy không ấm áp nhưng lại dễ chịu hơn phía ngoài gấp ngàn vạn lần, ăn mặc chỉnh tề, khoác ba lô leo núi của Tiết Duy Lạc trên lưng, xỏ giày chống trơn đi trên tuyết, mang theo đầy đủ lương khô bám theo xích sắt leo lên.

Trời còn tờ mờ tối.

Tuy rằng đồng hồ đeo tay của tôi đã chỉ sáu giờ ba mươi lăm phút nhưng vùng Norrtälje vẫn còn ngủ say, gió lạnh, tuyết đọng bất động, Norrtälje như tòa thành bị phủ một tấm màn đen chết chóc, hoàn toàn không có dấu hiệu của ánh sáng.

Lúc này tuyết đã ngừng rơi, tôi lấy tốc độ nhanh nhất chạy bộ tới phía sau núi.

Tôi còn nhớ có một bản tạp chí leo núi đã từng nhắc rằng sau mấy trận tuyết liên tục thì không nên lên núi. Vào thời điểm đó, chỉ hô lên một tiếng cũng có thể gây nên tuyết lở. Vì vậy tôi tập trung khống chế hơi thở, cho dù có bất ngờ té ngã cũng không dám kêu đau một tiếng.

Tôi đứng thẳng trên đỉnh núi, phóng tầm mắt nhìn ra phía xa là núi tuyết trùng trùng điệp điệp nối tiếp nhau, tôi bắt đầu lo sợ.... thật sự sợ hãi.

Nghiêng nhìn xuống phía dưới bàn chân là vách núi cheo leo hiểm trở, chỉ cần một bước sơ sẩy, chỉ cần một bước sai chân sẽ là vạn kiếp bất phục. Ngọn núi tuyết nhìn như hiền dịu trầm tĩnh này tràn ngập vô vàn những rui ro khôn lường. Tôi hít vào, ôi, thật lạnh.

Phía sau núi không có đường đi xuống. Tôi lấy dây thừng, chuẩn bị leo xuống. Tuyết đọng có vẻ còn dày hơn hôm qua. Tôi chọn một tảng băng có vẻ kiên cố, buộc dây thừng xung quanh, sau đó nhanh chóng buộc một vài nút thắt để cố định vị trí tay chân. Đây là lần đầu tiên tôi leo núi tuyết, trực tiếp trèo trên mặt băng chứ không phải luyện tập trong môi trường giả lập. Tôi không có đinh móc gắn vào đế giày, chỉ có thể dựa vào dây thừng mà leo xuống. Cứ mỗi khi trượt một đoạn từ 5 - 6 centimet tôi sẽ thắt một nút số 8 để luồn dây an toàn vào, sau đó 5 - 6 centimet tiếp theo lại thắt một nút số 8 khác, luồn dây an toàn vào đồng thời tháo nút buộc phía trước ra.

Nút số 8 đầu tiên...

Cái thứ hai...

Một cái nữa...

Lại một cái nữa..

Tôi không biết mình đã thắt bao nhiêu cái nút số 8, nhưng nếu vẫn chưa tìm được Đường Ba thì tôi sẽ không ngừng nghỉ mà tiếp tục thắt. Cho tới khi tôi nhận ra được nút thắt trên tay không được chắc chắn nữa thì đã không còn kịp nữa, cả người và ba lô cứ như vậy ngã xuống. Tôi nín thở theo bản năng, cố gắng hết sức không cho tuyết tràn vào mắt mũi.

Sau khi lăn vài vòng xuống dưới, đầu tôi va đập vào một khối đá đóng băng cứng, muôn vàn tia sáng vàng rực rỡ chớp lóe trước mắt, mũi tôi nóng lên, một thứ chất lỏng ấm áp chảy ra. Sau đó thế giới của tôi trở nên hoàn toàn im lặng, yên tĩnh một cách chết chóc.

Tôi nghĩ, mình tiêu rồi.....

... Đi lững du trong khoảng không hỗn độn và tối tăm không biết bao lâu, tôi nghe được tiếng cãi vã của hai người đàn ông.

“Nhất định là anh có biện pháp thoát ra.”

“Không có”

“Anh có thể không cần cứu tôi, nhưng Phi Phi...”

“Anh muốn tôi nhắc lại bao nhiêu lần, tôi không có!”

Ôi chao, giọng nói của hai người này đều rất quen, nhưng bọn họ đang cãi cọ gì vậy?

“Tại sao anh có thể đối xử với cô ấy như vậy? Cô ấy yêu anh như thế...”

“Anh câm miệng lại!”

“Nếu như Phi Phi có chuyện gì, tôi... sẽ không buông tha cho anh!”

“Hừ, anh cứ thử xem”

“Tôi biết anh rất muốn tôi chết. Anh yên tâm, sẽ không phải đợi lâu nữa.”

“...”

Đầu đau quá! Cơn đau giống như có vật gì đâm xuyên qua xương sọ, da đầu như bị ai đó dùng sức lột ra. Tôi bắt đầu rên hừ hừ. Nơi xa xăm nhất của ý thức đã bị chiếm trọn bởi cảm giác mãnh liệt này, chẳng có gì ngoài đau đớn cả.

“Anh có nghe thấy không, cô ấy đã đau như vậy! Anh có nghe không! Anh chỉ cần đưa cô ấy ra khỏi núi, tôi không cần anh cứu. Anh cứ vứt tôi ở đây, nếu có thể sống thì tôi sống thêm mấy ngày. Nếu như không thể sống được, tôi có chết ở chỗ này cũng không oán hận.”

“Phi Phi...”

Tôi bị ai đó ôm, nhưng tôi muốn nói với anh ta, anh trai này, lúc này không phải là thời gian sụt sùi mùi mẫn, làm ơn cho tôi một viên thuốc giảm đau. Nếu không có thì tìm thứ gì đập vào đầu tôi một cái, dù sao thì hôn mê vẫn tốt hơn là chịu đau. Nhưng cái gì tôi cũng không thể nói được, cuối cùng nguyện vọng của tôi cũng được thỏa mãn, một lần nữa tôi lại ngất đi vì quá đau. Aizz, tại sao tôi dùng chữ” lại” cơ chứ?

Khi cảm giác lại ủa về thì cơn đau đớn không lồ che ngợp bầu trời đang bao trọn lấy cơ thể của tôi. Có thứ chất lỏng chảy xuôi từ gò má, nhưng tôi

hoàn toàn chắc chắn rằng mình không khóc. Không phải vì tôi không muốn mà vì mỗi một tế bào thần kinh của tôi đều bị cơn đau xâm chiếm, lấy đầu ra sức mà khóc.

Khuôn mặt lạnh lẽo của ai đó dán vào hai má nóng bỏng của tôi. Tôi rất thích nhiệt độ cơ thể của người này.

Tôi nghe thấy tiếng anh ta thì thào: “Tối qua anh nằm mơ thấy mình đang ở một quăng trường rất lớn. Anh nhìn xung quanh nhưng không thể tìm thấy em, sau đó thì tỉnh lại”.

Đây là giọng của bác sĩ Lí, chỉ là âm thanh khàn đặc đến cả tôi cũng không nhận ra. Lí Triết, không nên như vậy, chúng ta là những người làm nghề y, sinh ly tử biệt còn gì chưa từng chứng kiến? Anh không nên đau lòng như vậy, chờ khi tôi khỏe lại, tôi sẽ nghiêm khắc phê bình anh.

“Phi Phi, em tỉnh lại đi... Nếu như em không tỉnh lại, anh không biết mình có thể chờ tới ngày em tỉnh hay không. Có điều như vậy cũng tốt. Anh có thể biến mất trước khi bị em lãng quên. Có lẽ đó cũng là một chuyện hạnh phúc.”.

Tôi hơi hé mắt ra. Tôi biết không phải là Lí Triết không muốn nhìn thấy tôi mà anh ta vốn không nhìn thấy tôi.

Đây là lần đầu Lí Triết nói nhiều với tôi như thế. Anh ta ôm tôi ngồi một mình trong lều, nói với tôi những chuyện nhà vụn vặt. Mỗi câu anh ta nói, trong lòng tôi lại yên lặng trả lời một câu, chỉ có điều anh ta không hề nghe thấy. Tôi trả lời nhưng anh ta cũng không biết.

Lí Triết và tôi cách nhau âm thanh, ngăn giữa tôi và anh ta là ánh sáng. Chỉ cần tôi phát ra một chút xíu tiếng vang là anh ta có thể biết tôi đã tỉnh rồi. Tôi chỉ hi vọng Lí Triết có thể nhìn thấy mình dù chỉ là một centimet

ánh sáng, anh ta sẽ phát hiện ra tôi đang nhìn anh ta. Nhưng chúng tôi không ai có thể bước ra khỏi vùng ranh giới đó, không phải là không muốn mà là không đủ sức.

Qua rất lâu, tôi nghe được tiếng vang ở cửa động. Cửa lều vải được kéo ra, một bóng người đi tới chặn lại ánh sáng đèn dầu.

“Phỉ Phỉ!”

Tôi hướng về bóng người nhếch miệng cười, Duy Lạc, cuối cùng anh cũng tới rồi....

“Sao vậy?” Bác sĩ Lí nghiêng đầu hỏi, anh ta kề sát tai mình vào gần tôi nhưng vẫn không nghe được gì như cũ.

“Đưa cô ấy cho tôi”.

“Sao vậy?”

“Cô ấy bị sốt rất cao, tôi lấy đá chườm hạ nhiệt cho cô ấy”

Lí Triết nửa tin nửa ngờ, buông tôi ra. Lúc ấy tôi chỉ cho rằng là hành động nhất thời, nhưng sau đó mới biết được, lần buông tay này chính là một đời.

Tôi không có lí do gì để trách Tiết Duy Lạc, trách anh cái gì đây? Trách anh ích kỷ không nói cho Lí Triết biết tôi đã tỉnh? Hay là trách anh không dốc toàn lực cứu bác sĩ Lí? Tôi có tư cách gì để trách anh. Tôi còn có thể sống sót mà nằm trong hang núi này thì ngoài anh ra còn ai có thể cứu giúp tôi.

Ngón tay của Duy Lạc run rẩy. Anh ôm tôi, chôn đầu vào trong hõm vai tôi, không kìm được nỗi lòng. Tôi không biết mình đã hôn mê bao lâu, có phải ngay cả anh cũng cảm thấy khả năng tôi tỉnh lại quá nhỏ bé.

Vào đêm, Duy Lạc nói với tôi, “Phi Phi, em kiên trì thêm một ngày, nhiều nhất là hai ngày thôi. Anh đã liên lạc được với bên ngoài, chúng ta sẽ nhanh chóng thoát khỏi đây”.

Điều này là thật sao? Hay chỉ là một lời nói dối đầy thiện ý của anh, giống như vầng trăng sáng giữa không trung, tôi có thể nhìn thấy nhưng không biết tới lúc nào mới được ôm vào lòng. Đêm đó, Lí Triết ho khan dữ dội, có lúc anh ta sẽ mơ hồ gọi mấy tiếng Phi Phi. Tôi rất muốn trả lời anh ta, tôi luôn nghĩ tới ngày mai, còn có ngày mai. Ngày mai khi tôi đỡ hơn một chút, khi đó tôi có thể nói chuyện, mọi thứ sẽ tốt lên. Cả ba chúng tôi nhất định sẽ bình an vượt qua cảnh này.

Rạng sáng, tôi đau đến nhăn chặt mắt mũi lại. Tiết Duy Lạc thử dỗ tôi ngủ nhưng anh lại không biết hát, chỉ ngâm nga giai điệu. Anh nắm tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau. Thật ra anh không cần phải lo lắng, lần này tôi đã học được cách xử sự, sẽ ngoan ngoãn, sẽ không chạy nữa.

Cho dù đêm tối có dài thế nào thì với hai chúng tôi, ngày mai còn sẽ tới. Nhưng chẳng có ai để ý tới thời gian của Lí Triết đã vĩnh viễn dừng lại tại đêm nay.

Cuối cùng tôi cũng có thể mở mắt ra gọi Lí Triết, nhưng không ngờ đổi lại là một tin dữ, một tin dữ mà tôi vĩnh viễn không muốn tin, “Phi Phi, em đừng quá kích động, em nghe tôi nói, bác sĩ Lí đã...”

“Làm...sao...”

“Vào đêm hôm qua.”

“Nói dối...” sau đó, tôi còn chưa kịp nói thêm được điều gì thì đã lại ngất xỉu.

Chương 13

Ảo Ảnh Bị Chôn Vùi

Tôi còn nhớ lần đầu tiên Lí Triết tới nhà tôi nấu cơm, tôi hỏi, “VẬY AI GIẾT GÀ NHỔ LÔNG?”.

Anh ta nói: “Anh”.

“Như vậy ai chặt gà?”

Anh ta trả lời: “Dĩ nhiên là anh”.

Ngay từ lúc đầu Lí Triết đã nghĩ rằng bất luận anh ta có làm gì thì cũng không thể chân chính đi vào lòng tôi. Nhưng thực ra anh ta đã đánh giá bản thân quá thấp. Với tôi, Lí Triết giống như người anh trai tử tế, chu đáo, là bác sĩ Lí không gì không làm được. Anh ta là người bạn tốt duy nhất thổ lộ lòng mình với tôi, là người thầy cả đời tôi kính trọng. Anh ta đã từng năn nỉ tôi, nói với tôi hãy chờ, anh ta hứa sẽ không rời khỏi mặt đất một phút giây nào chỉ để bảo vệ tôi. Là tôi không tốt, tôi không chờ anh ta, buông tay ra trước hoặc là nói đúng hơn, tôi chưa bao giờ nắm chặt tay.

Lí Triết chỉ để lại cho tôi vài chữ: “Phi Phi, anh chỉ có thể cùng em đi tới đây, thật xinh lỗi”.

Lí Triết nói anh ta chỉ có thể đi cùng tôi tới đây thôi, nhưng ngay cả những giây phút cuối cùng của anh ta tôi cũng không thể ở cạnh bên. Rõ ràng anh ta đã gọi tôi, ngay cả một tiếng đáp lại tôi cũng không làm được.

Lí Triết nói xin lỗi với tôi nhưng vốn dĩ người cần phải xin lỗi là tôi, là tôi...

Xin lỗi anh, bác sĩ Lí.

Xin lỗi anh, Lí Triết.

Sau khi được cứu thoát ở Norrtälje, tôi vẫn thường ôm gối thần thờ, cứ như vậy mà ngồi hết cả buổi chiều.

So với tình hình tâm lý thì vết thương ở Thụy Điển của tôi phục hồi rất tốt. Sau khi về nước, tôi quay lại bệnh viện tiếp tục làm việc, chuyên tâm tận lực vào các hoạt động cứu giúp những người bị tàn tật. Tôi hợp tác thân thiết với Hội Chữ thập đỏ địa phương thành lập hai quỹ từ thiện ở vùng Tây Bắc, khẩu hiệu của chúng tôi là “Tình yêu tồn tại trong hành động”.

Dĩ nhiên, tiền dành cho những việc này trích từ phần tài sản được thừa kế của nhà họ Ngô mà Duy Lạc giúp tôi lấy được. Trong đó tôi trả lại một phần cho nhà họ Ngô, phần còn lại, tôi trích ra một ít làm từ thiện. Với việc này, Duy Lạc không nói gì thêm, anh chỉ nói nếu đó là tiền của tôi thì tôi có quyền tự do sử dụng, không cần phải hỏi ý kiến anh.

Tôi viết cho Yến Tử một bức thư, nói với nó thi thể của Đường Ba và Đường Lâm đã được tìm thấy vào mấy ngày trước. Duy Lạc không cho tôi tham dự lễ tang của bọn họ, anh nói tình trạng sau khi chết của bọn họ quá đáng sợ, không thích hợp với tâm lý của tôi lúc này. Nhưng cho dù là vậy tôi vẫn gặp ác mộng suốt mấy ngày, còn lén khóc một mình. Thực ra kết cục của Trương Viễn Quang cũng không tốt hơn là bao nhiêu. Ông ta nhẫn tâm đuổi chúng tôi ra ngoài, nhưng ông trời cũng thật công bằng, tuyết lớn đã vô tình phá hủy căn nhà đó. Mấy ngày chúng tôi không ở đó, căn biệt thự kia đã bị tuyết đọng đè sập. Tuy rằng ông ta không bị chết vì nhà sập nhưng cũng bị chết cồng trong tuyết. Nhưng tôi có thể vui vẻ được sao?

Đúng là ông ta có chết cũng không đền hết tội, nhưng mất mát của tôi cũng quá lớn. Sự đánh đổi này quá lớn.

Hai ngày trước mẹ tôi lại đi thăm mộ Quyên Tử. Bà không nói tới chuyện báo thù nữa mà chỉ một lòng cầu bình an cho tôi. Bà nói tôi đã phải chịu đựng quá nhiều, cầu mong Quyên Tử dưới lòng đất phù hộ tôi từ nay được bình an.

Cuối thư, tôi gửi kèm thiệp mời dự hôn lễ của tôi và Duy Lạc. Mẹ tôi nói với bất kì chuyện buồn nào đều nên dùng một việc vui để quên nó đi. Tôi hi vọng Yến Tử có thể tới tham dự, nếu không có nó, tôi sẽ rất cô đơn.

Áo cưới, tiệc cưới, phòng tân hôn... đám cưới của chúng tôi hết sức bình thường, bình thường tới mức tất cả những đôi vợ chồng đều có được những thứ này. Tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất với Duy Lạc, “Làm tất cả mọi thứ càng đơn giản càng tốt”, anh cũng làm được. Với những người đã trải qua tình cảm khúc chiết tầng tầng lớp lớp mà nói thì đơn giản có gì không tốt?

Quà đám cưới Yến Tử tặng cho tôi là một quả cầu thủy tinh, bên trong có một đôi búp bê đang hôn nhau. Búp bê nam quỳ một chân ăn mặc như một đứa bé trong khi búp bê nữ mặc váy cô dâu, khuôn mặt xấu hổ thẹn thùng mà ngọt ngào. Nó biết tôi thích những thứ gì đẹp mắt, càng lấp lánh lại càng thích, không quan tâm tới giá cả cao hay thấp.

Chúng tôi cũng không nghỉ tuần trăng mật vì tâm lí của tôi không thích hợp để đi xa, cần tĩnh dưỡng tại nhà. Duy Lạc hồ khẩu hiệu: Tất cả đều nghe theo bác sĩ mà mọi chuyện tôi đều phải nghe anh. Yến Tử cười nhạo tôi là bị “chồng quản nghiêm”. Thật ra được một người quản cũng rất hạnh phúc. Mỗi ngày ngoài việc xử lý một số công việc của quỹ từ thiện, thời gian còn lại tôi chính là một bà chủ gia đình mẫu mực. Anh kiếm tiền còn tôi sẽ tiêu, từ cà vạt anh đeo cho tới quần lót anh mặc đều do một tay tôi chuẩn bị, tất cả chuyện lớn nhỏ gì tôi cũng sẽ báo cáo anh đầy đủ. Mỗi

ngày, câu nói nhiều nhất tôi nghe được chính là: “Bà xã, hôm nay cơm tối chúng ta ăn gì? Bà xã, hôm nay anh mặc gì vậy?”.

Mẹ tôi nói, trước đây bà không phát hiện ra hai người chúng tôi có thể ăn nhip với nhau như vậy. Sau khi tôi kết hôn, bà càng ngày càng yêu thích người con rể này. Dĩ nhiên, mẹ tôi nói những lời này đều có ví dụ cụ thể. Một ngày nay, Duy Lạc tỏ vẻ ngoan ngoãn, ra sức nịnh nọt bà, hết rửa bát đĩa lại phơi quần áo, cái gì anh cũng có thể phụ giúp một tay. Chỉ có điều anh không cần thận, giúp cái gì cũng làm hỏng bét hết. Mẹ tôi cũng không trách anh, còn cười toe toét không ngậm miệng lại được, cứ gặp được người nào liền khoe có con rể tốt.

Có một lần, mẹ tôi mang theo con rể quý đi mua đồ ăn, hai người này đi hết một buổi sáng cũng không mang về nổi cọng rau. Bữa trưa hôm đó, tôi cùng bố phải ăn mì gói cho qua bữa, không nghĩ đến chuyện mẹ tôi vừa bước chân vào cửa đã hô to gọi nhỏ, nói con rể sắp bị người ta cướp đi mất. Tôi không hiểu tại sao trong chợ còn có tình địch, hỏi Duy Lạc mới biết, các cô các thím trong chợ quá nhiệt tình, kéo anh không thả. Từ đó mẹ tôi tuyên bố với cả nhà, sau này có đi chợ cũng quyết không cho con rể đi cùng. Tôi bị bà chọc cười đến đau cả bụng, cuộc sống của tôi đang ngày càng đi về hướng tốt đẹp hơn, đúng không?

Tôi nằm gối đầu trên khuỷu tay của Duy Lạc, xem bộ phim hoạt hình mới nhất của Pixar “Vút bay^[1]”.

[1] Vút bay (tựa gốc tiếng Anh: Up) là một bộ phim hoạt hình máy tính được Pixar Animation Studios sản xuất và Walt Disney Pictures phát hành. Bộ phim đã giành giải Quả cầu vàng cho bộ phim hoạt hình hay nhất và nhạc phim gốc hay nhất và 5 đề cử cho giải Oscar, kể cả cho phim xuất sắc nhất.

Bác sĩ tâm lý đề nghị tôi nên xem những bộ phim hài hước và hoạt hình, điều này sẽ có lợi trong việc hỗ trợ tôi thoát khỏi bóng ma trong lòng. Nhân vật chính trong “Vút bay” là một ông lão không muốn nhưng bị cưỡng chế phải chuyển nhà và một đứa bé người châu Á. Nội dung cụ thể như sau, ông lão Carl từ khi còn nhỏ đã hứa với người vợ yêu của mình – Ellie, sẽ chuyển căn nhà tới thác nước Paradise. Nhưng trải qua nhiều năm mưa gió, lời hứa này đã bị nhấn chìm bởi những nỗi lo cơm áo gạo tiền cho cuộc sống. Mãi cho tới khi người vợ chết đi, ông lão Carl cô độc mới càng cảm thấy giấc mơ phi lý này trở nên thôi thúc.

Một ông cụ qua tuổi bảy mươi cần bao nhiêu dũng khí để đối mặt với một giấc mơ hoang đường? Tình yêu của ông cụ với vợ mình đã sâu nặng tới nhường nào? Người ta vẫn nói, khi chúng ta còn trẻ, giấc mơ rất rực rỡ nhưng lại không thể đạt được. Nhưng cho tới khi chúng ta thực sự trưởng thành, có mấy ai có thể tiếp tục theo đuổi những giấc mơ năm xưa? Bộ phim hoạt hình 3D này của Pixar có vẻ như khá tẻ nhạt trong mắt bọn trẻ nhưng tôi và Duy Lạc lại thấy nó hết sức thú vị.

Tôi nhỏ giọng hỏi anh: “Chờ cho tới khi tóc chúng ta đều bạc trắng, anh còn có thể yêu em như vậy không?”

Anh xoa trán tôi, “Em nghĩ nhiều quá”.

Tôi tiếp tục hỏi, “Nếu như lúc ở trên núi tuyết em đã chết rồi thì anh có thể...”.

“Phi Phi, đừng nói nữa, sẽ không có cái nếu như đó.”

Đúng vậy, không có cái nếu như.

Cuối bộ phim, ông cụ Carl mở cuốn sổ ghi chép của vợ mình một lần nữa. Cuốn sổ này ông đã từng xem khi còn bé, chỉ là ở trang cuối cùng, vợ

ông có nói, tới sinh sống ở thác nước Paradise cũng chẳng phải việc gì lớn lao. Có thể cùng nhau bước trọn một đời mới là cuộc lữ hành mạo hiểm lãng mạn nhất trên đời này.

Có thể bên nhau trọn một đời.

Chúng tôi cũng sẽ như vậy sao?

Duy Lạc đưa tay nắm chặt bàn tay tôi, tôi cũng nắm thật chặt tay anh. Cứ như vậy, chúng tôi sẽ mãi không xa nhau.

Lúc đi từ rạp chiếu phim ra ngoài, trời đang mưa phùn, hai chúng tôi sóng vai nhau chậm bước trên con đường nhỏ.

Duy Lạc oán giận nói, “Sau này anh sẽ không xem mấy bộ phim thể này với em nữa. Lúc thì khóc, lúc lại cười, làm sao có ích với em chứ?”.

Tôi lắc đầu, “Nhưng phim điện ảnh nếu không có những cảnh tình cảm xúc động thì không còn là điện ảnh nữa”.

“Chỉ xem ‘Đại nội mật thám^[2]’ thôi.”

[2] Một bộ phim hài Trung Quốc với sự tham gia của Cổ Thiên Lạc và Từ Hi Viên, khá ăn khách vào năm 2009.

“Ha ha.” Tôi cười với anh.

Anh lấy thuốc lá bạc hà ra hút, “Phải rồi, anh quên nói với em, nhà họ Ngô đã chuyển đi, họ di dân sang Mỹ.”

“Ồ?” Như vậy bố tôi và người đàn bà kia cũng đã tách ra. Với tôi mà nói, không nghi ngờ gì nữa, đây quả là một tin tức tốt.

“Nhà họ Đường đang khởi tố cảnh sát Thụy Điển làm việc không tròn chức trách, sợ rằng vụ kiện này cũng chỉ là dã tràng xe cát, không có kết quả gì.”

“Thật không.” Nhà họ Đường chịu đả kích nặng như vậy, trong một chốc một lát không thể khôi phục lại cũng là lẽ thường.

“Đúng rồi, Duy Lạc, anh sắp xếp được không, em muốn đi thăm mẹ của bác sĩ Lí.”

“Chờ một thời gian nữa, hiện tại em vẫn còn đang bệnh.”

“Vậy anh giúp em gửi tặng chút đồ được không?”

“Được.” Duy Lạc ôm bờ vai tôi.

Yến Tử gọi điện thoại đường dài quốc tế cho tôi, nó nói đợi bài luận văn tám tám sáu mươi tư chương được duyệt thì tôi phải chuẩn bị sang tham gia lễ tốt nghiệp của nó. Nghe cách nói chuyện cũng nhận ra nó đặc chí sắp bay lên đến tận trời rồi.

Tôi ở bên đầu này điện thoại cười nó, “Yến lưu manh, mà cũng thật khổ sở, kinh nghiệm của cả chặng đường đi lấy kinh Đường Tam Tạng phải trải qua cũng không mệt nhọc bằng mày viết luận văn”.

“Nói bậy! Giáo sư hướng dẫn tao nổi tiếng biến thái trong khoa này, mềm không ăn mà cứng cũng không được, nghiêm túc vô cùng.”

“Thôi đi mà y ơi, lần trước tao đọc báo, thấy nói tỉ lệ tốt nghiệp ở trường mà y là 98.9%, cái này là...”

“Là còn 1.1% xui xẻo bị giáo sư biến thái hướng dẫn luận văn chứ gì nữa. Tao không cần biết, Phi lưu manh, mà y phải sang tham dự buổi lễ tốt nghiệp của tao! Nhất định phải sang đấy, tao chờ mà y.”

Với xác suất tốt nghiệp là 98.9%, luận văn của Yến Tử có thể nói là làm rung động lòng người. Con nhóc này không lãng phí tới từng 0.5 điểm, lấy điểm số vừa đạt tiêu chuẩn mà bỏ qua. Nó quá đắm chìm trong niềm hân hoan vừa đủ điểm, nói thao thao bất tuyệt với tôi qua điện thoại, còn chuẩn bị mời cả lớp đi ăn lẩu, còn mời bạn học trong khoa đi ăn cơm dã ngoại. Cứ nhìn theo hành động này của nó, rất có khả năng còn lan rộng ra thành mời cả châu Á, có xu hướng vươn ra thế giới. Chỉ có điều thế này cũng quá đáng sợ, thôi được rồi, Yến Tử nhà tôi không cho là như vậy.

“Phi lưu manh mà y có nghe thấy gì không? Tám giờ ngày mai mà y phải đi làm visa.”

“Tám giờ thì đại sứ quán còn chưa mở cửa.”

“Không cần quan tâm đã mở cửa hay chưa, mà y tới sớm một chút xếp hàng ở cửa đi.” Yến Tử không ngừng đòi hỏi.

“Tao không đi đâu. Tao lấy đâu ra tiền mua vé máy bay, cũng không có tiền đi du lịch. Tao là người nghèo.”

“Xí, đại gia nói vậy mà không thấy ngại sao. Nhất định là mà y không nỡ rời xa lão Tiết.” Yến Tử gào lên, tông suất âm thanh của nó cũng sắp làm thủng màng nhĩ, tôi vội vàng tắt điện thoại.

“Vé máy bay gì vậy? Anh sẽ trả.” Duy Lạc ôm tôi từ phía sau, những chiếc hôn nhẹ nhàng rơi vào sau gáy.

Tôi bị nhột cười khanh khách, quay người lại đưa tay vòng ôm qua cổ anh, “Ày, Yến Tử đó mà. Nó muốn em sang Singapore ăn mừng tốt nghiệp”.

“Em đi thôi, đi giải sầu cũng được.”

“Đó là anh đấy nhé, anh sẽ không nhớ em chứ?”

“Em không biết có câu nói ‘tiểu biệt thăng tân hôn^[3] sao?’”

[3]”Tiểu biệt thăng tân hôn” tức là vợ chồng xa nhau một thời gian ngắn, khi gặp lại tình cảm còn thắm thiết và mãnh liệt hơn đêm tân hôn.

“...”

Đêm đó của chúng tôi, đều bị say.

Sau ba ngày, cuối cùng tôi cũng không đấu lại được Yến Tử, quyết định đi tới Singapore.

“Tôi nguyện ý xâu những ngôi sao băng thành một sợi dây xích, khóa em vào trong trái tim mình.”

Tôi lặp đi lặp lại câu nói này trên máy bay. Duy Lạc hành văn tốt hơn cả ngàn vạn lần. Anh sợ tôi trên máy bay buồn chán nên mua cho tôi một quyển tạp chí thời trang, sau đó lại lén viết câu này vào trang đầu tiên cho tôi, “Tôi nguyện ý xâu những ngôi sao băng thành một sợi dây xích, khóa em vào trong trái tim mình.”. Trước đây tôi cũng không biết rằng anh còn

có mặt lãng mạn này, chỉ biết tính tình anh xấu xa, lại còn hung dữ...Nói chung là người mặt lạnh.

Có điều lúc này đây, tất cả đều không giống như vậy.

Mùa xuân, thành phố Sư tử xanh um, còn mang chút hơi lạnh trong cái ẩm đặc trưng của khí hậu cận nhiệt đới gió mùa.

Yến Tử lái xe tới đón tôi, ngay lập tức giành lấy hành lí trong tay tôi, “Phi Phi này, tao càng nhìn mày càng thấy khó chịu. Lần này sang sao mày lại đã kết hôn cơ chứ? Aizz, con người đúng là không ai có thể rơi hai lần trên cùng một dòng sông^[4]”.

[4] Câu gốc, “Không ai có thể tắm hai lần trên cùng một dòng sông” của Heraclitus, ý nói mọi sự vật trong thế giới của chúng ta luôn luôn thay đổi, vận động, phát triển không ngừng.

“Đừng có nói điều thừa! Rốt cuộc mày viết luận văn hay là luận văn viết mày? Đầu óc của mày nghĩ cái gì cũng thấy vẩn vọ như vậy? Dĩ nhiên là chẳng có người nào có thể rơi hai lần cùng một dòng sông rồi vì ngay từ lần rơi đầu tiên thì họ đã bị chết đuối.”

“Ha ha, bây giờ mày mới là Phi lưu manh mà tao biết. Đúng rồi, chúng ta đi ăn bữa ngon!”

“Yến lưu manh mày phải tiết kiệm chứ. Mày vẫn chưa bị bạn học ăn cho nghèo đói sao?”

“Còn chưa đâu.”

Chúng tôi đi ăn các món ăn đặc sắc của Singapore tại một nhà hàng cạnh Vườn lan Quốc gia, sau đó lại tới một cửa hàng trang sức lấy cảm hứng từ

phong lan. Ngay khi nhìn thấy những món đồ trang sức lóa mắt này, trong nháy mắt, hai đứa chúng tôi đã biến thành một cặp đôi ngây ngốc. Phong lan là một họ của loài lan, cửa hàng trang sức này mặc cho hoa lan một lớp y phục ngoài bằng đồng để bảo tồn nguyên vẹn hình dáng ban đầu, sau đó lại tráng một lớp Niken rồi được ngâm trong vàng lỏng 18K hoặc 24K. Sau khi đông lại sẽ dùng những bông lan này để chế tạo thành các loại trang sức như hoa cài ngực, kẹp tóc nhỏ, vòng tai... Mỗi một bông hoa đều độc nhất vô nhị.

Tôi mua vài đóa hoa, tặng cho mẹ, cho mẹ, cho bà. Tính kĩ ra, tôi cũng có một đại gia đình.

Yếu Tử cười tôi, “Đã là bà nội trợ rồi có khác”.

Tôi nói: “Còn không phải là do may sao, kéo tao tới đây chọn mua”.

“Thật ra tao chỉ đi cùng may thôi, chính là lão Tiết muốn may sang đây. Anh ta lén gọi cho tao, nói gần đây tâm tình của may không được tốt lắm, nhờ tao ở bên này giúp may.”

“Tốt lắm, thì ra là hai người đã có âm mưu!”, tôi cười rồi cù lét Yến Tử. Có hai người yêu tôi như vậy, cho dù là bị mưu hại cũng vẫn hạnh phúc.

Tôi ở Singapore chơi bốn ngày, có người bên quỹ từ thiện gọi điện cho tôi, nói ngày mai có một buổi lễ quyên góp từ thiện, hỏi tôi có đi không. Đúng lúc tôi thấy thời gian đi chơi của mình đã đủ rồi, thứ hai là tôi cũng muốn về sớm một chút, cho Duy Lạc một niềm vui bất ngờ, vì vậy đã đáp ứng họ sẽ tới. Tôi không nói cho ai biết, chỉ gửi tin nhắn cho Yến Tử, nói với nó là tôi về nhưng vẫn dặn trước, cấm nó tiết lộ bí mật này cho Duy Lạc.

Suốt chặng đường, tôi chỉ oán máy bay bay quá chậm, chỉ muốn lập tức về nhà để được gặp Duy Lạc.

Tôi mang thức ăn mua từ siêu thị vào nhà. Duy Lạc đi làm, nhất định anh không đoán được hôm nay về nhà sẽ có cơm ăn. Tây Tây mừng rỡ chạy tới đón tôi. Tôi ôm nó hôn một cái. Con vật nhỏ này chắc cũng đã nhớ tôi lắm rồi, dùng lưỡi liếm khắp mặt tôi. Trên bàn trà có một vật màu trắng, tôi cầm lên xem. Duy Lạc thật là sơ ý, điện thoại di động sao lại vẫn để cắm sạc thế này. Con người này...

Trên điện thoại di động của anh có mười mấy tin nhắn gửi tới.

Tôi định đặt xuống nhưng nhìn thấy số nhắn tới lại cầm lên xem: “Lão Tiết, anh đừng trách em không báo trước, là do anh không nghe điện thoại đấy nhé. Hôm nay bà xã anh đã trốn về gặp anh rồi. Nếu anh có mỹ nhân nào xung quanh thì giấu nhanh đi...”. Yến Tử là đồ phản bạn, nó đúng là điệp viên ẩn nấp bên cạnh tôi. Tôi cười đóng lại điện thoại di động của anh. Ai bảo anh không mang theo điện thoại, lần này thì tốt rồi nhé, không có cơ hội nghe tin tình báo của Yến Tử.

Tôi mới đi có bốn ngày mà nhà đã loạn như ổ chó. Tôi bắt đầu thu dọn phòng khách và nhà bếp, ngay cả phòng ngủ cũng tính toán đi dọn.

Điện thoại di động của Tiết Duy Lạc lại vang lên, tôi lau khô nước xà phòng trên tay ra nghe máy.

“Sếp Tiết, anh dậy chưa?”

“Sao?” Đầu óc tôi có chút không theo kịp.

“Là chị dâu ạ? Chị đã về rồi sao? Em là tiểu Vương ở văn phòng của phó tổng Tiết đây ạ. Tối hôm qua phòng em tiếp khách hàng, ai cũng uống say.

Chắc là phó tổng Tiết còn chưa tỉnh ạ?”

“Tôi cũng không rõ nữa. Tôi tưởng anh ta đi làm.” Tôi rón rén đẩy cửa phòng ngủ. Quả nhiên Duy Lạc vẫn mặc nguyên quần áo đi làm đang ngủ trên giường. Không trách được điện thoại di động của anh vẫn còn đặt trên bàn khách, thì ra anh cũng không đi làm.

Tôi quay lại phòng khách, hỏi tiểu Vương ở đầu bên kia: “Anh ta vẫn chưa tỉnh, có cần gọi anh ta dậy không?”.

“Không cần, không cần đâu ạ. Chỉ là hai ngày trước phó tổng Tiết dặn em, anh ta có một thùng hàng chuyển từ quốc tế về. DHL^[5] vừa gọi điện cho em, kiện hàng này chuẩn bị được chuyển tới nhà chị. Nếu như chị dâu đã ở nhà thì kí nhận nhé. Cũng không còn việc gì khác, em tắt máy đây ạ.”

[5] DHL là một công ty Deutsche Post cung cấp vận chuyển bưu kiện quốc tế và thực hiện hợp đồng tổ chức vận trù.

Một kiện hàng quốc tế? Tại sao tôi không nghe Duy Lạc nhắc đến.

Nửa tiếng sau, quả nhiên DHL chuyển tới cho tôi một thùng hàng rất lớn và nặng. Tôi nhờ nhân viên chuyển phát nhanh giúp mang tới phòng làm việc của Duy Lạc. Tôi quay lại nhà bếp nhặt rau, càng nghĩ càng thấy tò mò. Đây rốt cuộc là thứ gì chứ? Có lẽ nào lại là quà cho tôi?

Tôi bị lòng hiếu kỳ hành hạ, nếu đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng. Tôi đi tới thư phòng mở kiện hàng.

Nằm ngoài dự liệu của tôi, bên trong thùng hàng cũng không có bất kỳ lễ vật gì mà chỉ có một cái thùng gỗ cũ kĩ. Tôi đã từng nhìn thấy cái thùng gỗ này, chính là thứ để trong hang núi lúc còn ở Norrtälje. Lúc ấy anh đã nói

với tôi là hòm đựng dụng cụ leo núi, dặn tôi đừng động vào. Con người này, sao bây giờ mới nhớ tới việc chuyển chỗ đồ này về. Thật ra, làm cho tôi mừng hụt mất một lúc.

Tôi mở chiếc hòm, muốn giúp anh cất dọn những trang bị kia cẩn thận, nhưng những đồ trước mắt tôi không phải là trang bị nào hết.

Đinh móc, dây thắt nút... những vật phẩm như vậy đều không có, duy nhất chỉ có một mô hình.

Hình dáng bên ngoài là một ngọn núi...

Norrtljæ! Đây chính là mô hình thu nhỏ của Norrtälje!

Núi tuyết! Biệt thự! Dây cáp treo! Hang núi! Phía sau núi!

Mỗi một nơi đều là cảnh tượng đầy ác mộng mà tôi quen thuộc. Tôi cho rằng đau đớn đã bị hạnh phúc xóa đi, nhưng một lần nữa chúng lại thức tỉnh. Chẳng có lẽ, núi tuyết Norrtälje cũng nằm trong phạm vi tính toán của anh sao?

Như vậy...

Tôi chuyển mô hình nặng trĩch này ra, không thể chờ đợi mà lục xem phía dưới.

Bên dưới có một cuốn sổ đã úa vàng cùng một túi thuốc. Tôi không có cách nào giữ mình bình tĩnh để xem cẩn thận từ đầu, chỉ lật mấy trang cuối cùng lên. Nét chữ kia của anh, phóng khoáng mà mạnh mẽ, làm sao tôi lại không nhận ra được chứ? Những lời nói triền miên đầy lảng mạn chính là được viết nên từ những nét chữ đó. Nhưng lúc này, trong nháy mắt, chúng biến thành những con chữ cay nghiệt, đâm thẳng vào lồng ngực tôi.

“Nhiệt độ của Phi Phi là 38.8°C, tiếp tục tiêm một ống Antodin^[6]...dùng thuốc: Paracetamol^[7].”

[6] Antodin Injection, loại thuốc dùng cho trường hợp người bị sốt cao nguy hiểm, sốt cao do bị đau đầu, đau khớp, đau dây thần kinh...

[7] Paracetamol một loại thuốc giảm sốt, giảm đau thông thường khá phổ biến.

Tôi liên tục lật xem vài tờ, tất cả đều là những ghi chép sử dụng thuốc. Tôi mở túi nilon ra xem, quả nhiên bên trong có đầy đủ các loại thuốc, từ hạ sốt cho tới điều trị vết thương mềm, từ thuốc viên tới thuốc tiêm, thậm chí còn có một số loại biệt dược dùng cho vết thương ngoài và dụng cụ dùng cho một ca phẫu thuật đơn giản. Tôi nắm chặt gói thuốc này, toàn thân run lên, tiếng tim đập lấn át tiếng hô hấp. Những loại thuốc được sử dụng ghi trên cuốn sổ này hoàn toàn không có phần dành cho Lí Triết, hơn nữa căn cứ vào số lượng thuốc còn lại cũng chỉ dùng có mấy viên cho tôi. Như vậy...như vậy...

Chúng tôi vẫn biết rằng bác sĩ Lí chết vì vết thương nhiễm trùng gây ra biến chứng. Nếu như Duy Lạc lấy những thứ thuốc này ra, nếu như anh để tôi dùng số thuốc này cứu chữa cho Lí Triết thì anh ta hoàn toàn có thể chống đỡ tới khi chúng tôi được cứu thoát. Còn có cả Đường Lâm nữa, nếu như Đường Lâm và Đường Ba không phải cùng đường bất đắc dĩ lắm thì bọn họ cũng không cần mạo hiểm xuống núi.

Tôi càng ngày càng sợ hãi đi tìm chân tướng. Nếu như có thể, tôi tình nguyện mình nằm trong trạng thái vô tri không biết gì. Nhưng nếu bây giờ tôi không dứt khoát tìm hiểu tất cả, tôi cũng không thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Tôi kinh hoàng, tuyệt vọng. Cuộc sống hoàn mỹ của tôi đã giấu đi những điều không trọn vẹn, một thứ giả tạo đáng sợ.

Tất cả những thứ này!

Tôi mệt mỏi ngồi trên mặt đất, chậm rãi mở hai bàn tay của mình. Tôi cứ nghĩ rằng vết máu đã biến mất không thấy, nhưng tôi quá ngu xuẩn, quá ngây thơ. Tay tôi đã bị nhuộm dần trong ao máu. Đường Ba, Đường Lâm, Lí Triết... máu tươi của những người này đều tích tụ trong lòng bàn tay tôi, mở rộng cái miệng lớn như chậu máu lao về phía tôi đòi lấy mạng.

Tại sao anh lại có thể đối xử với tôi như vậy? Tại sao lại không cho tôi biết chân tướng? Tại sao?

Đầu óc tôi hỗn loạn, tay chân cũng không biết phải để chỗ nào, cũng không biết sau đó mình đã làm gì, vô ý thức cầm phiên bản “thành Duy Lạc” của Norrtälje mở ra xem. Thứ này được chế tác hết sức chân thực, tôi mở đỉnh ngọn núi mô hình, dùng ngón tay xoa nhẹ chỗ hang núi chúng tôi đã từng ở. Nơi này chính là chỗ cuối cùng mà bác sĩ Lí nằm xuống. Quả nhiên, trong chiếc lều ở hang núi có mô hình của Lí Triết. Móng tay tôi xẹt qua gò má của anh ta, nước mắt tích lại trên ngón tay, sau đó theo đầu ngón tay chảy tới đôi mắt của anh ta. Tại sao lại không chịu buông tha cho Lí Triết? Tại sao anh ta cũng phải chết, cho dù là vì tôi cũng không thể được sao?

Duy Lạc còn tính toán ra cả nơi Trương Viễn Quang bị chết đói, một chỗ ở trước nhà, một chỗ ở trong phòng, một ở sau nhà, còn có một cái phía sau núi. Mặt cắt của hang núi cho thấy chỗ này còn có một thông đạo đi xuống phía dưới. Lối đi này khi ở trong hang núi tôi cũng không phát hiện ra. Chẳng lẽ đây chính là đường hầm khẩn cấp? Chẳng lẽ chỉ cần chúng tôi đi theo con đường này có thể thoát khỏi Norrtälje dễ như ăn cháo?

Tôi không biết, tôi cũng không dám nghĩ.

Có phải tất cả chúng tôi không ai có thể trốn được. Chỉ cần ở trong mô hình này thì vận mệnh đã sớm định trước là sẽ bị mưu hại. Chúng tôi như những con rối bị giật dây, dựa theo kịch bản Duy Lạc đã viết ra, cứ như vậy mà diễn theo. Tôi thả mô hình xuống, hai tay ôm đầu gối. Lúc này ngoại trừ khóc tôi còn có thể làm gì? Đây chính là báo ứng sao? Là báo ứng cho tôi khi cướp đi Duy Lạc trước mộ phần Quyên Tử đúng không? Cuộc sống hạnh phúc của tôi chỉ ngắn ngủi mấy tháng, trong khi tôi vẫn tham lam muốn đi tới cuối đời. Tôi yêu anh ta như vậy, yêu như vậy.

Tôi lại lật cuốn sổ đó lên một lần nữa, bắt đầu đọc từ trang đầu tiên. Trong đó ghi chép toàn bộ quá trình Trương Tiểu Sơn tham ô, Duy Lạc cùng bố tôi đã sáng tạo điều kiện thuận lợi thế nào, bọn họ làm sao để từng bước dẫn Trương Tiểu Sơn đi tới con đường tham ô công quỹ không có cách nào quay đầu lại. Nước mắt tôi dâng ngắt, chảy tới miệng lại trở nên mặn chát. Ngoại trừ lắc đầu, run rẩy, ngoại trừ một trái tim dần lạnh lẽo cạn khô, tôi chẳng còn thứ gì.

Tiếp theo là sự kiện tự cháy trên tàu Boer Kos. Lúc đó tôi vẫn suy đoán cho rằng đây là một sự kiện bất ngờ. Nhưng không nghĩ tới người chèo đương nhiệm của mình có thể đem vô số bất ngờ biến thành điều có thể xảy ra. Trong cuốn sổ của anh có một đoạn dài những chuỗi công thức hóa học, thậm chí còn gắn kèm thêm một loạt luận văn tiếng Anh. Tôi xem không hiểu nội dung nhưng tôi dám khẳng định, nguyên nhân tạo ra sự kiện thân thể tự cháy kia không chỉ có muối Natri, còn có cả Photpho. Hàm lượng muối Natri trong pháo hoa rất nhỏ nhưng Duy Lạc đã thay đổi phương pháp chế tạo, tăng mạnh tính không ổn định và nồng độ của nó.

Cả chiếc mũ mà Hà Tĩnh đội cũng không phải là một thứ vớ vẩn bình thường. Chiếc mũ đó là do Đường Lâm thông qua Ngô Dao chuyển cho Hà Tĩnh. Mũ rơm này được bện bằng sợi bông được ngâm trong nước Photpho trắng. Nhiệt độ nóng chảy của nó chỉ dưới 50 độ, kết hợp với nhiệt lượng từ phản ứng hóa học do muối Natri tạo ra, chiếc mũ đó sẽ bị nhen lửa trong

nháy mắt, tạo thành hiệu quả không khác gì hiện tượng tự cháy. Chỉ là không có bất kỳ ai trong chúng tôi phát hiện ra lửa Photpho này. Ngay cả pháp y khi kiểm tra cũng bỏ qua chi tiết ấy. Tất cả đều dựa theo ý tưởng của anh mà diễn ra hoàn hảo

Lật xuống mấy trang nữa chính là ghi chép về bệnh tình của Ngô Dao.

1. Thu mua người giúp việc theo giờ của nhà họ Ngô.
2. Thấm Nito Triiot^[8] vào giấy ăn, nhân lúc giấy ẩm vò lại giống như giấy vụn để cho người giúp việc dấu dưới thảm trong phòng Ngô Dao.
3. Sau khi khô, Nito Triiot sẽ trở thành một vật chất không ổn định, rất dễ phát nổ. Tuy nhiên do lượng chất rất nhỏ chỉ có thể tạo ra âm thanh và khói đỏ bay lên sau phản ứng.
4. Ngô Dao khi đi giẫm lên giấy ăn sẽ tạo tiếng nổ vang, làm bệnh tình nặng thêm

[8] Ni-tơ Triiot là một vật liệu không ổn định. Chỉ cần một cú va chạm nhẹ cũng đủ khiến chất này phát nổ. Chúng được dùng chủ yếu trong thí nghiệm. Khi phát nổ, chúng tạo ra loại khói có màu đỏ tím.

Trời ạ!

Đến cùng anh làm những điều đó vì cái gì? Vì người phụ nữ anh yêu, vì báo thù cho Quyên Tử? Vậy thì tôi, người vợ đăng kí đảng hoàng của anh là cái gì? Tại sao chỉ còn lại một mình tôi hứng chịu tất cả những thống khổ như vậy? Trên thế giới này có nhiều đàn ông như thế, tại sao chỉ có một mình anh đi vào lòng tôi. Tôi kính trọng anh, yêu anh, thậm chí còn biết

anh trước Quyên Tử từ rất lâu. Nhưng những điều này cũng chẳng có tác dụng gì, tôi vẫn không thể ngăn cản được tình cảm của anh dành cho Quyên Tử.

Tôi không hiểu tín ngưỡng của người khác hoặc nói đúng hơn, với tôi, tín ngưỡng là một thứ gì đó quá mơ hồ. Nhưng nếu hạnh phúc của tôi nhất định phải được tạo nên từ máu của những người này, vậy tôi cũng có khác gì Trương Viễn Quang. Bây giờ, tôi bắt đầu cầu nguyện còn có tác dụng hay không? Lí Triết đã nói, sinh mệnh chẳng qua là một cuộc lưu đày lãng du không mục đích. Như vậy bắt đầu từ lúc này, tôi sẽ triệt để vứt bỏ bản thân, nếu thế tôi có thể được cứu rỗi hay không?

Có một âm thanh vang lại như những bóng ma, nó len lỏi qua cánh cửa của phòng làm việc đóng kín, rơi đằng sau lưng tôi.

Tiếng nói vang lên: “Em yêu, em ở trong đó sao?”.

Kết Thúc

Trốn tránh chỉ là hành động của kẻ yếu đuối.

Tôi nằm trong bệnh viện của bố đã bảy tháng hai mươi mốt ngày.

Lúc đầu, người tới thăm tôi liên tiếp không ngừng. Hộ lý Tiểu Xuân hằng ngày giúp tôi nhận giỏ hoa quả, sau đó dùng trái cây trong giỏ chế biến thành các loại nước khác nhau. Nhưng mà cho tới bây giờ, ngoại trừ bố mẹ cũng chỉ có Yến Tử thỉnh thoảng mới vào thăm tôi.

Tiểu Xuân vẫn thường hỏi tôi: “Cô vốn không bị bệnh, lúc nào thì định về nhà?”.

Tôi không có cách nào trả lời cô ấy. Tôi có thể về nhà nào đây. Với cha mẹ mà nói, tôi là con gái đã lấy chồng, không phải là không thể về nhà, nhưng nếu về lại phải có lý do gì đó. Với Duy Lạc mà nói, tôi là người vợ thần kinh không bình thường, trở về rồi sau đó thì sao? Tôi vẫn không thể đối mặt với anh.

Mấy ngày nay, hôm nào trời cũng mưa xối xả, quấy nhiễu không gian bình yên của tôi. Bệnh viện từng bị cắt điện một lần, phải khởi động hệ thống máy phát dự phòng. Tôi lo lắng không biết mấy bồn mẫu đơn trên ban công có sao không, hoặc là cái lồng chó của Tây Tây có được mang vào nhà không. Tôi bị những suy nghĩ nhỏ nhặt lại khó nói này quấy nhiễu, nhưng vẫn cố làm ra vẻ cứng rắn.

Tiểu Xuân nói: “Viện trưởng Cố vừa gọi điện thoại tới, lát nữa ngài ấy sẽ đến đây”.

“Tốt”

“Tốt cái gì mà tốt. Tôi sắp bị cô làm cho sốt ruột đến chết đây này. Ngày nào chồng cô cũng bị chặn ngoài cửa, cô không đau lòng nhưng tôi thấy sốt ruột thay”.

Trước đây, tính tình của tôi còn nóng nảy hơn Tiểu Xuân bây giờ nhiều, người khác còn chưa sốt ruột thì tôi đã lên mái nhà dỡ ngói rồi. Chỉ có điều, con người rồi cũng sẽ có ngày trưởng thành. Có vài người vừa bước chân vào xã hội nhưng mọi việc đều thuận lợi, mặt khác cũng có không ít người phải chịu những khó khăn không ngừng để tôi luyện bản thân.

Bố tôi, lại một lần nữa, dưới sự yêu cầu của tôi từ chối cho Duy Lạc vào thăm. Dù vậy nhưng Tiểu Xuân nói anh vẫn sẽ đến, có lúc mang theo vài tờ báo ngồi xem ở ngoài cửa, có khi sẽ đi dạo quanh vườn hoa dưới lầu.

Tôi hỏi Tiểu Xuân: “Hôm nay anh ta cũng tới sao?”.

“Hôm nay hình như là chưa thấy, hôm qua anh ta ngồi hút thuốc trong phòng làm việc của bác sĩ Vạn cả một buổi chiều.”

Tiểu Xuân ngẩng đầu lên: “Ôi, chào viện trưởng Cố”.

Mỗi lần tới thăm, bố tôi đều ngồi cạnh giường giống như lúc này. Suốt một năm nay, ông đã vì tôi mà làm rất nhiều, tóc bạc ở thái dương không phải chỉ là mấy chục sợi mà lan dần thành từng khu một. Ông đã mắng, cũng đã khuyên nhủ, nhưng cuối cùng vẫn dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng của tôi, giúp tôi tìm một cái giường dài hạn trong bệnh viện này. Lấy lý do là dưỡng bệnh nhưng thực tế là vì tôi hèn nhát, ông giúp tôi chuẩn bị một cái ổ.

Bố tôi cắm một bó lan Vanda vào chiếc bình sứ trắng đầu giường tôi, “Đây là hoa lan Duy Lạc cho người chuyển nhanh tới bằng đường hàng không. Thăng bé nói với chúng ta nhất định phải mang tới cho con”.

Tôi nhìn bình hoa cau mày. Lan Vanda, lại là lan Vanda.

“Phỉ Phỉ, con muốn giả vờ bị bệnh tới lúc nào?”

“Con không biết.”

“Bố con cũng đã sống sắp được sáu mươi năm, trước đây bố không tin trên thế giới này có báo ứng. Bây giờ tin thì đã muộn.”

Tôi vuốt lại tóc, buộc thành kiểu đuôi ngựa đơn giản đằng sau gáy. Đúng vậy, nói tới báo ứng, khi còn trẻ tôi cũng không tin. Tôi vẫn cho rằng cá tính nên trực tiếp phô bày thể hiện, chỉ cần dưới danh nghĩa tình yêu thì tất

cả đều có thể tha thứ. Đáng tiếc tôi không làm được, tôi không thể tha thứ cũng không thể lãng quên.

Bố tôi nói: “Phi Phi, con lại gầy hơn rồi”.

Thật ra bố cũng nên để ý chính mình, bố cũng gầy đi nhiều lắm.

“Ngày hôm qua, Duy Lạc lại tới hỏi lão Vạn về việc chuyển viện cho con. Thăng bé nói đã liên hệ với bệnh viện nước ngoài, chuyên gia ở đó rất có tiếng về điều trị các vấn đề tâm thần, hi vọng chuyển con sang đó.”

“VẬY bác Vạn nói thế nào?”

“Thì lão Vạn còn có thể nói thế nào, con vốn không có bệnh, đi ra khỏi cửa phòng này sẽ không giấu được nữa.”

Bác sĩ Vạn cũng có thể nói là một chuyên gia trong phương diện này, cũng rất có danh tiếng ở trong nước. Bác đã đồng ý giúp tôi kéo dài thời gian, như vậy có thể qua thêm một đoạn nữa.

“Con không muốn nghe bố vẫn phải nói. Vụ án của Duy Lạc đã có kết quả.”

Tôi thật sự kinh sợ. Duy Lạc vốn nói vì tôi, anh sẽ đi tự thú. Tôi cứ nghĩ đó chỉ là lời nói bông quơ nhưng không nghĩ rằng anh thật sự đã đi. Hơn thế nữa vụ án này còn được kết luận nhanh như vậy.

“Có điều kết quả chắc có lẽ con cũng không đoán được. Viện kiểm sát đã lấy lý do chứng cứ không đầy đủ, hủy bỏ lời tự thú của Duy Lạc, không khởi tố.”

“A? Tại sao...”

“Con bé này, con nghĩ kĩ lại xem. Trương Tiểu Sơn tham ô công quỹ, đúng là chúng ta đã tạo điều kiện thuận lợi cho hắn ta nhưng việc hắn ta tham ô không có liên quan tới việc chúng ta thăng chức cho hắn ta. Đường Ba, Đường Lâm chết trên núi tuyết là do bọn họ tự nguyện xuống núi. Trên phương diện đạo đức con có thể trách Duy Lạc không ra tay cứu trợ nhưng xét về mặt pháp luật thì không có căn cứ xử phạt. A phải rồi, còn có tiểu Lí nữa, cũng tương tự như vậy.”

“Còn Hà Tĩnh và Ngô Dao thì sao? Từ đầu tới cuối tất cả đều là âm mưu.”

“Sau khi Hà Tĩnh tự cháy, các bằng chứng liên quan đã bị tiêu hủy, tất cả đều là giả thiết. Hơn nữa cảnh sát cũng phát hiện ra chiếc mũ ngâm trong Photpho trắng chứng tỏ ngày ấy Hà Tĩnh đội một chiếc mũ khác, bình thường. Còn như người giúp việc theo giờ nhà họ Ngô khai báo thì tuy bà ta nhận tiền nhưng vì nhát gan nên chỉ đặt có hai lần giấy ăn ngâm qua Nito Triiot, vẫn cùng một lý do đó, chỉ là nghi vấn, không có chứng cứ cụ thể, tội danh không thành lập, do đó không phải chịu trách nhiệm liên quan.

Ý trời, đây chính là ý trời hay sao? Hà Tĩnh không đội chiếc mũ được ngâm trong Photpho trắng đó, nhà Ngô Dao cũng chỉ đặt hai lần Nito Triiot. Nếu như chúng tôi không thể tìm được lý do thuyết phục để giải thích những việc này, như vậy chỉ có thể quy cho nhân quả tuần hoàn, bánh xe định mệnh đã tạo ra một trò cười lớn cho tất cả chúng tôi. Nghe bố tôi giải thích, như vậy vụ án này quả là vớ vẩn, vô cùng vớ vẩn. Phán định của viện kiểm sát cũng hết sức hợp lý. Vụ án của Quyên Tử, bọn họ cũng xử lý như vậy, rồi lại hai lần điều tra, sau đó lấy lý do không đủ bằng chứng không thể khởi tố mà chấm dứt.

Bố tôi lại gần, nhỏ giọng nói: “Còn nữa, bố đã theo ý của con khuyên Duy Lạc li hôn...”

“Anh ta nói thế nào?”

“Nó nói chuyện này quá nực cười, nó tuyệt đối sẽ không li hôn.”

Nếu như anh biết việc này không phải do bố mà chính là tôi đề nghị thì sẽ có cảm tưởng gì? Anh sẽ không thấy nó buồn cười chứ?

“Bố tiếp tục khuyên anh ta giúp con. Có thể qua một năm rưỡi nữa, anh ta cũng sẽ nghĩ lại thôi.”

“Khó nói lắm. Thằng bé Duy Lạc này cực kỳ cố chấp. Cả bố và mẹ đều thấy Duy Lạc thực lòng với con, hay là con cho nó một cơ hội?”

“Bố, bố cũng đừng nói tốt giúp cho anh ta. Con vẫn không thể chấp nhận được những gì anh ta đã làm.”

“Aizz, cũng phải. Từ nhỏ tới lớn có bao giờ con biết nghe lời đâu! Thời gian cũng không còn sớm nữa, bố còn có việc ở phòng bên cạnh, mai lại tới thăm con.”

Tôi tựa người trên gối nghỉ ngơi, nhắm mắt lại, nghe tiếng bước chân của bố ngày càng xa.

Bỗng nhiên Tiểu Xuân nói: “Ồ, sao trong hoa lan còn có một tờ giấy”.

Tôi hơi mở mắt, Tiểu Xuân đã cầm lên đọc: “Ngày trước em đã từng hỏi anh, nếu như em xảy ra chuyện thì anh sẽ thế nào. Anh vẫn luôn lừa em sẽ không có cái nếu như đó. Mỗi lần về nhà anh đều thấy rất đau khổ. Anh luôn nghĩ rằng, nhà chính là nơi hai người cùng chung sống, nhà của chúng ta vì thiếu em mà không còn trọn vẹn, không còn là nhà nữa. Thật ra sống cùng em là bởi vì anh chọn lựa được ở bên em. Anh sẽ không chỉ vì một tờ

giấy đăng kí kết hôn mà càng thêm yêu em, cũng không bởi vì em bị bệnh mà rời xa em. Anh biết cho dù em tỉnh lại cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, nhưng anh vẫn nguyện ý chờ.

Em biết không, trước khi chết Quyên Tử gửi cho anh một tin nhắn nhưng thất bại. Tin nhắn đó vẫn lưu trên điện thoại của cô ấy. Cô ấy viết: “Duy Lạc, cứu em, trả thù cho em”. Đây chính là lời hứa của anh với cô ấy, dù có phải đánh đổi cả mạng sống anh cũng phải hoàn thành nó. Nhưng anh quá tàn nhẫn, cũng quá ích kỷ. Anh đã nói, em là hi vọng cuối cùng của anh trên thế giới này. Một mình anh sống trong bóng đêm quá lâu, anh phải kéo em vào thế giới của mình. Nhưng bây giờ anh muốn nói, em chỉ cần sống ở đó, không cần cử động, cứ đứng yên là được rồi. Chờ khi anh có thể bước ra khỏi thế giới của mình tới ngoài đó ôm em”.

Tiểu Xuân cầm tờ giấy nói: “Thật là cảm động, cả tôi cũng bị cảm động lây”.

“Sống cùng em là bởi vì anh chọn lựa được ở bên em...” Câu nói này chính là lời thoại tôi nhớ nhất, nó xuất phát từ một bộ phim mà tôi và Duy Lạc cùng yêu thích “Xa mãi Châu Phi”.

Duy Lạc cũng không viết hết câu nói đó. Lời thoại hoàn chỉnh phải là như vậy.

Nam chính Dennys nói: “Sống cùng em là bởi vì anh chọn lựa được ở bên em, anh không muốn dựa theo những gì người khác mong muốn. Đừng yêu cầu anh phải làm thế. Anh không muốn có một ngày nào đó anh nhận ra rằng mình đang sống những ngày cuối đời của một người khác. Anh tình nguyện lựa chọn trả giá đắt cho sự lựa chọn của mình, có thể là cô độc, thậm chí chết trong cô độc. Anh nghĩ điều đó rất công bằng”.

Lúc đó Karen đã hét lên với nam chính: “Tại sao sự tự do của anh lại quan trọng hơn sự tự do của em^[1]”.

[1] Trên thực tế, Karen đã nói như sau: “Not quite. You want me to pay for it as well”. Tạm dịch là: “Không hẳn, anh muốn em phải hy sinh cho sự tự do đó của anh sao?”.

Duy Lạc, tại sao sự tự do của anh, tình cảm của anh còn quan trọng hơn em? Có một vài thứ đáng giá để chúng ta giữ lấy nhưng phải trả cái giá rất lớn...

HẾT

Table of Contents

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[Kết Thúc](#)